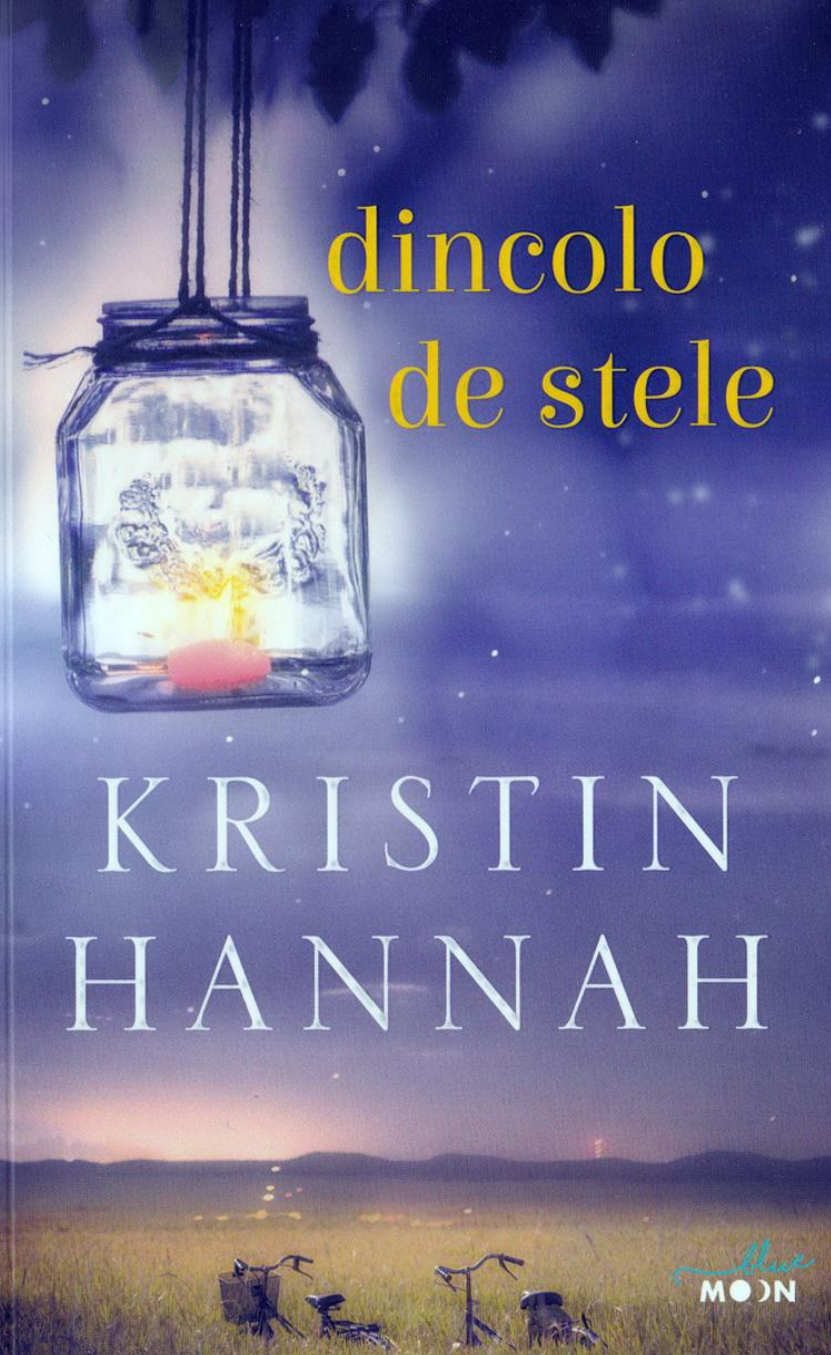
dincolo
de stele
KRISTIN
HANNAH
blue
MOON

KRISTIN HANNAH

dincolo de stele

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

Bucureşti
2019

Fly Away
Kristin Hannah
Copyright © 2013 Kristin Hannah
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Dincolo de stele
Kristin Hannah

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANNAH, KRISTIN
Dincolo de stele / Kristin Hannah;
trad. din lb. engleză: Valentina Georgescu. –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4085-7

I. Georgescu, Valentina (trad.)

821.111

Pentru Katherine și Mary,
legate printr-un fir de argint

Lui Benjamin și Tucker,
care îmi arată în fiecare zi
ce înseamnă cu adevărat dragostea.
Familiei mele –
Laurence, Debbie, Kent, Julie, Mackenzie,
Laura, Lucas și Logan.
Fiecare dintre voi îmi dă energie
să merg mai departe,
iar amintirile noastre
deapănă povestea noastră.
Și mamei mele. Ne este dor de tine.

Farmecul, unii ar spune chiar geniul amintirii, este acela de a fi dificilă, nesigură și temperamentală: ea respinge catedrala edificatoare și îl fotografiază pentru vecie pe băiețel afară, mestecând o bucată de pepene galben în praf.

Elizabeth Bowen

Dacă un om ar putea trece în visul lui prin Paradis, și i s-ar da o floare drept garanție a faptului că sufletul său chiar a fost acolo, și dacă ar găsi acea floare în palma sa când s-ar trezi – Oh, da! Cum ar fi?

Din caietele de notițe ale lui S.T. Coleridge

Prolog

Femeia este într-o toaletă publică; zăcea întinsă pe podea; lacrimile i se usucă pe obraji, rimelul i-a curs tot, după ce l-a aplicat cu atâta grijă cu doar câteva ore în urmă. Îți poți da seama numaidecât că locul femeii nu este aici, și totuși, iat-o.

Suferința e meschină, vine și pleacă mereu ca un oaspete nepoftit, pe care nu-l poți izgoni. Femeia vrea această suferință, deși n-ar recunoaște asta niciodată. În ultima vreme, este singurul lucru care pare real. Se trezește gândindu-se dinadins la prietena ei cea mai bună chiar și acum, după atâta timp, pentru că vrea să plângă. Este ca un copil care râcâie coaja unei răni, incapabil să se oprească, deși știe că asta îi va provoca durere.

A încercat să treacă singură peste toate. Chiar a încercat. Încă mai încearcă, în felul ei, dar uneori o persoană te poate susține în viață, te poate sprijini să nu cazi, iar în lipsa acelui sprijin, te poți prăbuși în gol, indiferent cât te puternic ai fost cândva, indiferent cât de mult te străduiești să fii de neclintit.

Cândva – tare de mult – a luat-o la pas de una singură pe o stradă cufundată în întuneric, numită Aleea cu licurici, în cea mai urâtă noapte din viața ei, și și-a întâlnit sufletul pereche.

Acela a fost începutul nostru. Acum mai bine de treizeci de ani.

Nedespărțitele Tully și Kate. Tu și eu împotriva lumii. Cele mai bune prietene de-a pururi.

Dar poveştile se sfârşesc, nu-i aşa? Îi pierzi pe oamenii pe care îi iubeşti şi trebuie să găseşti o cale de a merge mai departe.

Trebuie să renunţ. Să îmi iau rămas-bun cu un zâmbet.

Nu va fi uşor.

Ea nu ştie încă ce a pus în mişcare. În câteva clipe, totul se va schimba.

Capitolul 1

2 septembrie 2010
Ora 22.14

Se simțea puțin ametită. Era o senzație plăcută, ca și cum ar fi fost înfășurată într-o pătură caldă, abia scoasă din uscător. Dar când își reveni și văzu unde se află, nu mai fu la fel de plăcut.

Era într-o toaletă publică; zăcea întinsă pe podea; lacrimile i se uscaseră pe obraji. De când era oare acolo? Se ridică ușor în picioare și ieși din toaletă, făcându-și cu greu loc prin aglomerația din foaierul cinematografului, ignorând privirile critice pe care i le aruncau acei oameni frumoși care beau șampanie sub un candelabru sclipitor din secolul al XIX-lea. Filmul se terminase, probabil.

Afară, își azvârli cât colo pantofii ridicoli din piele de lac. Rămasă doar în dresurile scumpe de nylon, porni spre casă pe jos, prin ploaie, pe trotuarul murdar din Seattle. Era la vreo zece străzi depărtare. Avea să reușească; oricum, la ora asta din noapte, n-ar fi găsit un taxi.

Apropiindu-se de Virginia Street, îi atrase atenția firma roz puternic luminată a unui MARTINI BAR. În fața ușii era strâns un pâlc de oameni, care fumau și discutau sub o streașină, feriți de ploaie.

Chiar când își jură că avea să își vadă de drum, se întoarse, deschise ușa și intră. Pătrunse în interiorul întunecos și aglomerat și se duse glonț la barul lung din lemn de mahon.

– Cu ce vă servesc? întrebă un bărbat subțirel ca o aşchie, cu părul de culoarea mandarinei şi cu mai multe fierătănii pe față decât într-un magazin de profil.

– Un shot de tequila cu tot tacâmul, comandă ea.

Bău primul shot şi mai comandă unul. Muzica tare o calmă. Dădu shotul pe gât şi începu să se legene în ritmul muzicii. În jurul ei, oamenii discutau şi râdeau. Avea oarecum impresia că face şi ea parte din toată acea activitate.

I se alătură un bărbat într-un costum italian scump. Era înalt, cu trup de atlet; avea părul blond foarte atent tuns şi aranjat. Bancher, probabil, sau avocat în vreo corporație. Prea tânăr pentru ea, desigur. Nu putea avea mult peste treizeci şi cinci de ani. De când era oare acolo, încercând să agațe pe cineva, căutând cea mai frumoasă femeie din bar? O băutură, două?

În cele din urmă, se întoarse spre ea. Ea îşi dădu seama, după privirea lui, că o recunoscuse, iar acest mic amănunt o seduse.

– Pot să îți ofer ceva de băut?

– Nu ştiu. Poți?

Se exprima oare cu dificultate? Asta nu era bine. Nici nu putea gândi limpede.

Privirea lui alunecă de pe chipul pe sânii ei, apoi reveni pe chip. Era genul de bărbat care te dezbrăca din priviri fără să recurgă la prefăcătorii.

– Aş spune o băutură, cel puțin.

– De obicei, nu agăț străini, minți ea.

În ultima vreme, în viața ei erau numai străini. Toți ceilalți, toți cei care contau, o dăduseră uitării. Acum, chiar simțea efectul Xanaxului sau era tequila?

Bărbatul îi atinse bărbia, iar acel gest o înfioră. Nimeni nu mai îndrăznea să o atingă.

– Eu sunt Troy, se recomandă el.

Ea privi în ochii lui albaştri şi îşi simți povara singurătății. Când o dorise ultima oară un bărbat?

– Eu sunt Tully Hart, spuse ea.

– Ştiu.

El o sărută. Avea gust dulce, de lichior și de tutun. Sau poate de iarbă. Avu brusc dorința de a se lăsa pradă senzațiilor trupești, de a se topi cu totul.

Dorea să uite eșecurile din viața ei și faptul că ajunsese într-un asemenea punct, singură într-o mare de străini.

– Sărută-mă încă o dată, ceru ea, detestând tonul patetic din propria voce.

Aceeași tonalitate avusese vocea ei și în copilărie, când era doar o fetiță cu nasul lipit de fereastră, așteptând întoarcerea mamei. *Ce-i cu mine?* întrebase fetița aceea pe oricine dispus să o asculte, dar nu obținuse niciodată răspunsuri. Tully întinse mâna spre bărbat și îl trase mai aproape, dar când el o sărută, lipindu-și mai mult trupul de al ei, simți că îi vine să plângă, iar când lacrimile începură să-i șiroiască, nu mai avu cum să le oprească.

3 septembrie 2010
Ora 2.01

Tully fu ultima persoană care părăsi barul. Ușile se închiseră cu o bufnitură în urma ei; firma luminoasă sfârâi și se stinse. Era trecut de ora două noaptea; străzile din Seattle erau pustii. Tăcute.

Porni pe trotuarul lucios cu pași nesiguri. Un bărbat o sărutase – un străin –, iar ea începuse să plângă.

Patetic. Nu era de mirare că bărbatul se lăsase păgubaș și își luase tălpășița.

Ploaia o asalta, aproape o copleșea. Se gândi să se oprească, să dea capul pe spate, să caște gura și să o lase să îi curgă în gât până se înece.

N-ar fi atât de rău.

I se păru că trecură ore întregi până ajunse acasă. La blocul unde locuia, trecu pe lângă portar fără să se uite la el.

În lift, se văzu în peretele de oglinzi.

Oh, Dumnezeule!

Arăta groaznic. Părul ei castaniu – care trebuia vopsit – era un adevărat cuib de pasăre, iar rimelul îi curgea ca vopseaua pe obraji.

Ușile liftului se deschiseră și păși în hol. Mergea atât de împleticit, că îi luă o veșnicie să ajungă la ușă și avu nevoie de patru încercări ca să bage cheia în broască. Când deschise ușa, se simți ametită, iar durerea de cap îi reveni.

Undeva între sufragerie și camera de zi, se lovi de o măsuță, mai să cadă. Noroc că se agăță de sofa în ultima secundă. Se prăbuși cu un oftat pe perna groasă, albă, umplută cu puf. Pe masa din fața ei, corespondența forma un teanc înalt. Facturi și reviste.

Se lăsă pe spate și închise ochii, gândindu-se la viața ei care devenise un haos.

– Lua-te-ar naiba, Katie Ryan! șopti ea către prietena ei cea mai bună, absentă. Singurătatea aceasta era insuportabilă. Dar cea mai bună prietenă a ei nu mai era. Murise. Asta declanșase totul. S-o piardă pe Kate. Cât de jalnic era acest fapt? Prăbușirea lui Tully începuse la moartea celei mai bune prietene și nu reușise să își mai revină. Am nevoie de tine. Apoi urlă. Am nevoie de tine!

Liniște.

Capul îi căzu în piept. Adormise oare? Cine știe...

Când deschise ochii, se holbă cu privirea încețoșată la maldărul de corespondență de pe măsuța de cafea. În mare parte, maculatură; cataloage și reviste pe care nu se mai sinchisea să le citească. Încercă să privească în altă parte, dar o imagine îi atrase atenția.

Se încruntă și se aplecă în față, dând la o parte corespondența ca să scoată revista *Star* de sub acel teanc. În colțul din dreapta sus, văzu o fotografie micuță cu chipul ei. Și nereușită, pe deasupra. Nu una cu care să se mândrească. Dedesubt, un singur cuvânt oribil.

Dependentă.

Luă revista cu mâini nesigure și o deschise. Dădu paginile una după alta, până o găsi: fotografia ei.

Găsi un articolaș; nici măcar scris pe o pagină întreagă.

ADEVĂRATA POVESTE
DIN SPATELE ZVONURILOR

Înaintarea în vârstă nu este lucru ușor pentru nici o femeie persoană publică, dar se pare că este extrem de dificil

pentru Tully Hart, fosta vedetă a emisiunii, cândva fenomen, *Draga mea prietenă*. Fina domnișoarei Hart, Marah Ryan, a discutat în exclusivitate cu *Star*. Domnișoara Ryan confirmă că Hart, acum în vârstă de cincizeci de ani, se luptă în ultima vreme cu demonii care au bântuit-o toată viața. În ultimele luni, Hart „s-a îngrășat îngrijorător de mult" și a făcut abuz de medicamente și de alcool, după cum a declarat domnișoara Ryan...

– Doamne Dumnezeule...

Marah.

Trădarea o duru atât de rău, că nu putea respira. Citi restul articolului, apoi lăsă revista să-i cadă din mână.

Durerea pe care o ținuse la distanță luni de zile, ani la rând, se trezea la viață, trăgând-o în cel mai sumbru, în cel mai pustiu loc în care fusese vreodată. Pentru prima oară, nici măcar nu se putea imagina târându-se la lumină din această genune.

Se ridică greoi pe picioare, cu privirea încețoșată de lacrimi, și își luă cheile mașinii.

Nu mai putea trăi astfel.

Capitolul 2

3 septembrie 2010
Ora 4.16

– Unde sunt? Ce s-a-ntâmplat?

Respir greu și încerc să mă mișc, dar nu-mi pot face corpul să funcționeze, nici degetele sau mâinile.

Deschid ochii, în sfârșit. Parcă am nisip în ei. Am gâtul atât de uscat că nu pot înghiți.

Este întuneric.

E cineva cu mine. Sau *ceva*. Scoate un bubuit, ca niște ciocane care lovesc în tablă. Vibrația îmi urcă pe coloană, îmi ajunge până la dinți, îmi dă dureri de cap.

Sunetul – de metal strivit, hârșâit – e peste tot; în exteriorul meu, în aer, lângă mine, în mine.

Bang-hârș, bang-hârș.

Durere.

O simt pe toată odată.

Sfâșietoare, desăvârșită. Când sunt conștientă de faptul că o *percep*, nu mai există altceva.

Durerea mă trezește: o agonie înfricoșătoare, chinuitoare în cap, o zvâcnitură în braț. Am ceva rupt, fără îndoială. Încerc să mă mișc, dar mă doare cumplit și leșin. Când mă trezesc, mai fac o încercare;

respir greu, aerul îmi șuieră în plămâni. Simt mirosul propriului sânge, simt cum mi se prelinge pe gât.

Ajutor, încerc să strig, dar întunericul înghite sunetele acelea slabe.

DESCHIDEOCHII.

Aud acel ordin, o voce, iar ușurarea mă copleșește. Nu sunt singură.

DESCHIDEOCHII.

Nu pot. Nimic nu funcționează.

TRĂIEȘTE.

Alte cuvinte, țipate de data asta.

NUMIȘCA.

Întunericul mă împresoară, se modifică, iar durerea explodează iar. De pretutindeni se aude un zgomot ca de drujbă tăind un copac combinat cu un bocet de copil. În bezna mea, lumina scânteiază ca niște licurici, și imaginea asta are ceva trist în ea. Și obosit.

UNUDOITREISUS.

Mă simt trasă, ridicată de niște mâini reci pe care nu le pot vedea. Urlu de durere, dar sunetul mi-e înghițit instantaneu, sau poate că totul se petrece doar în mintea mea.

Unde mă aflu?

Lovesc un obiect dur și țip.

ESTEÎNREGULĂ.

Mor.

Vine brusc la mine, îmi smulge aerul din plămâni.

Mor.

3 septembrie 2010
Ora 4.39

Johnny Ryan se trezi cu gândul: *S-a-ntâmplat ceva*. Se ridică în capul oaselor și privi împrejur.

Nu se vedea nimic, absolut nimic în neregulă.

Era în biroul lui de acasă, pe Bainbridge Island. Adormise din nou lucrând. Blestemul părintelui singur care lucrează de acasă. Nu avea suficiente ore într-o zi pentru a le face pe toate, aşa că mai fura câteva ore noaptea.

Îşi frecă ochii obosiţi. Lângă el, pe monitorul calculatorului, încremenise o imagine pixelată a unui copil al străzii zdrenţăros, stând lângă o firmă luminoasă spartă, parţial funcţională, şi fumând o ţigară până la filtru. Johnny apăsă tasta *Play.*

Pe ecran, Kevin – nume de stradă Frizz – începu să vorbească despre părinţii lui.

Lor nu le pasă, spuse copilul ridicând din umeri.

De ce eşti atât de sigur? întrebă Johnny în *voice-over.*

Camera de filmat surprinse privirea lui Frizz – durerea pură şi sfidarea plină de mânie din ochii lui când ridică privirea. *Păi, sunt aici, nu?*

Johnny urmărise acest material de cel puţin o sută de ori. Vorbise cu Frizz cu câteva ocazii şi tot nu ştia unde crescuse copilul acesta, de unde venea sau cine îl aştepta undeva noapte de noapte, scrutând întunericul, făcându-şi griji.

Ştia ce înseamnă grija de părinte, cum era posibil ca un copil să se piardă în beznă şi să dispară. Acesta era motivul pentru care se afla el aici, lucrând zi şi noapte la un documentar despre copiii străzii. Poate că dacă privea cu mare atenţie, dacă punea destule întrebări, ar găsi-o.

Privi atent la imaginea de pe ecran. Din cauza ploii, pe străzi nu fuseseră prea mulţi copii în seara în care filmase acest material. Totuşi, de câte ori vedea vreo umbră în fundal, vreo siluetă care ar fi putut fi a unei tinere, mijea ochii şi îşi punea ochelarii, uitându-se şi mai atent la imagine, întrebându-se în sinea lui: *Marah?*

Dar nici una dintre fetele pe care le văzuse când realizase documentarul nu era fiica lui. Marah fugise de acasă şi dispăruse. Nici măcar nu ştia dacă mai era în Seattle.

Stinse luminile în biroul de la etaj şi străbătu holul întunecat, cufundat în linişte. În stânga, zeci de fotografii de familie, înrămate cu negru, cu paspartu alb, erau agăţate pe perete. Uneori, se

oprea și urmărea șirul acestor fotografii – familia lui –, lăsându-se transportat de ele înapoi în timp, în vremuri mai fericite. Alteori, rămânea în fața fotografiei care o înfățișa pe soția lui și se pierdea în zâmbetul care îi luminase cândva lumea.

În noaptea asta nu se opri.

Se opri în fața dormitorului fiilor săi și deschise ușor ușa. Știa să facă ceva bine: să își verifice obsesiv gemenii în vârstă de unsprezece ani. Odată ce ai învățat cât de dură poate fi viața și cât de rapid se petrec evenimentele, încerci să îi protejezi pe cei rămași. Băieții erau acolo, dormeau.

Răsuflă ușurat și își continuă drumul, ajungând la ușa închisă a dormitorului lui Marah. Acolo, nu încetini pasul. Durea prea tare să se uite în camera ei, să vadă locul acela încremenit în timp – camera unei fetițe –, nelocuit, toate rămânând exact așa cum le lăsase ea.

Se duse în camera lui și închise ușa. Era ticsită de haine și de acte, plus cărți pe care le începuse și nu le terminase, intenționând să le reia când viața avea să capete un ritm mai lent.

În drum spre baie, își scoase cămașa și o aruncă în coșul de rufe. Se văzu în oglinda din baie. În unele zile, își spunea: *Nu-i rău pentru cincizeci și cinci de ani*; alteori – ca acum –, își spunea: *Zău așa?*

Arăta... trist. Mai ales ochii. Părul îi era mai lung decât ar fi trebuit, cu șuvițe subțiri albe printre cele negre. Uita mereu să se tundă. Oftând, deschise robinetul și păși sub duș, lăsând apa fierbinte să curgă peste el, să îi spele toate gândurile. Când ieși, se simți mai bine, pregătit pentru o nouă zi. Nu mai avea rost să încerce să doarmă. Nu acum. Își uscă părul cu prosopul și îmbrăcă un vechi tricou cu Nirvana pe care îl găsi pe podeaua garderobei și o pereche de blugi uzați. Când reveni în hol, sună telefonul.

Telefonul fix.

Se încruntă. Era anul 2010. În această eră nouă, primea extrem de rar apeluri pe vechiul număr.

Desigur că oamenii nu sunau la 5.03 în zori. La o asemenea oră, primea doar vești proaste.

Marah.

Se repezi la telefon și răspunse.

– Alo?

– Kathleen Ryan este acasă?

Dracu' să-i ia pe ăştia cu telemarketingul lor! Nu-şi actualizau niciodată bazele de date?

– Kathleen Ryan a murit acum aproape patru ani. Ar trebui să o scoateţi de pe lista dumneavoastră, spuse el aspru, aşteptând să audă la celălalt capăt: *Sunteţi persoana care ia decizii în casă?* În liniştea care urmă vorbelor lui, deveni nerăbdător. Cine e la telefon? întrebă.

– Sergent Jerry Malone, poliţia din Seattle.

Johnny se încruntă.

– Şi o sunaţi pe Kate?

– A avut loc un accident. Victima are numele lui Kathleen Ryan în portofel, la persoane de contact în caz de urgenţă.

Johnny se aşează pe marginea patului. Exista o singură persoană în toată lumea aceasta care ar mai fi avut numele lui Katie în portofel. Ce naiba mai făcuse acum? Şi cine mai purta în portofel numere de telefon pentru situaţii de urgenţă?

– Este Tully Hart, nu-i aşa? A condus sub influenţa alcoolului? Pentru că dacă a...

– Nu deţin această informaţie, domnule. Domnişoara Hart este dusă la Spitalul Sacred Heart chiar acum.

– Cât de grav e?

– Nu pot răspunde la această întrebare, domnule. Va trebui să vorbiţi cu cineva de la Sacred Heart.

Johnny închise telefonul, căută numărul spitalului pe Google şi sună. Dură zece minute să i se facă legătura, înainte să găsească pe cineva capabil să îi răspundă la întrebări.

– Domnul Ryan? spuse femeia. Înţeleg că sunteţi familia domnişoarei Hart, da?

El tresări la auzul acelei întrebări. Cât timp trecuse de când vorbise ultima oară cu Tully?

O minciună. Ştia exact cât trecuse.

– Da, răspunse. Ce s-a întâmplat?

– Nu deţin toate detaliile, domnule. Ştiu doar că este în drum spre noi acum.

El se uită la ceas. Dacă se mişca repede, putea prinde feribotul de 5.20 şi ar fi ajuns la spital în mai puţin de o oră.

– Vin cât pot de repede.

Închise telefonul şi aruncă receptorul pe pat.

Îşi luă portofelul şi ridică din nou receptorul. În timp ce îşi căută puloverul, formă un număr de telefon. Se auziră destule tonuri de apel până să-şi dea seama că era foarte devreme.

– A-alo?

– Corrin. Scuze că te sun cu noaptea-n cap, dar am o urgenţă. Poţi duce tu copiii la şcoală?

– Ce s-a-ntâmplat?

– Trebuie să plec la Sacred Heart. A avut loc un accident. Nu vreau să-i las pe băieţi singuri, dar nu am timp să îi aduc eu la tine.

– Nu-ţi face griji, a spus ea. Ajung în cincisprezece minute.

– Mersi, spuse el. Îţi rămân dator. Apoi străbătu rapid holul şi deschise uşa dormitorului băieţilor. Băieţi, îmbrăcarea. *Acum*.

Băieţii se ridicară încet.

– Ce? făcu Will.

– Eu plec. Corrin vine să vă ia în cincisprezece minute.

– Dar...

– Dar nimic. Mergeţi acasă la Tommy. Corrin va trebui probabil să vă ia şi de la fotbal. Eu nu ştiu când mă întorc acasă.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lucas, încruntându-şi faţa somnoroasă.

Ei ştiau ce înseamnă urgenţă, iar rutina îi liniştea. Mai ales pe Lucas, care semăna cu mama lui, genul altruist, căruia îi păsa de toată lumea.

– Nimic, spuse Johnny încordat. Trebuie să ajung în oraş.

– Ne crede bebeluşi, spuse Will, dând păturile la o parte. Hai să mergem, Skywalker.

Johnny se uită agitat la ceas. Era 5.08. Trebuia să plece în acel moment dacă voia să prindă feribotul de 5.20.

Lucas se dădu jos din pat şi veni la Johnny, privindu-l prin claia ciufulită de păr şaten.

– Este Marah?

Bineînțeles că asta era grija lor. De câte ori nu se duseseră în mare grabă la mama la spital, să vadă dacă era bine? Și numai Dumnezeu știe cât de dificilă fusese Marah în acele zile. Cu toții își făceau griji pentru ea.

Johnny uită cât de circumspecți puteau fi gemenii uneori, chiar și acum, după aproape patru ani. Tragedia îi marcase pe toți. Își dădea toată silința cu băieții, dar nu era suficient pentru a compensa pierderea mamei.

– Marah e bine. E vorba de Tully.

– Ce s-a-ntâmplat cu Tully? întrebă Lucas speriat.

O iubeau pe Tully foarte mult. De câte ori se rugaseră oare în ultimul an să o vadă? De câte ori găsise Johnny tot felul de scuze? Sentimentul de vinovăție era copleșitor.

– Nu știu încă prea multe, dar vă dau de veste cum stau lucrurile imediat ce pot, promise tatăl lor. Să fiți pregătiți de școală când ajunge Corrin, da?

– Doar nu suntem bebeluși, tată, spuse Will.

– Ne suni după fotbal? întrebă Lucas.

– Da.

Îi sărută pe amândoi și luă cheile mașinii de pe măsuța de la intrare. Se întoarse să-i mai privească o dată – doi băieți identici, al căror păr trebuia tuns; rămaseră amândoi acolo în pantalonași scurți și în niște tricouri prea lălâi, cu fețișoarele încruntate. Apoi ieși și se duse la mașină. Băieții aveau unsprezece ani; nu era vreo problemă dacă rămâneau singuri zece minute.

Urcă în mașină, porni motorul și se îndreptă spre feribot. La bordul acestuia, rămase în mașină, bătând nervos cu degetele în volanul îmbrăcat în piele cele treizeci și cinci de minute cât dură traversarea.

La 6.10, intră în parcarea spitalului și trase sub lumina artificială a unui stâlp de iluminat. Mai era încă o jumătate de oră până la răsăritul soarelui, așa că orașul era cufundat încă în întuneric.

Intră în spitalul acela care îi era cunoscut și se duse la biroul de informații.

– Tallulah Hart, anunță pe un ton precipitat. Suntem rude.

– Domnule, eu...

– Vreau să aflu noutăți despre starea lui Tully, și le vreau *acum*, vorbi el atât de răstit, că femeia sări de pe scaun ca electrocutată.

– Oh, spuse ea. Revin imediat.

El plecă de lângă recepție și începu să se plimbe încolo și-ncoace. Dumnezeule, cât ura locul ăsta, cu mirosurile lui care-i erau mult prea familiare!

Se așeză pe un scaun de plastic incomod și începu să bată nervos cu piciorul în podeaua cu linoleum. Minutele treceau, iar răbdarea lui era pe sfârșite.

În ultimii patru ani, învățase cum să își continue viața fără soție, iubirea vieții lui, dar nu fusese ușor. Fusese nevoit să înceteze a mai privi în urmă. Amintirile îi provocau foarte multă suferință.

Dar cum putea să nu privească în urmă, odată ajuns în acel loc? Veniseră în acest spital pentru intervenția chirurgicală, pentru chimioterapie și radioterapie; petrecuseră multe ore împreună aici, el și Kate, promițându-și unul altuia că în povestea lor de iubire cancerul nu își găsea locul.

Minciuni.

Când, în sfârșit, acceptaseră realitatea, stătuseră într-unul din saloanele de aici. În 2006. El se întinsese alături de ea, ținând-o de mână, încercând să nu bage în seamă cât de mult slăbise soția lui în anul în care dăduse lupta vieții ei. Lângă pat, din iPodul lui Katie se auzise melodia lui Kelly Clarkson. *Unii oameni așteaptă o viață... pentru o clipă ca asta.*

Își aminti expresia de pe chipul lui Katie. Durerea fusese un foc ce se răspândise în tot trupul ei; o durea tot corpul. Oasele, mușchii, pielea. Lua atâta morfină cât să rămână conștientă îndeajuns ca să nu-i sperie pe copii. *Vreau să merg acasă*, ceruse ea.

Când el o privise, nu îi venise în minte decât un singur gând: *Moare*. Realitatea îl lovi ca un trăsnet și ochii i se umplură de lacrimi.

– Bebelușii mei, spusese ea încet, apoi o pufnise râsul. De fapt, nu mai sunt bebeluși. Își schimbă dinții. Costă un dolar, apropo. Pentru Zâna Măseluță. Și să faci de fiecare dată o fotografie. Și Marah. Spune-i că înțeleg. Și eu am fost rea cu mama mea la șaisprezece ani.

– Nu sunt pregătit pentru conversația asta, spusese el, urându-se pentru acel moment de slăbiciune.

Citise dezamăgirea din ochii ei.

– Am nevoie de Tully, spusese ea atunci, spre surprinderea lui.

Soția lui și Tully Hart fuseseră cele mai bune prietene aproape toată viața – până când o ceartă le despărțise. Nu își mai vorbiseră în ultimii doi ani, și în acei ani, Kate se luptase cu cancerul. Johnny nu o putuse ierta pe Tully, nu pentru acea dispută în sine (care se iscase, desigur, din vina lui Tully), ci pentru absența ei când Kate avusese mai mare nevoie de ea.

– Nu. După tot ce ți-a făcut? spusese el cu amărăciune.

Kate se întorsese ușor spre el; el vedea câtă durere îi provoca acea mișcare.

– Am nevoie de Tully, repetase ea, mai încet de data asta. Este prietena mea din clasa a opta.

– Știu, dar...

– Trebuie să o ierți, Johnny. Dacă eu pot, poți și tu.

– Nu e ușor. Te-a rănit.

– Și eu am rănit-o pe ea. O ceartă ca între două prietene foarte bune. Adesea, uităm ce contează cu adevărat. Oftase. Crede-mă, acum știu ce contează și am nevoie de ea.

– Ce te face să crezi că va veni dacă o chemi? A trecut mult timp.

Kate zâmbise în ciuda durerilor pe care le avea.

– Va veni. Îi atinsese obrazul, făcându-l să o privească. Trebuie să ai grijă de ea... după.

– Nu spune asta, șoptise el.

– Nu este atât de puternică precum pretinde. Știi doar. Promite-mi.

Johnny închise ochii. Se străduise din greu în ultimii ani ca să treacă peste suferință și să găsească un nou stil de viață pentru familia lui. Nu dorea să-și amintească anul acela cumplit; dar cum ar fi putut – mai ales acum?

Tully și Kate, nedespărțite. Fuseseră cele mai bune prietene aproape treizeci de ani, și, dacă nu ar fi fost Tully, Johnny nu și-ar fi întâlnit iubirea vieții.

Din clipa în care Tully păşise în biroul lui dărăpănat, Johnny fusese fascinat de ea. Avea douăzeci de ani şi era plină de pasiune şi efervescenţă. Obţinuse prin propriile forţe o slujbă la micul post TV pe care îl deţinea el pe atunci. El crezuse că se îndrăgostise de ea, dar nu fusese iubire, ci altceva. Fusese doar fermecat de ea. Tully era mai plină de viaţă şi mai sclipitoare decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Lângă ea se simţise ca şi cum ar fi ieşit la soare după luni întregi de întuneric. Ştiuse numaidecât că avea să ajungă faimoasă.

Când îi făcuse cunoştinţă cu cea mai bună prietenă a ei, Kate Mularkey, care i se păruse mai ştearsă şi mai liniştită, un soi de epavă plutind pe creasta valului lui Tully, el aproape că nici nu o băgase în seamă. Abia câţiva ani mai târziu, când Katie îndrăznise să îl sărute, Johnny îşi văzuse viitorul în ochii unei femei. Îşi amintea prima oară când făcuseră dragoste. Erau tineri amândoi – el, treizeci, ea, douăzeci şi cinci de ani –, dar numai ea fusese naivă. *Este mereu aşa?* îl întrebase ea încet.

Aşa venise dragostea la el, cu mult înainte de a fi pregătit. *Nu*, răspunsese el, incapabil chiar şi atunci să o mintă. *Nicidecum.*

După ce el şi Kate se căsătoriseră, urmăriseră de la distanţă traiectoria fascinantă a lui Tully în domeniul jurnalismului, dar oricât de diferită devenise viaţa lui Kate de a lui Tully, cele două femei rămăseseră mai apropiate decât surorile. Vorbeau la telefon aproape zilnic, iar Tully fusese în casa lor la aproape toate sărbătorile. Când renunţase la reţelele de televiziune şi la New York şi se întorsese în Seattle pentru a realiza propriul talk-show, Tully îl implorase pe Johnny să fie producătorul emisiunii. Aceia fuseseră ani buni. Plini de succes. Până când cancerul şi moartea lui Kate distruseseră totul.

Nu putea să nu-şi amintească totul acum. Închise ochii şi se lăsă pe spate. Ştia când începuse să iasă totul la suprafaţă.

La funeraliile lui Kate, cu aproape patru ani în urmă. Octombrie 2006. Erau înghesuiţi toţi în primul rând de bănci din biserica Sf. Cecilia...

împietriți și cu ochi triști, prea conștienți de motivul pentru care se aflau acolo. Călcaseră în biserica asta de multe ori de-a lungul anilor, la slujba de la miezul nopții de Crăciun, la slujba de Înviere de Paște, dar acum era altceva. În loc de decorații aurii, strălucitoare, peste tot erau numai crini albi. Aerul din biserică era grețos de dulce.

Johnny stătea drept ca la armată, cu umerii trași în spate. Trebuia să fie puternic acum pentru copiii lui, copiii lor, copiii ei. Era o promisiune pe care i-o făcuse ei pe patul de moarte, dar îi era deja greu să o respecte. În interior, era pustiit. Marah, în vârstă de șaisprezece ani, ședea la fel de țeapănă alături de el, cu mâinile împreunate în poală. Nu-l privise de ore întregi, poate de zile. Tatăl era conștient că trebuia să construiască o punte între ei, să o forțeze să vorbească cu el, dar când o privea, își pierdea curajul. Tristețea amândurora era adâncă și întunecată ca marea. Așa că stătea acolo, simțind cum îi ard ochii și spunându-și în sinea lui: *Nu plânge. Fii puternic.*

Făcu greșeala să se uite în stânga, unde pe un șevalet mare era un poster cu Kate. În imagine, ea era o tânără mamă, stând pe plajă în fața casei lor de pe Bainbridge Island, cu părul fluturând în vânt, cu zâmbetul acela mai luminos decât un far în noapte, cu brațele larg deschise pentru a-și cuprinde cei trei copiii care veneau în fugă spre ea. Ea îl rugase să caute această fotografie, într-o noapte, când stăteau amândoi întinși în pat, îmbrățișați. El auzise acea rugăminte a ei, știind ce însemna. *Nu încă*, îi murmurase el la ureche, mângâindu-i capul chel.

Kate nu-l mai rugase de atunci.

Bineînțeles că nu. Chiar și la sfârșit, ea fusese cea mai puternică, protejându-i pe toți cu optimismul ei.

Câte cuvinte strânsese oare în sufletul ei pentru ca el să nu fie rănit de frica ei? Cât de singură se simțise oare?

Dumnezeule! Se stinsese de numai două zile.

Două zile, și el voia deja s-o ia de la capăt. Voia să o țină din nou în brațe și să-i șoptească: *Spune-mi, iubito, de ce ți-e teamă?*

Părintele Michael urcă în amvon și adunarea – deja tăcută – amuți.

– Nu mă surprinde că aţi venit în număr atât de mare pentru a vă lua rămas-bun de la Kate. A fost o persoană importantă pentru mulţi dintre noi...

A fost.

– Nu veţi fi surprinşi să aflaţi că mi-a trasat ordine stricte pentru această slujbă, iar eu nu doresc să o dezamăgesc. A dorit să vă transmit tuturor să fiţi uniţi. A dorit să transformaţi mâhnirea în bucuria vieţii. A dorit să nu uitaţi sunetul râsului ei şi dragostea pe care a nutrit-o pentru familia ei. A dorit să *trăiţi*. Vocea părintelui se sugrumă. Aceasta a fost Kathleen Mularkey Ryan. Până şi la sfârşit, s-a gândit la ceilalţi.

Marah gemu încet.

Johnny o luă de mână. Fata tresări la atingerea lui şi îl privi; atunci deveni evidentă acea impenetrabilă durere, căci îşi retrase mâna.

Muzica porni. La început, parcă venea de undeva din depărtare. Sau poate că era doar vuietul din capul lui. Îi luă o clipă să recunoască melodia.

– Oh, nu, spuse el, simţind cum emoţia lui creşte odată cu acordurile muzicii.

Era „Crazy for You"

Melodia pe care dansaseră la nunta lor. Închise ochii şi o simţi pe Kate alături, alunecând în braţele lui în timp ce muzica îi purta pe acordurile ei. *Atinge-mă o dată şi vei şti că e real.*

Lucas – scumpul Lucas, la cei opt ani ai lui, care începuse să aibă iar coşmaruri şi care uneori făcea crize când nu-şi găsea păturica de bebeluş, care îi rămăsese mică de mulţi ani – îl trase de mânecă.

– Mami a spus că este-n regulă să plângi, tati. Ne-a pus pe mine şi pe Wills să promitem că n-o să ne fie frică să plângem.

Johnny nici măcar nu-şi dăduse seama că plângea. Îşi şterse ochii şi încuviinţă scurt din cap.

– Ai dreptate, puştiule, şopti el, incapabil să-şi privească fiul.

Lacrimile din ochii lui l-ar fi tulburat teribil. Prefera să privească drept în faţă şi să se gândească la altceva. Cuvintele preotului se transformară în nişte pietre izbite de un perete din cărămidă.

Pocneau şi cădeau, iar el se concentra asupra respiraţiei, încercând să nu se gândească la soţia lui. Asta urma să facă noaptea, în singurătate.

În cele din urmă, după un timp ce îi păru nesfârşit, slujba se încheie. Îşi strânse familia aproape şi porni spre ieşire. Privind împrejur, simţindu-se deopotrivă năucit şi distrus, văzu zeci de chipuri necunoscute sau aproape necunoscute; înţelegea în acea clipă că unele fragmente din viaţa soţiei lui îi erau complet nefamiliare, ceea ce îi conferi un sentiment de înstrăinare faţă de ea. Iar asta îi provoca o suferinţă şi mai mare. Imediat ce i se ivi ocazia, îşi luă copiii şi ieşiră din biserică.

Parcarea bisericii era plină de maşini, dar el nu observă asta.

Tully era în parcare, cu privirea îndreptată spre ultimele raze de soare ale zilei. Avea braţele larg deschise şi îşi unduia şoldurile de parcă ar fi auzit muzică de undeva.

Dansa. Stătea în mijlocul străzii, în faţa bisericii, şi dansa.

O strigă pe un ton atât de răstit, că Marah tresări lângă el.

Tully se întoarse şi îi văzu îndreptându-se spre maşină. Îşi scoase căştile din urechi şi veni spre el.

– Cum a fost? îl întrebă încet.

El simţi un val de furie şi profită de asta. Orice era mai bun decât acea tristeţe fără margini pe care o simţea. Bineînţeles că Tully se pusese pe ea pe primul loc. Era *dureros* să participi la funeraliile lui Kate, aşa că Tully nu catadicsise dă vină. Rămăsese în parcare şi dansase. *Dansase.*

Halal prietenă! Kate ar fi în stare să-i ierte lui Tully egoismul; pentru Johnny nu era atât de uşor.

Se întoarse spre familia lui.

– Toată lumea în maşină.

– Johnny... Tully întinse braţul spre el, dar el se dădu înapoi. Nu îndura să fie atins de nimeni în acel moment. Nu am putut intra, spuse ea.

– Mda. Cine-ar fi putut? spuse el cu amărăciune.

Ştiu imediat că făcea o greşeală dacă o privea. Absenţa lui Kate era şi mai evidentă în prezenţa lui Tully. Cele două femei fuseseră nedespărţite, râzând, vorbind, fredonând prost melodii disco.

Tully şi Kate, nedespărţite. De peste treizeci de ani cele mai bune prietene, iar acum, când o privea pe Tully, durerea devenea insuportabilă. *Ea* era cea care ar fi trebuit să moară. Kate făcea cât cincisprezece Tully la un loc.

– Oamenii vor veni acasă, spuse el. Aşa şi-a dorit ea. Sper să poţi veni şi tu.

O auzi inspirând adânc şi înţelese că o jignise.

– Nu e cinstit, spuse ea.

Ignorând-o, Johnny îşi urcă copiii în maşina de teren şi plecară acasă într-o tăcere sfâşietoare.

Soarele palid al după-amiezii târzii lumina casa în nuanţa caramelului în stil American Craftsman. Curtea era un dezastru, abandonată în anul în care Katie se luptase cu boala. Johnny parcă în garaj şi îi conduse pe toţi în casă, unde mirosul persistent de boală pătrunsese în ţesătura draperiilor şi a covoarelor.

– Ce facem acum, tată?

Nu trebuia să se întoarcă pentru a ghici cine pusese acea întrebare. Lucas, băiatul care plânsese pentru fiecare peştişor mort din acvariu şi care făcuse câte un desen în fiecare zi pentru mama lui muribundă; băiatul care reîncepuse să plângă la şcoală şi care stătuse tăcut la ultima aniversare, incapabil să zâmbească nici măcar când îşi deschisese cadourile. Simţea totul atât de acut băiatul ăsta. *Mai ales Lucas*, spusese Kate în ultima ei noapte de coşmar. *El nu va şti cum să îi fie nespus de dor de mine. Să-l ţii în braţe.*

Johnny se întoarse.

Wills şi Lucas stăteau acolo, atât de aproape unul de celălalt că umerii li se atingeau. Băieţii, în vârstă de opt ani, purtau pantaloni negri identici şi pulovere gri cu anchior. Johnny uitase în dimineaţa aceea să îi trimită pe băieţi să facă duş, iar părul le era ciufulit, turtit pe alocuri după cum dormiseră.

Ochii lui Lucas erau mari şi luminoşi, cu gene umede. Ştia că mama lui *se prăpădise*, dar nu înţelegea exact fenomenul.

Marah veni în spatele fraților ei. Era subțirică și palidă, fantomatică în rochia ei neagră.

Îl priveau toți trei.

Era momentul în care el trebuia să vorbească, să le adreseze cuvinte liniștitoare, să le dea sfaturi de care să-și amintească mai târziu. Era datoria lui de tată să transforme următoarele ore într-o celebrare a vieții celei care îi fusese soție. Dar cum?

– Haideți, băieți, spuse Marah oftând. Vă pun filmul *Găsiți-l pe Nemo*.

– Nu, se tângui Lucas. Nu *Găsiți-l pe Nemo*.

Wills ridică privirea. Își luă fratele de mână.

– Mama moare.

– Oh, dădu Marah din cap. Ce ziceți de *Incredibilii*?

Lucas aprobă din cap posomorât.

Johnny se gândea în continuare ce să le spună acestor copii suferinzi, când auzi soneria pentru prima oară.

Tresări. După aceea, fu vag conștient de trecerea timpului, de oamenii adunați în jurul lui, de ușile care se deschideau și se închideau. De soarele care apunea și de noaptea ce lua în stăpânire ferestrele. Își spunea întruna: *Mișcă-te, du-te, ia-ți rămas-bun*, dar nu reușea să se mobilizeze în acest sens.

Cineva îi atinse brațul.

– Regret nespus, Johnny, auzi o femeie și se întoarse.

Femeia care i se adresase stătea lângă el, îmbrăcată în negru, ținând în mâini un castron acoperit cu folie de aluminiu. Pentru nimic în lume nu-și putea aminti cine era.

– Când Arthur m-a părăsit pentru barmanița aia, am crezut că viața mea s-a sfârșit. Dar continui să te trezești, iar într-o zi îți dai seama că ești în regulă. Vei găsi din nou dragostea.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine din lume ca să nu urle la femeia aia că moartea era altceva decât infidelitatea, dar înainte ca măcar să își aducă aminte numele ei, apăru o altă femeie. Și aceasta era de părere că senzația de foame era cea mai mare problemă a lui, judecând după dimensiunea tăvii acoperite cu folie pe care o ținea în mâinile ei dolofane.

Auzi ceva de genul „... un loc mai bun"... şi plecă.

Îşi făcu loc prin mulţime şi se duse la barul din bucătărie. În calea lui, trecu pe lângă câţiva oameni care îi adresară nişte cuvinte de aceeaşi inutilitate ca şi precedentele – *îmi pare rău, durerea se va sfârşi, un loc mai bun*. Nici nu se opri, nici nu răspunse. Îşi văzu de drum. Nu se uită la fotografiile care fuseseră aşezate prin toată încăperea, pe şevaleturi, sprijinite de ferestre şi veioze. În bucătărie, găsi un grup de femei cu feţe triste, trebăluind de zor, scoţând folii de pe diverse recipiente cu mâncare şi cotrobăind prin sertare după tacâmuri. Când intră, femeile se opriră, instantaneu, ca nişte păsări în mijlocul cărora dă iama o vulpe, şi ridicară privirile. Compasiunea din ochii lor – şi teama că aşa ceva li s-ar putea întâmpla şi lor într-o bună zi – era o prezenţă materială în încăpere.

La chiuvetă, soacra lui, Margie, lăsă jos carafa pe care o umplea cu apă şi care lovi blatul cu zgomot. Îşi netezi părul, dându-şi-l la o parte de pe faţa marcată de îngrijorare, şi veni spre el. Femeile se dădură în lături ca să îi facă loc. Se opri la bar, turnă nişte scotch şi apă peste câteva cuburi de gheaţă şi îi întinse paharul ginerelui său.

– N-a fost chip să găsesc un pahar, spuse el, deşi paharele erau chiar lângă el. Unde e Bud?

– La televizor cu Sean şi băieţii. Nu prea face faţă situaţiei. Adică, să stea cu toţi străinii ăştia la moartea fiicei lui.

Johnny încuviinţă din cap. Socrul lui fusese mereu un om taciturn, iar moartea unicei fiice îl devastase. Chiar şi Margie, care îşi păstrase vitalitatea şi buna dispoziţie mult timp după ultima ei aniversare, îmbătrânise enorm de când aflase diagnosticul. Se gârbovise de parcă ar fi aşteptat în orice secundă următoarea lovitură a lui Dumnezeu. Nu-şi mai vopsea părul, rădăcinile albe ale acestuia fiind acum vizibile de-a lungul cărării ca un râu îngheţat. Ochelarii fără ramă îi măreau ochii înlăcrimaţi.

– Du-te la copii, spuse Margie, strângându-l de braţ cu mâna ei palidă, brăzdată de vene albăstrui proeminente.

– Ar trebui să rămân aici să te ajut.

– Mă descurc, spuse ea. Dar mă îngrijorează Marah. E greu să îţi pierzi mama la şaisprezece ani, şi cred că regretă toate certurile pe

care le-a avut cu Kate înainte să se îmbolnăvească. Vorbele spuse la mânie nu-ţi dau pace uneori.

El luă o înghiţitură zdravănă din băutură, rămânând cu ochii la cuburile de gheaţă care zornăiau în pahar după ce îl goli.

– Nu ştiu ce să le spun.

– Nu cuvintele contează.

Magie îl strânse mai tare de braţ şi îl conduse afară din bucătărie.

Casa era plină de oameni, dar chiar şi într-o mulţime de oameni trişti, Tully Heart ieşea în evidenţă. Era în centrul atenţiei. Îmbrăcată într-o rochie neagră croită pe corp, care costase probabil la fel de mult cât unele dintre maşinile parcate în faţa casei, reuşea să fie frumoasă chiar răpusă de suferinţă. Părul ei lung până la umeri era castaniu acum, şi machiajul părea împrospătat după înmormântare. În camera de zi, înconjurată de oameni, gesticula dramatic, povestind ceva, evident, iar când termină, toţi cei din jurul ei izbucniră în râs.

– Cum poate zâmbi?

– Tully ştie ce înseamnă durerea sufletească, nu uita asta. Şi-a petrecut toată viaţa reprimându-şi durerea. Îmi amintesc prima oară când am văzut-o. Am traversat Aleea cu licurici până la ea acasă, pentru că se împrietenise cu Kate şi voiam s-o verific. În casa aia dărăpănată de peste drum, am cunoscut-o pe maică-sa, Cloud. Bine, n-am făcut cunoştinţă în adevăratul sens al cuvântului. Cloud şedea întinsă pe sofa, cu braţele răsfirate, cu o grămăjoară de marijuana pe burtă. A încercat să se ridice, dar n-a fost în stare, şi a spus: *Băga-mi-aş, sunt prăjită.* Şi s-a prăbuşit la loc. Când m-am uitat la Tully, care să fi avut vreo paisprezece ani, am văzut genul acela de ruşine care te marchează pentru toată viaţa.

– Tu ai avut un tată alcoolic şi ai trecut peste asta.

– M-am îndrăgostit şi am avut copii. O familie. Tully crede că nimeni nu o poate iubi în afară de Kate. Cred că deocamdată nu conştientizează pierderea, dar când o va face, va fi tare urât.

Tully introduse un CD în aparat şi dădu muzica tare. *Born to be w-iiii-ld*, se auzi urlând din boxe.

Oamenii din camera de zi se îndepărtară de ea, părând ofensaţi.

– Haideţi, spuse Tully, cine vrea un shot de tequilla?

Johnny știa că trebuia să o oprească, dar nu se putea apropia atât de mult. Nu acum, nu încă. De câte ori o privea pe Tully, își spunea: *Kate nu mai e.* Și rana se deschidea din nou. Se întoarse cu spatele și urcă la copii, ca să le ofere alinare.

Îi trebui multă energie să urce scările.

În fața dormitorului gemenilor, se opri, încercând să-și adune puterile.

Poți face asta.

Putea. Trebuia. Copiii aflați dincolo de acea ușă tocmai descoperiseră că viața este nedreaptă și că moartea sfâșie inimi și familii. Era de datoria lui să îi ajute să înțeleagă, să îi țină uniți și să le vindece suferința.

Inspiră adânc și deschise ușa.

Primul lucru pe care îl văzu fură paturile lor – nefăcute, răvășite, lenjeria cu *Războiul Stelelor* făcută ghemotoc. Pereții, pictați de mână de Kate într-un albastru marin, cu nori, stele și planete, fuseseră acoperiți de-a lungul anilor cu desenele băieților și cu câteva postere ale filmelor lor preferate. O minge de baseball aurită și trofee de fotbal tronau mândre deasupra dulapului.

Socrul lui, Bud, ședea în fotoliul uriaș din ratan, în care încăpeau lejer amândoi băieții când jucau jocuri video, iar Sean, fratele mai mic al lui Kate, dormea în patul lui Wills.

Marah stătea pe jos, la televizor, cu Lucas lângă ea. Wills era în colț, uitându-se la un film cu brațele încrucișate, părând supărat și izolat.

– Hei, făcu Johnny încet, închizând ușa în urma lui.

– Tată! spuse Lucas, ridicându-se în picioare.

Johnny își luă fiul în brațe și îl strânse tare.

Bud se ridică cu greu de pe perna fotoliului de ratan. Arăta răvășit în costumul acela negru demodat, cu cămașă albă și cravată lată de poliester. Chipul lui palid, pătat de bătrânețe, parcă mai căpătase câteva cute adânci în ultimele săptămâni. Sub sprâncenele albe stufoase, ochii îi erau triști.

– Te las. Se duse la pat și îl bătu ușor pe Sean pe umăr. Trezește-te, îi spuse.

Sean se trezi tresărind și se ridică brusc în fund. Păru confuz până îl văzu pe Johnny.

– Oh, da.

Ieși din cameră împreună cu tatăl lui.

Johnny auzi ușa închizându-se în spatele lui. Pe ecran, niște supereroi viu colorați alergau printr-o junglă. Lucas se eliberă din brațele lui Johnny și rămase în picioare lângă el.

Johnny își privi copiii triști, iar ei îl priviră la rândul lor. Reacțiile manifestate la moartea mamei erau pe atât de diferite pe cât ei înșiși, unice. Lucas, mai sensibil, era distrus de dorul mamei și nedumerit cu privire la locul unde plecase aceasta. Fratele lui geamăn, Wills, era un copil care se baza pe firea lui atletică și pe popularitate. Era deja un sportiv apreciat și avea o fire foarte agreabilă. Această pierdere îl tulburase și îl speriase. Nu-i plăcea să îi fie frică, motiv pentru care îl cuprinse furia.

Și mai era Marah; frumoasa Marah, în vârstă de șaisprezece ani, care primise mereu totul foarte ușor. În anul de boală al mamei, se închisese în ea, devenind rezervată și tăcută, ca și cum ar fi crezut că, dacă nu făcea nici un zgomot, nu provoca nici o tulburare, inevitabilul acestei zile ar fi putut fi... evitat. El știa cât de profund regreta Marah felul în care se purtase cu Kate înainte ca mama ei să se îmbolnăvească.

Și totuși, în ochii tuturor se putea ghici aceeași nevoie. Așteptau ca tatăl lor să le reclădească lumea distrusă, să le aline această inimaginabilă durere.

Dar Kate era inima și sufletul acestei familii, liantul care îi ținea pe toți laolaltă. Ea era cea care știa ce să spună. Orice spunea el era o minciună. Cum aveau să se vindece acei copii? Cum aveau să se schimbe lucrurile? Cum putea să îi consoleze trecerea timpului fără Kate?

Marah se ridică brusc, cu o grație pe care majoritatea fetelor nu o vor avea vreodată. Durerea o făcea să pară silfidă, palidă și aproape eterică, cu părul ei lung și negru, rochia neagră și pielea aproape translucidă. Johnny îi auzi respirația îngreunată, de parcă ar fi inspirat anevoie acest aer nou.

– Îi duc eu pe băieți la culcare, spuse ea, întinzându-i mâna lui Lucas. Haide, puștiule. Am să-ți citesc o poveste.

– Te pricepi să ne faci să ne simțim mai bine, tată, spuse Wills, cu gura încleștată.

Pe chipul acelui copil de opt ani era imprimată o expresie sumbră de adult.

– O să fie mai bine, spuse Johnny, urându-se pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

– Pe bune? spuse Wills. Cum?

Lucas ridică privirea spre Johnny.

– Da, tată, cum?

El se uită la Marah, care părea atât de rece și de palidă, de parcă era sculptată în gheață.

– Somnul o să vă ajute, rosti ea pe un ton plat, iar Johnny îi fu recunoscător, într-un mod patetic.

Știa că își pierde cumpătul, că eșuează, că el era cel care trebuia să ofere sprijin, nu să îl primească, dar era pustiit.

Pur și simplu pustiit.

Mâine se va simți mai bine. Va face totul mai bine.

Dar când văzu dezamăgirea plină de tristețe de pe chipurile copiilor lui, știa că era o minciună.

Îmi pare rău, Katie.

– Noapte bună, spuse el cu voce gravă.

Lucas ridică privirea spre el.

– Te iubesc, tati.

Johnny se lăsă încet în genunchi și își deschise brațele. Fiii lui îl luară în brațe, iar el îi strânse cu putere la piept.

– Și eu vă iubesc. Se uită pe deasupra capetelor la Marah, al cărei chip era inexpresiv. Stătea dreaptă, cu umerii trași spre spate. Marah?

– Las-o baltă, spuse ea încet.

– Mama ne-a rugat să promitem că vom fi puternici. Uniți.

– Mda, zise ea, buza de jos tremurându-i puțin. Știu.

– Putem face asta, spuse el, deși își auzi tremurul vocii.

– Mda. Sigur că putem, spuse Marah cu un oftat. Apoi li se adresă fraților ei: Haideți, băieți, să ne pregătim de culcare.

Johnny știa că ar fi trebuit să rămână, să o consoleze pe Marah, dar nu găsea cuvintele potrivite.

În schimb, se dădu bătut și părăsi dormitorul, închizând ușa în urma lui.

Merse la parter, unde, ignorându-i pe toți, își făcu loc prin mulțime. Își luă haina din spălătorie și ieși.

Era noapte în toată regula, fără nici o stea pe cer. Un văl subțire de nori le acoperea. O adiere rece foșnea prin coroanele copacilor de la marginea proprietății lui, făcându-le crăcile asemenea unor fuste să pară că dansează.

În crengile de deasupra capului său, niște borcane cu pietricele și lumânările în ele atârnau de niște sfori subțiri. Câte nopți stătuseră el și Kate acolo, afară, sub diadema aceea de lumânările aprinse, ascultând valurile izbind plaja și sporovăind despre visurile lor?

Se prinse de balustrada terasei ca să se sprijine.

– Hei.

Vocea ei îl surprinse și îl irită. Voia să fie singur.

– M-ai lăsat să dansez de una singură, spuse Tully, venind lângă el.

Avea pe umeri o pătură albastră de lână; capetele acesteia atârnau pe jos, pe lângă picioarele ei goale.

– Trebuie să fie pauză, spuse el, întorcându-se spre ea.

– Adică?

Îi simțea duhoarea de tequilla din respirație și se întrebă cât de beată era.

– Spectacolul cu Tully Hart în centrul atenției. Trebuie să fie pauză.

– Kate mi-a cerut să fac seara asta distractivă, spuse ea, dându-se înapoi.

Tremura.

– Nu pot să cred că n-ai venit la înmormântarea ei, spuse el. Asta i-ar fi frânt inima.

– A *știut* că n-am să vin. Ea chiar a...

– Și crezi că e în regulă? Nu crezi că Marah și-ar fi dorit să te vadă acolo? Sau nu-ți pasă de fina ta?

Înainte ca ea să poată răspunde – ce-ar fi putut spune oare? –, el o dădu la o parte și intră în casă, aruncându-și haina pe mașina de spălat când trecu prin spălătorie.

Știa că îi vorbise urât pe nedrept. Într-un alt moment, într-o altă lume, i-ar fi păsat destul de mult încât să-și ceară scuze. Kate ar fi vrut să facă asta, dar în momentul acela nu era capabil de un astfel de efort. Înăuntru, trebui să își adune toate forțele doar ca să stea pe picioare. Soția lui murise de patruzeci și opt de ore, și el ajunsese deja la capătul puterilor.

Capitolul 3

În noaptea aceea, la patru dinspre ziuă, Johnny renunță să mai încerce să adoarmă. Cum de putuse să creadă că era posibil să-și găsească liniștea în noaptea înmormântării soției lui?

Trase cuvertura la o parte și se dădu jos din pat. Ploaia zbicea acoperișul din șindrilă, răsunând în toată casa. La șemineul din dormitor, apăsă butonul și, după un sunet șuierător, niște flăcări albastre și portocalii se treziră la viață, lunecând de-a lungul bușteanului fals. Mirosul ușor de gaz ajunse până la el. Rămase acolo câteva minute, privind focul.

După aceea, se simți derutat. Era singurul cuvânt care îi venea în minte pentru a descrie colindatul lui dintr-o încăpere în alta. Nu o dată se trezi că rămâne locului undeva, holbându-se la ceva fără fără să-și amintească clar cum ajunsese acolo sau motivul pentru care pornise în acea bizară călătorie.

Ajunse cumva înapoi în dormitor. Paharul ei de apă era încă pe noptieră. La fel și ochelarii de vedere și mănușile pe care le purtase în pat spre sfârșit, când îi fusese tot timpul frig. La fel de limpede precum sunetul propriei respirații, o auzi pe Kate spunând: *Tu ai fost alesul meu, John Ryan. Te-am iubit cu fiecare respirație timp de două decenii.* Asta îi spusese în ultima noapte. Stătuseră lungiți în pat, unul lângă altul, el ținând-o în brațe pentru că ea era prea slăbită ca să se poată ține de el. Își aminti cum își îngropase fața în curbura gâtului ei, spunând: *Nu mă părăsi, Katie. Nu încă.*

Chiar şi atunci, când ea era pe moarte, el o dezamăgise.

Se îmbrăcă şi coborî la parter.

Camera de zi era inundată de o lumină tulbure. Ploaia picura de pe streşini, îmblânzind priveliştea. În bucătărie, găsi tejgheaua dulapului acoperită de vase atent spălate şi uscate, care fuseseră aşezate pe şervete de bucătărie, şi o găleată de gunoi plină cu farfurii de carton şi şervetele viu colorate. Frigiderul şi congelatorul erau pline cu tot felul de recipiente acoperite cu folie de aluminiu. Soacra lui făcuse toată treaba, în timp ce el stătuse ascuns afară, în beznă, singur.

Făcu cafea, încercând să îşi imagineze noua versiune a vieţii lui. Nu văzu decât nişte locuri goale la masa din sufragerie, o maşină condusă de alt şofer, un mic dejun pregătit de alte mâini.

Să fii un tată bun. Ajută-i să treacă peste asta.

Se sprijini de dulap, bând cafea. Când îşi turnă a treia cană, simţi cum îi creşte adrenalina ca efect al cofeinei. Mâinile începură să-i tremure, aşa că lăsă cafeaua şi îşi luă un suc de portocale.

Zahăr şi cofeină. Ce mai urma, tequilla? Nu luă decizia să se mişte din loc. Ieşi din bucătărie cu mişcări mai degrabă robotice; fiecare centimetru din acea încăpere îi amintea de soţia lui – loţiunea de mâini cu lavandă, preferata ei, plăcuţa cu inscripţia EŞTI SPECIAL, pe care o scotea la cel mai neînsemnat succes al copiilor, carafa de apă moştenită de la bunica ei şi folosită la ocazii speciale.

Simţi atingerea cuiva pe umăr şi tresări.

Margie, soacra lui, stătea lângă el. Era îmbrăcată în nişte blugi cu talie înaltă, un pulover negru pe gât şi era încălţată cu tenişi. Îi adresă un zâmbet obosit.

Bud veni alături de soţia lui. Arăta cu zece ani mai bătrân decât Margie. Devenise mai tăcut în ultimul an, deşi nimeni nu l-ar fi considerat vreun mare vorbăreţ nici înainte. El începuse să îşi ia adio de la Katie cu mult înaintea celorlalţi şi acceptase inevitabilul, iar acum, că ea se dusese, parcă îi pierise glasul. La fel ca soţia lui, era îmbrăcat în stilu-i obişnuit – blugi Wrangler, care îi accentuau picioarele subţiri şi abdomenul încordat, o cămaşă în carouri maro

şi albe şi curea cu o cataramă mare argintie. Podoaba capilară i se rărise de mult, dar sprâncenele îi rămăseseră stufoase.

Fără să vorbească, se întoarseră cu toţii în bucătărie, unde Johnny le turnă fiecăruia câte o cană de cafea.

– Cafea. Slavă Domnului! spuse Bud ursuz, luând cana în mâinile-i muncite.

Se priviră toţi trei.

– Trebuie să îl ducem pe Sean la aeroport într-o oră, dar după aceea ne putem întoarce aici ca să mai dăm o mână de ajutor, spuse Margie în cele din urmă. Oricât ai nevoie.

Johnny îi era recunoscător. Femeia aceasta îi era mai apropiată decât îi fusese vreodată propria mamă, dar trebuia să se descurce singur acum.

Aeroportul. Acesta era răspunsul.

Nu era pur şi simplu o altă zi, nu putea pretinde asta oricât de sigur ar fi fost de acest adevăr. Nu le putea da de mâncare copiilor şi apoi să-i ducă la şcoală, după care să se ducă la serviciu, la postul de televiziune, să producă o emisiune de divertisment plictisitoare sau una mondenă, care nu ar fi schimbat viaţa nimănui.

– O să plecăm dracului de aici, spuse el.

– Ce? făcu Margie. Unde?

Spuse primul lucru care îi veni în minte.

– Kauai.

Lui Katie îi plăcuse acolo. Avuseseră mereu intenţia să îi ducă şi pe copii acolo.

Margie îl privi prin lentilele noilor ei ochelari fără rame.

– Dacă fugi, nu schimbi cu nimic realitatea, spuse Bud ursuz.

– Ştiu, Bud. Dar simt că mă sufoc aici. Oriunde mă uit...

– Mda, spuse socrul lui.

Margie atinse braţul lui John.

– Cu ce-am putea fi de folos?

Acum, că Johnny avea un plan, chiar dacă imperfect şi temporar, se simţea mai bine.

– Mă duc să mă ocup de rezervări. Să nu le spuneţi copiilor. Lăsaţi-i să doarmă.

– Când plecați?

– Azi, sper.

– Ar fi bine să o suni pe Tully și să-i spui. Are de gând să revină aici pe la unsprezece.

Johnny încuviință din cap, dar Tully era ultima lui grijă acum.

– În regulă, spuse Margie, bătând din palme. Am să fac curat în frigider și am să mut toată mâncarea în congelatorul din garaj.

– Eu anulez abonamentul la lapte și anunț poliția, spuse Bud. Ca să știe de absența voastră și să păzească casa.

Johnny nu se gândise la nici unul dintre aceste aspecte. Kate fusese mereu cea care se ocupase de toate detaliile înaintea călătoriilor.

Margie îl bătu ușor pe brat.

– Du-te și fă rezervările. De restul ne ocupăm noi.

Le mulțumi amândurora și se duse în birou. După ce se așeză la masa de lucru, îi trebuiră mai puțin de douăzeci de minute ca să facă rezervările. La ora 6.50 cumpărase deja biletele de avion, rezervase o mașină și închiriase o casă. Acum, nu mai trebuia decât să îi anunțe pe copii.

Ieși în hol. În camera băieților, se duse la paturile suprapuse și îi găsi pe gemeni în patul de sus, făcuți covrig ca doi cățeluși.

Îi ciufuli părul șaten, aspru lui Lucas.

– Hei, Skywalker, trezirea!

– Eu vreau să fiu Skywalker, murmură Wills în somn.

Johnny zâmbi.

– Tu ești cuceritorul, ai uitat?

– Nimeni nu știe cine e William Cuceritorul, spuse Wills, ridicându-se în fund în pijamaua lui roșu-albastră cu imprimeu Omul Păianjen. Îi trebuie un joc video.

Lucas se ridică și el în fund, privind buimac împrejur.

– Trebuie să plecăm deja la școală?

– Azi nu mergem la școală, spuse Johnny.

Wills se încruntă.

– Pentru că a murit mama?

Johnny tresări.

– Presupun. Plecăm în Hawaii. Am să-mi învăţ copiii să facă surfing.

– Tu nu ştii să faci surfing, spuse Wills, încă încruntat.

Devenise deja sceptic.

– Ba da. Nu-i aşa, tati? spuse Lucas, privindu-l printre şuviţele părului său lung.

Lucas, încrezătorul.

– Am să ştiu într-o săptămână, spuse Johnny, şi băieţii începură să chiuie şi să ţopăie în pat. Spălaţi-vă pe dinţi şi îmbrăcaţi-vă. Mă întorc în zece minute să vă fac bagajele.

Băieţii săriră din pat şi se întrecură până la baie, dându-şi ghionturi. El ieşi încet din cameră şi porni prin hol.

Ciocăni la uşa fiicei lui şi îi auzi vocea sfârşită.

– Ce e?

Îşi ţinu respiraţia înainte să intre. Ştia că nu va fi uşor să îşi convingă fica să meargă în vacanţă. Pentru Marah nimic nu conta mai mult decât prietenii ei. Cu atât mai mult acum.

Fata stătea lângă patul nefăcut, periindu-şi părul negru lung, lucios. Îmbrăcată pentru şcoală în nişte blugi evazaţi cu talia ridicol de joasă şi un tricou mic cât pentru un ţânc, părea pregătită mai degrabă să plece în turneu cu Britney Spears. Johnny îşi alungă sentimentul de iritare. Nu era momentul pentru o dispută pe teme vestimentare.

– Bună, spuse el, închizând uşa în urma lui.

– Bună, îl salută şi ea fără să-l privească.

Vocea ei era aspră, tăioasă, o obişnuinţă de când intrase la pubertate. El oftă; nici măcar doliul nu îi înmuiase inima fiicei lui. Dimpotrivă, o făcuse şi mai încrâncenată.

Marah lăsă din mână peria de păr şi se întoarse cu faţa la el. Acum înţelegea de ce Kate fusese atât de des rănită de felul critic în care o privise fiica lor. Avea o privire cruntă.

– Îmi pare rău pentru aseară, spuse el.

– Nu contează. Azi am antrenament de fotbal după şcoală. Pot să iau maşina mamei?

Johnny auzi cum vocea i se gâtui rostind cuvântul *mamei*. Se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să se aşeze şi ea lângă el. Cum

nu o făcu, el se simți deodată sleit de puteri. Fata era fără îndoială fragilă. Toți erau în acel moment, dar Marah era precum Tully. Nici una, nici cealaltă nu știa cum să își manifeste slăbiciunea. În acele clipe, singurul lucru de care îi păsa lui Marah era că tatăl ei îi întrerupsese rutina, astfel că petrecea mai mult timp cu pregătirea pentru școală decât dedicau călugării rugăciunilor de dimineață.

– Plecăm în Hawaii pentru o săptămână. Putem...

– Ce? Când?

– Plecăm din casă în două ore. Kauai este...

– Nici gând! țipă ea.

Izbucnirea ei fu atât de neașteptată, că el uită practic despre ce vorbea.

– Ce?

– *Nu pot* să mă învoiesc de la școală. Trebuie să am note mari pentru facultate. I-am promis mamei că am să iau note mari la școală.

– Este admirabil, Marah. Dar avem nevoie să plecăm departe pentru o vreme, ca o familie. Să punem lucrurile în ordine. Putem să luăm temele, dacă vrei.

– Dacă vreau? Dacă vreau? Bătu din picior. Nu știi *nimic* despre liceu. Știi ce concurență e? Cum am să intru la o facultate bună dacă o dau în bară semestrul ăsta?

– O săptămână nu te va afecta deloc.

– Ha! Am algebră, tată. Și studii americane. *Și* sunt în echipa universitară de fotbal anul ăsta.

El știa că exista o modalitate bună de abordare a situației și una proastă, doar că nu o identifica pe cea bună și, sincer, era prea obosit și stresat ca să-i mai pese.

Se ridică în picioare.

– Plecăm la ora zece. Fă-ți bagajul.

El îl prinse de braț.

– Lasă-mă să stau cu Tully!

El se uită la fiica lui, observând cum se înroșise de mânie.

– Tully? Să aibă grijă de tine? Ah. Nu.

– Bunica și bunicul ar sta aici cu mine.

– Marah, plecăm. Trebuie să fim împreună, doar noi patru.

Ea bătu din nou din picior.

– Îmi ruinezi viaţa.

– Mă îndoiesc.

Johnny ştia că ar fi trebuit să zică ceva notabil sau ceva care să conteze în timp. Dar ce anume? Ajunsese să dispreţuiască platitudinile pe care oamenii le rosteau după fiecare înmormântare. Nu credea că timpul avea să vindece acea rană sau că soţia lui ajunsese într-un loc mai bun, ori că vor învăţa să îşi continue viaţa. Nu avea cum să îi transmită lui Marah un sentiment lipsit de substanţă; era limpede că fiica lui era la fel de vulnerabilă ca şi el.

Ea se întoarse cu spatele, intră în baie şi trânti uşa.

Johnny ştia că nu avea rost să aştepte ca fiica lui să se răzgândească. Ajuns în dormitorul lui, puse mâna pe telefon şi sună în timp ce căuta o valiză în debara.

– Alo? răspunse Tully, cu glas trist.

Johnny ştia că ar fi trebuit să îşi ceară scuze pentru seara trecută, dar de câte ori se gândea la asta, simţea cum îl cuprinde furia. Nu putu să nu îi reproşeze comportamentul nepotrivit de seara trecută, dar imediat ce vorbi despre asta, ştiu că ea se va apăra, ceea ce şi făcuse. *Aşa a vrut Kate*. Asta îl călcă pe nervi. Ea continuă să vorbească pe aceeaşi temă, când el o întrerupse.

– Plecăm în Kauai azi.

– Ce?

– Trebuie să fim împreună acum. Şi tu ai spus asta. Avem avion la două, cu Hawaiian.

– Nu prea aveţi timp pentru pregătiri.

– Da. Era şi el îngrijorat din cauza aceasta. Tre' să plec.

Ea vorbea încă, întrebând ceva de vreme, când el închise.

Aeroportul Internaţional SeaTac era surprinzător de aglomerat în acea după-amiază din cursul săptămânii a lunii octombrie 2006. Ajunseseră devreme, ca să-l lase pe fratele lui Kate, Sean, care se întorcea acasă.

La chioşcul cu autoservire, Johnny primi permisele de îmbarcare, apoi îşi privi copiii; fiecare ţinea în mână câte un dispozitiv

electronic; Marah trimitea o chestie numită mesaj text de pe noul ei telefon mobil. El habar nu avea ce era ăla mesaj text, dar nici nu-i păsa. Kate avusese ideea de a-i lua telefon mobil fiicei lor în vârstă de șaisprezece ani.

– Mă îngrijorează Marah, spuse Margie, venind lângă el.

– Se pare că îi distrug viața ducând-o la Kauai.

Soacra lui scoase un sunet de dezaprobare.

– Dacă nu distrugi viața unei fete de șaisprezece ani înseamnă că nu ești părintele ei. Nu asta mă îngrijorează. Regretă felul în care s-a purtat cu mama ei, cred. De obicei, depășești asta, dar când îți moare mama...

În spatele lor, ușile glisante ale aeroportului se deschiseră cu un fâșâit, și Tully veni în fugă la ei, într-o rochie de vară, cu niște sandale cu tocuri ridicol de înalte și o pălărie albă cu boruri moi. Trăgea după ea o geantă Louis Vuitton pe roți.

Se opri gâfâind în fața lor.

– Ce? Ce s-a întâmplat? Îmi cer scuze că am întârziat, m-am străduit cât am putut.

Johnny se holba la Tully. Ce dracului căuta femeia asta aici? Margie spuse ceva în șoaptă, apoi scutură din cap.

– Tully! strigă Marah. Slavă Domnului!

Johnny o luă pe Tully de braț și o trase deoparte.

– Tu nu ești invitată în această călătorie, Tul. Mergem doar noi patru. Nu pot să cred că ți-a trecut prin minte...

– Oh, rosti ea încet. El își dădea seama cât de rănită era. Ai spus „noi". Am crezut că te-ai referit și la mine.

Johnny știa de câte ori fusese ea abandonată de mama ei, dar nu avea puterea să își facă griji pentru Tully Hart în clipa aceea. Era pe punctul de a-și pierde controlul asupra propriei vieți; nu se putea gândi decât la copiii lui și la faptul că nu trebuia să cedeze cu nici un preț. Bombăni ceva și îi întoarse spatele.

– Haideți, copii, spuse el pe un ton sever, oferindu-le doar câteva minute pentru a-și lua rămas-bun de la Tully. Își îmbrățișă apoi socrii. La revedere, le șopti.

– Las-o pe Tully să vină, se tângui Marah. Te rog...

Tatăl ei își văzu de drum. Nu se putea gândi la nimic altceva.

În ultimele șase ore, atât în avion, cât și în aeroportul din Honolulu, Johnny fusese complet ignorat de fiica lui. În avion, nu mâncă, nu se uită la vreun film și nici nu citi. Se așezase de partea cealaltă a culoarului, nu lângă tatăl și frații ei, și stătu cu ochii închiși, dând din cap în ritmul unei muzici pe care el nu o putea auzi.

Trebuia să o facă să înțeleagă că, deși se simțea singură, nu era. Trebuia să se asigure că pricepea faptul că el era încă acolo, alături de ea, că ei alcătuiau în continuare o familie, chiar dacă ei nu mai percepeau lucrurile așa în acele momente.

Dar sincronizarea era importantă. Când ai o fiică adolescentă, trebuie să alegi foarte bine momentul când să te apropii de ea, ca să nu te respingă cu brutalitate.

Aterizară în Kauai la ora patru după-amiază, ora Hawaiiului, dar se simțeau de parcă ar fi călătorit zile întregi. Johnny porni pe pasarelă, în urma băieților. Cu o săptămână în urmă ar fi fost veseli; acum erau tăcuți.

O ajunse pe Marah din urmă.

– Hei.

– Ce?

– Nu are voie un om să-și salute fiica?

Trecură pe lângă sala bagajelor, unde femei în rochii tradiționale hawaiiene le ofereau ghirlande de flori mov și albe turiștilor veniți să își recupereze bagajele.

Afară, soarele strălucea puternic. Tufele de bougainvillea, pline de flori de un roz-aprins, îmbrăcau tot gardul parcării. Johnny traversă strada în fruntea copiilor și intră într-un centru de închirieri mașini. În zece minute, erau cu toții într-un Mustang argintiu decapotabil, îndreptându-se spre nord pe unica autostradă de pe insulă. Se opriră la un magazin de produse alimentare, își făcură provizii de mâncare, apoi se înghesuiră iar în mașină.

Pe dreapta, linia țărmului era o nesfârșită plajă cu nisip auriu, mărginit de valuri azurii, de o parte, și de pietre vulcanice negre, de

cealaltă. Apropiindu-se de nord, peisajul deveni mai luxuriant, mai verde.

– Ei, e cam frumos aici, îi spuse lui Marah, aşezată pe scaunul din dreapta; era concentrată la telefonul mobil, trimiţând SMS-uri.

– Mda, spuse Marah fără să ridice privirea.

– Marah, spuse el cu un ton de avertisment.

Fata ridică privirea la el.

– Îmi iau temele de la Ashley. Ţi-am *spus* că nu pot lipsi de la şcoală.

– Marah...

Ea privi spre dreapta.

– Valuri. Nisip. Oameni albi graşi în cămăşi hawaiiene. Bărbaţi care poartă şosete în sandale. Grozavă vacanţă, tată! Am uitat complet că mama tocmai a murit. Mersi.

Apoi reîncepu să tasteze pe telefon.

Johnny renunţă. În faţă, drumul şerpuia de-a lungul coastei, coborând în acel mozaic verde din Hanalei Valley.

Oraşul Hanalei era un tezaur de clădiri demodate din lemn, firme viu colorate şi tarabe cu îngheţată tradiţională. Coti pe drumul indicat de hartă şi trebui să încetinească imediat ca să îi evite pe biciclişti şi pe surferi îngrămădiţi de o parte şi de alta a străzii.

Casa pe care o închiriase era o cabană demodată hawaiiană pe Weke – pronunţat *Veke* din câte se pare – Road. Intră pe aleea pavată cu corali sfărâmaţi şi parcă.

Băieţii coborâră numaidecât din maşină, prea încântaţi ca să mai stea locului fie şi o secundă. Johnny cără două valize pe scările din faţa intrării şi deschise uşa. Interiorul cabanei cu podea din scânduri era decorată cu mobilier din bambus în stilul anilor 1950, cu perne mari cu imprimeu floral. Bucătăria şi colţul pentru luat masa, cu mobile din lemn de acacia koa, erau amplasate în stânga camerei principale, cu o confortabilă cameră de zi pe partea dreaptă. Un televizor de dimensiuni perfecte îi încântă pe băieţi, care se apucară să alerge prin casă strigând:

– Al meu!

Johnny se duse la uşile glisante din sticlă ce dădeau înspre golf. Dincolo de curtea acoperită cu iarbă se afla golful Hanalei. Îşi aminti ultima oară când fusese aici cu Kate. *Du-mă în pat, Johnny Ryan. Nu vei regreta...*

Wills se izbi de el cu putere.

– Ne e foame, tată. Lucas veni şi el în viteză lângă ei. O foame de lup!

Bineînţeles. Acasă era aproape ora nouă seara. Cum de uitase că mai trebuiau să şi mănânce?

– Corect. Vom merge la un bar care mie şi mamei voastre ne place foarte mult.

Lucas chicoti.

– Noi nu putem merge într-un bar, tată.

Johnny îi ciufuli părul lui Lucas.

– Poate nu în Washington, dar aici nu-i nici o problemă.

– Ce tare! spuse Wills.

Johnny o auzi pe Marah în spatele lui, în bucătărie, aşezând cumpărăturile în dulap. Părea un semn bun. Nu trebuise să o roage sau să o ameninţe.

În mai puţin de treizeci de minute, îşi desfăcură bagajele, îşi aleseră camerele şi se schimbară în pantaloni scurţi şi tricouri, apoi merseră pe străduţa liniştită până la o veche construcţie dărăpănată din lemn în apropiere de centrul oraşului. Tahiti Nui.

Lui Kate îi plăcuse mult aspectul polinezian retro-kitsch al locului, care aici era mai mult decât un simplu decor. Se spunea că interiorul era neschimbat de mai bine de patruzeci de ani.

În incinta barului, plin de turişti şi localnici, care se distingeau cu uşurinţă datorită hainelor, găsiră o măsuţă din bambus lângă „scenă", o suprafaţă plană de nouăzeci pe o sută douăzeci de centimetri, pe care erau amplasate două taburete şi două microfoane.

– E *grozav*! se entuziasmă Lucas, agitându-se atât de tare pe scaun, că Johnny se temu să nu se prăvălească pe podea.

În mod normal, ar fi luat atitudine, ar fi încercat să îi potolească pe băieţi, dar entuziasmul lor era exact motivul pentru care veniseră aici, aşa că îşi văzu de berea lui şi nu spuse nimic. Chelneriţa cu o

față obosită tocmai le adusese pizza, când formația – doi hawaiieni cu câte o chitară în mână – apăru pe scenă. Primul lor cântec fu faimoasa versiune ukulele a lui Israel Kamakawiwo'ole a melodiei „Somewhere Over the Rainbow".

Johnny simți cum Kate se materializează pe băncuța de lângă el, falsând încet, lipită de el, dar când se întoarse, dădu cu ochii de Marah, care se uită la el încruntată.

– Ce? Trimiteam un SMS.

Tatăl se găsi în încurcătură și nu știu ce să zică.

– Nu contează, spuse Marah, dar păru dezamăgită.

Începu un alt cântec. *Când privești Hanaleiul sub clar de lună...*

O femeie frumoasă, cu un păr blond decolorat de soare și un zâmbet luminos, urcă pe scena minusculă și dansă în stil tradițional pe acordurile melodiei. Când muzica se opri, femeia veni la masa lor.

– Îmi amintesc de tine, i se adresă lui Johnny. Soția ta a vrut să ia lecții de dans hawaiian ultima oară când a fost aici.

Wills se holbă la femeia respectivă.

– A murit.

– Oh, făcu femeia. Îmi pare rău.

Doamne, obosise să tot audă acele cuvinte!

– Ar însemna tare mult pentru ea că ți-ai adus aminte, spuse Johnny, sfârșit.

– Avea un zâmbet frumos, zise femeia.

Johnny încuviință din cap.

– Bine. Femeia îl bătu pe umăr ca și cum ar fi fost prieteni. Sper ca insula asta să te ajute. Poate o să reușească, dacă o lași. Aloha!

Mai târziu, în drum spre casă, pe înserat, din cauza oboselii băieții se luară la bătaie. Johnny era prea ostenit ca să-i mai pese. În casă, îi ajută să se pregătească de culcare și îi băgă în pat, sărutându-l pe fiecare de noapte bună.

– Tată? spuse Wills, somnoros. Mâine putem intra în apă?

– Desigur, Cuceritorule. De-aia suntem aici.

– Eu intru primul, pariu? Luke e un fricos.

– Ba nu.

Johnny îi mai sărută o dată și se ridică în picioare. Își trecu mâna prin păr și oftă. Plecă prin casă în căutarea fiicei lui. O găsi pe veranda acoperită, așezată pe un șezlong. Razele lunii scăldau golful. Aerul mirosea a sare, a mare și a flori de plumeria. Îmbătător, dulce, seducător. Din loc în loc, de-a lungul plajei lungi de trei kilometri, erau focuri, în jurul cărora se zăreau umbrele oamenilor dansând sau stând pe nisip. Râsetele lor acopereau foșnetul valurilor.

– Ar fi trebuit să venim aici când trăia, spuse Marah cu voce tristă, distantă.

Vorbele ei îl dureau. Așa intenționaseră. De câte ori plănuiseră acea călătorie, doar ca să o anuleze apoi dintr-un motiv acum uitat? Crezi că ai la dispoziție tot timpul din lume, până când constați că te-ai înșelat.

– Poate că ea ne privește.

– Da. Vezi să nu.

– Mulți oameni cred în chestia asta.

– Mi-aș dori să fiu unul dintre ei.

Johnny oftă.

– Mda. Și eu.

Marah se ridică. Se uită la el, iar tristețea pe care el o văzu în ochii ei fu devastatoare.

– Te-ai înșelat.

– La ce te referi?

– Peisajul nu schimbă cu nimic situația.

– Trebuia să plec de-acolo. Poți înțelege asta?

– Mda, ce să zic. Eu trebuia să rămân acolo.

Și cu asta, se întoarse și intră în casă. Ușa glisantă se închise în urma ei. Johnny rămase acolo, tulburat de cuvintele ei. Nu se gândise la dorințele copiilor lui, nu tocmai. Le contopise cu ale lui și se amăgise că le va fi mai bine tuturor.

Kate ar fi fost dezamăgit de el. Deja. Din nou. Și încă mai grav decât atât, știa că fiica lui avea dreptate.

Nu paradisul își dorea el să-l vadă. Ci zâmbetul soției lui, iar acesta era dus pe vecie.

Peisajul acesta nu schimba cu nimic situația.

Capitolul 4

Chiar şi în paradis – sau poate mai cu seamă în paradis –, Johnny dormi prost, neobişnuit să fie singur, dar în fiecare dimineaţă se trezi cu soare şi cer senin, în foşnetul valurilor care parcă râdeau când se rostogoleau pe nisip. Se trezea de obicei primul. Îşi începea ziua cu o cană de cafea pe verandă. De acolo, privea cum se revarsă zorii peste apele azurii ale golfului în formă de potcoavă. Vorbea adesea cu Katie acolo, afară, spunând lucruri pe care şi-ar fi dorit să le fi rostit înainte. Spre sfârşitul vieţii, când Kate era pe patul de moarte, atmosfera din casa lor fusese sumbră. El ştia că Margie o lăsase pe Katie să vorbească despre lucrurile care o speriau – despre faptul că îşi părăsea copiii, despre gândul la tristeţea lor, despre durerea ei –, dar Johnny nu fusese în stare să o asculte, nici măcar în ultima zi.

Eu sunt pregătită, Johnny, spusese ea cu voce şoptită. *Vreau să fii şi tu pregătit.*

Nu pot să fiu, spusese el. Ar fi trebuit de fapt să spună: *Te voi iubi mereu.* Ar fi trebuit să o ţină de mână şi să îi spună că era în regulă.

– Iartă-mă, Katie, îi spuse el – prea târziu.

Aşteptă un semn cum că ea l-ar fi auzit. O adiere de vânt prin păr, o floare care să îi cadă în poală. Ceva. Dar nu se întâmplă nimic. Doar sunetul valurilor foşnind pe nisip.

Insula îi ajutase pe băieţi, credea el. Din zori şi până la asfinţit, stăteau numai afară. Se luau la întrecere prin curte, învăţau să facă surfing în valurile înspumate care se spărgeau de ţărm şi se îngropau

unul pe altul în nisip. Lucas vorbea adesea despre Kate, aducând vorba de ea în fiecare conversație, aproape zilnic. Făcea să pară ca și cum mama lor ar fi la magazin și ar urma să se întoarcă numai-decât. La început, lucrul acesta îi tulburase pe ceilalți, dar cu timpul, asemenea delicatei, necontenitei rostogoliri a valurilor, Lucas o readusese pe Kate între ei, menținându-i prezența, arătându-le și celorlalți cum să procedeze ca să nu o uite. *Mamei i-ar fi plăcut mult asta* deveni mantra nelipsită de pe buzele lor, care îi ajută pe toți.

Bine, poate că lucrurile nu stăteau chiar așa. După o săptămână în Kauai, Johnny încă habar nu avea ce ar putea să o ajute pe Marah. Fata devenise o versiune care îi semăna doar fizic – aceeași frumusețe elegantă, aceeași pasiune acordată îngrijirii personale, dar avea o privire absentă și mișcări robotice. Când el și băieții se zbenguiau în apă, ea rămânea pe plajă, ascultând muzică și butonând telefonul mobil de parcă ar fi fost un dispozitiv de emisie-recepție în stare să o salveze de acolo. Făcea tot ce i se cerea și ce nu i se cerea, dar era fantoma ei înseși. Prezentă fizic, și totuși absentă. Când Kate era pomenită în discuțiile lor, Marah spunea invariabil ceva de genul: *Nu mai e*; apoi pleca. Mereu reacționa astfel. Nu voia să fie în vacanța aceea și reitera această idee zilnic. Nu intră în apă nici cu vârfurile degetelor, nici măcar o dată.

Asta se întâmpla și în acel moment. Johnny era până la brâu în apa caldă, azurie, ajutându-i pe băieți să prindă valurile pe plutele lor din polistiren, în vreme ce Marah stătea pe un șezlong roz-aprins, pe plajă, privind în stânga.

În timp ce el o privea, un grup de tineri se apropiară de ea.

– Nu vă opriți, băieți, murmură el.

– Ce-ai spus, tată? strigă Wills. Împinge-mă!

Johnny îl împinse pe Wills în valul ce se forma.

– Lovește, spuse, fără să se uite la fiul lui.

Pe plajă, tinerii se strânseră în jurul fiicei lui ca albinele în jurul unei flori.

Erau mai mari de vârstă, probabil studenți. Tocmai era pe punctul să iasă din apă, să traverseze cu pași mari nisipul fierbinte al

plajei şi să-l înşface pe unul dintre puşti de pletele de surfer, când grupul plecă.

– Mă întorc imediat, băieţi, anunţă el, mergând prin apa mică şi ieşind pe plajă. Se aşeză lângă fiica lui. Ce-au vrut Backstreet Boys ăştia?

Încercă să pară relaxat.

Fata nu răspunse.

– Sunt prea mari pentru tine, Marah.

Până la urmă, ea îl privi. Din cauza ochelarilor de soare cu lentile negre nu putea să îi vadă expresia ochilor.

– N-am făcut sex cu ei, tată. Doar am stat de vorbă.

– Despre ce anume?

– Nimic.

Şi, cu acest răspuns elocvent, se ridică şi porni spre casă. Uşa glisantă se închise cu zgomot în urma ei. Nu purtaseră toată săptămâna vreo conversaţie alcătuită din mai mult de trei fraze. Furia fiicei lui era un scut impenetrabil. Întrezărea uneori crâmpeie de suferinţă, derută şi supunere, dar clipele acelea erau efemere. Marah stătea ascunsă după acea furie teribilă, o fetiţă ghemuită în interiorul unei adolescente, iar tatăl ei nu ştia cum să pătrundă până la ea. Asta fusese mereu sarcina lui Kate.

În noaptea aceea, Johnny stătu lungit pe pat, cu palmele sub cap, privind în gol. Un ventilator de plafon huruia leneş deasupra; mecanismul defect scotea un ţăcănit când palele acestuia se roteau. Obloanele de la uşă păcăneau uşor, în bătaia brizei.

Nu-l surprindea că era încă treaz în acea ultimă noapte a vacanţei lor – dacă aşa putea fi numită o astfel de excursie – şi era destul de sigur că nu va reuşi să adoarmă. Se uită la ceasul electronic: 2.15.

Dădu la o parte cearşafurile şi coborî din pat. Deschise obloanele şi ieşi pe verandă. O lună plină atârna pe cerul nopţii, extrem de luminoasă. Palmierii negri se legănau în adierea încărcată de parfum de plumeria. Plaja semăna cu o buclă de argint.

Rămase acolo mult timp, inhalând aerul dulceag, ascultând sunetul valurilor, care îl calmă atât de mult încât crezu că ar putea adormi.

Dădu o raită prin casa cufundată în întuneric. Își făcuse un obicei din a-i verifica pe copii în timpul nopții. Deschise cu grijă ușa de la dormitorul băieților. Dormeau în paturile alăturate, unul lângă celălalt. Lucas își ținea în brațe jucăria preferată – o orcă de pluș. Fratele lui nu avea timp pentru astfel de jucării pentru țânci.

Închise ușa încet și se duse la dormitorul lui Marah, deschizând încet ușa.

Ceea ce văzu în camera ei îl surprinse într-atât, că îi trebui o secundă ca să se dezmeticească.

Patul ei era gol.

– Ce dracului...?

Aprinse lumina și se uită mai atent.

Nici urmă de fica lui. Nici șlapii ei aurii. Nici poșeta. Acelea erau singurele lucruri pe care le știa sigur, dar erau îndeajuns pentru a înțelege că nu fusese răpită. Asta, plus fereastra deschisă, care fusese închisă înainte să se ducă la culcare și care nu putea fi deschisă decât din interior.

Ieșise pe furiș din casă.

– La dracu'.

Se duse în bucătărie și scotoci prin dulap până găsi o lanternă. Apoi porni în căutarea fiicei sale.

Plaja era în mare parte goală. Ici și colo, câte un cuplu plimbându-se de mână de-a lungul bordurii de spumă argintie lăsate în urmă de valuri sau îmbrățișați pe prosoape de plajă. Nu ezită să îndrepte către fiecare persoană întâlnită raza orbitoare de lumină a lanternei.

Ajuns la vechiul ponton din beton ce ieșea din apă, se opri, ascultând. Auzi hohote de râs și simți miros de fum. În față se vedea un foc de tabără.

Mirosea a marijuana.

Păși pe iarbă, ocoli capătul pontonului și se îndreptă spre copacii înalți care creșteau în zona pe care localnicii o numeau Black Pot Beach.

Văzu în depărtare un foc de tabără, pe peticul de uscat ce separa golful Hanalei de râul Hanalei. Până acolo se auzea muzica – Usher, era destul de sigur – răsunând tare din niște boxe ieftine din plastic. Câteva mașini aveau farurile aprinse.

Observă câțiva copii dansând în jurul unui foc și pe alții, mai numeroși, adunați în jurul unui șir de cutii frigorifice din polistiren.

Marah dansa cu un tânăr pletos, cu bustul gol și cu niște pantaloni scurți de doc. Bea o bere în timp ce își unduia șoldurile pe ritmul muzicii. Era îmbrăcată într-o fustă de blugi, minusculă, de ai fi putut-o confunda cu un șervet de masă, și cu un maiou, pe care îl tăiase ca să i se vadă abdomenul plat.

Nimeni nu-l observă când li se alătură. Când o prinse pe Marah de încheietura mâinii, fata râse la început, apoi tresări când îl recunoscu.

– Hoa, babacule, spuse partenerul ei de dans, încruntându-se, ca și cum ar fi încercat să își limpezească privirea.

– Fata asta are șaisprezece ani, spuse Johnny, gândindu-se că ar fi meritat o medalie pentru că nu-l lăsase lat pe puști.

– Pe bune? Tânărul se îndreptă și se dădu înapoi, cu mâinile ridicate în aer. Frate...

– Adică? E o întrebare, o afirmație sau admiți că ai greșit?

Puștiul clipi nedumerit.

– Hoa. Hă?

Johnny o trase pe Marah după el. La început, fata protestă, dar închise gura înainte să vomite pe șlapii ei aurii. La jumătatea drumului, pe plajă, după ce mai vomită de două ori (el îi ținuse în sus părul negru), el o cuprinse cu brațul ca să o ajute să meargă drept.

În fața cabanei, o conduse la un șezlong de pe verandă.

– Ce stare de rahat am! îngăimă ea, prăbușindu-se pe scaun.

El se așeză lângă ea.

– Ai cumva idee în ce belele poate intra o fată într-o astfel de situație? Ai fi putut avea probleme mari de tot.

– Haide, n-ai decât să țipi la mine. Nici că-mi pasă.

Se întoarse spre el. Avea în ochi o amărăciune care îi frânse inima, o nouă percepție a mâhnirii și a nedreptății. Pierderea mamei avea repercusiuni asupra vieții ei.

Se simțea neputincios. Știa de ce avea nevoie fiica lui: de sentimentul de siguranță. Avea nevoie ca el să o mintă, să îi spună că mai putea să fie fericită, chiar dacă mama ei se dusese. Dar nu era

adevărat. Nimeni nu avea să o mai cunoască pe Marah la fel de bine, şi amândoi ştiau asta. El era un surogat prost.

– Nu contează, spuse Marah, ridicându-se în picioare. Nu-ţi face griji, tată. N-o să se mai repete.

– Marah. Eu încerc. Dă-mi o...

Ignorându-l, fata intră în casă cu paşi nesiguri. Uşa se trânti în urma ei.

Johnny se întoarse în camera lui, dar în pat nu îşi găsi liniştea. Rămase întins acolo, ascultând zgomotul ventilatorului din tavan, încercând să îşi imagineze viaţa aşa cum avea să se desfăşoare de a doua zi încolo.

Nu reuşi.

Nici nu-şi putea imagina întoarcerea acasă. Să stea din nou în bucătăria lui Kate, să doarmă pe o jumătate a patului, aşteptând sărutul ei care să îl trezească în fiecare dimineaţă.

Nici gând.

Avea nevoie de un nou început. Cu toţii aveau nevoie de asta. Era singura soluţie. Nu doar de o săptămână de vacanţă.

La şapte dimineaţa, ora locală, dădu un telefon.

– Bill, spuse când prietenul lui răspunse. Încă mai cauţi un producător executiv pentru *Good Morning Los Angeles*?

3 septembrie 2010
Ora 6.21

– Domnule Ryan?

Johnny reveni în prezent. Când deschise ochii, fu înconjurat de lumini strălucitoare; tot locul mirosea a dezinfectant. Şedea pe un scaun tare din plastic în sala de aşteptare a spitalului.

Un bărbat stătea în faţa lui, îmbrăcat în halat albastru şi cu bonetă de chirurg pe cap.

– Sunt dr. Reggie Bevan, neurochirurg. Sunteţi rudă cu Tallulah Hart?

– Da, spuse el, după o pauză. Ce face?

– E în stare critică. Am stabilizat-o îndeajuns pentru operație, dar...

Cod albastru, Traumatologie la opt – se auzi răsunând în hol.

Johnny se ridică în picioare.

– Ăsta-i anunțul pentru ea?

– Da, spuse doctorul. Rămâneți aici. Revin.

Fără să mai aștepte un răspuns, dr. Bevan se întoarse și o luă la fugă spre lifturi.

Capitolul 5

– Unde sunt?

Întuneric.

Nu pot să deschid ochii, sau pot să-i deschid şi nu e nimic de văzut? Sau poate că mi-au fost afectaţi ochii. Poate sunt oarbă.

LIBER.

Ceva mă loveşte în piept atât de tare că nu-mi mai pot controla corpul. Simt cum mă arcuiesc şi cad la loc.

NIMICDRBREVAN.

Simt o durere cruntă, cum nu mi-am imaginat vreodată, o durere care te face să renunţi, şi pe urmă... nimic.

Sunt liniştită, ca şi cum mi-aş ţine respiraţia; întunericul în care mă legăn e dens şi tăcut.

Acum deschid ochii fără efort. Tot în întuneric sunt, dar e diferit. Lichid şi negru ca apa de pe fundul mării. Încerc să mă mişc, dar nu pot. Împing şi tot împing până mă ridic în fund.

Întunericul cedează treptat, devine cenuşiu şi mohorât, apoi apare o lumină, difuză, aproape ca un răsărit îndepărtat. Apoi, dintr-odată, totul în jur străluceşte.

Sunt într-un fel încăpere. De undeva de sus privesc în jos.

Dedesubt, văd o mulţime de oameni agitându-se, strigând cuvinte pe care nu le înţeleg. Încăperea e înţesată de aparatură, iar pe podeaua albă se revarsă ceva roşu. Imaginea îmi e cunoscută; am mai văzut asta undeva.

Doctori şi asistente. Sunt într-un salon de spital. Încearcă să salveze viaţa unei femei. Sunt adunaţi în jurul unui trup pe o targă. Trupul unei femei. Nu. Stai.

Trupul meu.

Al meu e trupul acela rănit, sângerând, de pe targă. Sângele meu se prelinge pe podea. Îmi pot vedea faţa zgâriată, sângerândă, tăiată...

Ciudat e că eu nu simt nimic. *Eu* sunt, Tully Hart. Al meu e trupul care sângerează în încăperea asta, dar tot eu sunt şi aici; plutesc în colţul ăsta, deasupra tuturor.

Halate albe se îngrămădesc în jurul trupului meu. Strigă unii la alţii – văd cât sunt de îngrijoraţi după felul cum deschid gurile şi se înroşesc în obraji, şi după cât de încruntaţi sunt. Aduc alte aparate în salon, roţile acestora scârţâie pe podeaua plină de sânge, lăsând dâre albe în băltoacele roşii de sânge.

Vocile lor scot nişte sunete care pentru mine nu înseamnă nimic, ca adulţii dintr-un episod Charlie Brown. *Ua-Ua-ua.*

CEDEAZĂ.

Ar trebui să îmi pese, dar nu-mi pasă. Drama de acolo, de dedesubt, e ca o telenovelă pe care am vizionat-o deja. Mă întorc brusc, şi pereţii au dispărut. Văd în depărtare o lumină efervescentă, strălucitoare, care îmi dă nişte semnale, mă încălzeşte.

Îmi spun: *Du-te.* Şi, spunându-mi asta, mă pun în mişcare. Plutesc într-o lume cu contururi atât de precise şi de clare, că mă dor ochii. Albastru, cer albastru, verde, iarbă verde, o floare albă ca neaua cade din norii de vată. Şi lumină. Splendidă, incandescentă, aşa cum nu am mai văzut niciodată. Pentru prima oară de când mă ştiu, mă simt împăcată. Cum mă mişc eu prin iarbă, un copac apare în faţa mea, tânăr la început, noduros şi încovoiat; creşte în timp ce eu stau aici, răsfirându-şi ramurile, tot mai mult, până când îmi acoperă tot câmpul vizual. Mă întreb dacă ar trebui să mă întorc, dacă acest copac va creşte peste mine, îngropându-mă printre rădăcinile lui întortocheate. Pe măsură ce creşte, noaptea se pogoară peste mine.

Când ridic privirea, văd puzderie de stele. Carul Mare. Centura Orion. Aceleaşi constelaţii pe care le-am studiat cândva din curtea

casei mele, în copilărie, când lumea nu părea suficient de mare pentru toate visurile mele.

De undeva din depărtare, aud primele acorduri ale unei melodii. *Billy, nu face pe eroul...*

Cântecul mă deconectează într-un fel care îmi îngreunează respirația. Cântecul ăsta mă făcea să plâng când aveam treisprezece ani. Apoi crezusem că era o tragică poveste de dragoste. Acum știu că este o tragică poveste de viață.

Nu îți bate joc de viața ta.

În fața mea apare o bicicletă, demodată, cu o șa lungă, pentru fete, cu un coșuleț alb. Stă sprijinită de un gard viu de trandafiri. Mă duc la ea și încalec, pedalez... încotro? Nu știu. Sub roți apare un drum, se întinde cât vezi cu ochii. Este miezul unei nopți al cărei cer e spuzit de stele, și deodată prind viteză la vale, ca atunci când eram copil, părul meu se trezește la viață, fluturându-mi și izbindu-mă peste față.

Cunosc locul ăsta. Summer Hill. Mi-a rămas imprimat în suflet. Evident, nu sunt *cu adevărat* acolo. Ființa mea reală zace pe un pat de spital, rănită și sângerând. Așa că îmi imaginez asta, dar nu-mi pasă.

Îmi arunc brațele în aer și mă las purtată cu toată viteza, amintindu-mi prima oară când am făcut asta. Eram în clasa a opta, eu și Kat, și eram pe bicicletele astea, pe dealul ăsta, pedalând către începutul unei prietenii care este adevărata dragoste sinceră a vieții mele. Eu am forțat-o, desigur, să fie prietena mea. Am aruncat cu pietre în geamul dormitorului ei și am trezit-o în miez de noapte, implorând-o să iasă pe furiș ca să vină cu mine.

Am știut oare cum ni se vor schimba viețile prin acea unică decizie? Nu. Dar știam că viața mea avea nevoie de o schimbare. Cum să nu știu? Mama perfecționase arta de a mă părăsi, iar eu îmi petrecusem toată copilăria prefăcându-mă că adevărul e ficțiune. Doar cu Kate am fost cinstită. Prietena mea cea mai bună pe vecie. Singura persoană care m-a iubit vreodată așa cum sunt.

Nu voi uita niciodată ziua în care am devenit prietene. Pentru mine are noimă că mi-o amintesc acum. Aveam paisprezece ani, ambele fără prieteni și diferite ca sarea și piperul. În acea primă

noapte, o anunţasem pe mama mea drogată – care începuse să îşi spună Cloud în anii şaptezeci – că plec la o petrecere de liceu, iar ea îmi urase distracţie plăcută.

Într-o pădurice întunecoasă, un băiat, pe care abia dacă îl cunoşteam, m-a violat şi m-a lăsat să plec pe jos acasă. Pe drum, am văzut-o pe Katie stând cocoţată pe parapetul gardului ei. Mi-a vorbit când am trecut pe lângă ea.

– Îmi place să stau afară noaptea. Stelele sunt atât de strălucitoare. Uneori, dacă priveşti cerul destul de mult, poţi să juri că încep să cadă în jurul tău nişte punctuleţe albe, ca nişte licurici. Din cauza aparatului dentar scotea un şuierat când vorbea. *Poate de aici îşi trage numele strada asta. Probabil crezi că sunt vreo tâmpită doar pentru că spun asta... Hei, nu arăţi prea bine. Şi duhneşti a vomă.*

– Sunt bine.

– Eşti în regulă? Sigur?

Spre oroarea mea, am început să plâng.

Acesta a fost începutul. Începutul nostru. I-am mărturisit secretul meu ruşinos, iar ea mi-a întins mâna, şi eu m-am prins strâns de ea. Începând din acea zi, am fost nedespărţite. În liceu şi în facultate, şi tot timpul după aceea; nici o experienţă nu era adevărată până nu-i povesteam lui Katie despre ea, nici o zi nu era cu adevărat în regulă dacă noi două nu vorbeam. Când am împlinit optsprezece ani, Tully şi Kate, perechea de nedespărţit. Am fost prezentă la nunta ei, la naşterea copiilor ei, când a încercat să scrie o carte şi când şi-a dat ultima suflare, în 2006.

Cu mâinile înălţate în vântul care îmi flutură prin plete şi cu amintirile care mă însoţesc pretutindeni, îmi spun: *Aşa ar trebui să mor.*

Să mori? Cine spune c-ai să mori?

Aş recunoaşte vocea asta oriunde. Mi-a fost dor de ea în fiecare zi în ultimii patru ani.

Kate.

Întorc capul şi văd o imagine imposibilă: Kate e pe bicicletă, alături de mine. Imaginea ei mă copleşeşte şi îmi spun: *Fără doar şi poate.* Aşa consider eu că merg spre lumină, iar ea a fost mereu lumina

mea. Pentru o scurtă, miraculoasă secundă, suntem din nou Tully şi Kate, nedespărţite.

– Katie, spun uluită.

Ea îmi zâmbeşte, un zâmbet ce răzbate printre ani.

În clipa următoare, stăm pe malul noroios, acoperit de iarbă, al râului Pilchuck, exact ca odinioară, în anii şaptezeci. Aerul miroase a ploaie, a noroi şi a copaci verzi. Un buştean putred, acoperit de muşchi ne e spătar. Vârtejurile râului gâlgâie melodios în jurul nostru.

– *Bună, Tul*, spune ea.

Auzindu-i vocea, mă simt cuprinsă de fericire, ca o splendidă pasăre albă desfăcându-şi aripile. Peste tot e lumină. Ne scăldăm în ea. În această lumină, simt din nou acea pace minunată, şi mă alină. Am suferit atâta vreme şi am fost atât de mult timp singură.

Mă întorc spre Kate, sorb cu nesaţ imaginea ei. Este aproape translucidă, strălucitoare. La cea mai mică mişcare a ei, întrevăd firele de iarbă de sub ea. Când mă priveşte, văd şi tristeţe, şi bucurie în ochii ei, şi mă întreb cum e posibil ca acele două emoţii să existe în acel perfect echilibru în ea. Ea oftează, şi eu simt parfum de lavandă.

Râul se învolburează cu un plescăit în jurul nostru, împrăştiindu-şi parfumul bogat, fecund, de tinereţe şi putregai în egală măsură. Se transformă în muzică, muzica noastră, crestele valurilor formează note care se înalţă în văzduh, iar eu pot auzi vechiul cântec al lui Terry Jacks: *We had joy, we had fun, we had seasons in the sun.*[1] De câte ori am adus micul meu tranzistor aici, l-am dat tare şi am ascultat melodiile preferate în timp ce discutam? „Dancing Queen" „You Make Me Feel Like Dancing"... „Hotel California"... „Da Do Run Run"

– *Ce s-a întâmplat?* întreabă Kate încet.

Ştiu ce anume întreabă. De ce mă aflu aici – şi în spital.

– *Vorbeşte cu mine, Tul.*

Doamne, cât de dor mi-a fost s-o aud spunându-mi asta! *Vreau* să discut cu prietena mea cea mai bună, să îi spun cum am dat-o-n

[1] Ne-am bucurat şi ne-am distrat, am avut anotimpuri pline de soare.

bară. Ea ştia mereu cum să repare lucrurile. Dar nu-mi găsesc cuvintele. Nu mi le găsesc în cap; zboară ca nişte zâne când mă întind ca să le prind.

– *Nu ai nevoie de cuvinte. Doar închide ochii şi aminteşte-ţi.*

Îmi amintesc când lucrurile nu au mai fost în regulă. Ziua aceea a fost mai urâtă decât toate, ziua aceea care a schimbat totul.

Octombrie 2006. Înmormântarea. Închid ochii şi îmi amintesc că eram în mijlocul parcării de la biserica Sf. Cecilia, absolut...

singură. Sunt maşini peste tot în jurul meu, corect parcate pe locurile lor. Multe maşini de teren, din câte observ.

Kate mi-a dat un iPod ca dar de rămas-bun şi o scrisoare. Ar trebui să ascult „Dancing Queen" şi să dansez de una singură. Nu vreau să fac asta, dar n-am de ales, şi sincer, când aud cuvintele *you can dance*[1], preţ de o clipă scurtă, sublimă, muzica mă poartă departe de acest loc.

Pe urmă, gata.

Văd familia lui Kate îndreptându-se spre mine. Johnny; părinţii lui Kate, Margie şi Bud; copiii ei; fratele, Sean. Arată ca nişte prizonieri de război, liberi după un lung marş al morţii – suflete frânte, surprinse că se află încă în viaţă. Ne strângem laolaltă şi cineva zice ceva – ce anume, habar n-am. Răspund. Ne prefacem, de dragul celorlalţi, că suntem în regulă. Johnny e furios – cum altfel ar putea fi?

– Oamenii vin acasă, spune el.

– Asta şi-a dorit ea, spune Margie. (Cum de mai stă în picioare femeia asta? Durerea ei cântăreşte sute de kilograme.)

Numai gândul unei aşa-zise celebrări a vieţii lui Kate îmi provoacă greaţă.

Nu m-am priceput să fac din moarte un eveniment de tranziţie pozitiv. Cum aş putea? Mi-am dorit ca ea să se lupte până la ultima suflare. A fost o greşeală. Ar fi trebuit să îi ascult fricile, să o liniştesc. În schimb, eu i-am promis că totul va fi bine, că se va vindeca.

---

[1] Poţi dansa – fragment din piesa „Dancing Queen" a formaţiei ABBA

Dar am mai făcut o promisiune. La sfârşit. Am jurat că voi avea grijă de familia ei, că le voi fi alături copiilor ei şi că n-am s-o dezamăgesc din nou.

Mă îndrept cu Margie şi Bud către maşina lor Volvo. În habitaclul acesteia regăsesc mirosul copilăriei mele la familia Mularkey – ţigarete mentolate, parfum Jean Nate şi fixativ de păr.

Mi-o imaginez pe Kate lângă mine din nou, pe bancheta din spate a maşinii, tatăl ei la volan, şi mama ei, suflând fumul de ţigară pe geamul deschis. Aproape că îl pot auzi pe John Denver cântând despre Rocky Mountains.

Drumul de şase kilometri dintre biserica catolică şi casa familiei Ryan pare să dureze o veşnicie. Oriîncotro aş privi, văd viaţa lui Kate. Cafeneaua expres cu servire din maşină, pe care o frecventa, gelateria unde găsea îngheţata ei preferată, librăria unde făcea mereu prima oprire în perioada Crăciunului.

Şi pe urmă ajungem.

Curtea are un aspect de junglă sălbatică, neîngrijită. Năpădită de buruieni. Katie îşi propunea întruna să înveţe arta grădinăritului.

Parcăm şi cobor. Fratele lui Kate, Sean, vine lângă mine. E cu cinci ani mai tânăr decât Kate şi decât mine... sau decât *mine*, mai degrabă... dar e atât de slab, de blazat şi de gârbovit, că pare mai bătrân. Părul i s-a rărit şi poartă nişte ochelari demodaţi, dar în spatele lentilelor, ochii lui verzi seamănă atât de mult cu ai lui Kate, aşa că îl îmbrăţişez.

După aceea, mă dau înapoi, aşteptând să spună ceva. Dar tace; tac şi eu. Noi doi nu am avut niciodată prea multe să ne spunem, iar azi, evident, nu este ziua ideală pentru a începe o conversaţie. Mâine el se întoarce la slujba lui cu profil tehnic din Sillicon Valley, unde mi-l imaginez trăind singur, jucând jocuri video toată noaptea şi mâncând sendvişuri la orice masă. Nu ştiu dacă imaginea asta seamănă cătuşi de puţin cu viaţa lui, dar aşa mi-l închipui eu.

El pleacă, şi eu rămân singură lângă maşină, uitându-mă la o clădire unde m-am simţit mereu ca la mine acasă.

Nu pot să intru.

Nu pot.

Dar trebuie.

Inspir adânc. Dacă există un lucru pe care știu cum să-l fac, acela e să merg mai departe. Eu am perfecționat arta negării, nu-i așa? Am fost mereu în stare să îmi ignor suferința, să zâmbesc și să merg mai departe. Asta trebuie să fac și acum.

Pentru Kate.

Intru și mă duc la Margie, în bucătărie. O ajut să pregătească masa. Mă mișc repede, devenind una dintre femeile acelea care se mișcă rapid de colo colo, ca un colibri. Doar așa pot merge mai departe. *Nu te gândi la ea. Nu-ți aminti.* Eu și Margie devenim o echipă unită, pregătind, fără să scoatem un cuvânt, casa pentru un praznic la care nici una dintre noi nu vrea să fie prezentă. Eu pun șevalete prin casă și așez pe ele fotografii, alese de Kate pentru a reflecta viața ei. Nu mă pot uita la nici una.

Îmi țin firea cu fiecare respirație, când aud soneria de la intrare. În spatele meu, aud pași pe parchet.

E timpul.

Întorc capul și mă străduiesc să zâmbesc, dar mi-e imposibil. Mă deplasez cu grijă printre oameni, turnând vin în pahare și debarasând farfuriile. Fiecare minut pare un adevărat triumf al voinței. În timp ce mă mișc încoace și-ncolo, aud frânturi de conversație. Oamenii vorbesc despre Kate, împărtășind diverse amintiri. Nu ascult – doare prea rău, iar eu mai am puțin și clachez –, dar poveștile mă împresoară. Când aud *oferta ei la licitația Rotary*, îmi dau seama că oamenii din încăperea asta discută despre o Kate pe care eu nu am cunoscut-o, și astfel, tristețea mă copleșește. Ba mai mult. Gelozia.

O femeie într-o rochie neagră demodată, care îi vine prost, se apropie de mine.

– Vorbea mult despre tine, spune ea.

Eu zâmbesc recunoscătoare.

– Am fost cele mai bune prietene mai bine de treizeci de ani.

– A fost foarte curajoasă pe perioada chimioterapiei, nu-i așa?

Nu pot răspunde la această întrebare. Eu nu i-am fost alături. Aceste trei decenii de prietenie au culminat cu o ceartă între noi două. Știusem cât de deprimată era Kate și încercasem să o ajut, dar,

așa cum îmi stă în obicei, eșuasem total. Am sfârșit prin a o răni profund pe Kate și nu mi-am cerut iertare.

Cât timp eu am absentat din viața ei, prietena mea cea mai bună s-a luptat cu cancerul și a suferit o dublă mastectomie. Eu nu i-am fost alături când și-a pierdut părul sau când rezultatele analizelor i-au ieșit prost, și nici când a decis să înceteze tratamentul. Voi trăi cu acest regret toată viața.

– Mai ales a doua serie de citostatice a fost cruntă, e de părere o altă femeie, care arată de parcă tocmai a venit de la yoga, în colanți negri, balerini și un cardigan lălâu.

– Am fost lângă ea când s-a ras în cap, intervine o altă femeie. *Ce mai râdea!* S-a autoporeclit GI Kate[1]. N-am văzut-o niciodată plângând.

Am un nod imens în gât.

– A adus prăjitură cu lămâie la serbarea lui Marah, mai țineți minte? zice altcineva. Doar Katie ar fi fost în stare să aducă dulciuri când era...

– Pe moarte, completează altcineva încet, iar femeile se opresc, în sfârșit, din trăncănit.

Nu mai suport. Kate m-a rugat să îi înveselesc pe oameni. *Nimeni nu știe să anime o petrecere ca tine, Tul. Să fii acolo pentru mine.*

Prietena mea pe vecie.

Mă retrag din grupul de femei și mă duc la CD player. Jazzul ăsta de babalâci nu ajută.

– Asta e pentru tine, Katie Scarlett, spun și introduc un CD în fanta aparatului.

Când începe muzica, dau volumul la maximum.

Îl văd pe Johnny în capătul opus al camerei. Iubirea vieții ei și, din păcate, singurul bărbat din viața mea. Singurul bărbat pe care am fost vreodată capabilă să mă bizui. Când mă uit la el, văd cât e de distrus. Poate că, dacă nu l-ai cunoaște, nu ți-ai da seama – umerii lăsați, peticul de barbă ratat la bărbieritul de dimineață, cearcănele întipărite sub ochi după șirul de nopți nedormite. Știu că nu mă poate consola, durerea l-a sleit de forțe.

---

[1] GI – soldat american

Îl cunosc pe omul ăsta de aproape o viaţă, mai întâi ca şef, apoi în calitate de soţ al celei mai bune prietene. Am fost împreună la toate evenimentele importante din vieţile noastre, iar asta mă consolează. Simpla lui prezenţă îmi alină puţin singurătatea. Simt nevoia să mă simt mai puţin singură în această zi în care mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Nu apuc să mă duc la el, că el se întoarce şi pleacă.

Muzica, muzica noastră, îmi pătrunde în vene ca un elixir, îmi umple trupul. Fără măcar să gândesc, încep să mă legăn în ritmul ei. Ştiu că ar trebui să zâmbesc, dar tristeţea mea renaşte, creşte. Văd cum mă privesc oamenii. Se holbează. Ca şi cum aş fi deplasată. Dar ăştia sunt oameni care nu au cunoscut-o. Eu am fost prietena ei cea mai bună.

Muzica aceasta, mai bine zis muzica noastră, o readuce la mine într-un fel în care cuvintele rostite nu ar putea să o facă niciodată.

– Katie, murmur ca şi cum ea ar fi lângă mine.

Văd cum oamenii se îndepărtează de mine.

Nu-mi pasă ce cred. Mă întorc şi o găsesc lângă mine.

Kate.

Mă opresc în faţa unui şevalet pe care stă o fotografie cu mine şi cu Kate. Apărem tinere şi zâmbitoare, cuprinzându-ne cu braţul una pe cealaltă. Nu-mi amintesc când a fost făcută – în anii nouăzeci, dacă e să socotesc după tunsoarea mea „Rachel" care nu mă avantajează deloc şi după vesta şi pantalonii de doc cu care sunt îmbrăcată.

Suferinţa devine insuportabilă şi mă prăbuşesc în genunchi. Lacrimile pe care le-am ţinut în mine toată ziua izbucnesc în suspine sfâşietoare. Muzica se schimbă. Acum cântă Journey, *Don...n't stop bee-lieving*[1], iar eu plâng şi mai tare.

Cât timp stau acolo? O veşnicie.

În cele din urmă, simt o mână pe umăr şi o atingere delicată. Ridic privirea şi o zăresc printre lacrimi pe Margie. Blândeţea din ochii ei mă face să izbucnesc din nou în plâns.

– Haide, spune ea, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Mă agăţ de ea, o las să mă ajute să ajung în bucătărie, unde e o forfotă de femei

[1] Nu înceta să crezi

care spală vasele, apoi în spălătorie; liniște. Ne sprijinim una de alta fără să vorbim. Ce-ar fi de spus? Femeia pe care o iubim a murit.

A murit.

Și, deodată, mă simt extrem de obosită. Epuizată. Simt cum mă scurg. Mă ustură ochii de la rimel; privirea îmi este încă înceţoşată de lacrimi. Ating umărul lui Margie; constat cât de slabă şi de fragilă a ajuns.

Ies cu ea din spălătoria întunecoasă şi îmi croiesc drum înapoi în camera de zi, dar ştiu imediat că nu mai pot sta aici. Spre ruşinea mea, nu pot să fac ce m-a rugat Katie. Nu mă pot preface că îi celebrez viaţa. Eu, care mi-am petrecut toată viaţa prefăcându-mă că totul este în regulă, grozav de bine, nu pot face asta acum. Este prea curând.

Următorul lucru pe care îl ştiu, este dimineaţă. Nici nu deschid bine ochii şi conştientizez. *A murit.*

Gem din toţi rărunchii. Asta e noua mea viaţă, o constantă redescoperire a pierderii?

Încerc să mă dau jos din pat, dar simt o durere de cap cumplită. Senzaţia mi se concentrează în spatele orbitelor, pulsează. Iar am plâns în somn. Un vechi obicei din copilărie, reanimat de suferinţă. Îmi aminteşte că sunt o fiinţă fragilă.

Situaţia în care mă aflu mă răneşte, dar se pare că nu pot găsi puterea să lupt împotriva ei.

Dormitorul meu mi se pare şi el străin. Aproape că nu am mai pus piciorul aici în ultimele cinci luni. În iunie, când am aflat de boala incurabilă a lui Kate, mi-am schimbat viaţa într-o secundă; am lăsat totul baltă – faimoasa mea emisiune TV şi propriul apartament – şi mi-am dedicat viaţa îngrijirii celei mai bune prietene.

Îmi sună telefonul şi mă duc împleticindu-mă să răspund, recunoscătoare pentru orice lucru care îmi poate distrage atenţia. Apelul este identificat cu numele *Ryan*, şi primul meu gând este: *Mă sună Kate*, şi mă bucur. Apoi îmi aduc aminte.

Răspund, auzindu-mi propria voce încordată.

– Alo?

– Ce s-a-ntâmplat cu tine aseară? întreabă Johnny, fără a se sinchisi măcar să mă salute.

– N-am mai putut rezista, spun, prăbuşindu-mă pe podea, lângă pat. Am încercat.

– Da. Ce surpriză!

– Cum adică? Mă îndrept de spate. Muzica? A fost dorinţa lui Kate.

– Ai vorbit măcar cu fina ta?

– Am încercat, spun eu, jignită. A vrut să stea doar cu prietenele ei. Le-am citit băieţilor o poveste înainte de culcare. Dar... Vocea mi se frânge. N-am putut îndura, Johnny. Să fiu fără ea...

– Doi ani, cât aţi fost certate, n-ai avut nici pe dracu'.

Inspir adânc. Johnny nu mi-a mai vorbit niciodată aşa. În iunie, când Kate m-a sunat şi am venit într-un suflet la spital, el m-a primit înapoi în familie cu braţele deschise, fără o vorbă.

– Ea m-a iertat. Şi crede-mă, nu mi-a fost bine.

– Mda.

– Vrei să spui că tu nu m-ai iertat?

El oftează.

– Nu mai contează nimic acum, spune el după o pauză. Te-a iubit. Şi cu asta, basta. Cu toţii suferim. Dumnezeule! Cum o să trecem peste asta? De fiecare dată când mă uit la patul din dormitor sau la hainele ei din dulap... Îşi drege glasul. Plecăm în Kauai azi.

– Ce?

– Trebuie să fim împreună. Chiar tu ai spus-o. Avem zbor la două cu compania Hawaiian.

– Nu prea aveţi timp de pregătiri, spun eu. În minte îmi răsare o imagine – noi cinci pe plajă, vindecându-ne împreună. E perfect. Soare şi...

– Mda. Trebuie să plec.

Are dreptate. Putem vorbi mai târziu. Acum, trebuie să mă grăbesc.

Închid şi mă pun în mişcare. Bagajele pentru paradis se fac cât ai bate din palme. În mai puţin de douăzeci de minute, totul e împachetat şi am apucat să fac şi duş. Îmi strâng părul ud într-o coadă

de cal şi mă fardez cât pot de repede. Johnny urăşte când întârzii. Orarul-Tully, spune el, şi nu zâmbeşte niciodată.

Scotocesc prin garderobă, scot o rochie cu alb şi azuriu din colecţia Lilly Pulitzer şi o asortez cu nişte sandale argintii cu toc înalt şi pălărie albă de paie.

În timp ce îmbrac rochia din jerseu, îmi imaginez această vacanţă. Exact ceea ce am nevoie – să plec undeva departe, alături de unica familie pe care o am. Vom jeli împreună, vom depăna amintiri şi vom menţine spiritul lui Kate viu printre noi.

Avem nevoie unii de alţii. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am de ei.

Sunt gata la 11.20 – doar câteva minute întârziere – şi sun după taxi. Nu sunt într-o întârziere atât de mare. Cine are nevoie să stea două ore în aeroport?

Îmi iau micul troler şi ies din casă. În stradă, un taxi negru aşteaptă în faţa clădirii.

– SeaTac, spun, lăsând valiza pe bordură, lângă portbagaj.

În mod surprinzător, traficul se mişcă greu în această dimineaţă caldă de toamnă. Mă uit întruna la ceas.

– Grăbiţi-vă puţin, îi cer şoferului, bătând cu piciorul în podea.

La aeroport, oprim la terminalul de plecări şi nu cobor din maşină înainte ca şoferul să deschidă portiera lui.

– Grăbiţi-vă, spun, aşteptând să îmi dea bagajul, uitându-mă la ceas. E 11.47. Am întârziat.

În sfârşit, îmi iau valiza şi o iau la fugă, ţinându-mi pălăria şi trăgând trolerul după mine. Pălăria mare de paie îmi tot alunecă de pe umeri, zgâriindu-mi braţul gol. Terminalul este aglomerat. Îmi ia un minut să îi găsesc în mulţime, dar sunt aici, la ghişeul de bilete pentru Hawaiian Airlines.

– Am ajuns! strig eu, agitându-mi braţul ca un participant la o emisiune concurs televizată, care încearcă să se facă remarcat.

Alerg spre ei. Johnny se holbează la mine, nedumerit. Am făcut ceva greşit? Mă opresc gâfâind.

– Ce? Ce s-a întâmplat? Îmi cer scuze c-am întârziat, m-am străduit cât am putut.

– Tu întârzii mereu, spune Margie cu un zâmbet trist. Nu ăsta-i motivul.

– Sunt prea elegantă? Am la mine pantaloni scurți și șlapi.

– Tully! exclamă Marah, zâmbind larg. Slavă Domnului!

Johnny se apropie de mine. Margie se dă la o parte în același timp. Parcă s-ar mișca după un scenariu prestabilit, ca într-o coregrafie, un fel de *Lacul Lebedelor*, ceea ce mă deranjează. Johnny mă prinde de braț și mă trage deoparte.

– Tu nu ești invitată în această călătorie, Tul. Mergem doar noi patru. Nu pot să cred că ți-a trecut prin minte...

Am senzația unui pumn încasat în plex, puternic.

– Oh. Ai spus „noi". Am crezut că te-ai referit și la mine, e tot ce-mi trece prin cap să spun.

– Înțelegi, spune el, și este o afirmație, nu o întrebare.

Aparent, sunt o proastă pentru că *nu* înțeleg.

Mă simt iar fetița de zece ani, stând pe o verandă prăfuită dintr-un oraș, abandonată de mama ei, întrebându-se de ce este atât de simplu să fie lăsată în urmă.

Gemenii vin și se postează de o parte și de alta a noastră, încântați la culme de ideea aventurii. Părul castaniu le e ciufulit, prea lung și cârlionțat la vârfuri, iar ochii albaștri le strălucesc de veselie. De ieri până azi, zâmbetele le-au revenit pe chipuri.

– Vii cu noi în Kauai, Tully? întreabă Lucas.

– O să facem surfing, spune Wills, iar eu îmi imaginez cât de energic va fi puștiul în apă.

– Am de lucru, spun eu, deși toată lumea știe că am renunțat la emisiunea TV.

– Mda, spune Marah. Pentru că, dacă vii cu noi ar fi distractiv, așa că e clar că nu vii.

Mă eliberez din mâinile băieților și mă duc la Marah, care stă singură, făcându-și de lucru cu telefonul.

– Ia-l mai ușor pe taică-tu. Ești prea tânără ca să știi ce înseamnă dragostea adevărată, dar ei doi au avut-o, iar ea e moartă acum.

– Și ce să spun, o să ne ajute *nisipul*, nu?

– Marah...

– Pot să rămân cu tine?

Eu îmi doresc atât de mult asta, că mi se face rău, dar, deşi sunt o egocentristă notorie – când ne certam, Kate mă făcea mereu narcisistă –, sunt în stare să recunosc o situaţie care mă depăşeşte. În toată situaţia asta, nu este vorba despre mine. Iar Johnny nu are dispoziţia necesară pentru aşa ceva. Îmi dau seama clar.

– Nu, Marah. Nu în situaţia dată. Trebuie să stai cu familia ta.

– Am crezut că şi tu faci parte din familie.

Distracţie plăcută, atât reuşesc să mai spun.

– Mda, cum zici tu.

Mă uit după ei cum se îndepărtează şi mă simt dureros de singură. Nici unul nu întoarce capul.

Margie se apropie şi îmi atinge obrazul. Îi simt palma moale, mătăsoasă. Simt parfumul de citrice al cremei de mâini, favorita ei; plus o notă discretă de ţigări mentolate.

– Au nevoie de asta, spune ea încet. Îi aud vocea răguşită şi îmi dau seama cât de obosită e. Eşti bine?

Fiica ei este moartă, şi ea este îngrijorată pentru mine. Închid ochii, dorindu-mi să pot fi mai puternică. Apoi o aud plângând, un sunet delicat ce se pierde în vacarmul aeroportului. A fost puternică atâta timp, pentru fiica ei şi pentru toţi ceilalţi. Ştiu că nu există cuvinte de consolare, aşa că tac. O strâng în braţe şi rămânem aşa. În cele din urmă, ea se eliberează şi se dă înapoi.

– Vrei să vii acasă cu noi?

Nu vreau să fiu singură, dar nici nu pot merge în casa de pe Aleea cu licurici. Nu încă.

– Nu pot, spun, şi observ că ea înţelege.

După aceea, plecăm fiecare pe drumul ei.

Acasă, mă plimb de colo colo prin camerele apartamentului meu situat într-un bloc turn. Nu am simţit niciodată că locul ăsta îmi e cămin. Eu sunt prima locatară, şi doar am locuit. Nu am aici cine ştie ce amintiri sau fleacuri personale. Designerul de interior angajat a ales aproape totul şi, din câte se pare, i-a plăcut nuanţa sidefie.

Podelele din marmură, mobila din lemn de esenţă tare şi mesele din piatră şi sticlă, toate sunt în variate tonuri de alb.

Este frumos, nu zic, pare casa unei femei căreia nu-i lipseşte nimic. Dar iată-mă aici, am patruzeci şi şase de ani şi sunt singură.

Muncă.

Am ales să fac carieră, iar şi iar. De când mă ştiu, am avut năzuinţe măreţe. Totul a început în casa de pe Aleea cu licurici, cu Kate, pe când aveam amândouă paisprezece ani. Îmi amintesc ziua aceea de parcă ar fi fost ieri; este o poveste pe care am relatat-o în zeci de interviuri de-a lungul anilor. Cum Kate şi cu mine eram la ea acasă, iar părinţii ei se uitau la ştiri, şi Margie s-a întors la mine şi a spus: „Jean Enerson schimbă lumea. E printre primele femei care prezintă ştirile serii"

Iar eu am spus: „Eu mă fac reporter"

Să rostesc acele cuvinte a fost mai natural decât să respir. Voiam să devin o femeie admirată de toată lumea. Am pornit pe drumul ăsta, renunţând la fiecare vis în parte, cu excepţia unuia: aveam nevoie de succes cum are peştele nevoie de apă. Fără el, cine aş fi? O simplă fată fără familie, uşor de abandonat şi de ignorat.

Asta am eu în viaţă – faimă, bani, succes.

Şi totuşi, ştiu. E timpul să mă întorc la muncă.

Doar aşa voi supravieţui acestei profunde suferinţe. Voi face ceea ce am făcut mereu. Voi poza puternică şi mă voi preface. Admiraţia străinilor mă va vindeca.

Intru în garderobă şi îmi schimb rochia viu colorată din jerseu cu o pereche de pantaloni negri şi o bluză. Acum observ că m-am îngrăşat. Pantalonii îmi sunt atât de strâmţi că nu pot închide fermoarul.

Mă încrunt. Cum de n-am observat că pun pe mine în ultimele luni? Iau o fustă tricotată în locul pantalonilor, observându-mi abdomenul protuberant şi şoldurile late.

Grozav. Grija asta îmi mai trebuia acum: kilograme în plus într-o lume a televiziunii *high-definition*. Îmi iau poşeta şi ies, nebăgând în seamă teancul de corespondenţă pe care administratorul clădirii l-a lăsat pe blatul din bucătărie.

Studioul meu este la doar câteva străzi mai încolo; de obicei vine un şofer să mă ia, dar azi, date fiind kilogramele în plus cu care m-am ales, decid să merg pe jos. Este o splendidă zi însorită de toamnă în Seattle, ce transformă acest oraş într-unul din cele mai frumoase din ţară. Turiştii s-au retras, aşa că trotuarele sunt liniştite, populate de localnici care se grăbesc încolo şi încoace, fără să se uite unii la alţii.

Ajung în dreptul clădirii imense, unde îşi are sediul compania mea de producţie. Firefly, Inc. Spaţiul este absurd de scump, amplasat în Pioneer Square, la câteva străzi distanţă de ţărmul albastru al golfului Elliott, dar ce-mi pasă mie de costuri? Emisiunea pe care o produc aduce milioane.

Descui uşa şi intru. În holurile pustii e întuneric, aluzie clară la faptul că am plecat şi nu m-am mai uitat înapoi. Umbrele se adună pe la colţuri şi se ascund în holuri. Mă îndrept spre studio şi simt cum îmi accelerează bătăile inimii. Fruntea mi se umple de broboane de sudoare, mă mănâncă. Palmele mi se umezesc.

Imediat, sunt acolo, lângă cortina roşie ce separă culisele de lumea mea. Trag cortina la o parte.

Ultima oară când am fost pe scenă am dat publicităţii povestea lui Kate, cum fusese diagnosticată cu cancer mamar, şi am vorbit despre identificarea primelor semne ale bolii, după care am anunţat închiderea emisiunii. Acum ar trebui să vorbesc despre ce s-a întâmplat, să explic ce am simţit când am stat la căpătâiul celei mai bune prietene, am ţinut-o de mână şi i-am promis că totul o să fie bine, deşi ştiam prea bine că nu era adevărat. Sau ce am simţit când am adunat toate pastilele pe care le lua şi am umplut cu apă, pentru ultima oară, carafa de pe noptiera de lângă patul ei gol.

Mă prind de stâlpul de lângă mine. Îl simt rece, necruţător în palma mea, dar mă ajută să nu mă prăbuşesc.

Nu pot s-o fac. Nu încă. Nu pot vorbi despre Katie şi, dacă nu pot să vorbesc despre ea, nu mă pot întoarce la vechea mea viaţă, pe scena mea, să fiu Tully Hart, vedeta emisiunii de la miezul zilei.

Pentru prima oară într-o veşnicie, nu ştiu cine sunt. Am nevoie de puţin timp pentru mine, ca să-mi regăsesc echilibrul.

Când păşesc înapoi pe stradă, plouă. Aşa e vremea în Seattle: veşnic schimbătoare. Îmi ţin strâns poşeta şi înaintez anevoie pe caldarâmul lucios, surprinsă să constat că suflu greu când ajung la blocul în care locuiesc.

Mă opresc.

Şi acum?

Urc în apartamentul meu cu scară interioară şi intru în bucătărie, unde corespondenţa aşteaptă aşezată în nenumărate teancuri imense. E nostim că în acele luni de absenţă, nu m-am gândit niciodată serios la elementele care compun cealaltă viaţă. Nu am verificat mesajele, nu am deschis facturile, nici măcar nu i-am dat prea multă importanţă vreuneia dintre ele. M-am bazat pe mecanismul vieţii mele – agenţi, administratori, contabili, agenţi de bursă – ca să îmi ţin drumul.

Ştiu că trebuie să revin, să preiau din nou controlul şi să-mi recâştig viaţa, dar sincer, gândul că trebuie să verific toată această corespondenţă mă dezarmează. Prefer să îl sun pe administratorul afacerii, Frank. O să îl însărcinez pe el cu asta. Pentru asta îl plătesc: să-mi achite facturile, să îmi investească banii, să îmi uşureze viaţa. Am nevoie de asta acum.

Formez numărul de telefon. Sună de câteva ori, după care intră robotul. Nu mă obosesc să las un mesaj. Ce zi e, sâmbătă?

Poate un pui de somn mă va ajuta. Doamna Mularkey spunea mereu că un somn liniştit peste noapte poate schimba totul, iar eu am nevoie de schimbare. Aşa că mă duc în camera mea, închid draperiile şi mă cuibăresc în pat. Următoarele cinci zile, nu fac aproape nimic altceva decât să mănânc prea mult şi să dorm puţin. În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, mă gândesc că asta e, asta e ziua în care voi reuşi să ies din starea asta de jelanie şi să fiu eu însămi din nou, şi în fiecare seară beau până când nu-mi mai pot aminti cum sună vocea prietenei mele celei mai bune.

Şi pe urmă, în a şasea zi după înmormântarea lui Kate, se întâmplă. Îmi vine o idee atât de măreaţă, că nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta până acum.

Am nevoie de o concluzie. Doar așa voi scăpa de toată această tristețe urâtă și voi putea continua, doar așa mă voi vindeca. Trebuie să privesc în miezul acestei suferințe și să îmi iau rămas-bun. Trebuie, totodată, să îi ajut pe Johnny și pe copii.

Brusc, știu cum să fac asta.

Se lasă seara când intru pe aleea familiei Ryan și parchez. Stelele punctează cerul cu nuanțe de antracit și violet, o ușoară briză cu miresme autumnale agită coroanele verzi ale cedrilor de la marginea proprietății. Mă forțez să ridic cutiile de carton aplatizate din micul meu Mercedes frumos și traversez cu ele în brațe curtea năpădită de buruieni din fața casei, presărată cu jucăriile copiilor. În anul care s-a scurs, îngrijirea grădinii nu s-a regăsit pe lista de priorități a nimănui.

În casă este întuneric și mai liniște decât îmi amintesc să fi fost vreodată.

Mă opresc și îmi spun: *Pot s-o fac.* Ce-a fost în mintea mea?

Concluzie.

Și mai e ceva, altceva. Îmi amintesc ultima noastră noapte împreună, a mea cu Katie. Ea luase decizia; știam cu toții asta. Decizia apăsa greu pe umerii tuturor, așa că ne mișcam mai lent, vorbeam în șoaptă. Mai aveam o ultimă oră de petrecut împreună, doar noi două. Am vrut să mă urc în pat lângă ea, să îi țin lipit de mine trupul vlăguit, dar, în ciuda numeroaselor analgezice pe care le lua, îmi era imposibil să fac asta. Avea dureri și când respira, iar eu eram capabilă să simt durerea ei.

Să ai grijă de ei, șoptise ea, ținându-mi strâns mâna într-a ei. *Eu am făcut totul pentru ei.* Și, spunând asta, râse. *Ei nu vor ști încotro s-o apuce fără mine. Ajută-i.*

Iar eu spusesem: *Pe mine cine-o să mă ajute?*

Îmi e așa de rușine, că mi se strânge stomacul.

Eu am să fiu mereu cu tine, mințise ea, și asta a fost tot. I-a chemat pe Johnny și pe copii după aceea.

Iar eu știusem.

Strâng mai tare cutiile şi urc cu greu scările, ignorând felul în care marginile cartoanelor se lovesc de vechii stâlpi roşii de susţinere. În dormitorul lui Kate şi al lui Johnny, mă opresc, având brusc o reţinere să nu deranjez.

Ajută-i.

Ce îmi spusese Johnny ultima oară când am vorbit? *De câte ori mă uit la hainele ei din dulap...*

Îmi înghit nodul din gât şi intru în garderoba lor, aprinzând lumina. Hainele lui Johnny sunt pe partea dreaptă, frumos organizate. Ale lui Kate sunt pe stânga.

Văzându-i lucrurile, aproape că îmi piere curajul; mi se înmoaie genunchii. Nesigură pe picioare, desfac una dintre cutii şi lipesc cu bandă adezivă marginile, apoi o aşez lângă mine. Iau un braţ de haine pe umeraşe şi mă aşez pe parchetul rece.

Pulovere. Cardigane, malete, bluze cu anchior. O împăturesc pe fiecare cu grijă, cu respect, inhalând parfumul ei – lavandă şi citrice.

Mă descurc bine până ajung la un vechi hanorac gri cu însemnele Universităţii Washington, diform, moale după atâţia ani de spălări repetate.

Îmi răsare în minte o amintire: Suntem în dormitorul lui Kate, făcându-ne bagajele să plecăm împreună la facultate. Două fete de optsprezece ani care au visat la clipa asta mulţi ani, au vorbit despre ea toată vara, şi-au întors visurile pe toate părţile. Vom intra în acelaşi club al fetelor şi vom deveni jurnaliste faimoase.

Pe tine te vor alege, spusese Kate încet. Ştiam că se teme, fata aceea nepopulară pe care colegii de clasă o porecliseră Kootie[1] cu mulţi ani în urmă.

Ştii că nu voi intra într-un club decât dacă suntem împreună, da?

Asta nu înţelesese Kate niciodată, sau oricum nu crezuse: dintre noi două, eu aveam mai multă nevoie de ea decât avea ea de mine.

Am împăturit hanoracul şi l-am pus deoparte. Am să-l iau acasă.

---

[1] Pitica

Tot restul nopții, am stat în garderoba prietenei mele, amintindu-mi prietenia noastră și punându-i viața în cutii. La început, încerc să fiu puternică, iar strădania asta îmi provoacă o migrenă cumplită.

Hainele ei alcătuiesc parcă niște caleidoscoape ale vieților noastre.

În cele din urmă, ajung la un sacou care nu mai este la modă de la sfârșitul anilor optzeci. Eu i l-am cumpărat de ziua ei, din primul salariu mare pe care l-am câștigat vreodată. Are paiete adevărate pe umeri.

Nu-ți permiți așa ceva, spusese ea când a scos costumul violet la două rânduri din cutie.

Sunt pe drumul cel bun.

Ea râsese. *Da, da. Tu. Eu sunt borțoasă și mă îngraș.*

Vei veni să mă vizitezi la New York după ce se naște copilul și vei avea nevoie de niște haine absolut mișto...

Mă ridic în picioare. Cu sacoul strâns la piept, cobor scările și îmi mai torn un pahar de vin. Vocea Madonnei se aude din boxele din camera de zi. Mă opresc să ascult, când îmi dau seama că mi-am lăsat vasele de la prânz pe blatul din bucătărie și că trebuie să arunc la gunoi cutiile în care a fost livrată cina, dar cum să mă pot gândi la asta când mă pătrunde din nou muzica, purtându-mă înapoi în timp?

Vogue. Dansasem pe melodia asta în niște costume exact ca ăsta. Mă duc la CD player și dau volumul la maximum, ca să pot auzi muzica de sus. Închid ochii doar pentru o clipă și dansez, ținând în brațe sacoul ei; îmi imaginez că ea este aici, înghiontindu-mă cu șoldul și râzând. Apoi revin la ceea ce făceam.

Mă trezesc pe podeaua garderobei, îmbrăcată cu un pantalon de trening al ei și cu vechiul hanorac. Paharul de vin e căzut într-o parte lângă mine, făcut țăndări. Sticla e goală. Nu-i de mirare că mă simt groaznic.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor, dându-mi părul din ochi. Este a doua noapte în casa lui Kate și aproape am terminat de împachetat toate lucrurile. Partea ei de garderobă este complet goală, îndesată în șase cutii, puse una peste alta.

Pe podea, lângă paharul meu de vin spart, este jurnalul lui Kate, cel pe care l-a scris în ultimele luni de viață.

Marah o să vină să mă caute într-o zi, spusese Kate, punându-mi jurnalul în mâini. *Să fii cu ea când îl va citi. Și băieții mei... dă-le să citească aceste cuvinte când nu-și vor mai aminti de mine.*

Muzica urlă în continuare la parter. Am băut prea mult vin și am uitat să o opresc aseară. Prince, „Purple Rain".

Mă ridic în picioare, simțindu-mă slăbită. Măcar am realizat *ceva*. Asta îi va ușura viața lui Johnny când se va întoarce. O treabă dificilă, pe care nu trebuia să o facă el.

Jos, muzica se oprește brusc.

Mă încrunt, mă întorc, dar înainte să ies din garderobă, Johnny apare în cadrul ușii.

– Ce mama dracului? urlă el la mine.

Sunt atât de surprinsă, că nu fac altceva decât să mă holbez la el. Azi trebuiau să se întoarcă din Kauai?

El se uită pe lângă mine, vede cutiile lângă perete, cu etichete lipite pe ele, pe care scrie *Haine de vară Kate, De donat* și *Kate, diverse*.

Îi văd suferința, cum se luptă să se adune când copiii apar în spatele lui. Mă duc la el și îl forțez să mă ia în brațe – dorindu-mi, dorindu-mi nespus să mă țină în brațe. Cum rămâne inert, mă dau înapoi. Simt cum lacrimile îmi ard ochii.

– Am știut că n-ai să vrei...

– Cum *îndrăznești* să intri în casa asta, să umbli prin lucrurile ei și să i le pui în cutii, de parcă ar fi niște gunoaie? Vocea i se frânge, cuvintele i se lovesc de pereți. Hanoracul de pe tine e al ei?

– Am încercat să ajut.

– Să ajuți? *Ajuți* dacă lași în bucătărie sticle de vin și cutii de mâncare goale? Ajuți dacă lași să urle muzica când suntem în doliu? Crezi că *mă ajută* să îi văd garderoba goală?

– Johnny...

Întind mâna spre el. El mă dă la o parte atât de brutal că mă dezechilibrez și aproape scap din mână jurnalul.

– Dă-mi-l! spune el cu voce aspră.

Eu ţin jurnalul la piept şi mă trag înapoi.

– Mi l-a încredinţat mie. Trebuie să fiu cu Marah când îl citeşte. I-am promis lui Katie.

– Kate a făcut multe greşeli în ceea ce te priveşte.

Scutur din cap. Totul se întâmplă prea repede şi nu pot procesa cum trebuie informaţia.

– Am greşit că i-am luat hainele din garderobă? Am crezut că tu...

– Tu te gândeşti întotdeauna *numai* la tine, Tully.

– Tată, spune Marah, trăgându-şi fraţii lângă ea. Mama nu ar fi vrut...

– Mama nu mai e, îi retează el vorba cu asprime.

Văd cum îl lovesc cuvintele, cum jalea îi schimonoseşte chipul, şi îi şoptesc numele, neştiind ce altceva să spun. Nu are dreptate. Chiar am vrut să fiu de ajutor.

Johnny pleacă de lângă mine. Îşi trece o mână prin păr şi se uită la copiii lui, speriaţi acum şi nedumeriţi.

– Ne mutăm, anunţă el.

Marah păleşte.

– Ce?

– Ne mutăm, repetă tatăl ei, mai stăpân pe el de data asta. La Los Angeles. Am acceptat o nouă slujbă. Avem nevoie de un nou început. Nu pot trăi aici fără ea.

Arată spre dormitorul lui. Nici măcar nu se poate uita la pat. În schimb se uită la mine.

– Dacă asta e pentru că am încercat să ajut...

El râde. Sunetul pe care îl scoate seamănă cu un hârşâit.

– Bineînţeles, tu crezi că e vorba despre tine. M-ai auzit? Nu pot trăi în casa ei.

Îi întind mâna, dar el trece pe lângă mine.

– Pleacă, Tully.

– Dar...

– Pleacă, spune el din nou, şi înţeleg că vorbeşte serios.

Strâng jurnalul şi trec pe lângă el. Îi îmbrăţişez strâns pe băieţi şi le sărut obrajii bucălaţi, încercând să-mi imprim în suflet imaginea lor.

– Ai să ne vizitezi, da? spune Lucas, ezitant.

Băiețelul ăsta a pierdut atât de mult, iar incertitudinea din vocea lui mă ucide.

Marah mă prinde de braț.

– Lasă-mă să stau cu tine.

În spatele nostru, Johnny râde amar.

– Locul tău este alături de familia ta, spun eu încet.

– Asta nu mai este o familie. Ochii lui Marah se umplu de lacrimi. I-ai promis că îmi vei fi alături.

Nu mai pot asculta asta. Îmi trag fina într-o îmbrățișare strânsă, disperată, că ea se zbate să se elibereze. Când mă dau înapoi și ies din cameră, abia dacă mai văd ceva din cauza lacrimilor.

Capitolul 6

– Te opreşti, *te rog*, din zumzăitul ăsta? îi spun lui Kate. Cum să mă concentrez dacă tu faci atâta larmă? Astea nu sunt nişte amintiri plăcute pentru mine, să ştii.

Nu mai scot un sunet.

– În regulă. Nu mai bipui. Cine te crezi, Road Runner[1]? Sunetul este încet la început, ca un bâzâit de ţânţar chiar la urechea mea, dar se amplifică treptat, devenind ridicol de puternic. Nu mai face zgomotul ăsta. Mă ia durerea de cap.

O migrenă *reală*. Durerea îmi ţâşneşte în spatele orbitelor, iese la suprafaţă, se transformă într-o migrenă de parcă m-ar lovi cineva cu ciocanul în cap.

Sunt tăcută ca un mormânt.

– Foarte nostim. Stai. N-a fost vocea ta. Sună mai degrabă ca o alarmă de maşină. Ce dr...

OPIERDEM, anunţă cineva, mai bine zis, urlă. Cine?

Lângă mine, o aud pe Katie oftând. E un sunet trist, oarecum, ca atunci când sfâşii o dantelă veche. Îmi şopteşte numele şi apoi spune: *E timpul.* Mă sperie, atât sfârşeala din glasul ei, cât şi cuvintele în

[1] Personaj fictiv din seriile de desene animate create de Looney Tunes şi Merrie Melodies, emblematic pentru viteza uimitoare de deplasare, sunetul pe care îl emite şi farsele pe care i le pune la cale lui Wile E. Coyote

sine. A expirat timpul care mi-a fost alocat? De ce *nu* am mai spus ceva? Nu am mai pus întrebări? Ce s-a întâmplat cu mine? Eu știu că ea știe.

– Kate?

Nimic.

Deodată, cad, mă rostogolesc.

Aud voci, dar cuvintele nu au sens, iar durerea este cruntă, brutală, îmi trebuie multă voință ca să nu mă pun pe urlat.

LIBER.

Simt cum energia mi se scurge din trup. Vreau să deschid ochii; sau poate că sunt deschiși; nu-mi dau seama. Știu doar că bezna asta e groaznică, rece, densă ca praful de cărbune. Țip după ajutor, dar totul se petrece doar în mintea mea, și știu asta. Nu reușesc să deschid gura. Sunetul pe care mi-l imaginez răsună și se stinge, și asta fac și eu...

3 septembrie 2010
Ora 6.27

Johnny aștepta în fața secției de Traumatologie. Doar cinci secunde îi luase să decidă a-l urma pe dr. Bevan până aici și chiar mai puțin de atât să decidă a deschide ușa. La urma urmei, era jurnalist. Făcuse carieră din a fi prezent acolo unde nu era dorit.

Când deschise ușa, fu puternic izbit de cineva și îmbrâncit într-o parte de o femeie în halat.

Se dădu din calea ei și intră în încăperea aglomerată. Era puternic iluminată și niște oameni în halate se adunaseră în jurul unei târgi. Vorbeau toți odată, mișcându-se înainte și înapoi, precum clapele unui pian la care cântă cineva. Formau o masă compactă de trupuri, astfel că Johnny nu putea vedea pacientul – doar degetele dezgolite ale picioarelor acestuia ieșind de sub o pătură albastră.

Se auzi o alarmă. Cineva urlă:

– Am pierdut-o. *Încarcă.*

În salon se auzi un țiuit ascuțit și prelung, care acoperi vocile tuturor. El simți vibrația sunetului până în oase.

– Liber.

Auzi un hârâit puternic, apoi trupul de pe targă se arcui în sus și căzu brutal la loc. Un braț alunecă într-o parte, atârnând pe marginea tărgii.

– Și-a revenit, anunță cineva.

Johnny observă pe monitor bătăile inimii. Vacarmul parcă se mai potoli. Câteva asistente se îndepărtară de pat, iar el văzu pentru prima oară pacientul.

Tully.

Se simțea ca și cum în cameră pătrunsese din nou aer. Johnny inspiră adânc. Era sânge peste tot pe podea. O asistentă călcă în el, mai să se prăvălească.

Johnny se apropie de pat. Tully zăcea inconștientă, cu chipul plin de sânge și de vânătăi; un os îi ieșea prin carnea sfâșiată a brațului.

Îi rosti numele; sau poate doar crezu că o face. Se strecură printre două asistente, una care monta o linie intravenoasă și cealaltă care trase o pătură albastră peste pieptul dezgolit al lui Tully.

Dr. Bevan apăru lângă el.

– N-ar trebui să fiți aici.

Johnny flutură mâna, incapabil să vorbească. Avea atâtea întrebări pentru acest bărbat, și totuși, stând acolo, șocat de gravitatea rănilor, nu simți decât rușine. Cumva, nu știa cum, jucase și el un rol în toată această poveste. O acuzase pe nedrept pe Tully și o alungase din viața lui.

– Trebuie să o ducem în sala de operație, domnule Ryan.

– Va trăi?

– Șansele nu sunt foarte bune, spuse dr. Bevan. Dați-vă la o parte.

– Salvați-o, spuse Johnny, retrăgându-se cu mișcări ezitante când targa trecu prin fața lui.

Ieși din salon amorțit și înaintă pe coridor, apoi merse în sala de așteptare a secției de chirurgie de la etajul al patrulea, unde văzu o femeie stând într-un colț, cu niște andrele în mâini. Plângea.

Se duse la femeia de la recepție și o informă că aștepta vești despre Tully Hart, apoi se așeză lângă televizorul oprit. Simți cum îl încearcă o durere de cap și se lăsă pe spate.

Se străduí să nu-și mai amintească tot ce nu mersese bine în anii de când Kate nu mai era, toate greșelile pe care le făcuse – foarte multe. Preferă să se roage la un Dumnezeu în care încetase să mai creadă în ziua decesului soției lui și spre care își întorsese fața în ziua în care fiica lui dispăruse.

Rămase multe ore în sala de așteptare, privind oamenii venind și plecând. Nu sunase pe nimeni încă. Aștepta vești despre starea lui Tully. Avusese parte de destule telefoane cu vești tragice în familia lui. Bud și Margie locuiau acum în Arizona; Johnny nu ar fi vrut să o alerteze pe Margie decât dacă era absolut necesar. Ar fi sunat-o pe mama lui Tully, în ciuda orei matinale, dar habar nu avea cum să dea de ea.

Cât despre Marah, nici măcar nu știa dacă i-ar răspunde la telefon.

– Domnule Ryan?

Johnny ridică brusc capul, văzându-l pe medicul neurolog venind la el.

Dădu să se ridice în picioare, să meargă în întâmpinarea medicului, dar se simți slăbit.

Chirurgul îi puse mâna pe umăr.

– Domnule Ryan?

Johnny se forță să se ridice în picioare.

– Cum e, doctore Bevan?

– A supraviețuit intervențiilor chirurgicale. Urmați-mă.

Johnny fu condus într-o sală de ședințe mică, fără ferestre, nu departe de sala de așteptare. În locul unui aranjament floral, în mijlocul mesei trona o cutie cu șervețele.

Se așeză.

Dr. Bevan ocupă un loc în fața lui.

– În acest moment, cea mai mare îngrijorare o constituie edemul cerebral – umflătura de la nivelul creierului. A suferit o traumă cerebrală masivă. Am acționat asupra umflăturii, dar nu se știe cât de eficientă e intervenția. I-am scăzut febra și i-am indus starea

comatoasă ca să mai reducem tensiunea, dar starea ei este critică. Este pe respiraţie asistată.

– Pot s-o văd? întrebă Johnny.

Doctorul încuviinţă din cap.

– Desigur. Veniţi cu mine.

Îl conduse pe Johnny prin mai multe coridoare, toate albe, şi luară liftul ca să urce la un etaj superior. În cele din urmă, ajunseră la secţia de terapie intensivă. Dr. Bevan se duse spre un salon privat cu perete din sticlă, unul dintre cele douăsprezece dispuse în formă de U în jurul camerei asistentelor.

Tully era întinsă pe un pat îngust, înconjurată de aparate. Părul îi fusese ras, iar în craniu îi fusese făcută o gaură. Un cateter şi o pompă lucrau pentru a elibera presiunea intracraniană. Câteva tuburi intrau în ea – unul pentru respiraţie, unul pentru hrănire şi unul mergea la creier. Un ecran negru din spatele patului indica presiunea intracraniană; altul îi monitoriza bătăile inimii. Avea braţul stâng în ghips. Pielea ei palidă, vineţie era rece.

– Traumele cerebrale sunt foarte impredictibile, explică dr. Bevan. În acest moment, nu cunoaştem cu exactitate amploarea leziunilor. Sperăm să aflăm mai multe în douăzeci şi patru de ore. Mi-aş dori să pot fi mai convingător, dar totul e incert.

Johnny ştia câte ceva despre leziunile cerebrale. Suferise aşa ceva ca reporter în primul război din Irak. Avusese nevoie de multe luni de terapie pentru a redeveni el însuşi, şi tot nu-şi putea aminti explozia nici acum.

– Va fi normală când se va trezi?

– *Dacă* se trezeşte, aceasta e adevărata întrebare. Creierul ei funcţionează, deşi nu ştim cât de bine, din cauza tratamentului pe care i-l administrăm. Pupilele reacţionează, ceea ce e semn bun. Starea comatoasă îi va da corpului un răgaz, sperăm. Dar dacă apare vreo hemoragie sau umflătura persistă...

Nu era nevoie să termine fraza. Johnny ştia.

Zgomotul aparatului pentru respiraţie artificială îi aminti, cu fiecare sunet scos, că Tully nu respira singură.

Acesta era sunetul unui Dumnezeu care ţine pe cineva în viaţă – un zumzet continuu de monitoare bipuind, indicatoare zbârnâind şi aparate pentru respiraţie fâşâind.

– Ce a păţit, de fapt? întrebă Johnny în cele din urmă.

– Accident de maşină, din câte am auzit, dar nu cunosc detalii. Dr. Bevan se întoarse spre el. Este o femeie credincioasă?

– Nu. N-aş spune asta.

– Păcat. Credinţa poate fi o mare alinare în astfel de clipe.

– Da, spuse Johnny, încordat.

– Noi credem că ajută să li se vorbească pacienţilor aflaţi în comă, spuse dr. Bevan.

Doctorul îl bătu pe umăr din nou, apoi ieşi din salon.

Johnny se aşeză lângă pat. Cât să fi rămas acolo, fixând-o cu privirea, gândind, *Luptă, Tully*, murmurând cuvinte pe care nu le putea rosti cu voce tare? Destul de mult pentru ca sentimentul de vinovăţie şi de regret să îi creeze o senzaţie de sufocare.

De ce era nevoie de o tragedie pentru a vedea viaţa limpede?

Nu ştia ce să-i spună, nu acum, după toate câte îşi spuseseră – şi câte nu îşi spuseseră. Singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine era acesta: dacă Kate ar fi fost aici, i-ar fi tras o muştruluială zdravănă pentru felul în care se comportase după moartea ei şi pentru cum o tratase pe cea mai bună prietenă a ei.

Făcu singurul lucru care îi veni în minte ca să comunice cu Tully. Încet, timid, începu să fredoneze cântecul care îi veni în minte, cel care îi amintise mereu de Tully: „Just a small town girl, living in a lo-nely wor-ld..."[1]

Unde sunt? Am murit? Trăiesc? Undeva între cer şi pământ?

– Kate? Simt o adiere caldă trecând pe lângă mine şi o enormă uşurare. Katie? spun, întorcând capul. Unde eşti?

Moartă, spune ea simplu. *Acum m-am întors. Deschide ochii.*

Am ochii închişi? De-aia e aşa de întuneric? Deschid încet ochii, şi e ca şi cum m-aş trezi cu soarele în ochi. Lumina şi căldura sunt

[1] Doar o fată de oraş, trăind într-o lume singuratică...

atât de intense încât icnesc. Îmi trebuie câteva secunde ca să mi se adapteze ochii la lumina puternică, iar după aceea, constat că trupul meu s-a întors în salonul de spital. Acolo, jos, are loc o intervenție chirurgicală. Câțiva oameni în halate stau în jurul unei mese de operații. Bisturie și alte instrumente sclipesc pe niște tăvi argintii. Sunt aparate peste tot, bipuind, bâzâind, huruind.

Privește, Tully.

Nu vreau.

Privește.

Mă mișc, deși nu intenționez asta. M-a cuprins o groază cumplită. E mai rea decât durerea. Știu ce urmează să văd pe masa aceea îngustă.

Pe mine. Și, totuși, parcă nu sunt eu.

Trupul meu este pe masă, acoperit cu un cearșaf albastru, pătat de sânge. Asistentele și chirurgii vorbesc; cineva îmi rade părul.

Arăt atât de mică și de palidă fără păr, ca un copil. O persoană în halat îmi unge capul chel cu o alifie maro.

Aud un sunet ca de bormașină și îmi vine să vomit.

– Nu-mi place aici, îi spun lui Kate. Du-mă undeva.

Vom fi mereu aici, dar închide ochii.

– Cu plăcere.

Bezna care mă împresoară brusc mă sperie de data asta. Nu știu de ce. Este ciudat, zău așa, pentru că în sufletul meu ascund multe emoții negative, dar frica nu face parte dintre ele. Eu nu mă tem de nimic.

Ha. Te temi de dragoste mai mult decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. De-aia îi pui mereu la încercare pe oameni și îi alungi. Deschide ochii.

Deschid ochii, și, preț de o secundă, este încă întuneric, apoi niște culori sângerează din bezna de nepătruns de deasupra, prelingându-se precum logaritmii ăia din *Matrix*, solidificându-se în niște șuvițe. Mai întâi cerul, de un albastru desăvârșit, fără urmă de nori, apoi cireșii în floare – mănunchiuri de flori rozalii atârnă de ramuri și plutesc în aerul dulceag. Clădirile capătă și ele contur, niște structuri roz gotice cu aripi și turnuri elegante, iar în cele din urmă, iarba

verde, presărată cu alei betonate ce duc în toate direcțiile. Suntem la Universitatea din Washington. Culorile sunt dureros de vii. Peste tot, băieți și fete – copii – cu rucsacuri în spinare, prinși în tot soiul de jocuri și întreceri sau stând întinși pe iarbă cu cărți deschise în față. De undeva, dintr-un radio-casetofon dat la maximum, răsună piesa „I've Never Been to Me". Doamne, cât am mai urât melodia asta!

– Nu e nimic real, spun. Nu-i așa?

Real este o noțiune relativă.

Nu departe de locul unde stăm noi în iarbă, două fete stau întinse una lângă alta; una brunetă, cealaltă, blondă. Blonda poartă niște pantaloni bufanți și tricou și are o agendă deschisă în față. Cealaltă fată – bine, aia sunt eu, știu asta, îmi amintesc când îmi purtam părul astfel tapat și tras de pe frunte, prins cu o panglică uriașă metalică; ba îmi amintesc și hanoracul alb scurt în talie și cu un umăr gol. A fost preferatul meu. Toți – noi – arătăm atât de tineri că nu îmi pot reține zâmbetul.

Mă întind pe spate, simțind iarba gâdilându-mi brațele goale, simțindu-i mirosul reavăn, familiar. Suntem din nou împreună, privind același cer albastru. De câte ori, în cei patru ani petrecuți la UW, am făcut exact asta? Lumina din jurul nostru este magică, limpede, efervescentă precum șampania sclipind în lumina soarelui. Mă simt complet liniștită în lumina asta. Durerea este doar o amintire îndepărtată aici, mai ales că o am pe Kate din nou lângă mine.

Ce s-a întâmplat în seara asta? întreabă ea, tulburând puțin acea liniște.

– Nu-mi amintesc. Ciudat, dar adevărat. Nu-mi pot aminti.

Îți poți aminti, dar nu vrei.

– Poate că am un motiv întemeiat.

Poate.

– De ce ești aici, Kate?

Tu m-ai chemat, ai uitat? Am venit pentru că ai nevoie de mine. Și ca să-ți reamintesc.

– Ce anume?

Suntem făcuți din amintirile noastre, Tul. La final, ăsta e singurul bagaj pe care îl iei cu tine. Dragostea și amintirile, doar ele rămân.

De aceea îți trece toată viața pe dinaintea ochilor când mori – alegi amintirile pe care le dorești. E ca atunci când îți faci bagajul.

– Dragostea și amintirile? În cazul ăsta, sunt în mare încurcătură. Nu-mi amintesc nimic, cât despre dragoste...

Ascultă.

Se aude o voce.

– Va fi normală când se va trezi?

– Hei, spun eu. Dar ăsta-i...

Johnny. Rostește numele soțului ei cu multă dragoste și durere.

– ... *dacă* se trezește, aceasta e adevărata întrebare...

O voce de bărbat.

Stai puțin. Vorbesc despre *moartea* mea. Și despre posibilitatea unei afecțiuni grave – o viață cu o traumă craniană. În minte mi se formează o imagine – eu, imobilizată la pat, ținută în viață cu ajutorul aparatelor, incapabilă să gândesc, să vorbesc sau să mă mișc.

Mă concentrez din răsputeri și sunt din nou în salonul de spital.

Johnny stă lângă patul meu, privindu-mă. Un străin în halat albastru este lângă mine.

– Este o femeie credincioasă?

Asta spune străinul.

– Nu. N-aș spune asta, zice Johnny, obosit.

Vocea îi este încărcată de atâta tristețe, că îmi vine să îl iau de mână, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat între noi, sau poate tocmai din acest motiv.

Se așază lângă patul pe care zace trupul meu.

– Îmi pare rău, spune el către sinele meu care nu poate auzi.

Cât am așteptat să aud aceste cuvinte de la el, dar de ce? Înțeleg acum că mă iubește. Văd asta în ochii lui plini de lacrimi, în mâinile lui tremurânde, în felul în care își ține capul plecat în rugăciune. El nu obișnuiește să se roage, îl cunosc prea bine; după cum își ține bărbia coborâtă în piept, pare înfrânt.

O să-i fie dor de mine, chiar și după tot ce s-a întâmplat.

Și mie o să-mi fie dor de el.

– Luptă, Tully.

Vreau să-i răspund, să știe că l-am auzit, că sunt *aici*, dar nimic nu funcționează.

– Deschide ochii, îi poruncesc trupului meu. Deschide ochii. Spune-i că şi ţie îţi pare rău.

În acel moment, el începe să fredoneze cu o voce dogită. „Just a small town girl..."

Doamne, cât îl iubesc pe omul ăsta! spune Kate.

Este la jumătatea cântecului când intră cineva în salon. Un bărbat vânjos într-o jachetă sport maro ieftină şi pantaloni largi albaştri.

– Sunt detectivul Gates, se recomandă bărbatul.

Aud cuvintele *accident de maşină* şi prin minte mi se derulează rapid câteva imagini – o noapte ploioasă, un stâlp de beton, mâinile mele pe volanul maşinii. Toate se încheagă într-o amintire. Simt cum se pune totul cap la cap, cum capătă noimă, dar înainte să compun acest puzzle, primesc în piept o lovitură atât de puternică încât mă izbesc cu spatele de perete. Durerea este zdrobitoare, ucigătoare.

CODALBASTRUSĂVINĂDRBEVAN.

– Kate! urlu eu, dar prietena mea a dispărut.

Zgomotele sunt ca nişte tunete acum, ecouri, bufnituri, bipuri. Nu pot respira. Durerea din piept mă sfâşie.

LIBER.

Sunt aruncată în aer ca o păpuşă de cârpe şi, acolo sus, izbucnesc în flăcări. Când se termină, plutesc din nou, coborând odată cu multe steluţe.

Kate mă ia de mână în întuneric şi, în loc să cădem, zburăm. Aterizăm uşor, ca într-un zbor de fluturi, ne aşezăm pe două şezlonguri din lemn uzate, cu faţa spre plajă. Lumea e cufundată în întuneric, dar, cumva, năucitor de strălucitoare: alb, lună albă, infiniţi aştri, lumânări pâlpâind în borcane agăţate de crengile unui arţar bătrân.

Terasa din spatele casei lui Kate.

Aici, durerea e doar un ecou, nu o pulsaţie. Slavă Domnului!

O aud pe Kate respirând lângă mine. Cu fiecare expiraţie, simt miros de lavandă şi de încă ceva, zăpadă, poate. *Johnny este distrus*, spune ea, amintindu-mi unde rămăseserăm cu discuţia despre viaţa mea. *Nu am crezut asta.*

– Toți am fost distruși. Ăsta e tristul, jalnicul adevăr. Tu ai fost liantul care ne ținea pe toți laolaltă. Fără tine...

Urmează o tăcere prelungă, iar eu mă întreb dacă în timpul ăsta ea își amintește viața ei, iubirile ei. Ce simți când afli că oamenii nu pot trăi fără tine? Ce simți când știi că ai fost iubită de atâția oameni?

Ce s-a întâmplat cu tine după ce el s-a mutat la Los Angeles?

Oftez.

– N-aș putea să mă îndrept pur și simplu spre nenorocita aia de lumină strălucitoare și să termin cu toate astea?

Tu ai urlat după mine, ai uitat? Tu ai spus că ai nevoie de mine. Sunt aici. De aceea trebuie să-ți amintești. Și cu asta, basta. Așadar, vorbește.

Mă las pe spate în scaun, ridicându-mi privirea spre o lumânărică ce arde în interiorul pereților rotunjiți din sticlă ai borcanului. Un șnur gros ține borcanul fix; o briză imposibilă îl leagănă din când în când, și lumina se împrăștie printre crengile întunecate de la poalele arborelui.

– După moartea ta, Johnny și copiii s-au mutat la Los Angeles. Totul s-a petrecut rapid, mutarea lor. Soțul tău a decis brusc să plece la Los Angeles, și până să mă dezmeticesc eu, duși au fost el și copiii. Îmi amintesc că mi-am luat rămas-bun în noiembrie 2006, că am rămas cu mama și tatăl tău pe alee, făcându-le cu mâna. După aceea, m-am dus acasă și m-am târât...

în pat. Știu că trebuie să mă întorc la muncă, dar nu pot. Sincer, ideea în sine mă copleșește. Nu-mi pot aduna forțele pentru a-mi relua viața fără cea mai bună prietenă. Gândul ăsta mă apasă; închid ochii. Este în regulă să fii deprimat un timp, cine n-ar fi?

Nu știu cum, dar pierd două săptămâni. Adică nu le *pierd* de-adevăratelea. Știu unde sunt ele și unde sunt eu. Mă simt ca un animal rănit într-un bârlog întunecat, îngrijindu-mă de ghimpele din labă, incapabilă să găsesc pe cineva care să mi-l scoată. O sun pe Marah în fiecare seară la unsprezece. Știu că nici ea nu are somn. Stau întinsă în pat, ascultându-i lamentările despre decizia tatălui ei de

a se muta, şi îi dau încurajări că totul va fi bine, dar nici una din noi nu crede asta. Promit să vin în vizită curând.

Până la urmă, nu mai suport. Arunc păturile de pe mine şi încep să mă plimb prin apartament, aprinzând luminile şi deschizând tot felul de cutii. Lumina inundă camerele, iar în strălucirea ei mă văd pentru prima oară: am părul încâlcit şi slinos, ochii mei poartă o privire sticloasă, iar hainele de pe mine sunt şifonate.

Arăt ca mama. Mi-e ruşine şi mă simt prost că am decăzut atât de mult şi atât de repede.

E timpul să îmi revin.

Exact. Ăsta e ţelul meu. Nu pot să stau aşa, pur şi simplu, să tânjesc după cea mai bună prietenă şi să îi jelesc moartea. Trebuie să las toate astea în urmă şi să merg mai departe.

Ştiu cum să procedez. Toată viaţa mea am făcut asta. Îmi sun agentul, stabilesc o întâlnire cu el. E în Los Angeles. O să mă întâlnesc cu agentul meu, mă întorc la lucru şi îi surprind cu o vizită inopinată pe Johnny şi pe copii.

Da. Perfect. Ce mai plan!

Odată stabilită întâlnirea, mă simt mai bine. Fac un duş şi îmi coafez părul cu grijă. Observ că am rădăcinile albe.

Când s-a întâmplat asta?

Mă încrunt. Îmi prind părul la spate, într-o coadă de cal, ca să nu mi se mai vadă rădăcinile albe. Mă fardez strident. Ies în lume, la urma urmei, şi în ziua de azi sunt aparate foto peste tot. Mă îmbrac în singurul articol vestimentar care îmi vine confortabil peste şoldurile care mi s-au lăţit – o fustă neagră tricotată, cu croială creion. Cizme până la genunchi, la care asortez o bluză neagră de mătase cu guler asimetric.

Mă descurc – adică îmi sun agentul de turism şi fac rezervări, mă îmbrac şi în tot acest timp zâmbesc, spunându-mi: *Pot face asta, bineînţeles că pot* –, apoi deschid uşa apartamentului şi simt cum mă cuprinde panica. Mi se usucă gâtlejul, fruntea mi se umple de broboane de sudoare, bătăile inimii mi se accelerează.

Mi-e *frică* să ies din casă.

Nu știu ce dracului se întâmplă cu mine, dar n-am să suport asta. Inspir adânc și pornesc. Până la lift, până la mașină, mă sui la volan. Simt cum îmi bate inima să-mi sară din piept.

Pornesc mașina și ies pe aglomerata stradă a orașului Seattle. Toarnă cu găleata; ploaia răpăie în parbriz, îngreunându-mi vizibilitatea. Cu fiecare secundă care trece vreau să mă întorc acasă, dar nu o fac. Mă forțez să merg mai departe, până când ajung în avion, pe locul rezervat la clasa business.

– Martini, îi comand însoțitoarei de bord.

Privirea de pe chipul ei îmi amintește că nu este încă miezul zilei. Cu toate astea, cred că un pahar de alcool este singurul lucru care mă poate ajuta să traversez acest jenant episod.

Relaxată după două pahare de martini, sunt în sfârșit capabilă să mă las pe spate în scaun și să închid ochii. Am să mă simt mai bine după ce îmi voi relua activitatea. Munca a fost mereu salvarea mea.

În Los Angeles, văd un șofer în costum negru, cu o plăcuță ridicată. HART. Îi predau gentuța de voiaj din piele de vițel și îl urmez până la o mașină parcată în față. Pe drumul de la LAX la Century City, traficul este infernal. Oamenii care circulă pe aceste șosele expres claxonează constant, de parcă ar schimba astfel situația, iar motocicliștii schimbă benzile de circulație cu manevre imprudente, făcând slalom printre mașini.

Mă instalez confortabil pe canapeaua moale și închid ochii, profitând de acest moment pentru a-mi aduna gândurile și a-mi organiza ideile. Acum, că sunt aici, mergând înainte, reluându-mi viața, mă simt puțin mai calmă. Sau, poate, efectul martiniului îmi conferă această senzație. Indiferent de motiv, sunt pregătită să revin în profesie.

Mașina oprește în fața impozantei clădiri albe, ce se distinge doar printr-o plăcuță discretă pe care sunt gravate cuvintele: CREATIVE ARTISTS AGENCY.

Interiorul clădirii este o întindere nesfârșită de sticlă și marmură albă, ca un iglu imens, la fel de rece. Toată lumea este îmbrăcată elegant, în costume scumpe. Femei frumoase și bărbați chipeși se mișcă ca într-o ședință foto pentru o revistă.

Fata de la recepție nu mă recunoaște. Nici măcar după ce îmi spun numele.

– Oh, spune ea, cu privirea absentă. Domnul Davison vă așteaptă? Luați loc, vă rog.

Sincer, deși fac sforțări să fiu amabilă, îmi cam vine să o pun la punct pe fata asta, dar sunt conștientă că trebuie să am o conduită adecvată pe culoarele sacre ale CAA, așa că îmi mușc limba și ocup un loc în sala de așteptare modern decorată.

Aștept.

Și aștept.

După mai bine de douăzeci de minute peste ora stabilită pentru întâlnire, un tânăr într-un costum italian vine la mine. Fără o vorbă, de parc-ar fi o dronă, mă conduce la etajul trei, într-un birou situat pe colț.

Agentul meu, George Davison, stă așezat în spatele unui birou imens. Se ridică în picioare când intru. Ne îmbrățișăm, un pic stângaci, și eu mă dau înapoi.

– Ia te uită! spune el, indicându-mi să iau loc pe scaun.

Mă așez.

– Arăți bine, îi spun.

Mă măsoară din priviri. Observă că m-am îngrășat, nu mă îndoiesc de asta, iar părul meu strâns în coadă nu-l păcălește. Nu îi scapă rădăcinile albe. Eu mă foiesc încurcată în scaun.

– M-a surprins telefonul tău, spune el.

– N-a trecut chiar atât de mult timp.

– Șase luni. Am lăsat cel puțin douăsprezece mesaje pentru tine. N-am primit răspuns la nici unul.

– Știi ce s-a-ntâmplat, George. Am aflat că prietena mea cea mai bună avea cancer. Am vrut să-i fiu alături.

– Și acum?

– A murit.

Este pentru prima oară când rostesc asta cu voce tare.

– Îmi pare rău.

Îmi șterg ochii.

– Mda, ce să zic. Sunt pregătită să mă întorc la muncă acum. Aș vrea să încep filmările luni.

– Am impresia că glumeşti.

– Crezi că e prea curând luni?

Nu-mi place felul în care mă priveşte George.

– Haide, Tully. Eşti mai inteligentă de atât.

– Nu ştiu ce vrei să zici, George.

Interlocutorul meu se foieşte pe scaun. Pielea scumpă a acestuia scoate un fâşâit discret, ca o şoaptă.

– Emisiunea ta, *Draga mea prietenă*, a fost numărul unu pe segmentul ei anul trecut. Agenţiile de publicitate se băteau pentru spaţiu. Producătorii ofereau cu plăcere produse spectatorilor tăi, care străbăteau sute de kilometri, mulţi dintre ei, şi stăteau la coadă cu orele ca să te vadă.

– Cunosc toate aceste amănunte, George. De aceea sunt aici.

– Tu ai părăsit platoul, Tully. Ai oprit microfonul, ţi-ai luat rămas-bun de la public şi ai plecat.

Mă aplec în faţă.

– Prietena mea...

– Cui dracului îi pasă?

Mă dau înapoi, uluită.

– Cum crezi că a primit reţeaua de televiziune plecarea ta? Sau angajaţii tăi, care s-au trezit peste noapte cu toţii şomeri?

– Eu... Eu...

– Corect. Nu te-ai gândit la ei, nu-i aşa? Reţeaua de televiziune a vrut să te dea în judecată.

– Habar n-am avut...

– Nu mi-ai răspuns la telefon, se răsteşte el. M-am luptat ca un tigru ca să te apăr. Au luat decizia să nu te acţioneze în justiţie – au considerat că asta n-ar da bine prin prisma relaţiilor cu publicul, ţinând cont de boala incurabilă a prietenei tale. Dar au retras emisiunea din grilă, n-au mai difuzat-o în reluare şi te-au înlocuit.

Cum de nu ştiu asta?

– M-au *înlocuit*? Cu cine?

– *Întâlnirile cu Rachael Ray*. A dat lovitura în audienţe. Urcă vertiginos. Şi *Ellen* şi *Judecătoarea Judy* înregistrează în continuare audienţe record. Şi *Oprah*, desigur.

– Stai puțin. Ce vrei să spui mai exact? Eu am emisiunea *mea*, George. Eu sunt producătoarea.

– Dar nu ai o rețea de televiziune. Proprietarii postului TV dețin deocamdată dreptul exclusiv să transmită reluările emisiunilor. Și nu le difuzează. Pentru că sunt foarte supărați.

Nici măcar nu pot procesa această informație. Eu am avut *mereu* succes.

– Vrei să spui că s-a zis cu *Draga mea prietenă*?

– Nu, Tully. Vreau să spun că s-a zis cu tine. Cine va angaja pe cineva care pleacă tam-nesam, fără preaviz?

Da, nu-i a bună.

– Voi produce o altă emisiune. La noroc. O s-o vindem noi înșine.

– Ai vorbit recent cu administratorul afacerii tale?

– Nu. De ce?

– Îți amintești că ai donat o sumă substanțială fundației Stand Up 2 Cancer, acum patru luni?

– A fost un cadou pentru Kate. Și unde mai pui că a fost o publicitate grozavă. S-a relatat despre asta în *Entertainment Tonight*.

– Un gest frumos, adorabil, fără îndoială. Doar că tu nu încasezi bani de niciunde, Tully. După ce ai renunțat intempestiv la emisiune. A trebuit să plătești o mulțime de angajați când ai sistat înregistrarea emisiunii. Te-a costat o mică avere. Și haide să spunem lucrurilor pe nume, nu te-ai priceput niciodată să economisești.

– Vrei să spui că sunt falită?

– Falită? Nu. Încă ai o situație mai mult decât confortabilă. Dar am vorbit cu Frank. Nu ai suficienți bani pentru a finanța o producție de televiziune. Și nimeni nu va fi dispus să investească în tine în acest moment.

Simt cum mă cuprinde panica; bat din picior, degetele mi se strâng pe brațele scaunului.

– Carevasăzică, îmi trebuie o slujbă.

George mă privește cu tristețe. În ochii lui se oglindește caleidoscopul întregii noastre relații. Mi-a devenit agent cu aproape două decenii în urmă, când mă aflam pe treapta cea mai de jos a ierarhiei emisiunii matinale a acestei rețele de televiziune. Ambiția noastră

comună ne adusese împreună. El negociase fiecare contract din cariera mea şi mă ajutase să câştig sume colosale de bani, pe care i-am aruncat, în mare parte, pe călătorii şi daruri extravagante.

– Nu va fi uşor. Nu mai eşti în formă, Tul.

– Vrei să spui că pot lucra doar la vreun post local de televiziune?

– Spun că ai fi *norocoasă* dacă ţi-ai găsi de lucru la un post local de televiziune.

– Nici vorbă de top zece.

– Nu cred.

Compasiunea din privirea lui este mai mult decât pot îndura.

– Muncesc de la paisprezece ani, George. Am obţinut o slujbă la publicaţia *Queen Anne Bee* în liceu şi am transmis în direct înainte să împlinesc douăzeci şi doi de ani. Mi-am construit cariera de la *zero*. Nu mi-a dat nimeni nimic. Glasul mi se frânge. Mi-am pus tot sufletul în muncă. Am sacrificat tot. Nu am copii, soţ sau familie. Am... munca mea.

– Cred că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte, spune el, dar blândeţea din voce nu anulează asprimea replicilor lui.

Are dreptate. Cunosc lumea jurnalismului şi, mai mult decât atât, pe aceea a televiziunii. Cunosc prea bine zicala „ochii care nu se văd se uită". Ştiu că nu te poţi comporta cum am făcut-o eu şi să revii triumfătoare.

În cazul ăsta, de ce nu am ştiut asta în iunie?

Ba am ştiut.

Cu siguranţă am ştiut. Dar am ales-o în schimb pe Kate.

– Găseşte-mi de lucru, George. Te implor. Mă întorc cu spatele înainte ca el să observe ce m-a costat această ultimă rugăminte. Nu cerşesc. Nu am cerşit niciodată nimic... în afară de dragostea mamei mele. Ceea ce nu a fost decât o pierdere inutilă de timp.

Merg cu paşi repezi pe sacrele coridoare albe, fără a avea contact vizual cu nimeni, tocurile pantofilor mei ţăcănind pe podeaua din marmură. Afară, soarele străluceşte atât de puternic, că mă dor ochii. Asud.

Voi rezolva asta.

Negreşit.

Sunt la ananghie, nu contest asta, dar sunt o supraviețuitoare, și așa am fost mereu.

Îi fac semn șoferului și mă urc din nou în mașină, recunoscătoare pentru liniștea din habitaclul întunecos. Capul îmi zvâcnește de durere.

– Beverly Hills, doamnă?

Johnny și copiii.

Vreau să merg la ei acum. Vreau să îi povestesc lui Johnny despre toate aceste necazuri și să primesc asigurări din partea lui că le voi depăși cu bine.

Dar nu pot face asta. Rușinea mă copleșește și mândria mă împiedică.

Îmi pun la ochi ochelarii de soare.

– LAX.

– Da, doamnă.

Mă adun încetul cu încetul. Strâng ochii și spun în șoaptă: *O să fie bine*. Și repet asta ca pe o mantră.

Dar, pentru prima oară în viața mea, nu mă pot convinge. Panica, teama, furia, înfrângerea dau în mine o luptă crâncenă, copleșindu-mă. În avion, spre casă, izbucnesc de două ori în plâns și trebuie să îmi țin strâns mâna la gură ca să îmi înghit suspinele.

După aterizare, cobor din avion ca un zombi; ochii înroșiți îmi sunt acoperiți de ochelarii de soare.

M-am mândrit mereu cu profesionalismul meu, iar etica mea profesională este legendară. Asta îmi spun, prefăcându-mă că nu mă simt atât de fragilă și de firavă ca un fir de păr.

În emisiunea mea, obișnuiam să le spun spectatorilor că poți avea totul în viață. Îi sfătuiam că ceară ajutor, să aloce timp și pentru ei înșiși, să afle ce vor cu adevărat. Să fie egoiști. Să fie generoși.

Adevărul este că eu nu știu cum să am totul. Nu am avut niciodată nimic altceva în afară de muncă. Kate și familia ei mi-au fost suficiente, dar acum văd golul din viața mea.

Tremur când parchez în fața blocului unde locuiesc. Mi se pare că nu mă mai pot controla.

Deschid ușa și intru în holul blocului.

Inima îmi bate cu putere, abia respir. Oamenii se uită la mine. Știu și ei că sunt o ratată.

Cineva mă atinge. Mă sperie atât de tare, că aproape mă prăbușesc.

– Domnișoară Hart? Este portarul. Stanley. Sunteți bine?

Scutur ușor din cap ca să îmi limpezesc gândurile. Trebuie să îl rog să îmi parcheze mașina, dar mă simt... de parcă aș fi beată. Mă apucă un râs nervos, care îmi zgârie urechile.

Stanley se încruntă.

– Domnișoară Hart? Vă ajut să ajungeți acasă?

Acasă.

– Plângeți, domnișoară Hart, constată portarul meu pe un ton blajin.

Ridic ochii la el. Inima îmi bate atât de repede, încât mi-e rău și nu pot să respir.

Ce se întâmplă cu mine?

Am brusc impresia că m-a lovit un camion în piept. Icnesc de durere.

Întind mâna spre Stanley. *Ajutor*, spun cu o voce firavă, în timp ce mă împiedic de ceva și mă prăbușesc pe podeaua rece din beton.

– Domnișoară Hart?

Deschid ochii și mă pomenesc pe un pat de spital.

Un bărbat în halat alb stă lângă mine. Este înalt și nu e înzestrat cu un aspect prea plăcut; are părul negru, prea lung pentru această eră conservatoare. Fața îi e ușor plată, cu un nas puțin coroiat. Are tenul în nuanța cafelei cu lapte. Cu origini hawaiiene, poate, sau asiatice și afro-americane. Greu de apreciat. Observ că are niște tatuaje de-a lungul încheieturilor mâinilor – din acelea cu motive tribale.

– Sunt dr. Grant, se recomandă el. Vă aflați la urgență. Vă amintiți ce s-a întâmplat?

Îmi amintesc totul; amnezia ar fi o binecuvântare. Dar nu vreau să discut despre asta, mai ales cu acest bărbat, care mă privește de parcă aș fi un obiect avariat.

– Îmi amintesc, răspund eu.

– Asta e bine. Se uită pe fișa mea. Tallulah.

Habar n-are cine sunt. Asta mă deprimă.

– Când pot să plec de-aici? Văd că inima mea funcționează normal acum.

Vreau să plec acasă și să mă prefac că nu am avut un atac de cord. Asta îmi amintește că am patruzeci și șase de ani. Cum de a fost posibil să sufăr un infarct?

Medicul își pune niște ochelari de vedere ridicol de demodați.

– Ei bine, Tallulah...

– Tully, vă rog. Doar mama mea, care suferă de o boală mintală, îmi spune Tallulah.

Bărbatul se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

– Mama dumneavoastră suferă de o boală mintală?

– Era o glumă.

Doctorul nu este impresionat de umorul meu. Probabil că trăiește într-o lume în care oamenii își cultivă singuri hrana și citesc tratate de filosofie înainte de culcare. Este la fel de străin de lumea mea cum sunt eu de lumea lui.

– Înțeleg. Ideea este că nu ați suferit ceea ce noi numim în mod obișnuit un atac de cord.

– AVC?

– Un atac de panică are adesea simptome similare...

Mă ridic în capul oaselor.

– Oh, nu. Eu *nu* am avut un atac de panică.

– Ați luat vreun medicament înainte de episodul atacului de panică?

– N*u* am avut un atac de panică. Și bineînțeles că nu am luat medicamente. Arăt ca una dependentă de medicamente?

Se pare că medicul nu știe cum să abordeze discuția cu mine.

– Mi-am luat libertatea de a contacta un coleg pentru o consultație...

Înainte ca el să termine fraza, perdelele sunt trase în lături, și dr. Harriet Bloom vine spre patul meu. Este înaltă și zveltă; severă este cuvântul care îmi vine în minte pentru a o caracteriza – până îi vezi blândețea din privire. O cunosc pe Harriet de mulți ani. Este

un psihiatru renumit şi a fost invitată în emisiunea mea de multe ori. Mă bucur să văd o faţă cunoscută.

– Harriet. Slavă Domnului!

– Bună, Tully. Mă bucur că am fost de gardă. Harriet îmi zâmbeşte, apoi se uită la doctor. Ei bine, Desmond, ce face pacienta noastră?

– Nu e încântată că a suferit un atac de panică. Se pare că ar fi preferat un atac de cord.

– Cheamă-mi un taxi, Harriet. Mă car dracului de-aici.

– Doamna doctor este un specialist redutabil, mi-o întoarce Desmond. Nu se ocupă cu comenzi de taxiuri.

Harriet îmi zâmbeşte jenată.

– Des nu se uită la televizor. Probabil că nu ar recunoaşte-o nici pe Oprah.

Nu mă surprinde că doctorul meu afişează un aer de superioritate. Se comportă ca un autodidact care nu are nevoie să meargă la şcoală. Pun pariu că a fost un rebel în tinereţe, dar bărbaţii de vârstă mijlocie cu tatuaje nu fac parte din sfera mea de interes. Îmi imaginez că ţine în garaj un Harley-Davidson, alături de o chitară electrică. Dar, sincer, ar trebui să trăieşti într-o peşteră ca să nu ştii cine e Oprah.

Harriet ia fişa mea de la Desmond.

– Am cerut un RMN. Paramedicii spun că s-a lovit de podea destul de rău. Se uită la mine şi observ din nou că mă judecă, găsindu-mi tot felul de defecte, probabil. O femeie albă, de vârstă mijlocie, în haine scumpe, care a suferit un accident fără motiv. Sănătate, domnişoară Hart!

Felul în care îmi zâmbeşte este enervant de protocolar, apoi pleacă.

– Slavă Domnului! spun cu un oftat.

– Ai suferit un atac de panică, îmi explică Harriet când rămânem singure.

– Aşa susţine dr. Granola.

– Ai avut un atac de panică, repetă Harriet, pe un ton mai blând de data asta.

Lasă jos fişa şi se apropie de pat. Chipul ei ascuţit, prea ascuţit pentru a fi cu adevărat frumos, afişează un aer regal, detaşat, dar

ochii ei trădează o femeie căreia, în ciuda chipului auster şi a atitudinii rigide, îi pasă mult de oameni.

– Ai fost deprimată, presupun? întreabă Harriet.

Vreau să inventez o minciună, să zâmbesc, să râd. În schimb, încuviinţez din cap, umilită de această slăbiciune. Într-un fel, aş fi *preferat* să fi suferit un atac de cord.

– Sunt obosită, spun încet. Şi nu dorm bine.

– Am să-ţi prescriu Xanax contra anxietăţii de care suferi, spune Harriet. Vom începe cu o doză de 0,5 miligrame, de trei ori pe zi. Plus de asta, cred că ţi-ar fi de mare folos câteva şedinţe de terapie. Dacă eşti pregătită să îţi reiei munca, poate reuşim să te ajutăm să îţi recapeţi controlul asupra vieţii.

– Turneul pentru viaţă al lui Tully Hart? Mersi, dar nu. De ce să mă gândesc la ceea ce mă face să sufăr? Ăsta a fost mereu mottoul meu.

– Cunosc prea bine semnele unei stări depresive, explică psihiatra, şi simt în vocea ei o tristeţe amară. Mă gândesc deodată că Harriet Bloom ştie ce înseamnă tristeţea, disperarea, singurătatea. Depresia nu e ceva de care să ne fie ruşine, Tully, şi nu trebuie ignorată. Se poate agrava.

– Mai rău decât azi? Cum e posibil?

– Oho, e posibil, crede-mă.

Sunt prea epuizată ca să mai pun întrebări, dar sincer, nu vreau să ştiu ce are de spus. Durerea pe care o simt în ceafă mi se amplifică.

Harriet scrie două reţete şi mi le înmânează. Mă uit la ele. Xanax pentru atacuri de panică şi Ambien contra insomniei.

Toată viaţa am evitat narcoticele. Nu e nevoie să fii geniu ca să înţelegi de ce. Când creşti alături de o mamă dependentă de droguri, mişcându-se ca un zombi şi vomitând toată ziua, vezi efectul negativ al drogurilor.

Ridic ochii la Harriet.

– Mama mea...

– Ştiu, îmi retează Harriet vorba. Este unul dintre adevărurile care vin odată cu viaţa din bolul de cristal al celebrităţii. Toată lumea îmi cunoaşte trista poveste. Biata Tully, abandonată şi lipsită

de iubirea mamei sale hippie, narcomană. Mama ta este dependentă de droguri. Eşti îndreptăţită să dai dovadă de precauţie în privinţa asta, dar nu te abate de la prescripţia medicală.

– Ar fi tare bine să pot dormi.

– Îmi permiţi să te întreb ceva?

– Sigur.

– De când te prefaci că nu ai o suferinţă?

Întrebarea ei mă loveşte ca un trăsnet.

– De ce mă întrebi asta?

– Deoarece, Tully, uneori fântâna se umple, iar apa începe să dea pe răscol.

– Prietena mea cea mai bună a murit luna trecută.

– Aha, zice Harriet. Atât. Apoi încuviinţează din cap şi continuă: Treci pe la mine, Tully. Fă-ţi o programare. Te pot ajuta.

După ce pleacă, mă las din nou pe pernă şi oftez. Conştientizez perfect circumstanţele în care mă aflu.

O femeie amabilă, mai în vârstă, mă conduce la parter pentru un RMN, apoi un doctor tânăr, foarte chipeş, care mi se adresează cu apelativul „domniţă", mă informează că, la vârsta mea, căderi precum cea pe care o suferisem eu pot provoca traume cervicale şi că durerea va dispărea. Îmi scrie o reţetă pentru analgezice şi îmi recomandă câteva şedinţe de fizioterapie.

Când sunt condusă în scaunul cu rotile înapoi în salon, sunt mai mult decât obosită. Îi îngădui asistentei să îmi povestească despre faptul că emisiunea mea despre copiii autişti a salvat viaţa celei mai bune prietene a verişoarei sale, reuşesc chiar să zâmbesc şi să îi mulţumesc când nesfârşita poveste se încheie în cele din urmă. Îmi administrează o pastilă de Ambien. După aceea, mă întind pe pat şi închid ochii.

Pentru prima dată după multe luni, dorm toată noaptea.

Capitolul 7

Xanaxul ajută. Sub efectul lui, sunt mai puțin nervoasă și neliniștită. Când dr. Granola îmi întocmește formele de externare, am deja în minte un plan. Gata cu văicăreala! Gata cu așteptarea!

Acasă, mă pun pe telefoane. Sunt în branșă de douăzeci de ani; sigur cineva are nevoie de un moderator pentru ora de vârf a audienței.

O veche prietenă, Jane Rice, e prima pe care o sun.

– Desigur, spune ea. Treci pe la mine.

Mai că îmi vine să râd. Atât de ușurată mă simt. George se înșelase în privința lui Tully Hart.

Mă pregătesc cu grijă pentru interviu. Știu cât este de importantă prima impresie. Mă tund și îmi vopsesc părul.

– Oh, vai de mine, spune Charles – stilistul meu de mult timp – când mă așez pe scaun. Cineva s-a întors la natură.

Îmi înfășoară capa turcoaz în jurul gâtului și trece la treabă.

În ziua întâlnirii cu Jane, mă îmbrac cu atenție în nuanțe conservatoare – costum negru și bluză de un lila-pal. Nu am mai călcat în clădirea KING-TV de ani de zile, dar mă simt numaidecât bine în pielea mea. Asta e lumea mea. La recepție, sunt întâmpinată ca o eroină și nu trebuie să mă recomand, ceea ce e o ușurare, astfel că umerii mi se destind. În spatele recepționerei sunt fotografii mari cu Jean Enerson și Dennis Bounds, moderatorii știrilor de noapte.

Un asistent mă conduce pe scări, pe lângă niște uși închise, până la un mic birou situat la etajul doi, unde Jane Rice stă în picioare în dreptul ferestrei, în mod evident așteptându-mă.

– Tully, spune ea, venind în întâmpinarea mea cu mâna întinsă.

Dăm mâna.

– Bună, Jane. Mulțumesc că m-ai primit.

– Desigur. Desigur. Ia loc.

Mă așez pe scaunul indicat de ea.

Ea se așază în spatele biroului și se trage mai aproape, fără a-și lua ochii de la mine.

Iar eu știu. Așa, pur și simplu.

– Nu mă poți angaja.

Nici măcar nu este o întrebare, cel puțin din punctul meu de vedere. Oi fi fost eu moderator de talk-show în ultimii ani, dar tot jurnalist am rămas. Mă pricep să citesc oamenii. E una dintre abilitățile mele de căpătâi.

Amica mea oftează din toți rărunchii.

– Am încercat. Presupun că ai cam distrus toate punțile în urma ta.

– Nimic? întreb eu încet, sperând ca vocea să nu-mi trădeze disperarea. Nici măcar un post de reporter, nu în fața camerelor? Am experiență.

– Îmi pare rău, Tully.

– De ce-ai fost de acord să ne întâlnim?

– Ai fost eroina mea, spune ea. Visam să fiu ca tine.

Ai fost o eroină.

Deodată, mă simt bătrână. Mă ridic în picioare.

– Îți mulțumesc, Jane, spun încet și ies din biroul ei.

Un Xanax mă calmează. Știu că nu ar trebui să măresc doza, dar am nevoie de el.

Acasă, fac abstracție de senzația crescândă de panică și mă apuc de lucru. Mă așez la birou și încep să îi contactez telefonic pe toți cei pe care îi cunosc în branșă, mai ales pe cei cărora le-am făcut cândva servicii.

La ora șase, sunt epuizată și înfrântă. Am telefonat la toate cunoștințele din primele zece companii de pe piață și de la rețelele de televiziune cele mai importante și mi-am sunat agentul. Nimeni

nu are vreo ofertă pentru mine. Nu pricep: acum şase luni, eram regina lumii. Cum de am căzut în halul ăsta atât de repede?

Apartamentul mi se pare deodată mai mic decât o cutie de pantofi şi încep să respir greu. Mă îmbrac cu ce îmi vine la mână – nişte blugi prea strâmţi şi o bluză mai lungă, care îmi acoperă talia prea strânsă.

E trecut de şase şi jumate când ies din clădire. Străzile şi trotuarele sunt pline de navetişti care se întorc acasă de la serviciu. Mă amestec în mulţimea de oameni în haine impermeabile, ignorând ploaia ce cade peste noi. Nici măcar nu ştiu încotro merg, până nu văd terasa restaurantului şi barului Virginia Inn.

Mă strecor printre mesele de afară şi intru. Interiorul întunecos este perfect în aceste momente. Mă pot face nevăzută aici. Mă duc la bar şi comand un martini sec.

– Tallulah, corect?

Întorc privirea. Dr. Granola e lângă mine. Ce noroc pe mine să dau nas în nas cu bărbatul care m-a văzut în starea cea mai proastă. În penumbră, chipul lui are trăsături aspre, emanând oarecare furie. Părul lung, neprins îi atârnă în faţă. Are antebraţele acoperite de tatuaje ca nişte manşete.

– Tully, îl corectez. Ce căutaţi dumneavoastră într-un loc ca ăsta?

– Colectă pentru văduve şi orfani.

Aşa întrebare, aşa răspuns.

Râde.

– Am venit să beau ceva, Tully. La fel ca tine. Ce mai faci?

Pricep sensul subtil al întrebării şi îmi displace profund. Cu siguranţă, nu am chef să discut despre faptul că mă simt foarte vulnerabilă.

– Bine. Mulţumesc.

Barmanul îmi aduce băutura. Îmi dau silinţa să n-o dau pe gât.

– Pe mai târziu, doctore, spun, îmi iau paharul şi mă duc la o măsuţă retrasă într-un colţ din fundul barului.

Mă trântesc pe scaunul tare.

– Pot să îţi ţin companie?

Ridic privirea.

– Ar conta dacă aş spune nu?

– Dacă ar conta? Bineînțeles. Doctorul se așază pe scaunul din fața mea. M-am gândit să te sun, spune el după o tăcere lungă, stânjenitoare.

– Și?

– Nu m-am decis.

– Vai de mine, mi-a stat inima!

Prin boxele încastrate în pereți, vocea răgușită, vibrantă, de jazz a lui Norah Jones îi îndeamnă pe oameni *să evadăm împreună*.

– Ieși des la întâlniri?

Întrebarea mă surprinde într-atât, că pufnesc în râs. Se pare că bărbatul ăsta rostește cu voce tare tot ce-i trece prin minte.

– Nu. Tu?

– Sunt un doctor celibatar. Mă combin mai des decât un set de popice. Vrei să-ți povestesc cum se procedează în zilele noastre?

– Analize de sânge și anamneze? Prezervative Durex?

Bărbatul se holbează la mine ca la un exponat insolit de muzeu.

– În regulă, zic. Cum funcționează jocul întâlnirilor în zilele noastre?

– La vârsta noastră, cu toții avem niște povești care contează mai mult decât ai crede. Relatându-le celorlalți și ascultându-le pe ale altora poate fi un început. După cum văd eu lucrurile, există două metode: spune-ți povestea deschis dintr-o suflare sau desfășoar-o în mai multe episoade pe parcursul câtorva invitații la cină. Vinul este de mare folos în cea de-a doua variantă, mai ales dacă povestea e lungă, plicticoasă și autoflatantă.

– De ce cred oare că pe mine m-ai inclus în ultima categorie?

– Ar trebui?

Mă surprinde faptul că zâmbesc.

– Poate.

– Deci, uite care-i planul meu. Spune-mi povestea ta, și vom vedea dacă asta e o întâlnire adevărată sau doar una întâmplătoare.

– Nu este o întâlnire adevărată. Mi-am comandat singură de băut și nu m-am epilat.

Doctorul zâmbește și se lasă pe spate în scaun.

Bărbatul ăsta are ceva care mă intrigă, un anume farmec pe care nu l-am remarcat prima dată. Şi, la drept vorbind, ce altceva mai bun am de făcut?

– Tu, primul.

– Povestea mea e simplă. M-am născut în Maine, la ţară, la o fermă care a aparţinut familiei mele de mai multe generaţii. Janie Traynor era vecina mea. Ne-am îndrăgostit cam prin clasa a opta, imediat după ce ea nu m-a mai atacat cu cocoloaşe de hârtie. Timp de vreo douăzeci şi ceva de ani, am făcut totul împreună. Am mers la Universitatea din Ney York, ne-am căsătorit la biserica din oraş şi am avut o foarte frumoasă fiică. Zâmbetul începe să-i pălească, dar îşi recompune mimica şi îşi îndreaptă umerii. Un şofer beat, spune el. A intrat pe contrasens şi a lovit maşina în plin. Janie şi Emily au murit pe loc. De atunci, am rămas doar eu. M-am mutat în Seattle, crezând că o schimbare de peisaj mă va ajuta. Am patruzeci şi trei de ani, în caz că te interesează. Pari genul de femeie ahtiată după detalii. Se apleacă în faţă. E rândul tău.

– Am patruzeci şi şase de ani. Te-am întrecut la capitolul ăsta, deşi nu-mi face plăcere. Din păcate, îmi poţi citi cap-coadă povestea vieţii pe Wikipedia, aşa că n-are rost să-ţi vând gogoşi. Am o diplomă de jurnalist obţinută la Universitatea din Washington. Am muncit din greu ca să urc în ierarhia televiziunii de ştiri şi am devenit faimoasă. Am produs un talk-show de mare succes, *Draga mea prietenă*. Munca a fost viaţa mea, dar... acum câteva luni, am aflat că prietena mea cea mai bună a fost diagnosticată cu cancer la sân. Mi-am abandonat cariera ca să îi fiu alături. Se pare că asta a fost o greşeală de neiertat, iar eu am ajuns în momentul de faţă o poveste cu tentă moralizatoare în loc să fiu o vedetă strălucitoare. Nu am fost niciodată căsătorită şi nu am copii, singura mea rudă în viaţă e mama, care îşi spune Cloud. Cam asta ar fi tot.

– Nu ai pomenit nimic despre dragoste, spune el încet.

– Aşa e, nu am pomenit.

– Niciodată?

– O singură dată, zic încet şi continui pe un ton şi mai scăzut. Poate. S-a întâmplat acum o veşnicie.

– Și...

– Am ales cariera.

– Hmmm.

– Hmmm, ce?

– Asta-i o premieră pentru mine, atâta tot.

– O premieră. Adică?

– Povestea ta e mai tristă decât a mea.

Nu-mi place cum mă privește, ca și cum aș fi vulnerabilă cumva. Dau pe gât restul de martini și mă ridic în picioare. Indiferent ce are de gând să spună acum, nu vreau să aud.

– Mulțumesc pentru informațiile despre întâlniri, spun. La revedere, doctore Granola.

– Desmond, îl aud că mă corectează, dar am plecat deja de lângă el, îndreptându-mă spre ușă.

Acasă, iau două pastile de Ambien și mă bag în pat.

Nu îmi place ce aud. Xanax. Ambien, spune Kate, întrerupându-mi povestea.

Așa e cu prietena cea mai bună. Te cunoaște. Din fir a păr, până în vârful unghiilor, cum se spune. Ba mai rău de-atât, îți vezi propria viață prin ochii ei. Așa au stat lucrurile mereu: Kate este vocea nelipsită din capul meu.

– Mda, spun. Am făcut câteva greșeli. Dar cea mai rea nu au fost medicamentele.

Dar care a fost cea mai rea?

Șoptesc numele fiicei sale.

3 septembrie 2010
Ora 8.10

Timpul se scurgea foarte lent în spitale. Johnny ședea pe scaunul acela incomod, lipit de patul lui Tully.

Își scoase telefonul mobil din buzunar și se uită la ecran. În cele din urmă, accesă lista de contacte și îi sună pe Margie și pe Bud.

Socrii lui locuiau acum în Arizona, nu departe de sora văduvă a lui Margie, Georgia.

Margie răspunse la al treilea ton de apel, parcă respirând greu.

– Johnny! spuse ea, iar el percepu voioșia din glasul ei. Ce mă bucur să te aud!

– Bună, Margie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Margie după o scurtă pauză.

– Tully. A avut un accident de mașină. Nu știu prea multe, dar e internată aici, la Sacred Heart. Este rău, Margie, continuă el după un răstimp. E în comă...

– Ne urcăm în primul avion și venim. Îl trimit pe Bud direct la Bainbridge, să stea cu băieții după ce se întorc de la școală.

– Mersi, Margie. Ai idee cum pot să dau de mama ei?

– Nu-ți face griji. Dau eu de Dorothy. Marah știe?

El oftă la gândul că trebuia să-și sune fiica.

– Încă nu. Sincer, habar n-am cum să dau de ea, dar găsesc eu o soluție. Nici măcar nu știu dacă o să-i pese.

– Sun-o, spuse Margie cu blândețe.

Johnny își luă la revedere și încheie convorbirea telefonică. Închise ochii pentru o clipă, pregătindu-se sufletește pentru următoarea convorbire. Fiica lui era foarte sensibilă în prezent; un cuvânt, și o putea îndepărta.

Lângă el, un aparat bipuia constant, amintindu-i cu fiecare sunet că o ținea pe Tully în viață, respirând pentru ea, dându-i o șansă.

O șansă pe care dr. Bevan o considera *nu* foarte bună.

Nu avea nevoie de rapoartele medicilor pentru a ști asta. Vedea cu ochii lui în ce stare gravă era Tully.

Accesă din nou lista de contacte, fără tragere de inimă, și mai formă un număr.

Marah.

Capitolul 8

3 septembrie 2010
Ora 10.17

Librăria Dark Magick din Portland, Oregon, se mândrea cu o atmosferă creată grație luminii calde, parfumului de ulei esențial de tămâie și draperiilor negre. Pe rafturi prăfuite erau îngrămădite tomuri vechi; existau secțiuni dedicate unor subiecte precum tămăduirea spirituală, practicile Wiccan, ritualuri păgâne și meditație. Nu încăpea îndoială, chiar și pentru cel mai neatent observator, că prăvălia aceasta viza să creeze senzația unui spațiu insolit și încărcat de spiritualitate. Singura problemă erau hoții. În lumina slabă și în aerul încărcat de fum, era greu să supraveghezi marfa. Prea multă marfă părăsea magazinul înghesuită prin buzunare și rucsacuri.

Marah Ryan își avertizase de câteva ori șefa în această privință, dar aceasta refuza să își bată capul cu astfel de preocupări lumești.

Așa că Marah renunță. De fapt, nici nu-i păsa prea mult. Aceasta era încă o slujbă idioată dintr-un lung șir de slujbe idioate pe care le avusese în doi ani de când absolvise liceul. Singurul lucru bun în toate aceste experiențe era că nimeni nu îi făcea morală pentru felul cum arăta. Nemaipunând la socoteală că, de obicei, programul de lucru era bun. Dar săptămâna asta aveau inventar, așa că Marah trebuise să vină la serviciu cu noaptea-n cap, ceea ce i se părea groaznic, mai ales că trebuia să numere tot felul de chestii care oricum

nu se vindeau vreodată. Majoritatea magazinelor făceau inventar după terminarea programului. Nu şi Dark Magick. Aici, inventarul se făcea înainte de răsăritul zorilor. De ce? Marah nu avea nici cea mai vagă idee.

În acest moment, stând în secţiunea Voodoo, numărând şi înregistrând lumânări negre în formă de cranii, cocheta cu ideea abandonării acestui loc de muncă lipsit de orice perspectivă, dar gândul de a începe să îşi caute din nou de lucru şi să se mute o deprima.

La drept vorbind, pe ea o deprima orice. Nu privi în viitor, acceptă prezentul. Asta îi recomandase psihiatrul, în urmă cu câţiva ani, femeia aceea cu ochi de rechin, îmbrăcată în costum ecosez, care o minţise pe Marah în aproape orice privinţă. Dr. Harriet Bloom.

Timpul vindecă rănile.

Mă voi face bine.

Dă-ţi voie să jeleşti.

Indiferent ce simţi este în regulă.

Tot felul de rahaturi. Nu ajuta la nimic să ignori suferinţa sufletească. Ba dimpotrivă.

Analiza era singura consolare. În loc să te prefaci că nu eşti conştient de o durere sufletească, e de preferat să pătrunzi în străfundurile ei, să te îneci în ea. Există pace în pierdere, frumuseţe în moarte, libertate în regret. Învăţase asta pe propria-i piele.

Termină de numărat lumânările în formă de cranii şi puse borderoul în dulapul de cărţi. Era destul de sigură că va uita unde îl lăsase, dar cui îi păsa? Trebuia să ia o pauză. Într-adevăr, era cam devreme, dar reguli de genul ăsta nu se aplicau pe aici.

– Mă duc la masă, Star, strigă ea.

– Bine, auzi răspunsul venind de undeva. Salută-le pe vrăjitoare din partea mea.

Marah dădu ochii peste cap. Indiferent de câte ori i-ar fi spus şefei sale că nu era vrăjitoare şi că nici prietenele ei nu făceau parte din vreo frăţie a vrăjitoarelor, Starla nu o credea niciodată.

– Cum zici tu, spuse şi traversă librăria întunecată până la tejgheaua din faţă, de unde îşi luă telefonul mobil din sertarul plin cu tot felul de flecuşteţe.

Starla susținea că nimic nu spulberă mai abitir vraja comerțului decât soneria unui telefon.

Marah își luă telefonul și ieși din librărie. Ușa se deschise cu un mieunat de pisică – versiunea magazinului pentru clopoțelul de la intrare. Îl ignoră și ieși la lumină. Literalmente.

Observă pe ecranul telefonului patru apeluri nepreluate în ultimele două ore. De la tatăl ei.

Era o zi de septembrie superbă în centrul Portlandului. Lumina soarelui scălda această zonă istorică a orașului, făcând clădirile scunde din cărămidă să pară îngrijite. Își lăsă bărbia în piept. Învățase în urmă cu mult timp să nu privească în ochi oamenii „normali" de pe stradă. Aceștia îi dezaprobau pe copiii ca ea cu priviri critice. Oricum, nu erau cu adevărat oameni „normali". Cei mai mulți erau ca ea, aveau aceleași suferințe în suflet, niște fructe care putrezesc încetul cu încetul.

Pe măsură ce se apropia de apartamentul ei, peisajul din jur se urâțea, devenea mai sumbru. Gunoi adunat în șanțuri și afișe cu copii pierduți prinse pe stâlpi de lemn sau lipite în ferestre murdare. În parcul de peste drum, adolescenți fără adăpost dormeau sub copaci, în niște saci de dormit ca vai de lume, cu câini lângă ei. În această zonă a orașului, nu puteai înainta nici doi metri fără să vezi copii cerșind bani.

Ei nu-i cereau.

– Salut, Marah! i se adresă un băiat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare.

Ședea pe pragul unei uși, fumând o țigară și dându-i bomboane M&M unui doberman jigărit.

– Salut, Adam!

Mai merse câteva străzi și se opri, uitându-se în stânga și în dreapta.

N-o urmărea nimeni. Păși pe treapta de beton și intră în cantina săracilor Light of God Mission.

Liniștea era descurajantă, ținând cont de numărul mare de oameni de acolo. Marah rămase cu privirea în pământ tot drumul până în spațiul central.

Oameni fără adăpost şedeau unii lângă alţii pe nişte bănci lungi, cu braţele încrucişate protector în jurul tăvilor galbene din plastic din faţa lor. Mulţi oameni stăteau înşiraţi astfel la mese de plastic, încotoşmănaţi cu haine peste haine, în ciuda vremii frumoase de afară. Îşi ţineau părul nespălat ascuns sub fesuri tricotate, majoritatea găurite.

Erau mai mulţi tineri decât de obicei. Din cauza situaţiei economice, probabil. Lui Marah îi era milă de ei. La douăzeci de ani, ea ştia deja ce înseamnă să-ţi cari toate posesiunile într-o toaletă de benzinărie.

Se aşeză la coada care înainta încet, ascultând târşâitul picioarelor în jurul ei.

Primi la micul dejun un terci de ovăz apos şi o felie de pâine uscată. Nu avea nici un gust, dar îi umplu stomacul şi fu recunoscătoare pentru asta. Colegilor ei de apartament nu le plăcea faptul că ea venea aici. Paxton spunea că fură de la Tătucu – dar ei îi era foame. Uneori, era pusă în situaţia să aleagă între mâncare şi chirie; mai ales în ultimul timp. Îşi duse castronul gol şi lingura la geam şi le puse în coşul gri din cauciuc care era deja plin-ochi cu vase murdare – mai puţin cuţite.

Ieşi degrabă din cantină şi coti pe stradă. Urcă dealul fără grabă şi intră în clădirea veche din cărămidă, cu ferestre crăpate şi verandă şuie. La câteva geamuri erau atârnate cearşafuri murdare în loc de perdele.

Acasă.

Marah ocoli un container de gunoi care dădea pe răscol şi trecu pe lângă o pisică tărcată. Înăuntru, avu nevoie de câteva clipe ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Becul din hol se arsese în urmă cu două luni, şi nimeni nu avea bani să-l schimbe. Aşa-zisul administrator era complet nepăsător.

Urcă cele patru etaje. La uşa de la intrarea apartamentului, o jumătate de coală de hârtie, pe care era scris un ordin de evacuare, atârna într-un cui ruginit. Rupse bucata aceea de hârtie şi o aruncă pe jos, apoi deschise uşa. Micuţa garsonieră, cu podele denivelate, distruse de apă, şi cu pereţi cenuşii, era plină de fum şi mirosea a

țigări de marijuana și de cuișoare. Colegii ei de apartament ședeau tolăniți confortabil pe niște scaune. Leif zdrăngănea la chitară în dorul lelii, de parcă ar fi fost drogat, iar Sabrina, cu șuvițele ei afro, fuma canabis. Băiatul care își zicea Șoarecele dormea pe un maldăr de saci de dormit. Paxton ședea într-un fotoliu extensibil, pe care îl recuperase dintr-un tomberon de lângă serviciu.

Ca de obicei, era îmbrăcat în negru – blugi strâmți pe picior, niște bocanci scorojiți fără șireturi și un tricou zdrențăros inscripționat cu logoul formației rock Nine Inch Nails. Paloarea pielii îi era accentuată de părul negru lung până la umeri, cu irizații albastre, și de ochii în nuanța whisky-ului.

Marah păși peste boarfe, cutii de pizza și peste pantofii vechi ai lui Leif. Paxton ridică privirea la ea, cu un zâmbet forțat. Îi întinse o bucată de hârtie cu niște mâzgăliturи pe ea. Ea își dădu seama după scris cât de drogat era băiatul.

– Cea mai recentă, preciză el.

Recită poezia cu voce tare, dar prea încet pentru ca ceilalți să audă.

– Suntem noi... noi doi... în beznă, așteptând, știind... că dragostea este mântuirea noastră și sfârșitul nostru... nimeni nu ne vede cum ne salvăm unul pe celălalt.

– Te-ai prins? spuse el, zâmbind apatic. Are dublu înțeles.

Romantismul lui îi impresiona sufletul plin de răni. Luă bucata de hârtie de la el, studiind cuvintele așa cum studiase cândva Shakespeare la orele de literatură din liceu, în urmă cu o veșnicie. Când Paxton întinse mâna, ea îi văzu frumoasele cicatrici albe de la încheietură. Băiatul acela era singura persoană din viața ei care înțelegea durerea; el îi arătase cum să o transforme, să se bucure de ea, să se contopească în ea.

Sabrina se lungi pe o parte pe podea, întinzându-i pipa cu canabis.

– Hei, Mar. Vrei să tragi un fum?

– Da, sigur.

Simțea nevoia să tragă fumul acela dulce în plămâni și să îl lase să-și facă efectul magic, dar până să traverseze camera, telefonul îi sună.

Băgă mâna în buzunar și scoase micul Motorola Razr mov, pe care îl avea de ani de zile.

– Mă sună tata, anunță ea. Din nou.

– Nu-i convine deloc că ești pe picioarele tale. Bineînțeles că te verifică, spuse Leif. De-aia îți achită factura la telefon.

Paxton se uită la ea.

– Hei, Sabrina, pasează-mi și mie pipa aia. Prințesa e sunată.

Marah se simți imediat jenată de faptul că avusese privilegiul să crească în lux. Pax avea dreptate; fusese ca o prințesă până murise regina. Pe urmă, tot basmul se năruise. Telefonul se opri. Imediat recepționă un mesaj: *Urgență. Sună-mă*. Marah se încruntă. Nu mai vorbise cu tatăl ei de... cât să fi trecut? Un an?

Nu. Nu era corect. Știa exact când vorbise ultima oară cu el. Cum de uitase?

Decembrie 2009. Cu nouă luni în urmă.

Știa că lui îi era dor de ea și că regreta ultima lor conversație. Nenumăratele mesaje primite de la el stăteau mărturie pentru regretul care îl măcina. De câte ori îi trimisese mesaje, implorând-o să se întoarcă acasă?

Dar niciodată nu-i spusese că ar fi vorba de vreo urgență. Nu încercase niciodată vreun tertip de genul acesta, ca să o facă să îl sune.

Păși peste Sabrina și îl ocoli pe Leif, care leșinase cu chitara pe piept, și se duse în bucătăria care mirosea a lemn putregăit și a mucegai. Acolo, formă numărul de mobil al tatălui ei. El răspunse atât de repede, că ea își dădu seama că aștepta telefonul ei.

– Marah, tata la telefon, spuse el.

– Da, m-am prins.

Se retrase într-un colț al bucătăriei, unde un aragaz defect și o chiuvetă ruginită sprijineau între ele un frigider verde din anii '60.

– Ce faci, Maimuțico?

– Nu-mi mai spune așa.

Se sprijini de frigider, punând pe seama acestuia fiorul rece pe care îl resimți subit.

El oftă.

– Eşti pregătită să îmi spui unde eşti? Nici măcar nu am ştiut în ce fus orar te afli. Dr. Bloom e de părere că treci printr-o fază, atâta tot...

– Nu trec prin nici o fază, tată. Este viaţa mea. Se îndepărtă de frigider. În spatele ei, auzea pipa cu apă bolborosind în camera de alături şi pe Pax şi pe Sabrina râzând. Fumul dulceag o purtă departe. Îmbătrânesc, tată. Care-i urgenţa?

– Tully a avut un accident de maşină, spuse el. E grav. Nu ştim dacă va supravieţui.

Marah inspiră scurt, disperat. *Nu şi Tully.*

– Of, Doamne...

– Unde eşti? Aş putea veni să te iau...

– Portland, răspunse ea încet.

– Oregon? Îţi cumpăr bilet de avion. După o pauză, adăugă: Sunt zboruri din oră-n oră. Îţi pot cumpăra un bilet fără dată de întoarcere, pe care să-l ridici de la agenţia din Alaska.

– Două bilete, spuse ea.

El făcu din nou o pauză.

– Bine. Două. Ce zbor...

Ea închise telefonul fără să-şi ia rămas-bun.

Paxton intră în bucătărie.

– Care-i treaba? Arăţi speriată.

– Naşa mea e pe moarte, spuse ea.

– Toţi murim, Marah.

– Trebuie s-o văd.

– După tot ce-a făcut?

– Vino cu mine. Te rog? Nu pot merge singură, spuse ea. *Te rog.*

El mişi ochii; Marah simţi cum privirea lui tăioasă o sfârtecă.

Băiatul îşi dădu părul lung după urechea în care purta un cercel din argint.

– E o idee proastă.

– Nu stăm mult. Te rog, Pax. Am să fac rost de nişte bani de la tata.

– Sigur, se învoi el până la urmă. Merg.

Marah simțea cum oamenii se holbează la ea și la Pax în micuțul aeroport din Portland.

Îi plăcea că oamenii așa-zis normali se simțeau ofensați de înfățișarea gotică a lui Pax, de acele de siguranță din urechile lui și de tatuajele de pe gât și de pe claviculă. Nu erau în stare să vadă frumusețea ornamentațiilor din jurul cuvintelor tatuate și nici umorul ironic.

Marah urcă în avion, își ocupă locul din spate și își prinse centura de siguranță.

Își privi reflexia chipului sumbru în geamul hubloului: ochi căprui puternic conturați cu dermatograf, buze mov și șuvițe roz în păr.

În avion se auzi un sunet scurt când porniră în mare viteză pe pistă, după care se înălțară în văzduhul senin.

Închise ochii. Amintirile îi bântuiau necontenit conștiința.

Nu voia să mai rememoreze trecutul, niciodată. De-a lungul anilor, îl îngropase complet – diagnosticul, cancerul, despărțirea, funeraliile și nesfârșitele luni triste care urmaseră –, dar toate aceste amintiri reînviau acum, ieșind la suprafață.

Închise ochii și se văzu pe ea însăși așa cum fusese în ultima zi normală pe care o trăise: o adolescentă de cincisprezece ani în drum spre școală.

– Doar nu crezi că te duci îmbrăcată așa la școală? spuse mama, intrând în bucătărie.

Așezați la masă, la micul dejun, gemenii tăcură brusc și se uitară la Marah ca doi popândăi.

– Oh-oh, făcu Wills.

Lucas încuviință din cap atât de rapid, încât i se zgâlțâi claia de păr.

– Nu este nimic *în neregulă cu hainele mele. Marah se ridică de la masă. Asta se numește* modă, *mamă. Măsură de sus până jos ținuta mamei – pijama ieftină și scămoșată din flanel, păr neîngrijit, papuci demodați – și se încruntă. Ar trebui să mă crezi în privința asta.*

– Ținuta ta este perfectă pentru Pioneer Square la miezul nopții, când ești cu peștele tău. Din păcate, azi e marți dimineață, luna noiembrie, iar tu ești anul doi de liceu, nu invitată la emisiunea lui Jerry Springer. *Dă-mi voie să fiu mai explicită: fusta aia de blugi*

este atât de scurtă că ți se văd chiloții – roz cu floricele –, iar tricoul e clar cumpărat de la raionul de bebeluși. Nu te duci la școală cu buricul la vedere.

Marah lovi enervată cu călcâiul în podea. Asta era exact *ce își dorea să vadă Tyler la ea în acea zi. O va privi și se va gândi că este* cool, *nu* prea mică.

Mama se prinse de scaunul din fața ei, își încleștă mâna pe spătarul lui ca o bătrână. Se așeză cu un oftat. Apoi își luă cana cu cafea – cea pe care scria CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME – și o apucă cu ambele mâini, de parcă ar fi simțit nevoia să se încălzească.

– Nu mă simt îndeajuns de bine ca să mă cert cu tine azi, Marah. Te rog.

– Păi, nu te certa.

– Exact. Nu mă cert. Nu te duci la școală arătând ca Britney Spears drogată. Și nici cu fesele sau cu buricul la vedere. Punct. Chestia mișto e că sunt mama ta. Adică un fel de director executiv în casa asta. Ideea este următoarea: casa mea, regulile mele. Schimbă-ți hainele sau suportă consecințele. Consecințe care, dacă-mi dai voie să adaug, încep cu întârzierea la școală și cu pierderea prețiosului tău telefon, și devin din ce în ce mai grave.

Mama lăsă cana de cafea din mână.

– Tu încerci *să-mi distrugi viața.*

– Ah, mi-ai dibuit perfect planul, fir-ar să fie. Mama se aplecă și îi ciufuli părul lui Wills. Voi, băieții mei, sunteți încă mici. Vor mai trece niște ani până să ajung să vă distrug și vouă viețile. Nu vă faceți griji.

– Știm, mami, spuse Wills serios.

– Marah s-a înroșit la față, observă Lucas, apoi reveni la activitatea lui de a ridica un turnuleț Cheerios.

– Autobuzul către școală al familiei Ryan pleacă în zece minute, anunță mama.

Se sprijini cu palmele pe masă și se ridică încet în picioare.

Nu mă simt îndeajuns de bine ca să mă cert cu tine azi.

Acesta fusese indiciul numărul unu. Nu că Marah l-ar fi contabilizat ori s-ar fi sinchisit în vreun fel. Continuase să aibă aceeași conduită – să învețe la școală, să fie populară, să se asigure că orice

persoană interesantă dorea să se împrietenească cu ea. Totul, până la acea primă reuniune de familie.

– Azi am fost la doctor, anunță mama. Nu aveți de ce să vă îngrijorați, dar sunt bolnavă.

Marah îi auzi pe băieți vorbind, punând tot felul de întrebări stupide, nepricepând nimic. Lucas, mămos din fire, se duse la mama și o îmbrățișă.

Tata îi scoase pe băieți din cameră. Când trecu pe lângă Marah, se uită la ea cu lacrimi în ochi, iar ea simți cum i se înmoaie genunchii. Nu exista decât un singur motiv pentru care ar fi plâns.

Se uită la mama ei și o studie cu atenție – pielea foarte palidă, cearcănele negre de sub ochi, buzele crăpate, lipsite de culoare. Bolnavă.

– E cancer, nu-i așa?

– Da.

Marah tremura atât de tare încât își încleștă mâinile una în alta încercând să le stăpânească. Cum de nu știuse că așa ceva era posibil, că viața ți se putea da peste cap într-o fracțiune de secundă?

– Te vei face bine, nu?

– Doctorii spun că sunt tânără și sănătoasă, așa că sunt șanse să mă vindec.

Așa ar trebui.

– Merg la cei mai buni doctori, adăugă mama. Am să trec peste chestia asta.

Marah expiră cu putere.

– Bine, atunci, spuse în cele din urmă, simțind cum acea cumplită tensiune din piept slăbește.

Mama ei nu mințea niciodată.

Dar mințise. Mințise și murise, iar fără ea, viața lui Marah își pierduse sensul. În anii care urmaseră, făcuse eforturi disperate pentru a ajunge să cunoască o femeie care dispăruse, dar nu-și mai amintea decât o mamă răpusă de cancer – femeia palidă, fragilă, fără păr și fără sprâncene, cu brațe albe și subțiri ca niște vreascuri.

Oribila „celebrare a vieții mamei" fusese insuportabilă. Marah știuse ce așteptări erau de la ea în seara aceea. Toată lumea îi spusese. Tata afirmase fără vlagă: *E nasol, știu, dar asta și-a dorit.* Bunica

spusese: *Mă poți ajuta în bucătărie – va fi mai ușor decât să îți umble mintea aiurea.* Doar Tully fusese onestă și nu se prefăcuse. Ea spusese atât: *Dumnezeule mare, prefer să-mi scot ochii decât să fac asta. Marah, îmi dai și mie o furculiță?*

Octombrie 2006. Marah închise ochii și își aminti. Atunci începuse totul să o ia complet razna. Seara funeraliilor. Stătuse acasă, în capul scărilor, uitându-se jos la încăperea plină de oameni...

îmbrăcați în negru. La intervale de câteva minute, se auzea soneria de la intrare și încă o femeie, ținând în mână o caserolă acoperită cu folie, intra (pentru că, nu-i așa, nimic nu-ți provoacă un apetit mai mare decât înmormântarea unei persoane dragi). Muzica era și ea o versiune funestă – un fel de jazz care o făcea pe Marah, fata de șaisprezece ani, să se gândească la bărbați bătrâni, cu cravate subțiri, și la femei bătrâne, cu cocuri în creștetul capului.

Știa că ar fi trebuit să coboare și ea, să discute cu lumea, să le ofere de băut și să strângă farfuriile, dar nu putea suporta toate fotografiile acelea cu mama ei înșirate peste tot. În plus, de fiecare dată când se uita întâmplător la careva – mama vreunui copil din echipa de fotbal, mama vreunui copil de la clubul de dans, doamna Baakie de la băcănie –, avea negreșit parte de privirea aceea compătimitoare, care îi smulgea inima din piept și îi amintea că pierderea suferită era ireversibilă. Trecuseră două zile – două zile –, și femeia aceea plină de viață, mereu veselă, din fotografii se ștergea deja din amintire. Marah nu-și putea contura în minte decât figura albă ca de ceară, muribundă a mamei sale.

Se auzi din nou soneria de la intrare.

Prietenele ei intrară pe ușă ca niște luptătoare gata să salveze prințesa, umăr lângă umăr, cu machiajul scurs de atâtea lacrimi vărsate, cu ochii triști.

Marah nu avusese niciodată mai mare nevoie de ele ca acum. Se ridică în picioare, clătinându-se. Ashley, Coral și Lindsey urcară în fugă scările și o strânseră în brațe, toate odată. O țineră atât de strâns că tălpile i se desprinseră practic de pământ, iar lacrimile pe care și le reținuse atâta vreme izbucniră brusc.

– Nici nu ştim ce să spunem, începu Coral când Marah făcu, în sfârşit, un pas în spate.

– Mama ta era mişto rău de tot, spuse Ashley serioasă, iar Lindsey aprobă din cap.

Marah îşi şterse ochii.

– Ce bine era să-i fi spus şi eu asta!

– Ea *ştie* asta, nu mă îndoiesc, spuse Ash. Mama zice să-ţi spun asta.

– Mai ţineţi minte când a adus brioşe la ora doamnei Robbins? Le decorase exact ca în cartea aia pe care o citeam atunci. Cum se numea?

Lindsey se încruntă, încercând să-şi amintească titlul cărţii.

– *Mrs. Frisby and the Rats of NIMH*. Le-a făcut la brioşe mustăţi, adăugă Coral. A fost uluitor.

Încuviinţară toate din cap, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Marah îşi amintea şi ea: *Ai venit în clasa mea? DOAMNE FEREŞTE! Şi în ce naiba te-ai îmbrăcat?*

– La cinematograful Pavilion rulează la miezul nopţii *Coşmarul dinaintea Crăciunului*. Cred că ar trebui să mergem, spuse Lindsey. Putem intra la Jason's până-ncepe.

Marah aproape că spuse: *Mama nu mi-ar da voie în veci.* Gândul acesta o făcu să lăcrimeze din nou. Simţea cum emoţiile îi scapă de sub control, nemaiavând siguranţă de sine. Slavă Domnului că prietenele ei erau alături de ea!

– Să mergem, spuse ea, coborând cu ele scările şi traversând camera de zi.

Când ajunse la uşă, ar fi putut jura că aude vocea mamei. *Ia vino aici, domnişorico. Voi patru nu mergeţi la nici un film de la miezul nopţii. Pe insula asta nu se întâmplă lucruri bune după ora unsprezece noaptea.*

Marah se opri. Prietenele se adunară în jurul ei.

– N-ar trebui să-l anunţi pe tatăl tău că plecăm? întrebă Lindsey.

Marah se întoarse şi privi la mulţimea cernită din camera de zi. Imaginea semăna oarecum cu una dintre petrecerile de Halloween date de părinţii ei.

– Nu, spuse ea încet. Tatăl ei nu venise să o caute nici măcar o dată în noaptea aceea, iar Tully plângea de câte ori se uita la ea. Nu va observa nimeni c-am plecat.

Asta era datoria mamei, să aibă grija copiilor. Iar mama nu mai era.

A doua zi dimineaţă, tatăl ei decisese că aveau nevoie de o vacanţă. De ce credea tatăl ei că nisipul şi surfingul ar fi ajutat, Marah nu avea nici cea mai vagă idee. Încercă să îl convingă să renunţe la acea idee năstruşnică, dar ea nu avea nici un cuvânt de spus în chestiunile importante. Aşa că plecă în vacanţa aceea stupidă numărul 1 DM (După Mama – astfel era calculată viaţa acum, înainte şi după) şi nici măcar nu încercă să se bucure pe deplin de ea.

Voia ca tatăl ei să îi înţeleagă furia. Nu le avea decât pe prietenele ei, iar acestea rămâneau la mii de kilometri depărtare când avea mai mare nevoie de ele.

Ura paradisul. Soarele o enerva, la fel şi mirosul de burgeri pe grătar, iar chipul trist al tatălui ei o făcea să plângă. Nu discutară despre nimic important în săptămâna aceea. El încercă – din când în când – să creeze câte un contact vizual, dar durerea din ochii lui i se părea contagioasă, iar asta înrăutăţea şi mai mult situaţia, aşa că renunţă să îl mai privească.

Îşi sună prietenele de cel puţin zece ori pe zi, până când, în sfârşit, vacanţa de coşmar se încheie.

Când aterizară înapoi în Seattle, Marah simţi că se relaxează pentru prima oară, respirând uşurată. Crezuse că tot ceea ce fusese mai rău trecuse.

Se înşelase amarnic.

Când ajunseseră acasă, muzica urla, pe blatul din bucătărie zăceau cutii goale de mâncare, iar Tully era în garderobă; strânsese toate hainele mamei în cutii. Tata îşi ieşise din fire şi îi aruncase în faţă nişte cuvinte foarte urâte, iar Tully izbucnise în lacrimi; dar nimic nu fusese mai grav decât decizia: „Ne mutăm".

Capitolul 9

În noiembrie 2006, la mai puțin de o lună de la moartea mamei, se mutară în California. Cele două săptămâni de dinaintea plecării fură cumplite. Marah își petrecea fiecare secundă fie canalizându-și furia asupra tatălui ei, fie rămânând imposibil de consolat. Încetă să mai mănânce, încetă să mai doarmă. Nu făcea altceva decât să vorbească cu prietenele ei, iar când cele patru fete se întâlneau, nu făceau decât să își ia rămas-bun la nesfârșit, sfâșiate de tristețe. Fiecare frază începea cu cuvintele: *Mai țineți minte când*.

Marah își stăpânea cu greu furia. Era *ceva* în interiorul ei, ca o presiune care îi făcea sângele să clocotească. Până și suferința îi fusese mistuită de această furie. Umbla prin casă și trântea ușile, izbucnea în lacrimi la vederea oricărui fleac încărcat de amintiri, care trebuia împachetat. Nu putea îndura ideea că vor încuia pur și simplu ușa casei – căminul lor – și vor pleca. Singurul lucru bun era că nu vindeau casa. Într-o zi, le promisese tata, aveau să se întoarcă. Lucrurile voluminoase – mobila, tablourile, covoarele – rămaseră în casă. Vor lua cu chirie o casă mobilată. Ca și cum altă mobilă i-ar fi putut ajuta să uite moartea mamei.

În cele din urmă, sosi și ziua plecării, își îmbrățișă prietenele și plânse în hohote în brațele lor, apoi îi declară tatălui că îl urăște.

Nimic nu conta. *Ea* nu conta. Acesta era tristul adevăr. Mama ei era flexibilă; ea ar fi ținut cont de dorința lui Marah. Tata era un zid din oțel, rece și impenetrabil. Știa asta, pentru că se izbise de el și fusese înfrântă.

Două zile, cât dură drumul până la Los Angeles, Marah nu scoase o vorbă. Nici măcar un sunet. Își puse căștile în urechi și ascultă muzică, trimițând mesaj după mesaj prietenelor ei.

Părăsiră Washingtonul învești în nuanțe de verde și albastru și se îndreptară spre sud. Când ajunseră în California Centrală, întregul peisaj era maro. Coline în nuanțe maronii, stâncoase se înghesuiau sub un soare autumnal strălucitor. Nici măcar un copac cât vedeai cu ochii. Los Angeles era și mai rău: plat și nesfârșit. Numai autostrăzi sufocate de mașini. Când traseră în fața casei pe care tata o închiriase în Beverly Hills, pe Marah o chinuia o durere cruntă de cap.

– Uau! se minună Lucas.

– Ce zici, Marah? întrebă tata, întorcându-se în scaun ca să se uite la ea.

– Mda, spuse ea. Te interesează părerea mea.

Deschise portiera și coborî din mașină. Ignorând tot ce se petrecea în jurul ei, îi scrise lui Ashley *Casă, dulce casă,* mergând pe alee până la intrarea casei.

Se vedea că locuința fusese restaurată de curând – o dărăpănătură din anii '70 fusese transformată astfel încât să capete un aspect modern, rectangular. Curtea din față era amenajată exemplar. Florile erau plantate în locul potrivit și erau imense grație soarelui și aspersoarelor.

Locul acela nu era acasă. Nu pentru familia Ryan, în orice caz. Interiorul avea o strălucire rece, ferestrele erau înalte până în tavan, bucătăria era din inox, iar podelele erau placate cu piatră gri. Mobila era modernă, cu canturi ascuțite și accente cromate.

Se uită la tatăl ei.

– Mamei nu i-ar fi plăcut nici în ruptul capului.

Observă faptul că vorbele ei îl răniră și își zise: *Foarte bine.* Apoi se duse la etaj ca să își ia în primire camera.

În prima zi de școală la Beverly Hills High School, Marah avu certitudinea că nu avea să se acomodeze vreodată acolo. Copiii erau ca niște ființe de pe altă planetă. Parcarea elevilor era plină de autoturisme Mercedes-Benz, Porche și BMW. Pe aleea pe care își aduceau

părinții copiii la școală erau câteva limuzine printre mașini de lux și mașini de teren Range Rover. Nu toți copiii erau aduși la școală de șoferi, desigur, dar ideea era că *unii* așa descindeau. Lui Marah nu-i venea a crede. Fetele erau superbe, cu părul vopsit la salon și cu poșete care costau mai mult decât o mașină. Erau adunate în grupuri-grupuri, toate îmbrăcate fără cusur. Nici măcar una nu o salută pe Marah.

În prima zi, se mută dintr-o clasă în alta ca un robot. Nici unul dintre profesori nu îi strigă numele și nu îi adresă întrebări. Mâncă singură la prânz, aproape fără să audă zarva din jurul ei, fără să-i pese de nimic.

La a cincea oră, se așeză în fundul clasei și își puse capul pe pupitru în timp ce ceilalți elevi dădură un test. Singurătatea pe care o simțea devenise copleșitoare. Se tot gândea cât de mult îi lipseau prietenele ei – și mama –, ca să aibă cu cine vorbi. Sentimentul acesta era atât de puternic încât simți că începe să tremure.

– Marah?

Ridică privirea printre șuvițele de păr din ochi.

Profesoara – doamna Appleby – se oprise lângă banca ei.

– Poți veni să vorbim dacă ai nevoie de ajutor ca să intri în ritm. Sunt disponibilă oricând. Puse un orar pe bancă. Știm cu toții cât de greu e, cu mama...

– Moartă, spuse Marah simplu.

Dacă adulții intenționau să discute cu ea, ar fi putut să rostească fără ocoliș cuvântul. Ura toate acele pauze stânjenitoare și suspine.

Doamna Appleby nu se putu îndepărta suficient de rapid.

Marah zâmbi nervos. Nu îi conferea cine știe ce apărare faptul că trebuia să rostească acel cuvânt, dar era eficient.

Sună de ieșire.

Ceilalți copii săriră în picioare și începură imediat să vorbească. Marah nu se uită în ochii nimănui, și nimeni nu se uită în ochii ei. Era îmbrăcată complet anapoda; știuse asta din clipa în care urcase în autobuz. Aceea nu era o școală unde blugii de la Macy's și o bluză strânsă pe corp să atragă privirile.

Își bagă lucrurile în ghiozdan, asigurându-se că așază cărțile în ordine și toate cu coperta în direcția corectă. Era o nouă obsesie, una de care nu se putea dezbăra. Simțea nevoia să-și țină lucrurile în ordine.

Ieși singură în coridor. Câțiva copii erau încă acolo, îmbrâncindu-se și distrându-se nevoie mare. Deasupra, un banner imens, galben atârna șui, desprins într-o parte din perete. Pe el scria: HAI NORMANS. Cineva tăiase NORMANS, scrisese TROJANS și desenase un penis sub cuvinte.

– Îți dai seama că stai în mijlocul holului, holbându-te la un penis și plângând, da?

Marah se întoarse și dădu cu ochii de o fată. Avea destul fard cât pentru o ședință foto și sâni mari cât două mingi de fotbal.

– Lasă-mă dracului în pace, o luă Marah la rost, dând-o pe fată la o parte și plecând.

Știa că ar fi trebuit să facă un comentariu inteligent și rostit cu voce tare, ca să fie auzită de toată lumea. Așa te impuneai, dar nu-i păsa. Nu îi trebuiau prietene noi.

Chiuli de la ultima oră și plecă din campus mai devreme. Poate *asta* avea să îi atragă atenția tatălui ei. Merse pe jos până acasă, dar nu o ajută cu nimic să intre în casa aceea rece care răsuna precum interiorul unei peșteri când mergeai prin ea. Băieții erau cu Irena – femeia mai în vârstă, pe care tatăl ei o angajase bonă cu program redus –, iar tata era încă la serviciu. Umblă prin casa aceea mare, depersonalizată, dar abia când ajunse în camera ei, hotărârea ei începu să cedeze.

Aceea nu era camera ei.

Camera *ei* avea tapet în dungi de culoare deschisă, parchet din lemn și veioze în loc de reflectorul ăsta din tavan, de parcă se afla într-o sală de interogatoriu. Se duse la șifonierul cu uși negre lucioase, imaginându-și-l pe cel care ar fi trebuit să fie în locul acestuia – șifonierul ei, cel pe care mama ei îl pictase cu mulți ani în urmă. *(Mai multe culori, mami, mai multe steluțe.)* Ar fi arătat absurd de straniu în această cameră austeră, la fel de bizar ca Marah la Beverly Hills High.

Luă cutia de bijuterii cu Shrek, pe care o împachetase cu grijă și o adusese cu ea. O primise de la Tully când împlinise doisprezece ani.

Părea mai mică decât și-o amintea, și mai verde. Întoarse cheița și deschise capacul cu balamale minuscule. Fiona din plastic se ivi deodată, rotindu-se în ritmul muzicii. *Hey, now, you're an all-star.*

Înăuntru era o colecție de obiecte preferate puse de-a valma – o agată de pe plaja Kalaloch, un vârf de săgeată găsit în curtea casei, un vechi dinozaur din plastic, o figurină Frodo, cerceii de granat dăruiți de Tully la aniversarea de treisprezece ani, iar pe fund, briceagul roz Space Needle primit la Seattle Center.

Deschise briceagul, studiindu-i micuța lamă.

Johnny, nu cred că e destul de mare.

Ba e destul de mare, Kate. Fata mea este destul de deșteaptă să nu se taie. Nu-i așa, Marah?

Să ai grijă, fetița mea, să nu te tai cumva.

Presă tăișul micii lame argintii în palma stângă.

Simți un fior. *O senzație.* Mișcă lama doar puțin și din greșeală se tăie.

Sângele țâșni. Culoarea acestuia o fascină. Era surprinzător de strălucitor și de frumos. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată o culoare atât de frumoasă, ca buzele Albei-ca-Zăpada.

Nu-și putu lua privirea de la el. O durea, desigur; o durere ascuțită, plăcută și greu de îndurat în același timp. Oarecum mai suportabilă decât sentimentul vag al pierderii unui lucru important, al abandonului.

O *durea*, iar ei îi plăcea senzația aceea autentică, clară. Se uită la șuvoiul de sânge ce i se prelingea pe marginea palmei, picurând pe pantoful ei negru, unde aproape dispăru, dar nu de tot.

Pentru prima oară după luni de zile, se simți mai bine.

În săptămânile care urmară, Marah pierdu în greutate și își marcă tristețea prin mici incizii roșii pe zona interioară a brațului și deasupra coapselor. De fiecare dată când se simțea deznădăjduită, derutată sau furioasă pe Dumnezeu, își mai provoca câte o tăietură. Știa că face un lucru rău și nebunesc, dar nu se putea opri. Când deschidea

briceagul roz, pe a cărui lamă era acum o crustă roşie înnegrită, simţea că prinde putere.

Oricât de imposibil ar fi părut, atunci când era foarte deprimată, singurul lucru care o ajuta era să îşi facă singură rău. Nu ştia de ce, dar nici că-i păsa. Sângerarea era mai bună decât accesele de plâns sau de furie. Provocându-şi aceste tăieturi, reuşea să meargă mai departe.

Auzi că familia ei se strânge la parter. Paşi tropăind pe scări, uşi trântite. Fraţii ei o strigară. Probabil că alergau deja peste tot ca apucaţii, trăgând-o pe bunica de mână, smulgând cadourile de sub brad, scuturându-le ca să zornăie. Mama nu era acolo ca să-i potolească. Cum aveau să treacă ei peste ziua de azi?

Ajută. Ştii că ajută, şi durerea durează doar o secundă. Nimeni nu va şti.

Se dădu jos din pat şi se duse la şifonier, ca să ia frumoasa cutiuţă cu Shrek. O deschise cu mâini tremurânde.

Iată-l, briceagul ei. Îl deschise.

Vârful era atât de ascuţit, atât de frumos.

Înfipse vârful în buricul degetului şi simţi cum pielea se crestează. Sângele se prelinse afară, o picătură roşie perfectă; văzând-o, simţi din nou acel fior prin tot corpul. Tensiunea care i se adunase în piept dispăru ca prin minune. Câteva picături i se prelinseră pe dosul palmei şi căzură pe parchet.

Privi extaziată şuvoiul roşu care se formează şi picură.

Îi sună telefonul mobil. Îşi mută poziţia, privi împrejur şi îşi găsi telefonul pe pat. Îl luă şi răspunse.

– Alo?

– Bună, Marah. Eu sunt. Tully. Am vrut să te sun înainte să înceapă măreaţa zi a deschiderii cadourilor. Ştiu cât le ia alor tăi să deschidă fiecare cadou în parte.

Marah luă o şosetă din raftul de sus şi şi-o înfăşură în jurul degetului.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tully.

Marah îşi strânse degetul sângerând. Rana îi zvâcnea. Ar fi trebuit să o aline, durerea aceea, dar, din pricina lui Tully care îi asculta fiecare respiraţie, Marah nu simţi decât ruşine.

– Nimic. Știi... Crăciunul fără ea.

– Da.

Marah se așeză pe marginea patului. Se întrebă într-o doară ce s-ar întâmpla dacă ar mărturisi cuiva că se taie. Voia să înceteze să mai facă asta; chiar își dorea asta.

– Ți-ai făcut prietene? întrebă Tully.

Marah ura întrebarea asta.

– Multe.

– Sunt rele fetele, nu-i așa? spuse Tully. Gașca de la Beverly Hills.

Cuvintele lui Tully o puseră pe Marah în încurcătură. Nu-și făcuse încă prietene la noua școală, dar nici nu se străduise în acest sens.

– Nu ai nevoie de un cârd de prietene, Marah. Doar de una singură ai nevoie.

– Tully și Kate, nedespărțite, replică ea plictisită. Mitica poveste a prieteniei.

– Eu îți stau la dispoziție, știi asta, nu-i așa?

– Atunci, ajută-mă. Spune-mi cum să fiu fericită.

Tully oftă.

– Mama ta ar fi mai potrivită să-ți dezlege asemenea dileme. Eu sunt mai degrabă adepta filosofiei viața e nasoală și pe urmă mori.

– Crede-mă, viața chiar *e* nasoală. Și pe urmă mori.

– Vorbește cu mine, Marah.

– Nu-mi place aici, spuse ea încet. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

– Și mie.

Ce mai era de zis după asta? Trecutul rămâne trecut. Învățaseră amândouă lecția asta.

– Te iubesc, Marah.

– Ce faci de Crăciun?

Urmă o pauză. În acest răstimp, lui Marah i se păru că își aude bunica inspirând adânc.

– Păi, știi doar.

– Totul s-a schimbat, spuse Marah.

– Da, fu de acord Tully. Totul s-a schimbat și urăsc lucrul ăsta. Mai ales în zile precum cea de azi.

Asta îi plăcea lui Marah la naşa ei. Era singura care nu mintea niciodată, dându-i speranţe false că totul va fi bine.

Primele luni la liceul din Beverly Hills fură un coşmar. Marah avea probleme la toate materiile; rezultatele ei scăzură. Programa şcolară era dificilă, dar nu asta era problema. Nu se putea concentra la ore şi nu-i păsa. La începutul anului 2007, ea şi tatăl ei se întâlniră cu directorul liceului şi cu un consilier. Cu toţii aveau nişte priviri triste şi afişau o atitudine sobră, iar cuvintele *suferinţă* şi *terapie* fură cel mai des rostite. La sfârşitul întâlnirii, Marah înţelese care erau aşteptările de la ea în această nouă lume lipsită de autenticitate, fără mamă. Aproape că afirmă cu voce tare că nu-i păsa.

Dar privi în ochii tatălui ei şi văzu cât de profund îl dezamăgise. *Cum te pot ajuta?* întrebase el încet. Până atunci, Marah crezuse că asta aştepta de la el, această mână întinsă către ea, dar când el rosti întrebarea aceea, starea ei emoţională se înrăutăţi. Atunci înţelese ceea ce nu înţelesese până atunci: nu dorea ajutor. Dorea să dispară. Iar acum ştia cum să facă asta.

Fără prea mare tevatură.

După aceea, Marah se prefăcu a fi în regulă. Cel puţin îndeajuns de bine cât să fie credibilă în ochii tatălui, lucru extrem de uşor, ceea ce o deprimă. Atâta vreme cât lua note mari şi zâmbea la cină, pe el nu-l interesa mai mult. Era prea ocupat cu munca. Fata îşi învăţase lecţia: trebuia să se comporte normal. Bona copiilor, Irena (o femeie cu ochi trişti, care nu rata nici o ocazie să spună că propriii copii se făcuseră mari şi plecaseră de lângă ea, lăsând-o fără nici o preocupare), aproape că nu petrecea nici ea timp cu Marah. Tot ce trebui să facă fu să mintă că se înscrisese într-o echipă sportivă, putând lipsi astfel de acasă oricât de mult voia, fără a fi cineva dornic să vină la vreun meci sau să o întrebe de sănătate.

Când ajunse în ultimul an de liceu, făcuse din strategia ei o adevărată ştiinţă: se trezea la timp în fiecare dimineaţă, cu ochii cârpiţi de somn din cauza coşmarurilor, şi se târa până în baie. Rareori se sinchisea să îşi facă duş sau să se spele pe cap, chiar şi când avea

şcoală. O obosea prea tare. Nici măcar nu avea importanţă dacă era curată sau murdară.

Renunţase la orice speranţă de a-şi mai face prieteni la liceu şi chiar se bucura că scăpa de gaşca de mironosiţe prefăcute, care nu ştiau decât să îşi fluture pletele în vânt şi care credeau că maşina potrivită era o dovadă a propriei valori.

Sosi, în sfârşit, şi luna iunie a anului 2008. Luna absolvirii liceului. Toată lumea era la parter, aşteptând-o. Bunica, bunicul şi Tully veniseră şi ei ca să asiste la Marele Eveniment. Trepidau de entuziasm, rostind cuvinte măreţe precum *emoţionant*, *realizare*, *mândrie*.

Marah nu simţea că i se potriveşte vreunul dintre aceste cuvinte. Când îşi luă roba de absolvire, simţi cum o cuprinde o groază cumplită. Pânza ieftină de poliester foşni în mâna ei. Îşi puse roba şi îi închise fermoarul, apoi se duse la oglindă.

Era palidă şi slabă, iar sub ochi avea nişte cearcăne umflate vineţii. Cum se face că nici unul dintre oamenii care pretindeau că o iubesc nu observase cât de rău arăta?

Atâta vreme cât împlinea aşteptările tuturor – îşi făcea temele, trimitea scrisori de aplicare la diverse facultăţi şi se prefăcea că are prieteni –, nimeni nu se uita cu adevărat la ea. Asta fusese dorinţa ei, alegerea ei, şi totuşi o durea. Mama ei ar fi băgat de seamă că este nefericită. Acesta era unul dintre adevărurile pe care Marah le învăţase: nimeni nu ştia mai bine decât mama ei. Ar fi dat orice să mai aibă parte de una dintre privirile acelea ale ei, care parcă spunea: *Oh, nu, nici să nu te gândeşti, domnişoară*.

– Trebuie să plecăm, Marah, strigă tatăl ei de jos.

Ea se duse la şifonier şi se uită cu jind la cutia muzicală cu Shrek. Sentimentul de nerăbdare îi acceleră bătăile inimii.

Deschise capacul. Înăuntru, găsi briceagul şi zeci de bucăţele de tifon, cu pete maronii de sânge uscat; relicve de care nu putea scăpa. Deschise briceagul cu mişcări lente, îşi suflecă mâneca şi făcu rapid o incizie frumoasă pe interiorul antebraţului, unde nu putea fi observată.

Tăietura fu prea adâncă. Ştiu instantaneu asta.

Sângele începu să-i şiroiască pe braţ, împroşcând podeaua. Avea nevoie de ajutor. Nu doar pentru a opri sângerarea. Pierduse cumva controlul.

Se duse la parter. În camera de zi, sângele picură la picioarele ei, pe podeaua din marmură.

– Am nevoie de ajutor, vorbi Marah încet.

Tully fu prima care reacţionă.

– Dumnezeule, Marah! spuse bunica ei, aruncându-şi aparatul foto pe sofa.

Se repezi la Marah şi o prinse de încheietura celeilalte mâini, târând-o în cea mai apropiată baie, forţând-o să se aşeze pe capacul închis al toaletei.

Tata se năpusti în baie în urma lor, iar Tully începu să scotocească prin sertare, aruncând în toate părţile săpunuri, perii de păr şi tuburi cu cremă de mâini.

– Ce naiba s-a-ntâmplat? urlă tata.

– Bandaje, se răsti Tully, îngenunchind lângă Marah. *Acum!*

Tata ieşi. Reveni numaidecât cu tifon şi leucoplast. Rămase deoparte, privind confuz şi furios, în timp ce Tully strânse tare braţul lui Marah pentru a opri hemoragia, după care îi bandajă rana.

– Gata, spuse Tully. Dar cred că va avea nevoie de nişte copci.

Tully se dădu la o parte, lăsându-l pe tata să se apropie.

– Dumnezeule... spuse el, clătinând din cap.

Se aplecă pentru a putea s-o privească pe Marah în ochi.

Încercă să zâmbească. Iar ea gândi: *Ăsta nu-i tatăl meu, bărbatul ăsta care nu-şi poate îndrepta umerii şi rareori mai râde.* Johnny nu mai era el însuşi după cum nici Marah nu mai era fiica pe care o ştia. Începuse chiar să albească – când oare se întâmplase asta?

– Marah? spuse el. Ce s-a întâmplat?

Fetei îi fu prea ruşine ca să răspundă. Îl dezamăgise deja prea mult.

– Nu-ţi fie frică, interveni Tully. Ai cerut ajutor. Te-ai referit la psihoterapie, nu-i aşa?

Marah privi în ochii căprui blânzi ai bunicii ei.

– Da, spuse ea încet.

– Nu înţeleg, spuse tata, privind când la Tully, când la Marah.

– A făcut-o înadins, spuse Tully.

Marah observă cât de nedumerit era tatăl ei. Pentru el nu avea nici un pic de noimă faptul că tăieturile acelea ar fi putut *ajuta* în vreun fel.

– Cum de n-am ştiut că te automutilezi?

– Ştiu pe cineva care o poate ajuta, spuse Tully.

– Aici, în L.A.? întrebă tata, întorcându-se ca să se uite la Tully.

– În Seattle. Îţi mai aminteşti de dr. Harriet Bloom? Din emisiunea mea? Sunt sigură că pot aranja să o primească pe Marah luni.

– Seattle, spuse Marah.

Era ca şi cum cineva i-ar fi aruncat un colac de salvare. De câte ori visase să se întoarcă să-şi revadă prietenele? Dar acum, că avea această ocazie, îşi dădu seama că nu-i păsa. Era o dovadă în plus a faptului că era bolnavă. Suferea de depresie.

Tata clătină din cap.

– Nu ştiu...

– Marah a făcut ce-a făcut aici, Johnny, în Los Angeles, spuse Tully. Şi taman azi. N-oi fi eu Freud, dar pot să-şi spun că ăsta e un strigăt de ajutor. Dă-mi voie s-o ajut.

– Tu? spuse el aspru.

– Încă mai eşti supărat pe mine? De ce naiba? Nu, nu-mi răspunde. Nu mă interesează. De data asta, n-am de gând să dau înapoi, Johnny Ryan. Nu te mai iau cu binişorul. Dacă nu ţi-aş ţine piept în acest moment, Katie mi-ar trage o chelfăneală zdravănă. I-am promis că voi avea grijă de Marah. Din câte se vede, tu n-ai făcut mare scofală.

– Tully.

Tonul de avertizare din vocea lui era inconfundabil.

– Lasă-mă să o duc acasă şi să meargă la Harriet luni, sau cel târziu marţi. Pe urmă putem decide ce facem mai departe.

Tata se uită la Marah.

– Tu vrei să mergi la dr. Bloom în Seattle?

Adevărul era că lui Marah nu-i păsa de dr. Bloom. Nu dorea altceva decât să fie lăsată în pace. Şi să plece din Los Angeles.

– Da, spuse ea fără vlagă.

Tata se întoarse către Tully.

– O să vin şi eu cât pot de repede.

Tully încuviinţă din cap.

Tata nu păru convins. Se ridică în picioare şi se întoarse către Tully.

– Pot să am încredere în tine că vei avea grijă de ea câteva zile?

– Voi fi ca o cloşcă cu puii.

– Să-mi dai raportul în fiecare zi.

Tully încuviinţă din cap.

– Aşa voi face.

Capitolul 10

Până la urmă, Marah nu se mai duse la festivitatea de absolvire, ceea ce fu o mare uşurare pentru ea. În schimb, se urcă în avion împreună cu Tully şi se întoarse la Seattle. Aşa cum promisese, Tully obţinu pentru Marah o programare pentru ora două la dr. Harriet Bloom pentru lunea următoare.

Azi.

Marah nu voia să se dea jos din pat. Nu dormise bine noaptea şi acum era epuizată. Cu toate astea, se conformă cerinţelor. Făcu un duş, se spălă pe cap şi depuse chiar şi efortul de a-şi usca părul. Deşi avu nevoie de multă energie, îşi alese haine din valiză şi nu din mormanul pe care îl lăsase aruncat pe podea cu o seară în urmă.

Când îmbrăcă blugii marca 7 for All Mankind – cândva unul dintre bunurile ei cele mai de preţ, în cealaltă viaţă –, fu îngrozită să constate cât slăbise. Blugii atârnau pe ea, scoţându-i în evidenţă oasele proeminente ale şoldului. Alese o bluză groasă de la Abercrombie, ca să pară mai împlinită şi ca să ascundă cicatricile de pe braţe.

Îşi trase fermoarul hanoracului până sub bărbie şi porni spre uşa dormitorului. Intenţiona să iasă, să trântească uşa în urma ei şi să îşi înceapă ziua.

Dar când trecu pe lângă valiza deschisă, privirea i se opri asupra buzunarului lateral interior, unde era ascuns briceagul. Preţ de o secundă, lumea păru să îşi piardă conturul şi să îşi încetinească ritmul. Îşi auzi inima bubuindu-i în piept şi îşi simţi sângele pulsându-i

în vene. Şi-l imagină: roşu-aprins, frumos. Gândul automutilării, pentru ca presiunea aceea cumplită din piept să dispară, era atât de tentant, că făcu un pas înainte şi întinse mâna spre geamantan.

– Marah!

Îşi retrase brusc mâna şi privi rapid împrejur.

Era singură.

– Marah!

Era Tully. Strigase de două ori. Asta însemna că putea fi deja în drum spre dormitorul ei.

Fata strânse pumnii, simţind cum unghiile i se înfig adânc în carnea moale a palmelor.

– Vin acum, spuse ea, deşi avea vocea vlăguită, abia perceptibilă chiar şi pentru ea.

Ieşi din dormitor şi închise uşa cu un uşor zgomot.

Tully fu imediat lângă ea. O prinse de braţ şi ieşiră împreună din apartament, de parcă Marah ar fi fost oarbă.

Tully sporovăi tot drumul spre centru.

Marah încercă să asculte, dar inima îi bătea atât de rapid, că o împiedica să audă altceva. Palmele îi transpirau. Nu dorea să se aşeze în faţa unei străine şi să vorbească despre faptul că se rănea.

– Am ajuns, spuse în cele din urmă Tully, iar Marah se smulse din negura gândurilor şi se trezi în faţa unei clădiri înalte din sticlă.

Când trecuseră pe lângă parcul unde se strângeau oamenii fără adăpost sub totem? Nu-şi amintea. Asta o sperie.

Intră cu Tully în lift şi urcară la cabinetul doamnei doctor, unde o femeie imposibil de tânără, cu o faţă plină de pistrui, le invită să ia loc în sala de aşteptare.

Marah se foi stânjenită pe un fotoliu albastru amplasat lângă un acvariu.

– Se spune că peştii te calmează, zise Tully. Se aşeză lângă Marah şi o luă de mână. Marah?

– Ce?

– Uită-te la mine.

Ea nu voia asta, dar un lucru ştia sigur: era o pierdere de vreme să o ignore pe Tully. Se întoarse lent.

– Ah-ha?

– Nu e nimic în neregulă cu felul în care te simți, îi vorbi ea cu blândețe. Uneori, mi-e și mie atât de dor de ea, că mă doare mai mult decât pot îndura, să știi.

Nimeni nu mai spunea *chestii* de genul ăsta. Oh, discutaseră mereu despre mama în urmă cu un an și jumătate, dar se pare că doliul se sfârșise. Era ca o ușă ce se închide; după ce s-a închis și rămâi în întuneric, ar trebui să uiți cât de mult îți lipsește lumina.

– Și ce faci când, cum să zic, doare amintirea ei?

– Dacă ți-aș spune, mama ta ar fi aici într-o secundă și mi-ar trage o mamă de bătaie soră cu moartea. Eu ar trebui să fiu adultul responsabil.

– În regulă, spuse Marah. Nu-mi spune cum faci tu față. Nimeni nu-mi spune.

Privi într-o parte ca să verifice dacă recepționera trăgea cu urechea, dar femeia nu era atentă la ele.

Tully tăcu un minut, care păru prea lung. În cele din urmă, încuviință din cap și spuse:

– Eu am început să am atacuri de panică după moartea ei, așa că iau Xanax. Și să dea dracu' dacă mai pot să dorm. Iar uneori, beau prea mult. Tu cum reziști?

– Mă tai, spuse Marah încet.

Mărturisirea o făcu să se simtă surprinzător de bine.

– Halal pereche mai formăm și noi, spuse Tully cu un zâmbet șters.

O ușă se deschise în spatele lor, și o femeia subțirică ieși din cabinet. Era frumoasă, dar frumusețea aceea ascundea o furie reprimată, care, în ochii lui Marah, trecea drept o consecință a suferinței. Avea umerii înfășurați cu un șal gros, pe care îl ținea strâns cu o mână înmănușată, ca și cum s-ar fi pregătit să iasă într-o furtună de zăpadă, nu pe străzile Seattle-ului, într-o zi de iunie.

– Pe săptămâna viitoare, Jude, o salută recepționera.

Pacienta încuviință din cap și își puse ochelarii de soare la ochi. Nu se uită nici la Marah, nici la Tully și ieși din încăpere.

– Tu trebuie să fii Marah Ryan.

Marah nici măcar nu o observase pe cealaltă femeie care apăruse în sala de aşteptare.

– Eu sunt dr. Harriet Bloom, se recomandă femeia, întinzând mâna.

Marah se ridică în picioare ca şi când i-ar fi trecut prin minte să o şteargă de acolo.

– Bună.

Tully se ridică şi ea în picioare.

– Bună, Harriet. Îmi mulţumesc că ai fost de acord să ne ajuţi aşa din scurt. Ştiu că a trebuit să-ţi modifici programul. Vei avea nevoie de nişte lămuriri asupra situaţiei. Am să intru şi eu să...

– Nu, i-o reteză specialistul.

Tully se blocă.

– Dar...

– Nu e cazul să-ţi faci griji, Tully, dar asta e doar între mine şi Marah. E pe mâini bune. Promit.

Marah nu era de aceeaşi părere. Nu avea deloc sentimentul că e pe mâini bune. Cu toate astea, îşi jucă rolul de fată ascultătoare şi o urmă pe psihiatră în cabinetul luxos, ce părea demn să găzduiască numai oameni maturi.

Un perete vitrat dădea înspre Pike Place Market şi spre apele albastre sclipitoare ale râului Sound. Un birou din lemn lucios separa încăperea în două spaţii, în spatele lui tronând un jilţ imens din piele neagră. Două scaune aparent confortabile erau amplasate cu faţa către birou, iar de peretele din spate era lipită o sofa neagră. Deasupra ei era imaginea liniştitoare a unei plaje în sezonul estival. Din Hawaii, poate. Sau din Florida. Oricum, avea palmieri.

– Presupun că vreţi să mă întind, spuse Marah, cuprinzându-se cu braţele.

Îi era frig în acea încăpere. Poate de aceea era atât de înfofolită pacienta de mai devreme. Ciudat era că în perete era montat un şemineu pe gaz, iar nişte flăcări de un portocaliu intens emanau un val de căldură spre ea. Parcă o simţea şi nu prea.

Dr. Bloom se aşeză în spatele biroului şi scoase capacul unui stilou.

– Te poţi aşeza oriunde doreşti.

Marah se trânti pe un scaun și rămase cu privirea fixată pe planta din colț, numărându-i frunzele. Una... două... trei... Chiar nu-și dorea să se afle aici. Patru... cinci...

Auzea ticăitul unui ceas, ritmul uniform al respirației doctoriței și foșnetul aspru al ciorapilor ei negri când se așeză picior peste picior.

– Consideri că ai vrea să discutăm despre ceva anume? întrebă doctorița după mai bine de zece minute.

Marah ridică din umeri.

– Nu neapărat.

Cincizeci și două... cincizeci și trei... cincizeci și patru. Încăperea începea să se încălzească. Șemineul acela micuț era bun de ceva. Simți cum i se prelinge sudoarea pe frunte. O picătură îi alunecă pe obraz. Bătea nervoasă din picior.

Șaizeci și șase... șaizeci și șapte.

– De unde o cunoști pe Tully?

– Este o prietenă a...

– Mamei tale?

Felul în care rosti cuvântul era complet greșit, cu un aer profesional, așa cum ai solicita detalii despre o mașină sau un aspirator, și totuși, Marah simți cum i se strânge stomacul. Nu voia să vorbească despre mama ei cu o străină. Ridică din umeri și reluă număratul frunzelor.

– A murit, nu?

Marah se întrerupse din numărat.

– Ca s-o spun p-a dreaptă, este în șifonierul tatălui meu.

– Poftim?

Marah zâmbi. Unu la zero pentru gazde.

– Am închiriat un coșciug pentru înmormântare – o chestie total ciudată, dacă e să mă întrebați pe mine. În orice caz, am incinerat-o și i-am pus cenușa într-o cutie din lemn de trandafir. Când Tully a vrut s-o împrăștie, tata nu a fost pregătit, iar când a fost tata pregătit, nu a mai fost Tully. Așa că mama e în șifonier, lângă puloverele tatei.

– Dar tu când ai fost pregătită?

Marah clipi.

– Ce vreți să spuneți?

– Tu când vrei să împrăștii cenușa mamei tale?

– Pe mine nu m-a întrebat nimeni despre asta.

– De ce crezi că n-au făcut-o?

Marah ridică din umeri și își mută din nou privirea în altă parte. Nu îi plăcea încotro se îndrepta această discuție.

– De ce crezi că te afli aici, Marah? întrebă doctorița.

– Cunoașteți motivul.

– Știu ce ți-ai făcut. Că te-ai tăiat.

Marah se uită din nou la planta care îi acaparase mai devreme atenția. Frunzele acesteia păreau de ceară. Șaptezeci și cinci... șaptezeci și șase... șaptezeci și șapte.

– Știu că te simți mai bine când te răneşti.

Marah se uită la dr. Bloom, care stătea perfect nemișcată, cu nasul acela ascuțit suspendat deasupra buzelor ei subțiri.

– Dar după aceea, când ai terminat, iar lama sau cuțitul este plin de sânge uscat, pun pariu că te simți mai rău. Rușinată, poate, sau speriată.

Șaptezeci și opt... șaptezeci și nouă.

– Te pot ajuta în privința acestor sentimente dacă îmi vei povesti despre ceea ce simți. Starea ta emoțională nu este un lucru neobișnuit.

Marah își dădu ochii peste cap. Asta era una dintre acele minciuni sfruntate, greu de digerat, pe care adulții le îndrugă copiilor ca să pară că lumea e mai frumoasă.

– Bun, reluă dr. Bloom după un timp, închizându-și agenda.

Marah era curioasă ce notase oare în ea. Probabil ceva de genul: *O țicnită, iubește plantele.*

– Timpul pentru azi a expirat.

Marah țâșni în picioare și se îndreptă spre ușă. Când întinse mâna spre clanță, dr. Bloom spuse:

– Organizez întâlniri de grup pentru niște tineri care suferă de depresie. Te-ar putea ajuta, Marah. Ai vrea să ni te alături? Miercuri seara.

– Mi-e egal, răspunse Marah și deschise ușa cabinetului.

Tully se ridică în picioare.

– Cum a fost?

Marah nu știa ce să spună. Întoarse capul și văzu că mai era cineva în sala de așteptare: un tânăr îmbrăcat în blugi rupți, negri, strânși pe picior, băgați în niște bocanci negri scâlciați, ale căror șireturi atârnau dezlegate. Era slab mort, iar pe tricoul negru, pe care îl purta pe sub o geacă fumurie, erau inscripționate cuvintele BITE ME[1]. La gât, o colecție de cranii din cositor îi atârnau precum cheile prinse de un lanț, iar părul lung până la umeri era ireal de negru, ici și colo împestrițat cu șuvițe vopsite în nuanțe magenta și verde-păun. Când ridică privirea, Marah îi observă ochii ciudați, aproape aurii, conturul gros de dermatograf negru accentuându-le culoarea.

Dr. Bloom veni lângă Marah.

– Paxton, poate îi spui tu lui Marah despre grupul nostru de terapie, care nu e chiar o gașcă nasoală.

Tânărul se ridică și veni spre Marah cu o grație de actor.

– Tully? spuse dr. Bloom. Putem sta de vorbă o clipă?

Marah conștientiză faptul că cele două femei mai în vârstă se îndepărtară de ea, vorbind în șoaptă. Știa că ar fi trebuit să îi pese despre ceea ce vorbeau, dar nu se putea gândi la nimic altceva în afară de băiatul care se apropia de ea.

– Ți-e frică de mine, spuse el când ajunse aproape de ea. Ea îi simți mirosul de gumă de mestecat mentolată din respirație. Aproape tuturor le este.

– Tu ai impresia că pe mine mă sperie niște haine negre?

Băiatul ridică mâna și își dădu părul după ureche.

– Fetele drăguțe ca tine ar trebui să rămână în suburbii, unde sunt în siguranță. Grupul nu e pentru tine.

– Nu știi nimic despre mine. Dar poate c-ar trebui să nu te mai joci cu fardurile mamei tale.

Hohotul lui de râs o surprinse.

– Focoasă. Îmi place.

– Hei, Marah, o strigă Tully. Trebuie să plecăm.

---

[1] Mă doare-n cot!

Traversă sala de aşteptare şi o luă pe Marah de braţ, ieşind cu ea din cabinet.

Lui Tully nu îi tăcu gura o clipă tot drumul spre casă. O tot chestionă pe Marah dacă ar fi dornică să meargă pe insula Bainbridge să-şi viziteze prietenele, iar Marah vru să accepte, dar locul ei nu mai era acolo. În cele optsprezece luni de absenţă, vechile prietenii se răciseră; nu avea nimic în comun cu fetele acelea.

Tully o conduse pe Marah în apartamentul luminos, elegant şi aprinse focul în şemineul din camera de zi. Flăcările prinseră viaţă de-a lungul unui buştean artificial.

– Ei bine, cum a fost?

Marah ridică din umeri.

Tully se aşeză pe sofa.

– Nu mă respinge, Marah. Vreau să te ajut.

Dumnezeule, se săturase să-i tot dezamăgească pe oameni. Şi-ar fi dorit să existe un manual pentru copiii părinţilor decedaţi, ca să ştie cum să se comporte şi ce să vorbească pentru a fi lăsată în pace.

– Ştiu.

Se aşeză pe bordura din piatră a şemineului, cu faţa la Tully. Focul îi încălzea spinarea, făcând-o să tremure. Nici măcar nu îşi dăduse seama că îi era frig.

– Ar fi trebuit să îl rog pe tatăl tău să te ducă la nişte şedinţe de terapie după moartea lui Kate. Dar relaţia noastră, a mea cu tatăl tău, s-a rupt. Dar eu am întrebat de tine şi am vorbit cu tine în fiecare săptămână, şi nu m-ai spus nimic. Nu te-am auzit niciodată plângând. Bunica ta a spus că faci faţă situaţiei.

– De ce ar fi trebuit să ştii?

– Eu ştiu cum e să fii abandonat, ştiu ce înseamnă durerea sufletească. Ştiu cum e să te simţi înfrânt. Când bunica mea a murit, aproape că nici nu mi-am îngăduit să o jelesc. Cu fiecare ocazie cu care mama m-a părăsit, îmi spuneam că nu sufăr şi mi-am văzut mai departe de viaţă.

– Şi cu moartea mamei?

– Aici a fost mai greu. Nu-mi revin nici eu prea bine.

– Mda. Nici eu.

– Dr. Bloom crede că ar trebui să participi la şedinţele alea de terapie în grup de miercurea seara.

– Mda. Ca şi cum mi-ar ajuta la ceva.

Observă că răspunsul ei o răni pe Tully. Oftă. Durerea ei era destul de mare ca s-o mai poată îndura şi pe cea a lui Tully.

– În regulă, spuse Marah. Am să merg.

Afişă un zâmbet şters. Dacă naşa ei ar fi avut habar cât de singură şi de disperată se simţea, i-ar fi zdrobit inima, şi numai Dumnezeu ştie că nici una din ele nu era în stare să îndure mai multă suferinţă sufletească. Nu trebuia decât să adopte aceeaşi atitudine pe care o adoptase de luni de zile – să treacă peste asta. Putea face faţă câtorva şedinţe de terapie, dacă în felul acesta lumea o lăsa în pace. În septembrie, avea să fie studentă în primul an la facultate şi putea să-şi trăiască viaţa după bunul plac, fără să îi rănească sau să îi dezamăgească constant pe cei din jur.

– Mersi, spuse ea încordat. Acum, mă duc să mă întind puţin. Sunt obosită.

– Eu îl sun pe tatăl tău să-i spun cum a fost. O să vină şi el joi să discute cu dr. Bloom, după următoarea voastră întâlnire.

Grozav.

Marah încuviinţă din cap şi o luă prin hol către camera de oaspeţi, care arăta ca un apartament dintr-un hotel elegant.

Nu-i venea să creadă că acceptase să se ducă la terapia aceea de grup pentru tineri suferinzi de depresie. Ce dracului le va spune unor străini? O să-i ceară să vorbească despre mama ei?

Un acces de anxietate puse stăpânire pe ea; era o senzaţie organică, o simţea parcă pe piele.

Piele.

Nu avea de gând să se ducă la dulap, nu voia asta, dar clocotul acela din vene o scotea din minţi. Parcă auzea în cap zeci de voci care vorbeau fără noimă una peste alta, fără a înţelege ceva.

Îi tremurau mâinile când deschise valiza şi băgă mâna în buzunarul lateral interior.

Îl deschise și găsi un mic briceag Space Needle și câteva bucățele de tifon pătate de sânge.

Își suflecă mâneca până la nivelul bicepsului, acoperit de o piele palidă în întunericul încăperii, cu o consistență molatică. Zeci de cicatrici îi brăzdau pielea, ca o pânză de păianjen.

Lipi vârful ascuțit al lamei de piele și apăsă tare, apoi tăie. Sângele țâșni. Era frumos, dens, roșu. Îl privi șiroind și picurând, precum lacrimile, în palma făcută căuș dedesubt, părăsindu-i trupul.

– Sunt bine, șopti.

Nimeni nu mă poate răni în afară de mine.

Nu fu chip să doarmă în noaptea aceea. Întinsă într-un pat care nu era al ei, într-un oraș care fusese cândva căminul ei, ascultând zgomotele neantului, reluă în minte conversația pe care o purtase în seara aceea cu tatăl ei.

Bine, răspunsese ea când el o întrebase cum decursese întâlnirea cu dr. Bloom.

Dar imediat după acest răspuns, se gândi: *Cum se face că nu mă întreabă nimeni cum de îmi merge atât de bine tot timpul?*

Poți vorbi cu mine, spusese el.

Pe bune? izbucnise ea. *Acum vrei să vorbim.*

Dar când îl auzise oftând, și-ar fi dorit să își retragă cuvintele.

Marah, cum dracului am ajuns aici?

Îi repugnase dezamăgirea din vocea lui; o făcea să se simtă vinovată și rușinată.

Miercuri seară, merg la terapie de grup pentru copii cu depresie. Nu ți se pare distractiv?

Ajung joi la tine. Promit.

Sigur.

Sunt mândru de tine, Marah. E greu să faci față suferinței.

Se străduise să se țină cu firea, simțea că o ustură ochii din pricina lacrimilor. O năpădiseră amintirile – momentele când căzuse sau când se lovise și dăduse numaidecât fuga la tata ca să o ia în brațe. Brațele lui puternice o protejaseră.

Când oare o ținuse în brațe ultima oară? Nu-și amintea. În ultimul an, se izolase de oamenii care o iubeau și devenise vulnerabilă fără ei, dar nu știa cum să se schimbe. Îi era permanent teamă că va izbucni în lacrimi și își va dezvălui suferința.

A doua zi dimineață, se trezi fără vlagă și chinuită de o migrenă. Avea nevoie de o cafea. Luă pe ea un halat de casă al lui Tully și ieși din cameră.

O găsi pe Tully dormind pe sofa, cu un braț atârnând moale pe măsuța de cafea. Un pahar de vin gol zăcea pe marginea mesei, lângă un teanc de ziare și un flacon portocaliu cu medicamente.

– Tully?

Tully se ridică lent în capul oaselor, palidă la față.

– Oh! Marah. Își frecă ochii și scutură din cap. Cât e ceasul?

Abia articula cuvintele.

– Aproape zece.

– Zece! Fir-ar să fie. Îmbracă-te.

Marah se încruntă.

– Unde mergem?

– Ți-am pregătit o surpriză.

– Nu-mi plac surprizele.

– Ba da, ba da. Haide. Fă un duș. Tully o trimise în camera ei. Să fii gata în douăzeci de minute.

Marah făcu duș și se îmbrăcă cu niște blugi lălâi și un tricou lăbărțat. Nu-și uscă părul, doar îl prinse într-o coadă de cal și se duse în bucătărie.

Tully era deja acolo, îmbrăcată într-un costum albastru care îi venea prea strâmt. Înghițea o pastilă cu niște cafea când Marah ajunse lângă ea. Tresări când fina ei o atinse, ca și cum ar fi fost surprinsă. Apoi izbucni în râs.

– Scuze. Nu te-am auzit venind.

– Te comporți ciudat, spuse Marah.

– Sunt emoționată. Pentru surpriza pe care ți-am pregătit-o.

– Ți-am spus. Fără surprize. Marah o privi în ochi. Ce iei aici?

– Ce, pastila? E o vitamină. La vârsta mea, trebuie să iei vitamine. O studie pe Marah și se încruntă. Așa te-ai îmbrăcat?

– Da. De ce?

– Nici măcar nu te-ai fardat?

Marah își dădu ochii peste cap.

– Unde mergem? La audiții pentru *Următorul top model al Americii*? Se auzi soneria de la intrare. Marah deveni numaidecât suspicioasă. Cine e?

– Haide, spuse Tully, zâmbind și împingând-o spre ușă. Deschide.

Marah deschise ușa cu precauție.

Ashley, Lindsey și Coral erau acolo toate trei. Când o văzură pe Marah, explodară într-un țipăt de să-i spargă timpanele și se repeziră la ea, trăgând-o într-o îmbrățișare strânsă.

Marah avea senzația că trăiește tot acel moment de la mare depărtare. Le auzea vocile fetelor, dar nu putea distinge cuvintele. Până să se dezmeticească, fu luată pe sus din apartament de cele trei prietene ale ei. Vorbeau toate odată când urcară în mașina marca Honda a lui Coral și porniră spre debarcader, unde aștepta o ambarcațiune. Când ajunseră în apropiere, parcară.

– Ce *mișto* că te-ai întors! spuse Lindsey, sărind pe bancheta din spate, aplecată în față.

– Da. Nici nu ne-a venit să credem când ne-a sunat Tully. Aveai de gând să ne faci o surpriză? întrebă Ashley.

– Bineînțeles, spuse Coral de pe scaunul șoferului. Acum, trebuie să îți spunem *totul*.

– Începe cu Tyler Britt, propuse Lindsey.

– Corect. Absolut. Coral se întoarse către Marah și se lansă într-o nesfârșită poveste hazlie despre Tyler Britt care se vedea cu o tipă nesuferită din North Kitsap și fusese prins de poliție doar în chiloți, și primise o amendă pentru consum ilegal de alcool – era minor –, motiv pentru care i se interzisese să participe la meciul de fotbal oficial ținut în cinstea absolvenților.

Marah zâmbi tot timpul, dar se gândea la un singur lucru: *Nici nu-mi mai amintesc c-am fost îndrăgostită de Tyler Britt*. Parcă trecuse o veșnicie de atunci. Se forță să încuviințeze din cap și să zâmbească; uneori își amintea să zâmbească atunci când fetele îi relatau întâmplări amuzante de la balul de absolvire.

Mai târziu, când ajunseră la Lytle Beach şi se întinseră pe nişte prosoape viu colorate, bând Cola şi ronţăind covrigei, Marah se pomeni că nu găseşte nici un subiect de conversaţie.

Se simţea ciudat, foarte departe, deşi stăteau atât de aproape una de alta că li se atingeau umerii. Coral vorbea despre facultate şi despre cât de bucuroasă era că ea şi Ashley aveau să fie colege de cameră la Universitatea de Vest din Washington, iar Lindsey se lamenta că nu voia să se ducă singură la Santa Clara.

– Tu unde te duci? o întrebă Coral pe Marah.

Sincer, Marah era cu mintea atât de departe, că abia asculta la conversaţia fetelor, aşa că nu auzi întrebarea.

– Mar?

– Tu la ce facultate mergi?

– UW, răspunse Marah, încercând să se concentreze.

Se simţea ca şi cum s-ar fi pogorât peste ea o negură caldă, cenuşie – doar peste ea.

Locul ei nu era cu fetele astea puse tot timpul pe chicoteală, care visau să se îndrăgostească şi să înceapă facultatea şi care considerau că mamele lor sunt prea severe.

Ea nu mai era ca ele, iar la finalul zilei, când se întoarseră în Seattle, tăcerea stânjenitoare din maşină le oferi fetelor confirmarea acestei realităţi. O conduseră până sus, la uşa apartamentului, şi se strânseră în jurul ei, dar acum ştiau că nu mai aveau nimic să-şi spună. Marah nu conştientizase acest adevăr până atunci, dar şi prietenia lor putea muri. Nu avea puterea de a pretinde că mai este fata pe care o ştiau ele.

– Ne-a fost dor de tine, spuse Coral încet, iar aceste cuvinte sunau a rămas-bun.

– Şi mie de voi, spuse Marah, şi nu mintea.

Ar fi dat orice să mai aibă şansa acelei prietenii.

După plecarea fetelor, Marah intră în apartamentul lui Tully. O găsi pe naşa ei în bucătărie, aşezând vasele în dulap.

– Cum a fost?

Vocea lui Tully suna ciudat. Dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi zis că băuse cam mult, dar era prea devreme totuşi.

Şi, la drept vorbind, lui Marah nici că-i păsa. Voia doar să se bage în pat, să-şi tragă păturile peste cap şi să adoarmă.

– A fost grozav, spuse ea pe un ton plat. Excelent. Dar sunt obosită, aşa că mă duc să trag un pui de somn.

– Să nu dormi prea mult, o avertiză Tully. Am închiriat *Tânărul Frankenstein*.

Unul dintre filmele preferate ale mamei. De câte ori nu îl imitase mama pe Marty Feldman? Şi de câte ori nu-şi dăduse Marah ochii peste cap, plictisită de aceeaşi veche glumă?

– Super, spuse, apoi se retrase în camera ei.

Capitolul 11

– Nu-mi zice că așa te-mbraci, o luă Tully la rost pe Marah când fata apăru în camera de zi, miercuri seară, îmbrăcată în niște blugi evazați cu talie joasă, rupți și un hanorac gri foarte lălâu.

– Ce? Merg la terapie cu un grup de adolescenți triști, spuse Marah. Hai să fim serioase, dac-ai fi tu invitată, moda ar fi ultima ta problemă.

– Te îmbraci ca o femeie adunată de pe străzi de când ai ajuns aici. Nu vrei să faci impresie bună?

– În fața unor adolescenți depresivi? Nu prea.

Tully se ridică în picioare și traversă încăperea, oprindu-se în fața lui Marah. Ridică brațul încet și își lipi palma de obrazul fetei.

– Eu am multe trăsături de caracter absolut grozave. Am și câteva defecte, recunosc, dar pe de-a-ntregul sunt o persoană uimitoare. Nu judec oamenii sau chestii de genul ăsta, ci doar acțiunile lor, chiar și atunci când fac lucruri nesăbuite; știu cât e de greu să fii om. Ideea e că te iubesc, dar nu sunt mama sau tatăl tău. Nu e datoria mea să văd că devii un adult inteligent, de succes, cu capul pe umeri. Datoria mea este să îți spun povești despre mama ta când vei fi pregătită și să te iubesc necondiționat. Ar trebui să spun ce-ar spune mama ta – atunci când îmi pot da seama ce anume. De obicei, mă cam împotmolesc, dar de data asta e ușor. Zâmbi drăgăstos. Te ascunzi, scumpo. În spatele părului slinos și al hainelor diforme. Dar eu te văd, și ar fi timpul să te întorci la noi.

Tully nu-i oferi lui Marah răgazul necesar pentru replică. În schimb, o luă de mână, parcurseră holul, traversară dormitorul lui Tully și intrară în garderoba imensă a lui Tully (care, inițial, fusese un dormitor – atât de mare era). Acolo, Tully alese o bluză albă creponată, pe corp, cu un anchior adânc și dantelă în jurul gulerului.

– Vei purta asta.

– Cui îi pasă?

Tully ignoră comentariul și luă bluza de pe umeraș.

– Ce trist! Când purtam bluza asta, mă consideram grasă. Acum, n-aș putea s-o mai închei. Ține.

Marah smulse bluza din mâna lui Tully și intră la baie. Nu voia ca Tully să-i vadă cicatricile; una era să audă că se tăia, și altceva, să vadă rețeaua de cicatrici albicioase de pe pielea ei. Țesătura albă, creponată i le acoperea; crea efectul că se vede pielea, dar avea o căptușeală nude. Când se duse în fața oglinzii, aproape că nu se recunoscu. Trupul zvelt îi era pus în evidență de croiala pe corp a bluzei; îi scotea la lumină feminitatea. Blugii i se mulau pe coapsele slabe. Ciudat lucru, se simțea emoționată când intră din nou în dormitor. Tully avea dreptate: Marah se ascunsese, deși nu știuse asta. Acum se simțea vulnerabilă.

Tully trase elasticul din părul fetei, lăsându-l să cadă liber pe umeri.

– Ești superbă. Orice băiat de la întâlnire va fi înnebunit de tine. Crede-mă.

– Mersi.

– Nu că ne-ar păsa ce cred băieții de la terapie. Doar spun și eu așa.

– Eu sunt o fată care merge terapie, spuse ea încet. Nebună.

– Ești tristă, nu nebună. Tristețea ta are un motiv. Haide, trebuie să mergem.

Marah ieși cu Tully din apartament, coborând în holul clădirii. Merseră pe jos pe First Street până în zona veche a orașului, Pioneer Square. Tully se opri în fața unei clădiri scunde din cărămidă cu fațadă albă, datând de dinainte de Marele Incendiu din Seattle.

– Vrei să te însoțesc înăuntru?

– Doamne ferește, nu! Tipul cu ochii dați cu dermatograf mă crede deja Miss Suburbia. Însoțitoare mi-ar mai trebui.

– Băiatul din sala de așteptare? Edward Mâini-de-foarfecă? Și ar trebui să îmi pese de părerea lui?

– Spun doar că ar fi jenant. Am optișpe ani.

– M-am prins. În regulă. Poate că sub tot machiajul ăla se ascunde Johnny Depp. Tully se întoarse spre ea. Deci, știi cum să ajungi înapoi acasă? Opt străzi mai încolo, pe First. Numele portarului este Stanley.

Marah încuviință din cap. Mama ei nu ar fi lăsat-o în ruptul capului singură în această zonă a orașului după căderea întunericului.

Marah își puse bareta poșetei de piele pe umăr și plecă. Clădirea din fața ei semăna cu multe dintre edificiile vechi din cărămidă din Pioneer Square; interiorul era întunecos, iar holul, îngust și fără ferestre. Un singur bec atârna din tavan, aruncând o lumină slabă. Un panou era plin de tot felul de bucățele de hârtie și anunțuri privind întâlniri ale alcoolicilor anonimi, câini pierduți, mașini de vânzare și alte asemenea chestii.

Marah coborî scările într-un subsol mirosind a mucegai.

În fața ușii închise, pe care fusese lipită o hârtie conținând cuvintele GRUPUL ADOLESCENȚILOR DEPRESIVI, se opri, cu gândul de a face cale-ntoarsă. Cine naiba ar fi vrut să intre într-un astfel de *grup*?

Deschise ușa și intră.

Era o încăpere mare, bine luminată cu neoane fluorescente; pe o masă lungă, amplasată la unul din capete, se găseau o cafetieră, cești și niște prăjituri, ca la o vânzare de dulciuri organizată la școală pentru strângere de fonduri. În centrul încăperii, câteva scaune metalice formau un cerc larg. Pe podea, în fața fiecărui scaun, se afla câte o cutie cu șervețele de hârtie.

Grozav.

Sosiseră deja patru adolescenți, care ședeau pe scaune. Marah se uită la ceilalți... pacienți? participanți? nebuni?... printre șuvițele de păr negru căzute peste ochi. Se afla acolo o fată foarte corpolentă, cu un ten acneic și păr slinos, care își rodea atât de agresiv unghia

degetului mare, că semăna cu un castor care încearcă să deschidă o stridie. Lângă ea şedea o fată atât de slabă, că dacă s-ar fi întors într-o parte ar fi dispărut. Era cheală pe o parte a capului. Locul de lângă ea era ocupat de o fată îmbrăcată toată în negru, cu un păr în nuanţă magenta şi numeroase piercinguri faciale. Trăgea cu ochiul la un băiat durduliu cu ochelari cu ramă groasă din os, care stătea lângă ea şi se juca pe telefon.

Dr. Bloom ocupa scaunul din interiorul cercului; era îmbrăcată în nişte pantaloni bleumarin pe picior şi cu o helancă gri. Nimic ţipător. Marah nu se lăsă păcălită de aspectul neutru al vestimentaţiei din pricina acelei priviri de vultureşti pe care dr. Bloom i-o aruncă.

– Ne bucurăm că ai putut veni, Marah. Nu-i aşa? spuse dr. Bloom către grup.

Câţiva dintre participanţi ridicară din umeri. Majoritatea nici măcar nu se sinchisiră să ridice privirile.

Marah se aşeză lângă fata corpolentă. Nu apucă să îşi ocupe locul pe scaun, că uşa se deschise şi intră Paxton. La fel ca la prima întâlnire cu el, era îmbrăcat în stil gotic: blugi negri, bocanci cu şireturile dezlegate şi un tricou negru lălâu. Un şir de cuvinte tatuate îi şerpuia de-a lungul claviculei şi i se încolăcea în jurul gâtului. Marah îşi mută numaidecât privirea în altă parte.

Tânărul se aşeză în faţa lui Marah, lângă fata cu părul magenta.

Marah numără până la cincizeci şi abia după aceea îl privi din nou.

El se uita fix la ea, afişând acel zâmbet care sugera că ştie că fata îl place. Ea dădu ochii peste cap şi privi în altă parte.

– Păi, este ora şapte, aşa că putem începe, spuse dr. Bloom. După cum vedeţi, avem un nou membru: Marah. Cine-ar vrea să facă prezentările?

Toţi se uitară care-ncotro, începură să îşi roadă unghiile, să ridice din umeri. În cele din urmă, Părul Magenta sparse gheaţa:

– Of, la naiba. Eu sunt Ricki. Mama, moartă. Grasa e Denise. Bunică-sa are Parkinson. Todd nu vorbeşte de patru luni, deci nu ştim care e problema lui. Elisa nu mai mănâncă nimic de când s-a sinucis taică-su. Şi Pax e aici prin hotărâre judecătorească. Soră moartă. Fata se uită la Marah. Povestea ta care-i?

Marah simți asupra ei ochii tuturor.

– Eu... Eu...

– Mr. Fotbal n-a invitat-o la balul de absolvire, spuse fata corpolentă, chicotind nervos la propria glumă.

Câțiva dintre ceilalți participanți chicotiră și ei pe înfundate.

– Nu suntem aici ca să-i judecăm pe ceilalți, spuse dr. Bloom. Cu toții știți cât doare acest lucru, nu-i așa?

Aceste cuvinte îi calmară.

– Se taie, spuse Pax încet. Stătea tolănit pe scaun, cu un braț revărsat peste scaunul Părului Magenta, picior peste picior. Dar de ce?

Marah îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Paxton, interveni dr. Bloom. Acesta este un grup de *suport*. Viața e grea. Ați cunoscut cu toții asta, pe pielea voastră, de la o vârstă fragedă. Fiecare dintre voi a suferit o pierdere grea și știți cât poate fi de greu să mergi mai departe când cineva drag a murit sau cineva care ar fi trebuit să vă poarte de grijă v-a trădat încrederea.

– Mama a murit, spuse Marah pe un ton lipsit de inflexiuni.

– Ai vrea să vorbești despre ea? întrebă cu blândețe dr. Bloom.

Marah nu-și putea lua ochii de la Paxton. Privirea lui aurie o fermeca.

– Nu.

– Cine-ar vrea? spuse el încet.

– Dar tu, Paxton? spuse dr. Bloom. Ai dori să împărtășești ceva anume grupului?

– Să nu suferi niciodată înseamnă să nu fi fost niciodată binecuvântat, spuse el ridicând neglijent din umeri.

– Paxton, spuse dr. Bloom, am discutat deja despre faptul de a ne ascunde în spatele cuvintelor altora. Tu ai aproape douăzeci și doi de ani. E timpul să-ți găsești propria voce.

Douăzeci și doi.

– N-ați vrea să auziți ce am eu de spus, replică Paxton.

Deși stătea tolănit, creând impresia că nu-l interesează nici o persoană din acea încăpere, în ochi avea o privire intensă, perfidă, aproape înfricoșătoare.

Hotărâre judecătorească.

De ce s-ar dispune prin hotărâre judecătorească ca o persoană să urmeze terapie de grup?

– Dimpotrivă, Paxton, spuse dr. Bloom; tu vii aici de luni de zile şi nu ai vorbit nici măcar o dată despre sora ta.

– Şi nici n-am s-o fac, spuse el, privindu-şi unghiile date cu ojă neagră.

– Tribunalul...

– Îmi poate impune să vin, dar nu mă poate sili să vorbesc.

Dr. Bloom făcu o grimasă dezaprobatoare. Îl privi fix pe Paxton îndelung, apoi zâmbi iar, întorcându-se uşor pentru a-şi îndrepta atenţia către Fata Băţ.

– Elisa, poate că ai vrea tu să ne spui mai multe despre cum a mers cu mâncatul săptămâna asta...

O oră mai târziu, ca la auzul unei alarme secrete, tinerii se ridicară de la locurile lor şi ieşiră în grabă din încăpere. Marah nu fusese pregătită. Când se aplecă să îşi ia geanta de pe podea şi se ridică în picioare, doar dr. Bloom era tot acolo.

– Sper că nu a fost prea dureros, spuse doctoriţa, venind la ea. E posibil ca începutul să fie dificil.

Marah îşi aruncă ochii la uşa deschisă.

– Nu. În regulă. Adică da. Mersi. A fost grozav.

Abia aştepta să iasă din încăperea aceea care mirosea a fursecuri râncede şi a cafea arsă. Ieşi la aer şi se opri brusc. Străzile erau aglomerate. În această seară de miercuri din luna iunie, Pioneer Square era un furnicar de turişti şi de localnici. Din restaurante şi din baruri se auzea muzică.

Paxton apăru din întuneric lângă ea; îi percepu şuierul respiraţiei cu o fracţiune de secundă înainte să îl vadă.

– Mă aşteptai, spuse el.

Ea râse.

– Da, pentru că mă dau în vânt după băieţi fardaţi. Se întoarse cu faţa la el. Tu mă aşteptai pe mine.

– Şi ce dacă?

– De ce?

– Va trebui să vii cu mine ca să afli.

Îi întinse mâna.

În lumina stradală galbenă, Marah îi văzu mâna albă şi degetele lungi... şi cicatricile care se întindeau ca nişte semne egale de-a latul încheieturii.

Urme de tăieturi.

– Acum eşti speriată, spuse el încet.

Ea clătină din cap.

– Dar eşti o fată de treabă din suburbii.

– Am fost cândva.

Când rosti aceste cuvinte, simţi cum tensiunea din piept îi dispare încetul cu încetul. Poate ar fi reuşit să se schimbe cumva, să capete o altă înfăţişare, şi astfel, nu ar mai fost la fel de dureros să vadă zâmbetul mamei când se privea în oglindă.

– Marah? Paxton?

Dr. Bloom veni pe trotuar în spatele lor. Marah simţi un soi de tristeţe ciudată, ca şi cum o bună oportunitate se dusese pe apa sâmbetei.

– Ai grijă, spuse dr. Bloom, privind peste drum, încotro privea Marah, spre locul unde Paxton aştepta fumând în umbră, între două clădiri.

– E un băiat periculos?

După o clipă de tăcere, dr. Bloom îi vorbi:

– Nu-ţi pot răspunde la asta, Marah. Acelaşi răspuns l-aş da şi dacă cineva s-ar interesa despre tine. Dar te-aş întreba un lucru: Tu te uiţi la el *pentru că* este periculos? Genul ăsta de comportament poate fi riscant pentru o fată vulnerabilă.

– Eu nu mă uit deloc la el, spuse Marah.

– Nu, spuse dr. Bloom. Bineînţeles că nu.

Şi cu asta, Marah îşi aşeză geanta pe umăr şi porni către casă pe strada întunecată. Pe drumul de întoarcere către apartamentul lui Tully, i se păru că aude paşi în urma ei, dar de câte ori se întoarse, nu zări pe nimeni.

Urcând spre apartament, Marah îşi privi reflexia în pereţii cu oglinzi ai liftului. Toată viaţa i se spusese că era frumoasă, şi, mare

parte din perioada adolescenței, asta fusese tot ce voise să audă. În anii de dinainte să se îmbolnăvească mama ei, petrecuse multe ore studiindu-și chipul, fardându-l, aranjându-și părul, astfel încât băieți precum Tyler Britt să o observe. Dar, după ce mama ei se îmbolnăvise, situația se schimbase. Acum nu vedea decât zâmbetul mamei și ochii tatălui, ceea ce făcea ca fiecare privire în oglindă să fie dureroasă.

Acum însă vedea cât de mult slăbise, ce paloare căpătase, în cele douăzeci de luni care se scurseseră de la decesul mamei. Privirea tristă din ochii ei o deprima. Dar la urma urmei, totul o deprima acum.

La ultimul etaj, ieși din lift și se îndreptă către apartamentul lui Tully. Descuie ușa, intră în apartamentul strălucitor și merse în camera de zi.

Tully era acolo, plimbându-se în fața peretelui din sticlă cu vedere spre orașul nocturn. Ținea în mână un pahar cu vin și vorbea la telefon; mai bine zis, urla.

– *The Apprentice?* Faci mișto de mine? Doar n-am decăzut într-atât. Se întoarse, o văzu pe Marah și afișă un zâmbet palid. Oh. Marah. Trebuie să închid, George, spuse ea râzând, apoi închise și aruncă telefonul pe sofa, ducându-se spre Marah cu brațele deschise și îmbrățișând-o strâns.

– Ei, cum a fost? întrebă ea în cele din urmă, dându-se un pas înapoi.

Marah știa care era răspunsul așteptat. Ar fi trebuit să spună: *A fost grozav, minunat, perfect. Mă simt mai bine acum.* Dar îi era cu neputință să rostească aceste cuvinte. Deschise gura și nu scoase nici un sunet.

Tully mijì ochii, luând privirea aceea de jurnalist care descoperă o poveste, pe care Marah o cunoștea.

– Ciocolată fierbinte, decretă ea și o conduse pe Marah în bucătărie.

Tully pregăti două căni de ciocolată fierbinte cu frișcă și le duse în camera de oaspeți. Marah se sui în pat ca pe vremea când era mică. Tully o urmă. Se așezară una lângă cealaltă, cu spatele lipit de speteaza capitonată a canapelei, tapisată cu mătase gri. O fereastră

uriaşă încadra orizontul Seattle-ului, care sclipea în tonuri vii pe fundalul cerului înstelat.

– Deci, povesteşte-mi tot, spuse Tully.

Marah ridică din umeri.

– Indivizii din grup sunt cam la pământ.

– Crezi că te va ajuta chestia asta?

– Nu. Şi nici nu vreau s-o mai văd pe dr. Bloom. Putem anula întâlnirea de mâine? Adică, ce rost are?

Tully luă o înghiţitură din ciocolata fierbinte, apoi se aplecă într-o parte ca să-şi lase cana pe noptieră.

– N-am să te mint, Marah, spuse ea într-un sfârşit. În lumea reală, nu m-am priceput niciodată să dau sfaturi despre relaţii, dar, poate că dacă aş fi învăţat cum să abordez lucrurile la vârsta ta, nu aş fi fost o ratată aşa cum sunt acum.

– Tu chiar crezi că ajută să stau de vorbă cu o străină şi să mă întâlnesc cu un grup de ţicniţi într-un subsol plin de mucegai?

În clipa în care rosti cuvântul *ţicniţi*, se gândi la tipul acela, Paxton, şi la felul în care o privise.

– Poate.

Marah se uită la Tully.

– Dar este terapie, Tully. Terapie. Şi nu pot vorbi despre asta.

– Da, spuse Tully încet. Dar uite cum stau lucrurile, puştoaico. Mama ta m-a rugat să am grijă de tine şi asta am de gând să fac. Am fost prietena ei cea mai bună de pe vremea lui David Cassidy şi până în vremea celui de-al doilea preşedinte George Bush. Ea este vocea din capul meu. Şi ştiu prea bine ce-ar spune acum.

– Ce anume?

– Nu te da bătută, fetiţo.

Marah auzi vocea mamei sale în acele câteva cuvinte. Ştia că Tully are dreptate – asta ar fi spus mama ei acum –, dar nu era destul de puternică pentru a încerca. Dacă încercarea s-ar solda cu un eşec? Ce ar urma?

A doua zi era stabilit să sosească tatăl ei. Marah era foarte agitată. Își roase unghiile până la sânge. Când, în sfârșit, tata intră în apartamentul lui Tully, îi zâmbi lui Marah nu foarte convingător.

– Bună, tată.

Ar fi trebuit să fie fericită, dar reîntâlnirea cu el îi abătu gândul la mama ei și la pierderea suferită. Nu era de mirare că fusese nefericită în toată acea perioadă.

– Ce mai faci? o întrebă el, apropiindu-se timid și îmbrățișând-o stângaci.

Ce ar fi trebuit să răspundă? Avu tendința să mintă. *Bine fac.* Se uită la Tully, care aștepta tăcută, atitudine care nu o caracteriza.

– Mai bine, spuse ea până la urmă.

– Am găsit pe cineva în Los Angeles, un doctor specializat în adolescenți cu probleme, spuse tata. Te poate primi luni.

– Dar am a doua întâlnire cu dr. Bloom azi, spuse Marah.

– Știu, și mă bucur că te-a putut primi, dar trebuie să mergi regulat la terapie, spuse el. Acasă.

Marah nu știa dacă să zâmbească. Dacă tatăl ei ar fi bănuit cât de vulnerabilă se simțea ea în acel moment, ar fi suferit și mai mult. Un lucru știa totuși cu certitudine în acea clipă: nu se putea întoarce la Los Angeles cu el.

– Îmi place dr. Bloom, spuse ea. Iar grupul e cam nasol, dar nu mă deranjează.

Tata se încruntă.

– Dar dr. Bloom e în Seattle. Doctorul ăsta e în L.A....

– Vreau să rămân aici peste vară, tată. Să stau cu Tully. Îmi place dr. Bloom. Se întoarse către Tully, care părea stupefiată. Pot să rămân aici vara asta? Am să merg la dr. Bloom de două ori pe săptămână. Poate-o să ajute.

– Glumești? spuse tata. Tully nu e paznicul tău.

Marah se încrâncenă. Deodată, fu sigură că asta își dorea.

– Tată, nu mai am unșpe ani. Am optișpe, și oricum voi începe facultatea la UW în septembrie. În felul ăsta, îmi voi putea face noi prieteni și îi voi putea revedea pe cei vechi. Se duse la el. Te rog?

– Cred că... începu Tully.

– Știu ce crezi tu, se răsti tata. Tu ai fost cea care a considerat că e perfect în regulă să meargă la concertul Nine Inch Nails când avea doar paisprezece ani. Tot tu ai încurajat-o să se facă model la New York când era abia în clasa a opta.

Marah ridică privirea la el.

– Simt nevoia să respir, tată.

Observa ce luptă aprigă se dădea în interiorul lui – nu era pregătit să îi ofere libertate, dar își dădea seama totodată că ea asta își dorea. Poate chiar avea nevoie de asta.

– E o idee proastă, îi spuse el lui Tully. Tu nu ești în stare să ții în viață nici măcar plantele. Și habar nu ai cum stă treaba cu copiii.

– Dar este adult de-acum, spuse Tully.

– Te rog, tată! *Te rog!*

El oftă.

– La dracu'!

În acel moment, ea înțelese. Lucrurile erau aranjate.

– Mi-am dat demisia în L.A.. În septembrie, ne întoarcem în casa de pe insula Bainbridge. Am vrut să fie o surpriză. Vrem să locuim aici cât vei fi studentă la UW.

– Asta-i grozav, spuse Marah, fără să-i pese cu adevărat.

El privi către Tully.

– Ai face bine să ai mare grijă de fata mea, Tully.

– Ca de propria mea fiică, Johnny, promise Tully solemn.

Și cu asta, lucrurile erau aranjate.

O oră mai târziu, Marah stătea tolănită într-un fotoliu din cabinetul doctorului Bloom. Se holbase la ficusul din colț cel puțin zece minute în timp ce terapeuta mâzgălise ceva pe o hârtie.

– Ce tot scrii acolo? Vreo listă de cumpărături? întrebă Marah, privindu-și mâinile.

– Nu e o listă de cumpărături. Tu ce crezi că scriu?

– Nu știu. Dar dacă nu ai de gând să vorbești, de ce mă mai aflu aici?

– Aici, vocea ta este cea care contează, Marah. Și nu e cazul să-ți repet că ești liberă să pleci oricând vrei.

– Tully și tata sunt afară.

– Și nu vrei ca ei să știe că nu-ți pasă de terapie. De ce?

– Tu nu faci decât să *pui* întrebări?

– Pun o mulțime de întrebări. Întrebările te pot ajuta să-ți faci ordine în gânduri. Tu ești deprimată, Marah. Ești îndeajuns de inteligentă pentru a ști asta. Și te tai. Nu cred că ți-ar prinde rău să te gândești de ce faci asta.

Marah ridică privirea.

Privirea doctorului Bloom era neclintită.

– Chiar mi-aș dori să te ajut, dacă m-ai lăsa. Se opri. Vrei să fii fericită din nou?

Marah își dorea asta atât de mult, că o durea. Dorea să redevină fata de odinioară.

– Lasă-mă să te ajut.

Marah se gândi la rețeaua de cicatrici de pe coapsele și brațele ei, la felul în care o fascina durerea și la culoarea splendidă a sângelui ei.

Nu renunța, fetițo.

– Da, încuviință ea.

Imediat ce cuvântul îi ieși pe gură, simți o gheară în stomac din pricina stării anxioase care puse stăpânire pe ea.

– E un început, spuse dr. Bloom. Iar timpul nostru a expirat.

Marah se ridică în picioare și o urmă pe dr. Bloom spre ieșire. În sala de așteptare, îl văzu mai întâi pa tatăl ei. Ședea pe sofa lângă Tully, răsfoind o revistă fără să citească textul de pe paginile acesteia. Văzându-și fiica, se ridică în picioare.

Dr. Bloom preluă inițiativa conversației.

– Putem vorbi, domnule Ryan? În cabinetul meu?

– Vin și eu, spuse Tully, și plecară toți într-o clipă, iar Marah rămase singură în sala de așteptare.

Se uită la ușa închisă. Ce le spunea oare doctorița? Dr. Bloom îi promisese lui Marah că ședințele lor erau confidențiale. *Ai optsprezece ani*, spusese ea, *ești adult. Ce se petrece în cadrul acestor ședințe rămâne doar între noi.*

– Măi să fie.

Marah se întoarse încet.

Paxton stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate. Era îmbrăcat ca de obicei în negru din cap până-n picioare, iar vesta demodată

atârna pe pieptul lui alb, pe care se întrezărea un tatuaj ale cărui cuvinte şerpuiau începând din dreptul sternului până în jurul gâtului: *N-ai vrea să mi te alături în lentul meu declin spre nebunie?* Ea se uită la cuvintele imprimate caligrafic cu negru în timp ce el veni înspre ea.

– M-am gândit la tine. Îi atinse uşor dosul palmei, ca într-o mângâiere delicată. Ştii să te distrezi, fată din suburbii?

– În ce fel, sacrificând animale, de exemplu?

El îi aruncă un zâmbet seducător. Nimeni nu o mai devorase aşa din priviri, ca pe ceva comestibil.

– Hai să ne întâlnim mâine, la miezul nopţii.

– La miezul nopţii?

– Ora vrăjitoarelor. Pariez că până acum te-ai întâlnit doar cu băieţi drăguţi, la film sau la petreceri date pe marginea piscinei.

– Nu ştii nimic despre mine.

El îi zâmbi, privind-o drept în ochi, sigur pe sine.

– Vino.

– Nu.

– Consemnată! Biata fată bogată. În regulă, atunci. Dar am să te-aştept la pergola din Pioneer Square.

Pergola din Pioneer Square? Acolo unde dormeau noaptea oamenii străzii, cerşind ţigări turiştilor?

Ea auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

– Mulţumesc, dr. Bloom, auzi vocea tatălui ei.

Marah plecă de lângă Paxton. El râse încet, maliţios, la gestul ei, ceea ce o făcu să se oprească.

– Marah, spuse tatăl ei cu asprime în glas.

Nu se îndoia de ceea ce vedea tatăl ei: pe fiica lui cândva perfectă, cândva frumoasă, stând de vorbă cu un ratat care arăta ca o creatură ciudată.

– El este Paxton, i-l prezentă Marah tatălui ei. Face parte din grupul de terapie la care particip.

Tata aproape că nu-l privi în ochi pe Paxton.

– Să mergem, spuse tata, luând-o de mână şi ieşind cu ea din cabinet.

Capitolul 12

În noaptea aceea, după o zi lungă şi obositoare, în care tatăl ei încercase în tot felul de moduri subtile să o facă să se răzgândească asupra hotărârii de a rămâne în Seattle, Marah stătea întinsă pe pat, cu ochii în tavan. Îl convinsese, în sfârşit, pe tatăl ei să o lase să locuiască cu Tully pe perioada verii, dar el îi impusese o lungă listă de reguli de conduită. Marah simţea că o ia razna doar gândindu-se la ele, astfel că, după plecarea lui, fu extrem de uşurată.

A doua zi, ea şi Tully se purtară ca nişte turiste, bucurându-se de splendida amiază estivală pe malul apei. Dar la căderea serii, când se duse la culcare, gândul lui Marah zbură la Paxton.

Vino. La miezul nopţii.

Lângă ea, ceasul deşteptător electronic marca scurgerea minutelor cu un ticăit discret. Se uită într-o parte.

11.39.

11.40.

11.41.

Am să te-aştept la pergolă.

Era fascinată de Paxton. De ce să nu recunoască? Nu semăna cu nici un alt băiat pe care îl cunoscuse până atunci. În prezenţa lui, se simţea cumva provocată, *băgată în seamă*; vie.

Era o nebunie.

El era nebun. Și probabil periculos. Și Dumnezeu știe cât de dezorientată era oricum ea însăși ca să mai aibă nevoie să intre în astfel de încurcături. Mamei i-ar fi displăcut complet așa ceva.

11.42.

Ce fel de persoană îți cere să ieși la întâlnire în miez de noapte? Vandalii, drogații și, poate, vedetele rock. Paxton nu era vedetă rock, dar nici departe nu era după înfățișare.

11.43.

Marah se ridică în capul oaselor.

Avea să se ducă la întâlnirea cu el. Când decizia îi deveni clară în minte, ea știu că o luase cu mult timp în urmă, poate încă din clipa în care îi lansase el invitația. Coborî din pat și se îmbrăcă. Se spălă pe dinți și se fardă pentru prima oară după o veșnicie. Apoi ieși pe furiș din cameră, stingând luminile și închizând încet ușa în urma ei.

Umbrele dansau pe mobilă în întuneric; deasupra lor, Seattle-ul în timpul nopții era un caleidoscop de lumini viu colorate sub un cer de smoală. Ușa dormitorului lui Tully era închisă; pe dedesubt se vedea o lumină aprinsă.

11.49.

Își luă poșeta, își îndesă telefonul în buzunarul de la spate și dădu să plece. În ultima clipă, se opri și scrise repede un bilețel – *Sunt la întâlnire cu Paxton în Pioneer Square* – și fugi înapoi ca să-l pună sub perna ei. În eventualitatea în care poliția avea nevoie de un punct de pornire pentru cercetări.

Ieși tiptil din apartament și se furișă în lift. În hol, își băgă bărbia în piept și grăbi pasul pe podeaua din marmură. Cât ai bate din palme, ajunse în stradă, singură, pe trotuarul aglomerat. O luă la pas.

Pioneer Square era foarte animată chiar și la acea oră târzie. Restaurantele și barurile îi atrăgeau pe clienți înăuntru, care se revărsau apoi afară. Din când în când, aerul nopții era inundat de tonuri muzicale. Acesta fusese dintotdeauna cartierul rău famat al beților și șomerilor, încă de pe vremea când bușteni uriași se rostogoleau la vale pe Yesler Street către apă. Acum era în egală măsură paradisul oamenilor fără adăpost și al celor atrași de cluburi de noapte și de jazz-baruri – latura obscură și clandestină a vieții.

Pergola era un simbol local, o construcție din fier forjat negru, ornamentat, situată în colțul străzilor First și James. Sub ea, oamenii străzii stăteau pe bănci, acoperiți cu ziare și strânși ciopor ca să fumeze ori să stea la taclale.

Îl văzu pe Paxton înainte ca el să o vadă pe ea. Stătea sprijinit de unul dintre stâlpi, cu un carnețel în mână. Scria ceva când ea îl salută.

– Salut!

El ridică privirea.

– Ai venit, spuse el.

Ceva din vocea lui – sau din privirea lui – o făcu să își dea seama cât de mult își dorise ca ea să vină. Siguranța lui de sine nu fusese atât de puternică pe cât crezuse ea.

– Nu mi-e frică de tine, zise ea ferm.

– Mie mi-e frică de tine, răspunse el pe un ton firesc.

Marah habar nu avea ce însemna asta, dar își aminti că mama ei îi povestise cum fusese primul sărut al părinților ei. *Mi-a spus că îi e frică de mine*, relatase mama. *Nu conștientiza, dar era deja îndrăgostit de mine.*

Paxton întinse mâna.

– Ești pregătită, fată din suburbii?

Ea îl luă de mână.

– Sunt, băiat fardat.

Porniră împreună de-a lungul străzii, apoi urcară într-un autobuz murdar, hodorogit. Adevărul – pe care ea nu i l-ar fi mărturisit niciodată – era că ea nu mai umblase niciodată cu autobuzul. În aglomerația din interiorul puternic luminat, stătură lipiți unul de celălalt, privindu-se. El o fascina, o hipnotiza într-un fel cum nu i se mai întâmplase până atunci. Încercă să găsească ceva amuzant de spus, dar nu era în stare să gândească limpede. Când coborâră din autobuz, el o conduse în inima vieții pestrițe de noapte de pe Broadway. Marah se născuse în Seattle și crescuse pe o insulă ce se vedea din oraș, și cu toate astea, aici exista o lume despre care ea nu avea habar, strălucitoare, scăldată în culori vii, asemenea unui bâlci ce se strecura în cotloanele marelui oraș după lăsarea întunericului.

În universul lui Paxton, existau holuri întunecoase, cluburi fără ferestre şi cu băuturi din care ieşeau aburi când le ţineai în căuşul palmelor şi copii care trăiau pe străzi.

De acolo, luară un alt autobuz, iar de data asta, când coborâră, Seattle rămase în depărtare, o diademă strălucitoare pe bolta cerească a nopţii, dincolo de o întindere întunecată de apă. Peisajul era luminat doar de câţiva stâlpi.

Terenul din faţa ei cobora în pantă; la capătul lui, o imensitate mâncată de rugină se ascundea pe malurile întunecate. Gas Works Park. Recunoscu locul. În centrul acestui parc de lângă apă se afla vechea uzină de gazificare ce data de la începutul secolului. Veniseră aici cândva, în clasele elementare, într-o excursie cu şcoala. Paxton o luă de mână şi o conduse pe pajiştea înverzită într-o zonă a structurii ce semăna cu o grotă.

– Comitem o crimă? întrebă Marah.

– Îţi pasă? întrebă el.

– Nu.

Simţi cum o trece un uşor fior.

Nu făcuse niciodată ceva nesăbuit. Poate că sosise momentul ca situaţia să se schimbe.

Paxton o conduse mai departe, într-un loc ascuns din scheletul acela metalic ruginit, apoi trase o cutie de carton dintr-o ascunzătoare şi încropi un loc pe care să se aşeze amândoi.

– Asta e mereu aici? întrebă ea.

– Nu. Am pus-o aici pentru noi.

– Cum ai...

– Am ştiut, spuse el, privind-o fix într-un fel care îi făcu sângele să îi clocotească în vene. Ai băut vreodată absint? întrebă, scoţând o provizie destul de generoasă pentru un experiment ştiinţific.

Marah începu să tremure. Sentimentul de frică nu o părăsea, şi îşi zise în sinea ei: *Tipul ăsta e periculos*, ştiind că ar fi trebuit să plece în acel moment, înainte de a fi prea târziu. Dar nu fu capabilă.

– Nu. Ce-i ăsta?

– Magie într-o sticlă.

Aranjă câteva pahare şi câteva sticle, apoi îndeplini un fel de ritual de pregătire a băuturii cu linguri, zahăr cubic şi apă. Pe măsură

ce cubul de zahăr se topea în lichid, absintul își schimba culoarea, căpătând o nuanță de verde lăptos.

Îi întinse un pahar fetei, care se uită fix la el.

– Ai încredere.

Nu ar fi trebuit să se încreadă în el. Cu toate astea, duse încet paharul la buze și luă o înghițitură mică.

– Oh, făcu ea surprinsă. Are gust de lemn-dulce. Plăcut.

După ce bău alcool, noaptea păru să prindă viață. Adierea vântului îi flutură părul peste ochi, valurile se loveau cu un plesnet de maluri, metalul ruginit al uzinei părăsite trosnea și scotea sunete tânguitoare.

Băuse aproape pe tot și al doilea pahar de absint când Paxton îi luă mâna și o întoarse cu palma în sus. Urmări conturul liniilor din palmă, de-a lungul pielii de pe interiorul antebrațului, până la prima cicatrice sidefie.

– Sângele poate fi atât de frumos, de purificator. Iar durerea ține doar o clipă – o prea frumoasă clipă – și pe urmă s-a dus.

Marah inspiră adânc. Absintul o relaxa. Se simțea amețită și deloc sigură de realitatea ce o înconjura, până când se privi în ochii aurii ai lui Paxton și își zise: *Știe.* În sfârșit, găsise pe cineva care o înțelegea.

– Tu când ai început?

– După ce-a murit sora mea.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea încet.

– Nici nu contează, spuse el, iar felul lui de a răspunde o impresionă profund.

Oamenii o întrebau mereu ce se întâmplase cu mama ei, ca și cum ar fi contat dacă murise de cancer, într-un accident de mașină sau în urma unui infarct. Murise în brațele mele, asta contează, și o văzusem coborâtă în mormânt.

Îl prinse de mână.

El o privi surprins, ca și cum ar fi uitat de prezența ei acolo.

– Ultimele ei cuvinte pe pământul ăsta au fost: „Nu mă lăsa, Paxton". Dar n-am avut încotro. Inspiră adânc, apoi expiră tot aerul. Pe urmă, își bău tot absintul dintr-o înghițitură. Drogurile au ucis-o.

Drogurile mele. De-aia sunt obligat prin hotărâre judecătorească să merg la terapie. Am avut de ales între asta şi pedeapsa cu închisoarea.

– Părinţii tăi?

– Au divorţat din cauza asta. Nici unul nu mă poate ierta, şi de ce ar face-o la urma urmei?

– Ţi-e dor de ei?

El ridică din umeri.

– Cu ce-ar schimba asta lucrurile?

– Deci, tu n-ai fost aşa...

Marah încuviinţă din cap sub privirea lui jenată de întrebarea ei, cu toate că îl mira. Nu îşi imaginase nici o clipă că acel băiat fusese diferit cândva, un licean obişnuit.

– Am avut nevoie de o schimbare, spuse el.

– Te-a ajutat în vreun fel?

– Nimeni nu mă întreabă cum îmi merge, în afară de dr. Bloom, iar ei nu-i pasă cu adevărat.

– Eşti norocos. Pe mine mă întreabă toată lumea cum îmi merge, fără să vrea careva să afle cu adevărat răspunsul.

– Uneori, vrei să fii lăsat pur şi simplu în pace.

– Exact, spuse ea, cuprinsă subit de un sentiment de conectare cu celălalt.

Băiatul ăsta o *cunoştea*, o vedea. Înţelegea.

– Nu am mai spus asta nimănui până acum, vorbi el, privind-o cu o fascinantă vulnerabilitate. Să fi fost ea oare singura capabilă să observe cât de distrus era? Eşti aici ca să-l calci pe nervi pe taică-tu? Pentru că...

– Nu.

Avu impulsul să adauge: *Şi eu vreau să fiu altcineva*. Dar ar fi sunat stupid şi de-a dreptul copilăresc.

El îi atinse faţa, iar acest gest al lui fu cel mai delicat de care avusese parte vreodată.

– Crezi în dragoste la prima vedere?

– Acum, da, spuse ea.

Momentul acesta părea de o solemnitate dezarmantă. El se aplecă încet în faţă, atât de încet, încât se aştepta probabil ca fata să îl

respingă, dar nu putu face asta. În acea clipă, nimic nu conta în afară de felul în care o privea el. Fusese pustiită, moartă până atunci, iar el o readusese la viață. Nici nu-i păsa dacă era periculos, dacă se droga sau dacă nu prezenta încredere. Sentimentul acela, acea revenire la viață, merita să-și asume riscul.

Sărutul lui fu exact așa cum visase ea dintotdeauna la un sărut.

– Hai să ne drogăm, murmură el suav, cu buzele lipite de ale ei. O să te facă să uiți tot.

Marah își dorea asta. Avea nevoie de asta. Nu fu nevoie decât să aprobe propunerea printr-o mișcare aproape imperceptibilă a capului.

3 septembrie 2010
Ora 13.16

Ping.

– Echipajul din cabină, ocupați-vă locurile, vă rog.

Marah lăsă amintirile și deschise ochii. Viața reală își făcu resimțită prezența în toată puterea cuvântului: era anul 2010. Ea avea douăzeci de ani și se afla într-un avion, zburând spre Seattle ca să o vadă pe Tully, care suferise un accident de mașină și avea șanse minime de supraviețuire.

– Ești bine?

Pax.

– Ei nu te iubesc, Marah. Nu așa cum te iubesc eu. Dacă te-ar iubi, ți-ar respecta deciziile.

Marah privi pe micul hublou în timp ce avionul aterizează și se deplasă spre terminal. Un bărbat în vestă portocalie dirija aeronava spre locul de parcare. Ignoră imaginea lui, vederea i se încețoșă, până când nu mai văzu decât imaginea fantomatică a propriului chip în geamul hubloului. Piele albă, păr roz, tăiat cu un briceag și dat cu gel ca să stea pe lângă urechi, ochi conturați cu dermatograf negru. Un piercing în sprânceană.

– Slavă Domnului! spuse Paxton când semnalul pentru prinderea centurilor de siguranță se stinse.

Își deschise centura și își luă sacoșa de hârtie maro de sub scaunul din față. Marah făcu și ea același lucru.

Tânăra parcurse terminalul strângând în mână toartele sacoșei mototolite și pătate, în care se aflau toate bunurile ei. Oamenii se uitau la ei după care își mutau repede privirea, parcă pentru a nu se molipsi de înfățișarea lor goth.

Afară, fumătorii stăteau grupați sub streașină, pufăind, în vreme ce vocea din difuzoare le reamintea că aceea era o zonă unde fumatul era interzis.

Marah își dorea acum să-și fi anunțat tatăl cu ce avion venise.

– Hai cu taxiul, propuse Paxton. Tocmai ai luat salariul, nu?

Marah ezită. Paxton părea că nu înțelege niciodată situația lor financiară. Salariul minim pe economie, pe care îl primea ea, nu le prilejuia luxul de a se deplasa cu taxiul de la SeaTac până în centrul Seattle-ului. La naiba, trebuise să își vândă sufletul pentru a obține banii care să îi ajute să nu fie evacuați în acea lună (*Nu te gândi la asta, nu acum*), ea fiind singura dintre toți colegii de apartament care avea o slujbă adevărată. Leaf vindea iarbă ca să aibă din ce trăi, iar Mouse cerșea. Nimeni nu voia să știe cu ce se ocupa Sabrina, dar părea să aibă mereu bani. Paxton era prea creativ ca să păstreze o slujbă stabilă – îi răpea din timpul pentru compus poezii, și acesta era viitorul lor.

Dar la un moment dat, când el își va vinde poeziile, vor fi bogați.

Ar fi putut să respingă ideea de a lua un taxi, dar în ultima vreme lui îi sărea mușchiul din orice. Nu era chiar atât de simplu pe cât crezuse să își vândă poeziile, ceea ce nu îi convenea deloc. Iar ea trebuia să îi dea mereu asigurări că este talentat.

– Bine, acceptă ea.

– Plus de asta, tăticu' o să-ți dea bani, spuse el.

Nu lăsă să se înțeleagă că această perspectivă l-ar deranja. Asta o nedumeri pe Marah. Era dorința lui ca ei doi să nu aibă legături cu familia ei. În cazul ăsta, de ce ar fi în regulă să accepte bani de la ei?

Se urcară într-un taxi și se instalară pe bancheta cafenie din spate.

Marah îi dădu șoferului numele spitalului și apoi se lăsă pe spate lângă Paxton, care o cuprinse cu brațul. El își deschise imediat

exemplarul ferfeniţit, cu colţuri îndoite, al romanului *În munţii nebuniei* de Lovecraft şi începu să citească.

Douăzeci de minute mai târziu, maşina se opri brusc în faţa spitalului.

Ploua; ca de obicei în luna septembrie, ploaia ba începea, ba se oprea. În faţa ei se înălţa clădirea spitalului, o structură vastă sub cerul plumburiu.

Intrară în holul puternic luminat, şi Marah se opri brusc. De câte ori mai intrase până atunci în acest hol?

De prea multe ori.

Stai cu mine în timpul chimioterapiei, fetiţa mea. Povesteşte-mi despre Tyler...

– Nu trebuie să faci asta, spuse Pax, părând uşor iritat. E viaţa ta, nu a lor.

Ea încercă să-l ia de mână, dar el se trase înapoi. Îl înţelese: încerca să o convingă de faptul că nu-şi dorea să se afle acolo. Când venea vorba despre familia ei, chiar dacă el îi era alături, Marah era singură.

La etajul patru, ieşiră din lift şi străbătură un hol bej, puternic luminat, ce ducea spre secţia de terapie intensivă. Cunoştea prea bine acel loc.

Îşi văzu tatăl şi bunica în sala de aşteptare. Tata ridică privirea şi o văzu. Ea încetini pasul, simţindu-se deopotrivă fragilă şi dispreţuitoare în prezenţa lui.

Tatăl se ridică încet în picioare. Probabil că mişcarea lui o alertase pe Margie, pentru că femeia se ridică şi ea în picioare. Se încruntă, fără îndoială neplăcut surprinsă de machiajul strident al lui Marah şi de părul ei roz.

Marah făcu eforturi să nu se oprească din mers. Nu-şi mai văzuse tatăl de multă vreme; fu uimită de înfăţişarea lui îmbătrânită.

Margie se repezi şi o strânse cu putere pe Marah în braţe.

– Întoarcerea acasă nu-i uşoară. Bravo ţie! Bunica se trase înapoi şi o privi pe Marah printre lacrimi. Părea mai slabă decât ultima oară când o văzuse Marah. Bunicul e acasă, îi aşteaptă pe fraţii tăi. Îţi transmite toată dragostea lui.

Fraţii ei. Marah simţi un nod în gât. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de dor îi fusese de ei.

Pătul tatei era mai cărunt decât şi-l amintea. Barba de o zi îi umbrea conturul maxilarului. Era îmbrăcat ca o vedetă rock ajunsă la senectute, într-un tricou spălăcit cu Van Halen şi nişte blugi Levi's uzaţi.

Se apropie cu mişcări cam ciudate şi o îmbrăţişă. Când îi dădu drumul şi se trase înapoi, ea ştiu că amândoi se gândeau când fuseseră ultima oară împreună. Ea, tata, Tully şi Paxton.

– Nu pot sta mult, spuse Marah.

– Ai ceva mai important de făcut?

– Văd că încă ne judeci, spuse Pax pe un ton molcom. Ce surpriză!

Tata părea decis să nu se uite la Pax, ca şi cum, ignorându-l pe iubitul fiicei lui, ar fi schimbat realitatea existenţei lui.

– Nu vreau să discut din nou despre asta. Ai venit aici să-ţi vezi naşa. Vrei s-o vezi?

– Da, spuse Marah.

În spatele ei, îl auzi pe Paxton scoţând un sunet batjocoritor. De câte ori îi amintise el că familia ei nu o accepta cu adevărat decât dacă era Marah Fata cea Cuminte, care se comporta cum voiau ei şi care arăta într-un anumit fel? Şi nu-i dovedise oare tatăl ei, în decembrie, anul trecut, că aşa stăteau lucrurile?

Asta nu e dragoste, afirmase Pax. *Ei nu o iubesc pe adevărata Marah, şi restul nici nu mai contează. Eu sunt cel care te iubeşte aşa cum eşti.*

– Să mergem, spuse tata. Te duc la ea.

Marah se întoarse spre Paxton.

– Vrei să...

El scutură din cap. Bineînţeles că nu dorea să meargă. Ura orice fel de prefăcătorie. Nu se putea preface că îi pasă de sănătatea lui Tully. Nu ar fi fost cinstit. Păcat; ei i-ar fi prins bine acum cineva care să o ţină de mână.

Marah şi tata se îndepărtară pe coridor. Oameni care veneau şi plecau se vânzoleau peste tot în jur. Asistente, doctori, infirmieri

și vizitatori, toți vorbind încet. Conversațiile în surdină potențau tăcerea așternută între ea și tatăl ei.

Tatăl se opri în fața unei rezerve de la terapie intensivă, cu pereți din sticlă, și se întoarse spre ea.

– Starea ei e foarte proastă. Pregătește-te.

– Nu te poți pregăti pentru rahatul în care te aruncă viața.

– Vorbe din tezaurul de înțelepciune Paxton Conrath, presupun.

– Tată...

El ridică mâna.

– Scuze. Dar e bine să fii pregătită. Tully nu arată bine. Doctorii i-au scăzut temperatura corpului și i-au indus o stare comatoasă în speranța că inflamația cerebrală se va retrage. Are o drenă care ar trebui să ajute. Au ras-o în cap și e bandajată din cap până-n picioare, așa că pregătește-te. Doctorii cred totuși că ne poate auzi. Bunica ta a stat două ore la ea azi, relatându-i amintiri de pe vremea când Tully și mama ta erau mici.

Marah încuviință din cap și întinse mâna să deschidă ușa.

– Scumpo?

Ea se opri și se întoarse.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în decembrie.

Ea îl privi, citind remușcare în ochii lui – și dragoste –, iar asta o afectă atât de profund că nu fu în stare decât să îngaime câteva cuvinte.

– Se mai întâmplă și chestii nasoale.

Nu avea puterea de a se gândi la el – și la relația lor – acum. Se întoarse, intră în rezervă și închise ușa în urma ei.

Zgomotul ușii închizându-se o transportă înapoi în timp. Deodată, avea din nou șaisprezece ani și intra în salonul de spital al mamei sale. *Vino aici, fetița mea, n-am să mă sparg. Poți să mă ții de mână...*

Marah scutură din cap ca să alunge acea amintire și se apropie de pat. Încăperea era curată, austeră, plină de aparate care scoteau tot felul de sunete. Dar ea o văzu doar pe Tully.

Nașa ei arăta... devastată – strivită, nici mai mult, nici mai puțin –, străpunsă de tot felul de ace și conectată la aparate. Fața îi

era tumefiată, plină de tăieturi și bandajată ici și colo; nasul părea fracturat. Fără păr, arăta micuță și lipsită de apărare, iar tubul montat la nivelul craniului era înspăimântător.

Este datoria mea să te iubesc.

Marah inspiră adânc. Ea era de vină pentru asta; nu se îndoia. Faptul că o trădase pe Tully era cu siguranță unul dintre motivele pentru care nașa ei se afla acolo, luptându-se să trăiască.

– Ce se întâmplă cu mine?

Nu dăduse niciodată glas acestei nedumeriri, nici când începuse să fumeze iarbă sau să facă sex cu Pax, nici când își tăiase părul cu un briceag sau își făcuse piercing în sprânceană cu un ac de siguranță, nici când își tatuase o cruciuliță celtică pe dosul încheieturii mâinii ori când fugise cu Pax, trăind din resturile găsite prin tomberoane. Nici măcar când vânduse povestea revistei *Star*.

Dar lansa în eter acum această întrebare. Își trădase nașa și fugise de familia ei, distrugând totul, frângând inimile celor mai importante persoane din viața ei. Ceva era în neregulă cu ea, fără îndoială.

Dar ce? De ce întorsese spatele cu atâta frondă tuturor celor care o iubeau? Și mai rău, de ce alesese să îi facă rău lui Tully?

– Știu că n-ai să mă ierți niciodată, spuse ea, dorindu-și acum, pentru prima oară, să fi știut cum să găsească calea de a se ierta pe sine.

M-am trezit într-o beznă desăvârșită, de mă întreb dacă nu cumva am fost îngropată de vie. Sau poate că sunt moartă.

Of, pentru numele lui Dumnezeu!

– Katie?

De data asta, cred că am scos un sunet. Numele ei, dar e de ajuns.

Închide ochii.

– Sunt închiși. E întuneric. Unde mă aflu? Poți să...

Șșșșt. Relaxează-te. Trebuie să asculți.

– Ascult. Poți să ne scoți de aici?

Concentrează-te. Ascultă. Poți s-o auzi.

Vocea îi tremură când spune „*o auzi*"

– ... –te. Iartă-mă. Te rog...

– Marah.

Când îi rostesc numele, se face lumină. Constat că sunt din nou într-un salon de spital. Am fost mereu aici? Ăsta e unicul loc pentru mine? În jurul meu sunt pereți de sticlă, prin care văd alte încăperi asemănătoare. În salonul meu, se află un pat înconjurat de aparate conectate la trupul meu inert: tuburi, electrozi, ghips, bandaje.

Marah stă lângă celălalt sine al meu.

Imaginea finei mele este neclară, are chipul puțin blurat. Are părul roz ca vata de zahăr, tăiat cu briceagul, și al dracului de urât, de zici că-i o creastă de cocoș, dat cu gel cum e, și e mai machiată decât Alice Cooper în plină glorie. O haină neagră lălâie o face să arate ca un copil care se joacă de-a Halloweenul.

Îmi rostește numele și se abține să nu plângă. O iubesc pe fata asta, iar tristețea ei îmi frânge sufletul. Pentru ea trebuie să mă trezesc. Îmi dau seama de asta. Am să deschid ochii și am să-i zâmbesc, și am să-i spun că totul este în regulă.

Mă concentrez din răsputeri.

– Marah, nu plânge, spun.

Nimic.

Trupul meu zace pur și simplu acolo, inert, respirând printr-un tub, cu ochii tumefiați și închiși.

– Cum o pot ajuta? o întreb pe Kate.

Va trebui să te trezești.

– Am încercat.

– ... Tully... Îmi pare rău... pentru ce-am făcut.

Lumina din încăpere licăre. Kate pleacă de lângă mine și plutește în jurul patului ca să se așeze lângă fiica ei.

Marah pare micuță, o umbră, pe lângă silueta radioasă a mamei sale. Kate șoptește: *Simte-mă, fetița mea.*

Marah tresare și ridică privirea.

– Ma-mama?

Tot aerul pare că părăsește încăperea. O secundă magică, în care văd că Marah crede.

Pe urmă se prăbușește înfrântă.

– Când am să mă-nvăț odată? Ai *murit*.

– Nu se poate anula? o întreb pe Kate încet.

Mă sperie să întreb asta, iar clipa de tăcere dintre întrebarea mea și răspunsul ei pare să dureze o eternitate. În cele din urmă, Kate întoarce privirea de la fata ei la mine.

Ce să se anuleze?

Îi arăt femeia din pat – celălalt sine al meu.

– Pot să mă trezesc?

Tu să-mi spui. Ce s-a-ntâmplat?

– Am încercat s-o ajut pe Marah, dar... serios. Când vreodată am fost eu persoana pe care să ți-o dorești alături?

Întotdeauna, Tul. Tu ai fost singura care nu a știut asta.

Se uită din nou la Marah, suspinând încet, cu multă tristețe.

M-am gândit măcar la Marah noaptea trecută? Nu-mi amintesc. Nu-mi pot aminti nimic din ce mi s-a întâmplat, iar când încerc, mă apasă un adevăr sumbru pe care îl resping.

– Mi-e frică să-mi amintesc ce s-a-ntâmplat.

Știu, dar trebuie. Vorbește cu mine. Amintește-ți.

Inspir adânc și scotocesc printre amintiri. De unde să încep povestea? Mă gândesc la lunile de după moartea ei și la toate schimbările care s-au petrecut. Familia Ryan s-a mutat în Los Angeles și am pierdut legătura cu ei, așa cum se întâmplă din cauza distanței și a suferinței. La începutul lui 2007, totul se schimbase. Oh, m-am mai întâlnit cu Margie. Luam prânzul cu ea o dată pe lună. Spunea mereu că abia aștepta să petreacă niște zile prin oraș, dar eu vedeam tristețea din ochii ei și felul în care mâinile începuseră să-i tremure, așa că nu am fost surprinsă când m-a anunțat că ea și Bud se mută în Arizona. După ce au plecat, am încercat din răsputeri să revin la o viață normală. Am aplicat pentru fiecare post de prezentator pe care l-am găsit. Am început cu primele zece companii din top și am tot coborât. Dar mereu eșuam. Ori eram supracalificată, ori subcalificată; unele posturi nu au vrut să intre în conflict cu rețeaua de televiziune angajându-mă. Altele auziseră de succesul meu fulminant. Motivele nu prea mai contau; rezultatul era același. Nu puteam fi angajată. Așa am ajuns în punctul de unde am pornit.

Închid ochii și îmi amintesc fiecare detaliu. În iunie 2008, cu mai puțin de o săptămână înainte de absolvirea lui Marah și la douăzeci de luni după funeralii, eu...

mă aflu în sala de așteptare de la KCPO, micul post de televiziune local din Seattle unde am lucrat pentru prima oară pentru Johnny, cu foarte mulți ani în urmă.

Birourile s-au mutat – postul s-a dezvoltat –, dar tot de mâna a doua arăta. În urmă cu doi ani, aș fi considerat că m-aș înjosi să lucrez la un post de știri locale.

Nu mai sunt femeia care am fost. Sunt ca o frunză în miez de iarnă, temându-mă de o rafală puternică de vânt.

M-am întors literalmente de unde am plecat. Am implorat să fiu primită la un interviu de Fred Rorback, pe care îl știu de mulți ani. El este acum managerul postului de aici.

– Domnișoară Hart? Domnul Rorback vă poate primi acum.

Mă ridic în picioare, zâmbind mai încrezătoare decât mă simt.

Azi o iau de la capăt. Asta îmi spun când mă intru în biroul lui Fred.

Este un birou mic și respingător, placat cu o imitație de lemn; pe o masă de lucru de un gri-metalizat, se află două calculatoare. Fred pare mai mic decât mi-l aminteam și, surprinzător, mai tânăr. La primul meu interviu cu el – în vara de dinaintea ultimului an de liceu –, mi se păruse mai bătrân decât dinozaurii. Acum îmi dau seama că este probabil cu doar douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Este chel și îmi zâmbește într-un fel care îmi displace. Are în ochi un fel de compasiune când se ridică și mă salută.

– Bună, Fred, spun eu, dând mâna cu el. Ce mult te bucuri că mă vezi!

– Bineînțeles, spune el, așezându-se la loc pe scaun. Pe masa lui stă un teanc de hârtii. Arată spre el. Știi ce sunt astea?

– Nu.

– Scrisorile pe care mi le-ai scris în 1977. O sută douăsprezece scrisori de la o fată de șaptesprezece ani, care cerea o slujbă la postul afiliat al BC. Am știut că vei ajunge cineva.

– Poate că n-aș fi ajuns dacă tu nu mi-ai fi dat acea șansă, în 1985.

– Nu ai avut nevoie de mine. Ţi-a fost scris să urci pe cele mai înalte culmi. Toată lumea a văzut asta. De câte ori te vedeam la televizor, eram mândru.

Simt că mă cuprinde tristeţea auzind aceste cuvinte. Eu nu m-am gândit niciodată la Fred după ce am plecat de la KLUE la New York. Cât de greu putea să fi fost să privesc măcar o dată înapoi, şi nu înainte?

– Mi-a părut rău să aud despre emisiunea ta, continuă el.

Şi iată-ne ajunşi la motivul prezenţei mele în biroul lui.

– Cred că am dat-o-n bară, spun eu încet.

El mă priveşte fix, aşteptând.

– Am nevoie de o slujbă, Fred, spun. Fac orice.

– Nu am nici un post vacant de prezentator de ştiri, Tully, şi chiar dacă aş avea, nu ai fi fericită...

– Orice, repet, strângând din pumni.

Sentimentul de ruşine îmi arde obrajii.

– Nu pot plăti...

– Banii nu sunt prioritatea mea. Am nevoie de o şansă, Fred. Trebuie să dovedesc că sunt un om de echipă.

El zâmbeşte trist.

– Tu n-ai fost niciodată un om de echipă, Tully. De aceea eşti un superstar. Îţi aminteşti de câte ori mi-ai dat de veste după ce ai obţinut slujba la reţeaua din New York? Niciodată. Atât de des. Ai venit în biroul meu, mi-ai mulţumit pentru oportunitate şi ai plecat. Acum te văd pentru prima oară de atunci.

Deznădejdea mă sufocă. Refuz totuşi să îi îngădui să observe cât de mult mă afectează cuvintele lui. Mândria este tot ce mi-a mai rămas.

El se apleacă în faţă, îşi sprijină coatele de masă şi îşi împreunează degetele. Mă priveşte printre palmele apropiate.

– Am o emisiune.

Îmi îndrept spatele.

– Se numeşte *Pulsul adolescenţei cu Kendra*. Sunt treizeci de minute de nimicuri. Dar Kendra este o persoană influentă, aşa cum erai tu. Este în anul patru la Blanchet, iar tatăl ei este proprietarul

postului, ăsta fiind și modul în care a obținut o emisiune dedicată adolescenților. Din cauza programului de la școală, emisiunea se înregistrează în zori. Fred face o pauză. Kendra are nevoie de un co-prezentator, un fel de persoană de control, care să o împiedice să exagereze cu emoțiile. Poți să joci rolul secundar pe lângă un nimeni într-o emisiune de mâna a cincea?

Pot?

Vreau să fiu recunoscătoare pentru această ofertă – și *sunt* recunoscătoare, sincer –, dar sunt totodată rănită și ofensată. Ar trebui să refuz. În marele proiect al reclădirii propriei imagini, asta nu mi-ar fi de cine știe ce ajutor.

Ar trebui să refuz și să aștept ceva mai demn de calibrul meu.

Dar a trecut atâta timp. Mă ucide faptul că nu am o slujbă, că sunt un *nimeni*. Nu mai pot duce această viață lipsită de esență. Și nu mi-ar prinde rău să îi fac o favoare acestui proprietar de post de televiziune.

Și, cine știe, poate că voi fi pentru Kendra un mentor la fel cum mi-a fost mie Edna Guber, cu ani în urmă.

– Accept, spun, și în timp ce rostesc răspunsul, simt cum îmi cade de pe umeri o povară imensă. Zâmbesc sincer. Îți mulțumesc, Fred.

– Ești mai bună de atât, Tully.

Oftez.

– Așa credeam și eu, Fred. Presupun că asta e una dintre problemele mele. O să dau lovitura aici. Vei vedea. Îți mulțumesc.

Capitolul 13

În noapte aceea stau trează până târziu şi navighez pe internet, căutând orice fel de informaţie despre noua mea parteneră de emisiune, Kendra Ladd. Aflu extrem de puţine lucruri despre ea. Are optsprezece ani, o atletă bunicică cu note strălucite şi bursă completă pentru UW, începând din toamnă. Se pare că ideea emisiunii i-ar fi venit pentru că, în zilele noastre, tinerilor nu li se respectă drepturile şi sunt derutaţi. Obiectivul emisiunii ei este „atragerea adolescenţilor". Cel puţin acesta a fost răspunsul ei la concursul Miss Seafair, cu un an în urmă, unde a ieşit pe locul doi. Un „rezultat dezamăgitor", se pare, din cauza căruia însă nu se va abate de la propriile ţeluri.

Citind acestea, dau ochii peste cap şi îmi spun: *Auzi şi tu, Katie.* Câteva ore mai târziu, când mă duc la culcare, sunt extenuată, dar nu mă ia somnul. Bufeurile nocturne sunt insuportabile, astfel că mă ridic din pat la ora două şi iau un somnifer, care îşi face efectul; următorul lucru pe care mi-l amintesc este alarma ceasului.

Sunt atât de sedată, că abia după o clipă îmi dau seama de ce sună deşteptătorul.

Apoi îmi amintesc. Arunc cât colo păturile şi mă dau jos buimacă din pat, cu ochii cârpiţi de somn. Este cinci dimineaţa şi arăt de parcă aş fi fost prinsă într-un năvod şi târâtă din ocean împreună cu captura zilei. Nu prea cred că o emisiune pentru adolescenţi are un profesionist la machiaj, aşa că mă aranjez singură cât pot de bine. Mă

îmbrac cu un costum negru – care îmi vine prea strâmt – şi o bluză albă şi ies din casă. În foarte scurt timp, parchez în faţa studioului.

Este o dimineaţă frumoasă în Seattle. Îmi anunţ prezenţa la recepţie (de când cu 9/11, securitatea a schimbat totul în profesia mea – chiar şi la o emisiune neînsemnată ca asta) şi merg în studio. Un producător, destul de tânăr pentru a-mi fi fiu, mă salută, mormăie ceva, cred, despre faptul că m-a recunoscut şi mă conduce pe platou.

– Kendra cam debordează de energie, spune el când ne aflăm în spatele camerei de luat vederi. Şi este prea impulsivă. Poate reuşiţi să o mai temperaţi, spune tânărul, fără convingere.

În clipa în care văd platoul, conştientizez că mă confrunt cu o mare problemă. Arată ca un dormitor snob de adolescentă, plin de atâtea trofee sportive, că ar putea scufunda un iaht.

Şi iat-o şi pe Kendra însăşi. Este înaltă, slabă ţăr, poartă nişte pantaloni scurţi de blugi minusculi, cămaşă în carouri cu volănaşe la guler, pălărie cu o panglică din lamé auriu şi nişte balerini. Are părul lung şi cârlionţat, iar machiajul îi evidenţiază frumuseţea naturală spectaculoasă.

Stă sprijinită de dulapul de haine, discutând cu camera de luat vederi de parcă ar fi cea mai apropiată confidentă a ei.

– ... Să discutăm acum despre regulile de scriere a unui SMS. Unii dintre copiii pe care îi cunosc fac nişte greşeli colosale. Pe vremuri, existau nişte cărţi din care aflai ce să spui şi cum să te comporţi, dar noi nu avem timp pentru chestii din astea demodate, nu-i aşa? Adolescenţii de azi fac totul în viteză. Aşadar, Kendra vă vine în ajutor. Zâmbeşte şi pleacă de lângă dulapul de haine, îndreptându-se relaxată spre pat. Pe podea, este un X albastru – semnul ei – pe care îl ratează. Am făcut o listă de cinci lucruri pe care să nu le trimiţi niciodată într-un SMS. Se mişcă prin cameră, ratând din nou semnul. Tully îl aude pe cameraman înjurând în barbă. Să începem cu chestiile despre sex. Să fim serioase, fetelor, instantanee cu sâni trimise iubitului – strict interzise...

– Tăiaţi, cere regizorul, iar cameramanul răsuflă uşurat.

– Kendra, spune regizorul. Poţi respecta scenariul?

Fata dă ochii peste cap şi începe să se joace cu telefonul.

– Continuă, spune producătorul, lovindu-mă uşor pe umăr; probabil că acest gest se dorea a fi unul de încurajare, dar eu l-am resimţit mai degrabă ca pe un îndemn.

Îmi îndrept umerii şi păşesc pe platou, zâmbind.

Kendra se încruntă la mine.

– Tu cine mai eşti? mă întreabă ea. Apoi, la microfon: Mă hărţuieşte cineva.

– Nu te hărţuiesc, crede-mă, spun, abţinându-mă cu greu să nu îmi arăt dezaprobarea.

Adolescenta face un balon din guma de mestecat.

– Arăţi ca o chelneriţă în costumul ăla. Se încruntă. Nu. Stai. Parcă semeni cu cineva.

– Tully Hart, mă recomand.

– Da! Semeni cu ea, doar că eşti mai grasă.

Îmi încleştez maxilarul. Din păcate, corpul meu alege fix acest moment ca să mă trădeze. Încep să am bufeuri. Mă fac roşie ca para focului la faţă, sunt sigură. Simt cum năduşesc.

– Eşti bine?

– Foarte bine, răspund pe un ton răstit. Sunt Tully Hart, noua ta parteneră de emisiune. Conform scenariului de azi, eu nu am nimic de făcut, dar putem discuta despre ziua de mâine. Între timp, trebuie să fii atentă la semne. În felul ăsta dovedeşti că eşti un profesionist.

Kendra se holbează la mine ca la o fiinţă de pe altă planetă.

– Eu nu am parteneră de emisiune. *Carl!*

Tânărul producător vine lângă mine într-o secundă, trăgându-mă înapoi în umbră.

– Cine este Carl? întreb.

– Regizorul, răspunde producătorul cu un oftat. Dar asta înseamnă de fapt că o să-l sune pe tati. V-au prevenit că a concediat deja patru partenere de platou?

– Nu, spun eu încet.

– Noi o poreclim Veruca Salt.

Mă uit la el inexpresiv.

– Obraznica răzgâiată din *Charlie şi fabrica de ciocolată*.

– Eşti concediată, ţipă Kendra la mine.

Cameramanul se aşază lângă mine. Se aprinde lumina roşie, iar Kendra zâmbeşte larg.

– Vorbim despre *sexting*[1] înainte de pauză. Dacă nu ştiţi ce înseamnă, nu cred că trebuie să vă faceţi griji din acest motiv, dar dacă ştiţi...

Ies din studio. Parcă nu mai am bufeuri. Simt cum mi se usucă picăturile de sudoare de pe frunte, iar obrajii mi se răcoresc, dar sentimentul de ruşine nu îmi trece cu una, cu două; nici furia. Când ies din studio şi păşesc din nou pe trotuarul din Seattle, mă bântuie sentimentul eşecului. *În halul ăsta* am ajuns? Să fiu făcută grasă şi să fiu concediată de o adolescentă lipsită de talent?

Cel mai mult îmi doresc acum să îmi sun cea mai bună prietenă, care să îmi dea asigurări că lucrurile se vor îmbunătăţi.

Nu pot respira.

Nu pot *respira*.

Calmează-te, îmi spun, dar mi-e rău fizic şi am febră şi nu pot să-mi recapăt suflul. Durerea îmi strânge pieptul.

Mi se înmoaie picioarele şi mă prăvălesc pe trotuar.

Mă ridic, înaintez cu paşi împleticiţi, fac semn unui taxi şi mă urc în el.

– Sacred Heart, reuşesc să îngaim, scotocind prin poşetă după o aspirină, pe care o mestec şi o înghit, pentru orice eventualitate.

La spital, îi arunc o bancnotă de douăzeci de dolari şoferului de taxi şi intru târâş-grăpiş la urgenţe.

– Atac de cord! urlu la femeia de la recepţie.

Îi atrag atenţia.

Dr. Grant stă aplecat asupra mea. Are un fel de ochelari de citit, din cei care se vând en-gros la Costco. În spatele lui, atârnă o perdea cu alb şi albastru, ce ne creează intimitate, atâta câtă poţi avea la sala de urgenţe a unui spital dintr-un mare oraş.

---

[1] Transmiterea de SMS-uri, fotografii sau filmuleţe erotice prin intermediul telefonului mobil

– Știi, Tully, nu trebuie să faci asemenea eforturi ca să mă vezi. Ți-am dat numărul meu de telefon. M-ai fi putut suna.

Nu am chef de glume. Mă întind pe pernele din spatele meu.

– Ești singurul doctor din spitalul ăsta?

El vine spre pat.

– Lăsând gluma deoparte, Tully, atacurile de panică sunt normale în timpul premenopauzei și al menopauzei. Din cauza dezechilibrului hormonal.

Și uite-așa, situația se înrăutățește. Sunt șomeră, din câte se pare imposibil de angajat; sunt grasă. Nu am, practic, o familie, prietena mea cea mai bună a murit, iar dr. Granola, aici de față, se uită doar o dată la mine și știe că mor pe dinăuntru.

– Aș vrea să îți fac niște analize la tiroidă.

– Și eu aș vrea să fiu gazda emisiunii *The Today Show*.

– Poftim?

Trag la o parte cearșaful subțire și cobor din pat, fără să-mi dau seama că doctorul mi-a văzut fundul prin crăpătura halatului de spital. Mă întorc repede, dar este prea târziu. L-a văzut.

– Nu există nici o dovadă că sunt la menopauză, spun.

– Există teste...

– Exact. Nu le vreau. Zâmbesc nervos. Unii oameni văd partea goală a paharului; alții o văd pe cea plină. Eu pun paharul într-un bufet și uit că e acolo. Înțelegi ideea?

El lasă din mână fișa mea.

– Ignori veștile proaste. Pricep. Vine la mine. Cum funcționează strategia asta în cazul tău?

Dumnezeule, urăsc să mă simt idioată ori patetică, iar bărbatul ăsta mă privește într-un fel anume, astfel că mă simt și una, și alta.

– Am nevoie de Xanax. Și de Ambien. M-au ajutat până acum. Mă uit la el. Mi-a expirat rețeta acum mult timp.

Este o minciună. Știu că ar trebui să îi spun că în ultimul an am primit aceste rețete de la câțiva doctori și că iau doze mai mari, dar nu fac asta.

– Nu sunt sigur că e o idee bună. Cu personalitatea ta...

– Nu mă cunoști. Asta e foarte clar.

– Nu, spune el. Așa este. Se apropie de mine. Mă abțin cu greu să nu mă trag înapoi. Dar știu cum arată oamenii depresivi și cum arată cei distruși.

Atunci îmi amintesc de soția și de fiica lui, moarte în accident de mașină. Și el se gândește la ele, bănuiesc. Deodată, citesc o tristețe profundă în ochii lui.

Scrie o rețetă și mi-o dă.

– Asta n-o să țină mult. Apelează la ajutor, Tully. Mergi și discută cu un specialist despre simptomele menopauzei și despre depresia cu care te confrunți.

– Mie nu mi s-a confirmat încă nici unul din diagnosticele tale, să știi.

– Știu.

– Deci, unde-mi sunt hainele?

Este o replică destul de răsuflată cu care să pun capăt unei conversații, dar altceva nu-mi vine în minte. Stau și mă holbez la el până pleacă. Apoi mă îmbrac și ies din spital. În farmacia de la parter, completez rețeta, iau două flacoane de Xanax și pornesc pe lungul drum spre casă.

Medicamentele își fac efectul: mă calmează, mă fac să mă simt perfect protejată. Inima îmi bate normal. Îmi scot telefonul din poșetă și îl sun pe Fred Rorback.

– Tully, răspunde el, iar eu îmi dau seama din intonație că a aflat despre plecarea mea. Ar fi trebuit să te avertizez.

– Îmi pare rău, Fred, spun.

– N-ai de ce.

– Mersi, Fred, spun.

Sunt pe punctul de a mă umili puțin, când trec pe lângă o librărie Barnes & Noble. Cartea din vitrină îmi atrage privirea.

Mă opresc locului; încremenesc. *Bineînțeles.* Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de la bun început.

– Trebuie să închid, Fred. Mersi încă o dată.

Înainte ca interlocutorul meu să spună ceva, închid. Din cauza Xanaxului, nu mai gândesc limpede, așa că trebuie să fac câteva încercări până să îmi sun agentul.

– George, spun tare când el răspunde. Ghici unde sunt?

– Păi, nu ești coprezentatoare a unei emisiuni TV de mâna a doua, la un post local de toată jena.

– Ai auzit?

Tipul oftează.

– Am auzit. Ar trebui să discuți aceste decizii cu mine, Tully.

– S-o lăsăm pe Kendra Nebuna, care oricum e o idioată. Ghici unde sunt?

– Unde?

– În fața unei librării.

– Și de ce-ar trebui să-mi pese?

– Pentru că mă uit la ultima carte biografică a Barbarei Walters, *Audition*. A ajuns în librării. Dacă îmi amintesc eu bine, a obținut cinci milioane de dolari pentru cartea asta. Iar DeGeneres a câștigat o avere. La naiba, nu a obținut ea un milion pentru cartea de eseuri? Asta s-ar putea să fie cea mai bună idee pe care-am avut-o vreodată. Vreau să scriu o carte.

– Ai scris vreodată vreo pagină de memorii?

– Nu. Dar cât de greu poate fi? Încep chiar în seara asta. Ce părere ai?

Momentul de tăcere se prelungește atât de mult, că simt nevoia să intervin.

– Ce zici?

Agentul meu oftează.

– Stai să arunc momeala, să văd dacă mușcă cineva. Dar dă-mi voie să te întreb, Tully: Ești sigură? Trecutul tău nu e curat lacrimă.

– Sunt sigură, George. Aranjează-mi afacerea.

Cât de greu poate fi? Doar sunt jurnalist. Voi scrie povestea vieții mele. Va fi un bestseller – inspirațională și sinceră.

Când ajung acasă, sunt entuziasmată pentru prima oară după o veșnicie. Îmi schimb costumul negru cu un trening. Îmi scot laptopul. Apoi mă cuibăresc pe sofa cu o cană de ceai alături și purced la lucru. Tastez: *Actul al doilea*.

Apoi derulez pagina în jos, las alineat și rămân cu ochii lipiți de ecranul alb.

Poate că titlul e o problemă.

Mă mai holbez o vreme la ecranul alb. Îndeajuns ca să decid că ceaiul este problema. Poate că vinul ar fi mai adecvat.

Îmi torn un pahar de vin și revin pe sofa.

Ecranul alb din nou.

Dau laptopul la o parte și mă uit la ceas. „Scriu" de câteva ore și nu am obținut nimic. Asta mă deprimă, dar alung acest gând.

Cercetare.

Orice scriitor trebuie să înceapă cu o sesiune de cercetare. Știu asta de pe vremea când practicam jurnalismul. Am fost la un moment dat jurnalist stagiar. Știu cum trebuie să sapi ca să găsești un subiect.

Iar povestea vieții mele nu face excepție. Am fost subiectul câtorva articole de revistă și știri TV, dar am trecut cu grijă peste toate. I-am îmbuibat pe oameni cu trecutul meu. Prin intermediul magiei televiziunii, am transformat o copilărie nefericită într-un basm demn de cel al Cenușăresei. *Biata Tully, abandonată de mama cea rea, devine o poveste americană de succes.*

Publicul meu a vrut acest basm, așa că i l-am oferit, iar era noastră este una a poveștilor Disney, nu a poveștilor Fraților Grimm; răul s-a prefăcut în lei animați și caracatițe cântărețe.

Aceste basme mi se potrivesc mănușă. De nenumărate ori am afirmat că a fost cumva o binecuvântare că am fost abandonată în repetate rânduri. Lipsa iubirii materne m-a făcut să fiu mai ambițioasă; acesta a fost adevărul așa cum l-am oferit eu. Ambiția, din punctul meu de vedere, m-a salvat.

Într-o autobiografie, va trebui să mărturisesc, o dată pentru totdeauna, adevărul. Asta m-a întrebat George. Am răspuns cu seninătate afirmativ, dar sunt în stare cu adevărat? Chiar sunt în stare?

Trebuie. Poate chiar am nevoie de asta.

O autobiografie de succes mi-ar putea reda viața pierdută.

Nu mi-a rămas cine știe ce din anii copilăriei, dar ceea ce am se află în boxa de la subsol, din garaj. N-am mai intrat în boxa aia de

mulți ani, ca să nu mai vorbim de conținutul cutiilor din boxă. Nu că aș fi neglijat să fac asta. Dar mi-am propus să nu mă uit în cutii.

Acum am s-o fac.

Însă decizia aceasta nu e fermă, ca orice decizie luată la disperare, și nu mă pot urni din loc. În schimb, mă duc la fereastră și stau acolo, bând pahare de vin unul după altul, până când cerul începe să se înnoreze și să se întunece.

– Fă-o, îi spun reflexiei mele din geam.

Mă forțez să mă desprind de la fereastră. La ieșirea din apartament, iau un stilou, un carnețel și, desigur, un pahar cu vin.

În garaj, îmi ia mai mult timp decât am preconizat până îmi identific boxa.

Descui ușa metalică, aprind lumina din interior și intru.

E puțin mai mare de un metru pătrat. Nu am intrat niciodată în vreuna dintre boxele celorlalți locatari, dar sunt destul de sigură că majoritatea sunt ticsite până în tavan cu cutii de plastic și de carton, inscripționate cu cuvinte de genul *Xmas, Vacanțe, Iarnă, Vară, Haine bebeluș* etc. În acele cutii se găsesc depozitate dovezi ale vieților lor.

Boxa mea este practic goală. Am depozitate acolo schiurile și rachetele mele de tenis, plus crosele de golf – echipament pentru sporturi pe care le-am încercat și la care am renunțat, dar de care sper să mă reapuc cândva –, o valiză și o oglindă veche, pe care am cumpărat-o din Franța și de care uitasem complet.

Încă două cutii. Două. Mărturia vieții mele nu ocupă prea mult spațiu.

Iau prima cutie. Pe ea scrie: *Aleea cu licurici*. Pe a doua cutie scrie: *Queen Anne*.

Mă cuprinde un fior de groază. Aceste două cutii reprezintă cele două jumătăți ale fostei mele vieți, bunica și mama mea. Indiferent ce ar conține, sunt lucruri pe care nu le-am mai văzut de decenii. La șaptesprezece ani, devenisem executorul testamentar al averii bunicii mele. Îmi lăsase moștenire totul mie – casa din Queen Anne și proprietatea de închiriat din Aleea cu licurici. Singură, abandonată din nou de mama mea și cu perspectiva de a fi dată în plasament, am strâns totul din casa din Queen Anne și am păstrat doar aceste

câteva lucruri, adică doar atât cât a încăput într-o cutie. Cutia din Aleea cu licurici conține cele câteva mărunțișuri strânse de mine și de mama în scurtul răstimp petrecut împreună. În toată viața mea, am convieţuit cu mama doar o dată, în 1974, în casa de pe Aleea cu licurici, până într-o zi, când ea a dispărut pur și simplu. Le-am spus mereu oamenilor că a fost o binecuvântare perioada aceea scurtă petrecută cu mama mea, pentru că atunci am cunoscut-o pe fata care avea să-mi devină cea mai bună prietenă. Și acesta e adevărul. A fost o binecuvântare. Dar a fost, în același timp, încă un abandon.

Iau o cuvertură veche și mă așez pe ea în genunchi. Apoi trag lângă mine cutia pe care scrie *Queen Anne*.

Mâinile îmi tremură când dau la o parte capacul. Pulsul mi se accelerează vertiginos, inima îmi bate nebunește. Respir greu. Ultima oară când am deschis cutia asta a fost în casa bunicii, pe când stăteam în genunchi în dormitorul meu. Asistenta socială îmi ceruse să fiu „gata" când vine să mă ia din casă. Eu împachetasem cu grijă, dar chiar și după acei cumpliți ani petrecuți cu mama mea, mă așteptam ca ea să mă salveze. Aveam șaptesprezece ani, cred. Singură pe lume și așteptând ca mama să vină și să mă salveze. Din nou.

Bag mâna în cutie. Primul lucru pe care îl găsesc în interiorul întunecat este vechiul meu album.

Uitasem complet de el.

Este de dimensiuni mari, dar subțire, cu Holly Hobbie pe copertă, având profilul ascuns de borul uriaș al bonetei caracteristice. Îmi trec vârfurile degetelor peste coperta albă. Buni îmi dăduse acest album când împlinisem unsprezece ani. Nu mult după aceea, apăruse la ușă, tam, nesam, mama, beată turtă, și mă luase cu ea în centrul Seattle-ului.

Niciodată nu am știut ce a avut în cap mama să facă în ziua aceea. Tot ce știu este că m-a abandonat pe pragul unei case din Pioneer Square, în toiul unui protest antirăzboi.

Mama ta are probleme, spusese buni mai târziu, în vreme ce eu stăteam pe podea și plângeam.

De-aia nu mă iubește?

– Ajunge, îmi spun. Asta e o poveste veche, o durere veche.

Deschid albumul şi văd o fotografie cu mine la unsprezece ani, pozând deja în faţa aparatului foto, aplecată deasupra unui tort, ca să suflu în lumânări.

Lipită pe pagina opusă este prima dintre sutele de scrisori pe care aveam să i le scriu mamei mele şi să nu i le expediez niciodată. *Dragă mami, azi am împlinit unsprezece ani...*

Închid albumul. Abia dacă l-am răsfoit, aproape nevăzând ce conţine, şi mă simt deja mai rău decât atunci când m-am apucat de această incursiune în trecutul meu. Cuvintele acestea o readuc la viaţă pe fata de odinioară, de care am încercat mereu să scap, pe fata aceea cu inima frântă.

Dacă Katie ar fi aici, aş putea scotoci prin cutia asta, aş avea puterea să îmi scot la lumină durerea şi să o analizez. Ea ar fi aici ca să spună: *Mama ta, o ratată*; şi: *Ia uite ce drăguţă eşti în fotografia asta.* Astfel de nimicuri pe care simt nevoia să le aud. Fără ea, îmi e imposibil să fac asta.

Mă ridic încet în picioare; îmi dau seama că am băut prea mult vin. *Bun.*

Nu mă sinchisesc să închid cutia şi ies din boxă, uitând chiar s-o încui. Cu puţin noroc, poate o să fure careva cutiile astea înainte să trebuiască să cotrobăi eu prin ele. La jumătatea drumului spre lift, îmi sună mobilul. Este Margie.

– Bună, Margie, răspund repede, recunoscătoare pentru că îmi distrăgea cineva atenţia.

– Bună, Tully. Îmi fac rezervare pentru sâmbătă seara spre Los Angeles. Cum se numea restaurantul ăla care îţi plăcea ţie foarte mult?

Zâmbesc. Cum de uitasem, fie şi pentru o clipă? La acest sfârşit de săptămână, Marah are festivitatea de absolvire a liceului. O să petrec două zile cu familiile Mularkey şi Ryan. Este un dar pe care nu am să-l consider că mi se cuvine. Poate chiar am să-l rog pe Johnny să mă ajute să-mi găsesc de lucru.

– Nu te îngrijora, Margie. Am făcut eu deja rezervare pentru toţi. Ora şapte, la Madeo.

Capitolul 14

La acest sfârşit de săptămână voi fi cea de odinioară. Mă voi preface că viaţa mea a reintrat pe făgaşul normal şi că nu s-a schimbat complet. Voi râde cu Johnny, voi sta cu fina mea şi voi juca jocuri Xbox cu gemenii.

Nu voi acorda atenţie faptului că unii membri ai familiei lor lipsesc. Mă voi concentra asupra celor rămaşi.

Dar când taxiul opreşte în faţa noii case cu arhitectură contemporană, situată pe un teren extrem de îngrijit din Beverly Hills, sentimentul de panică începe să îmi clatine hotărârea.

Kate ar detesta casa asta.

Un Xanax îmi calmează nervii zdruncinaţi.

Cobor din maşină şi îmi trag valijoara pe aleea pietruită. Ajung la intrare şi apăs butonul soneriei. Nu răspunde nimeni, aşa că deschid uşa şi intru, strigând.

Gemenii dau năvală pe o scară largă din marmură, ca doi căţeluşi, îmbrâncindu-se şi râzând cu gura până la urechi. La nouă ani şi jumătate, au amândoi un păr şaten lung, rebel şi feţe vesele. Chiuie de bucurie când mă văd. Eu n-am nici o clipă răgaz să mă pregătesc înainte să mă dezechilibrez din cauza îmbrăţişării lor exuberante.

– Am *ştiut* că o să vină, spune Lucas.

– Mincinosule, spune Wills, râzând. Eu am zis aşa. Şi apoi mi se adresează mie: Ce i-ai adus lui Marah?

– Probabil un Ferrari, spune Johnny, intrând în cameră.

Dintr-o singură privire, caleidoscopul trecutului nostru ni se desfăşoară în mare viteză prin faţa ochilor, ca un râu învolburat în care imaginile se amestecă. Ştiu că amândoi ne gândim la femeia care nu mai este printre noi şi la faptul că ne-am distanţat foarte mult. El vine la mine.

Îi dau un ghiont cu şoldul pentru că nu îmi găsesc cuvintele. Înainte ca el să apuce să spună ceva, o aud pe Margie strigându-mă. În câteva minute, sunt înconjurată de toţi – băieţii, Johnny, Bud şi Margie. Toţi vorbesc în acelaşi timp, cu zâmbete pe buze. Când gemenii îşi trag bunicii pe scări în sus, ca să joace un „joc Xbox dement", rămân din nou singură cu Johnny.

– Ce face Marah? întreb.

– Bine. Face bine, cred, spune el, dar oftatul lui sugerează că e mai mult decât atât. Tu ce faci? Tot aştept să reînceapă *Draga mea prietenă*.

Acesta e momentul potrivit. I-aş putea spune adevărul, l-aş putea chiar ruga să mă ajute. I-aş putea vorbi despre cariera mea ruinată şi să îi cer sfatul.

Nu mă simt în stare. Poate din cauza tristeţii lui sau a mândriei mele, ori din ambele motive. Ştiu cu siguranţă atât: că nu-i pot mărturisi lui Johnny cât de ruinată îmi este viaţa, mai ales după toate prin câte a trecut el. Nu am nevoie de compasiunea lui.

– Fac bine, spun. Îmi scriu memoriile. George mă asigură că va fi un succes.

– Deci, eşti bine, repetă el.

– Absolut.

Încuviinţează din cap şi priveşte în altă parte. Mai târziu, pe când mă ia valul bucuriei sincere de a fi din nou alături de aceşti oameni, mă cuprind remuşcările pentru că l-am minţit pe Johnny. Mă întreb dacă fac la fel de bine ca Marah.

Marah nu face bine. Învăţăm această lecţie în cel mai dur mod. Sâmbătă, ziua festivităţii de absolvire, când suntem adunaţi în camera de zi, Marah coboară scările. Arată palidă ca moartea, asta îmi vine în minte, sau fantomatică, palidă şi slabă, adusă de umeri

și cu un păr negru, tern, lipsit de viață, care îi atârnă ca o perdea peste ochi.

– Am nevoie de ajutor, spune ea după ce coboară scările, ridicând brațul. Îmi sângerează abundent.

Dau fuga să o ajut, la fel ca Johnny. Ne învrăjbim din nou unul contra celuilalt, ne aruncăm în față tot felul de vorbe. Dar eu știu atât: Marah are nevoie de ajutor, iar eu am promis să îi fiu alături. Îi jur lui Johnny că voi avea grijă de ea în Seattle, că o duc să o vadă dr. Bloom.

Johnny nu agreează ideea de a o lăsa să plece cu mine, dar ce opțiune are? Eu susțin că știu cum să o ajut, iar el habar nu are cum să procedeze într-o asemenea situație. În final, decide să o lase să stea la mine pe timpul verii. Dar nu-i place ideea. Absolut deloc. Și se asigură că înțeleg asta.

În iunie 2008, Marah se mută în apartamentul meu într-una din acele frumoase zile toride de început de vară care îi fac pe locuitorii Seattle-ului să iasă din casele lor întunecoase în pantalonii scurți de anul trecut, clipind din ochi ca niște cârtițe în lumina strălucitoare a zilei, scotocind după ochelarii de soare rătăciți pe undeva și nefolosiți de luni de zile.

Mă încearcă un sentiment de mândrie; niciodată nu am respectat o promisiune făcută lui Katie cu mai multă abnegație ca acum. Este adevărat că nu sunt chiar în apele mele zilele astea, că mă confrunt cu episoade de panică când mi-e lumea mai dragă. Și, într-adevăr, fac abuz de alcool și de Xanax. Nu mai pot dormi fără medicamente.

Dar toate astea vor dispărea acum, pentru că am de îndeplinit această obligație. O ajut să-și despacheteze valijoara, apoi, în prima noastră seară petrecută împreună, stăm în camera de zi, depănând amintiri despre mama ei, ca și cum Kate ar fi la magazin și trebuie să apară în orice clipă. Știu că toată prefăcătoria asta este o greșeală, dar avem nevoie de ea, amândouă.

– Ești pregătită pentru luni? întreb eu în sfârșit.

– Pentru întâlnirea cu dr. Bloom? spune ea. Nu, nu chiar.

– Îți voi fi alături pas cu pas, promit.

Nu știu ce altceva ar fi de spus.

A doua zi, în timp ce Marah este în cabinet cu dr. Bloom, eu mă plimb agitată de colo colo în sala de așteptare.

– Ai să faci șanț în covor. Ia un Xanax.

Rămân locului împietrită și mă întorc.

În ușă stă un tânăr. Este îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, are unghii date cu ojă și poartă atâtea bijuterii macabre, că ai putea umple cu ele un magazin de pe Bourbon Street. Dar sub toată această înfățișare goth se ascunde o frumusețe bizară. Înaintează cu un mers grațios, cam ca Richard Gere în filmul *Un gigolo american*, și se tolănește pe canapea. Ține în mână un volum de poezii.

Mi-ar prinde bine ceva cu care să îmi țin mintea ocupată, așa că mă duc la el și mă așez pe scaunul de alături. La o asemenea distanță, îi simt mirosul de marijuana și de parfum tămâios.

– De când vii la dr. Bloom?

El ridică din umeri.

– Nu de mult.

– Te ajută?

Îmi zâmbește șmecherește.

– Cine zice că am nevoie de ajutor? „Tot ceea ce vedem ori ce părem a fi e doar o nălucire-ntr-alta."

– Poe, recunosc. Cam clișeizat. Aș fi fost *cu adevărat* surprinsă de un citat din Rod McKuen.

– Cine?

Mi-e imposibil să nu zâmbesc. Nu m-am mai gândit de mulți ani la acest nume. În tinerețe, eu și Kate lecturam multă lirică de dragoste, care ne inducea o stare de bine, compusă de poeți precum Rod McKuen și Kahlil Gibran. Memorasem „Desiderata"

– Rod McKuen. Caută-l.

Înainte să îmi poată da vreo replică, ușa se deschide și sar în picioare. Marah iese din cabinet, palidă, zdruncinată. Cum de Johnny nu observase cât de slabă e? Mă duc imediat la ea.

– Cum a fost?

Înainte să răspundă, dr. Bloom apare în spatele ei și mă roagă să o însoțesc în cabinet.

– Mă întorc imediat, îi spun lui Marah şi plec cu dr. Bloom.

– Vreau să ne întâlnim de două ori pe săptămână, spune dr. Bloom încet. Cel puţin până începe şcoala în toamnă. Plus de asta, fac terapie cu un grup de tineri cu probleme, care ar putea să o ajute. Întâlnirile grupului sunt miercurea. La şapte seara.

– Va face orice îi recomanzi, promit eu.

– Oare?

– Desigur. Deci, cum a mers? întreb eu. A...

– Marah este adult, Tully. Şedinţele noastre sunt private.

– Ştiu. Am vrut doar să ştiu dacă a spus...

– Private.

– Of. Păi, ce să-i spun tatălui ei? Aşteaptă veşti de la mine.

Dr. Bloom cumpăneşte atent, apoi spune:

– Marah este fragilă, Tully. Sfatul meu pentru tine şi pentru tatăl ei ar fi să o trataţi ca atare.

– Ce înseamnă asta? Fragilă?

– Dicţionarul Webster ar oferi drept sinonime slab, gingaş, firav, delicat. Plăpând. Vulnerabil. Eu aş sta cu ochii pe ea cu foarte mare atenţie. Să-i fii alături. Extrem de uşor ar putea să ia o decizie greşită în starea în care se află acum.

– Mai rău decât că se taie?

– Aşa cum îţi poţi imagina, e posibil ca, uneori, fetele care se taie să scape lama prea adânc. Repet, n-o scăpa din ochi. Nu o abandona. Este fragilă.

Pe drumul spre casă, o întreb pe Marah cum a decurs întâlnirea cu dr. Bloom.

– Bine, e tot ce îmi spune.

În seara aceea, îl sun pe Johnny şi îi spun totul. Simt îngrijorarea din vocea lui, dar îi promit că am grijă de Marah. Stau cu ochii pe ea.

Când Marah merge la prima întâlnire a grupului de terapie, decid să lucrez la cartea mea. Măcar să încerc. Ecranul albastru mă scoate din minţi, aşa că plec un minut de lângă el. Îmi torn un pahar de vin şi mă duc la fereastră; privesc peisajul nocturn sclipitor al oraşului.

Sună telefonul şi mă reped să răspund. George, agentul meu, mă sună ca să-mi spună că ar exista oarece interes pentru proiectul cărţii mele – nici o ofertă încă, dar el crede că există speranţă. De asemenea, emisiunea *Celebrity Apprentice* mă vrea.

Ce să zic!

Îi spun lui George cât de ofensată mă simt de oferta lui când Marah intră pe uşă. Pregătesc două căni de ciocolată fierbinte şi ne aşezăm amândouă în pat, aşa cum făceam când era mică. Durează un timp până ce adevărul iese la iveală, dar Marah vorbeşte până la urmă.

– Nu pot vorbi cu ea despre mama.

Nu am replică la asta şi nici nu o pot insulta cu vreo minciună. Am fost obligată să merg la terapie de câteva ori în viaţa mea, şi sunt îndeajuns de inteligentă să ştiu că atacurile mele de panică recente au o cauză mai gravă decât un banal dezechilibru hormonal. Un fluviu de tristeţe îmi curge prin măruntaie; dintotdeauna a fost acolo, dar acum se umflă şi se revarsă peste maluri. Ştiu că, dacă nu îi acord atenţie, risc să mă înec în el cu totul. Dar nu cred că se va retrage cu ajutorul cuvintelor; nu cred că dacă voi face incursiuni printre amintirile mele, mă voi salva. Cred în resemnare, în stoicism.

Şi uite unde m-a adus asta.

O cuprind pe Marah cu braţul şi o trag mai aproape. Discutăm încet despre ceea ce o sperie; îi spun că mama ei ar dori să continue terapia. În final, mă rog să fi făcut un lucru bun, dar de unde să ştiu eu ce simte nevoia să audă un adolescent?

Stăm aşa mult timp, gândindu-ne amândouă la fantoma prezentă în cameră, femeia care ne-a adus împreună şi care ne-a părăsit.

A doua zi, soseşte Johnny şi încearcă să o convingă pe Marah să renunţe la şederea în Seattle şi să se întoarcă acasă, în Los Angeles, dar ea este fermă în decizia de a rămâne cu mine.

– Aştepţi cu nerăbdare să începi facultatea? întreb eu vineri după-amiază, după cea de-a doua întâlnire a lui Marah cu dr. Bloom.

Stau sprijinită de Marah, pe sofaua din sufrageria mea, cuibărite sub o pătură crem din caşmir. Johnny s-a întors la Los Angeles, iar noi două am rămas din nou singure.

– Aş spune mai degrabă speriată.

– Da, aşa a fost şi mama ta. Dar ne-a plăcut la nebunie, şi la fel o să-ţi placă şi ţie.

– Abia aştept cursul de scriere creativă.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Adică?

– Mama ta a fost o scriitoare talentată. Dacă i-ai citi jurnalul...

– Nu, spune Marah ferm.

Asta îmi spune de fiecare dată când abordez acest subiect delicat. Nu este pregătită să citească acele cuvinte scrise de mama ei pe patul de moarte. Nici nu e de condamnat. Este ca şi cum ai alege să îţi înfigi un pumnal direct în inimă. Dar există şi oarece consolare în cuvintele ei. Iar într-o bună zi, Marah va fi pregătită.

Telefonul sună lângă mine. Mă aplec şi verific cine mă apelează.

– Bună, George, răspund. Sper că nu m-ai sunat pentru cine ştie ce *reality show* de rahat.

– Bună. Te sun în legătură cu cartea ta. Avem o ofertă.

Simt o uşurare ameţitoare. Nici măcar nu mi-am dat seama cât de mult mă bazam pe asta. Mă depărtez de Marah şi îmi îndrept spatele.

– Slavă Domnului!

– Este singura ofertă pe care o avem. Şi nu e rea deloc.

Mă ridic şi încep să mă plimb de colo colo. Când agentul tău începe să-ţi negocieze afacerile, s-a zis cu tine.

– Cât, George?

– Nu uita, Tully...

– Cât?

– Cincizeci de mii de dolari.

Mă opresc.

– Ai spus cumva cincizeci de mii?

– Exact. În avans. Drepturi de autor.

Mă aşez atât de rapid, de parcă m-am prăbuşit. Din fericire, sub mine se află un scaun.

– Oh. Știu că sunt mulți bani pentru oamenii de rând. Nu m-am născut nici pe departe cu vreo stea în frunte. Dar am petrecut atât de mulți ani într-o lume extraordinară, că mă lovește în plin această dovadă că am pierdut atât de mult din faima de odinioară. Trudești pe brânci treizeci de ani și ai impresia că ai clădit ceva durabil.

– Asta este, Tully. Dar poate însemna revenirea ta în lumina reflectoarelor. Povestea ta seamănă cu a Cenușăresei. Vei fi din nou stăpâna lumii.

Mă simt nesigură pe mine. Abia pot să respir. Vreau să urlu, să jelesc, să lovesc sau să țip de toată această nedreptate. Dar am o singură opțiune, știu prea bine asta.

– Accept, spun.

În noaptea aceea, sunt prea încordată ca să dorm. La ora unsprezece, renunț. Aproximativ zece minute bântui prin apartamentul cufundat în întuneric. La un moment dat, dau să intru în camera lui Marah și să o trezesc, dar știu că ar fi o dovadă de egoism din partea mea, așa că rezist impulsului de a deschide ușa. În final, pe la 11.20, decid să mă apuc de lucru. Poate că scrisul mă va ajuta.

Mă bag din nou în pat și-mi trag laptopul în poală, deschizând cel mai recent document. Iată-l: *Actul al doilea*. Și un ecran albastru. Mă holbez la el, concentrându-mă atât de intens, că încep să-mi imaginez tot soiul de lucruri. Mi se pare că aud pași în hol, o ușă deschizându-se și închizându-se, dar pe urmă se face din nou liniște.

Cercetare. De asta am nevoie. Trebuie să văd ce e în cutiile din boxă.

Nu mai pot amâna momentul. După ce îmi torn un pahar cu vin, cobor în subsolul clădirii. Îngenunchez în fața cutiei, îmi impun să fiu puternică. Îmi amintesc că Random House a cumpărat cu bani grei aceste memorii. Iar eu nu trebuie decât să îmi scriu povestea vieții. Cu siguranță sunt în stare să găsesc cuvintele potrivite.

Mă duc la cutia *Queen Anne* și o deschid. Scot din ea albumul și îl așez pe podea, lângă mine. Nu sunt încă pregătită pentru el. Voi ajunge treptat la acea colecție de visuri și dezamăgiri.

Mă aplec şi mă uit în interiorul întunecos al cutiei. Primul lucru pe care îl văd este un iepuraş de pluş ponosit.

Mathilda.

Îi lipseşte un ochi negru lucios, iar mustăţile îi arată de parcă ar fi fost tăiate. Cadoul de la bunica fusese cel mai bun prieten al meu în copilărie.

O pun pe Mathilda deoparte şi bag din nou mâna în cutie. De data asta, pipăi ceva moale şi scot un tricou mic gri, imprimat cu personajul de desene animate Gorilla Magilla.

Îmi tremură mâna puţin.

De ce oare am păstrat tricoul ăsta?

Dar imediat ce formulez întrebarea, cunosc răspunsul. Mi l-a cumpărat mama. Este singurul lucru pe care îmi amintesc să mi-l fi dat.

O amintire le şterge pe toate celelalte.

Sunt mică, să fi avut vreo patru sau cinci anişori. Stau în scaunul meu, la masa din bucătărie, şi mă joc cu lingura în loc să-mi mănânc micul dejun, când intră *ea*. O străină.

Tallulah mea, spune ea, apropiindu-se încet, cu paşi împleticiţi. Miroase ciudat. A fum dulceag. *Ţi-a fost dor de mami?*

Sus, se aude un clopoţel sunând. *E bunicul*, spun eu.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că sunt în braţele acelei străine, iar ea iese în fugă din casă.

Buni vine în urma noastră, strigând:

– Opreşte-te! Dorothy...

Femeia spune ceva despre un *el* şi adaugă un şuvoi de cuvinte pe care eu nu le înţeleg. Apoi se împiedică. Eu cad din braţele ei şi mă izbesc cu capul de podea. Bunica ţipă; eu plâng; femeia mă ia din nou în braţe. După aceea, amintirea mi se întunecă, îmi devine neclară.

Îmi amintesc că ea mi-a cerut să îi spun mamă. Şi îmi amintesc cât de tare era scaunul din maşina ei şi cum a trebuit să fac pipi pe marginea drumului. Îmi amintesc mirosul de fum din maşină şi de prietenii ei. M-au speriat de moarte.

Îmi amintesc negresele. Ea mi le-a dat, şi eu le-am mâncat, iar ei i s-a părut amuzant când eu am început să merg pe şapte cărări şi să vomit.

Îmi amintesc că m-am trezit pe un pat de spital; aveam numele, TALLULAH ROSE, prins cu un ac în piept.

Cine era doamna aceea? am întrebat-o pe buni mai târziu, când a venit să mă ia.

Mama ta, a spus buni. Îmi amintesc acele două cuvinte de parcă le-aş fi auzit ieri.

– Nu-mi place să locuiesc într-o maşină, buni.

– Bineînţeles că nu-ţi place.

Suspin şi bag tricoul înapoi în cutie. Poate că toată incursiunea aceasta în trecut este o idee proastă. Las cutia acolo şi ies din boxă, dar, de data asta, nu uit să o încui.

Capitolul 15

– Să știi că nu trebuie să mă conduci la toate ședințele de terapie, îmi spune Marah într-o senină și însorită zi de luni de la sfârșitul lui iunie, în timp ce mergem pe First Street înspre piața publică.

– Știu. Vreau să fac asta, spun eu, luând-o de braț.

Iată ce am învățat în cele două săptămâni de când locuiește la mine: a avea responsabilitatea unui adolescent este un lucru epuizant și terifiant. De fiecare dată când fata asta intră la baie, îmi fac griji să nu se taie. Scormonesc prin gunoi și număr leucoplastele din fiecare cutie. Mi-e teamă să o scap din ochi. Permanent încerc că fac ce se cuvine, dar hai să fim serioși, cunoștințele mele despre maternitate sunt extreme de sumare.

Acum, în sala de așteptare a cabinetului doctoriței Bloom, îmi deschid laptopul și mă zgâiesc la ecranul albastru. Trebuie să încep chestia asta, să înregistrez un progres real. *Trebuie.*

Știu cum funcționează lucrurile astea. Am citit sute de biografii la viața mea. Toate încep la fel; cu o poveste de fundal. Trebuie să pregătesc cadrul, ca să zic așa, să zugrăvesc un tablou de fundal al vieții mele înainte de a intra eu în scenă. Să prezint actorii și locul desfășurării acțiunii.

Asta e problema. Obstacolul care mă împiedică de fiecare dată: nu-mi pot așterne povestea în pagină fără să îmi cunosc propria istorie. Și pe cea a mamei mele.

Nu știu aproape nimic despre ea, și încă și mai puțin știu despre tatăl meu. Istoria mea o constituie acest vid nemărginit. Nu-i de mirare că nu sunt în stare să scriu un cuvânt.

Trebuie să vorbesc cu mama.

Cu acest gând în minte, îmi deschid poșeta și găsesc cutioara portocalie. Mai am un singur Xanax. Îl înghit fără apă și apoi îmi iau încet telefonul și îmi sun managerul.

– Frank, spun când el răspunde. Tully la telefon. Mama mea mai încasează cecurile lunare?

– Mă bucur c-ai sunat. Ți-am lăsat câteva mesaje. Trebuie să discutăm despre situația ta financiară...

– Da, sigur. Dar acum trebuie să știu despre mama mea. Își mai încasează cecurile?

Mă roagă să rămân la telefon, apoi revine.

– Da. În fiecare lună.

– Și pe unde mai locuiește acum?

– Locuiește în casa ta din Snohomish, îmi răspunde el după o scurtă pauză. Acolo stă de câțiva ani. Te-am informat despre asta. Cred că s-a mutat acolo pe când era bolnavă prietena ta.

– Mama mea locuiește în casa de pe Aleea cu licurici?

Oare chiar am știut acest detaliu?

– Da. Și acum, putem vorbi despre...

Închid. Înainte să pot procesa cu adevărat această informație, Marah iese din cabinetul doctoriței Bloom.

Atunci îl observ lângă mine pe tânărul cu aspect goth. Părul lui negru are șuvițe magenta și verzi, iar de lobii urechilor îi atârnă niște ace de siguranță. Văd câteva cuvinte din tatuajul de pe gâtul lui. Cred că scrie ceva despre nebunie, dar se continuă cu o parte pe care nu o pot vedea.

Când Marah intră, el se ridică în picioare. Zâmbește. Nu-mi place felul în care o privește pe fina mea.

Mă ridic și eu în picioare și ocolesc măsuța de cafea, ducându-mă protectoare lângă Marah. O iau de braț și o conduc afară din cabinet. Când privesc înapoi din ușă, tânărul ne urmărește.

– Dr. Bloom e de părere că ar trebui să îmi iau o slujbă, spune Marah când uşa se închide în urma noastră.

– Da, sigur, spun eu, încruntându-mă. La drept vorbind, nu mă pot gândi la altceva în afară de mama. Grozavă idee!

Toată după-amiaza mă plimb prin apartament, încercând să îmi limpezesc gândurile.

Mama mea locuieşte într-una din cele două case pe care le-am moştenit de la bunica mea; casa pe care nu am reuşit niciodată să o vând, pentru că se află peste drum de cea a familiei Mularkey. Asta înseamnă că, dacă mă duc să vorbesc cu ea, trebuie să mă întorc în locul unde am cunoscut-o pe Kate, unde mi s-a schimbat toată viaţa într-o noapte înstelată, pe când aveam doar paisprezece ani.

Şi fie trebuie să o iau pe Marah cu mine, fie trebuie să o las singură. Nici una din variante nu pare cu adevărat tentantă. Am îndatorirea să stau cu ochii pe ea ca un şoim, dar nu vreau să asiste la această întâlnire dintre mine şi mama mea. Prea adesea întâlnirile noastre au fost fie umilitoare, fie motive de suferinţă.

– Tully?

Îmi aud numele şi mă întorc. Mă gândesc, vag, că poate Marah m-a mai strigat, dar nu sunt sigură.

– Da, iubito?

Oare arăt la fel de distrasă pe cât mă simt?

– Tocmai mi-a scris Ashley. Un grup de prieteni de la fostul meu liceu se duc azi pe plaja din Luther Burbank la un picnic, schi nautic şi chestii de genul ăsta. Pot să merg şi eu?

Simt cum mă cuprinde uşurarea. Este pentru prima oară când vrea să petreacă timpul cu vechii ei prieteni. Aşteptam o asemenea reacţie din partea ei. Începe să redevină ea însăşi, cea de odinioară. Mă duc la ea, zâmbind larg. Poate reuşesc să încetez a mă mai îngrijora atât de obsesiv în privinţa ei.

– Cred că e o idee grozavă. Când te întorci acasă?

Ea face o pauză.

– Ăăă. E şi un film după aceea. La ora nouă. *Wall-E.*

– Deci, ajungi acasă pe la...

– Unsprezece?

Pare mai mult decât rezonabil. Și îmi oferă timp berechet. În cazul ăsta, de ce am un sentiment sâcâitor că ceva nu este în regulă?

– Te conduce cineva acasă?

Marah râde.

– Desigur.

Exagerez. Nu am de ce să-mi fac griji.

– În regulă, atunci. Eu am oricum o treabă de rezolvat, așa că am să fiu plecată mai toată ziua. Ai grijă de tine.

Marah mă ia prin surprindere, strângându-mă tare în brațe. Este cel mai frumos gest de mulțumire de care am avut parte în ultimii ani și care îmi dă puterea necesară pentru a face ceea ce știu că trebuie făcut.

Mă duc să mă văd cu mama. Pentru prima oară după mulți ani – decenii –, am să îi pun cu adevărat întrebări și n-am să plec până când nu voi obține niște răspunsuri.

Snohomish este una dintre acele mici comunități din vestul statului Washington, care s-a transformat cu timpul. Cândva o comunitate de proprietari de ferme de lapte, ascunsă într-o vale împădurită printre piscurile semețe ale lanțului muntos Cascade și apele repezi, argintii ale râurilor Snohomish și Pilchuck, locul a înflorit, devenind încă una dintre suburbiile rezidențiale ale Seattle-ului. Vechile și confortabilele ferme au fost demolate și înlocuite cu niște case mari clădite din piatră și lemn, care se mândresc cu o priveliște spectaculoasă către falnicii mulți. Fermele au fost lotizate și amplasate de-a lungul noilor șosele care duc către noi școli. Îmi imaginez că rareori mai vezi vara fete călărind în pantaloni scurți din blugi tăiați pe marginea drumului, în picioarele goale, cu părul strălucindu-le în razele soarelui. Acum există mașini noi, case noi, copaci tineri, plantați uneori exact în locul celor bătrâni, smulși din rădăcini. Pajiști fără urmă de buruiană se întind până în buza prispelor îngrijit vopsite, și garduri vii bine întreținute înlesnesc buna înțelegere între vecini.

Dar în ciuda noii înfățișări, reminiscențe din orașul cel vechi supraviețuiesc din loc în loc. La răstimpuri, se înalță sfidător câte o

veche fermă, ale cărei pogoane de teren sunt înconjurate de garduri năpădite de iarbă înaltă şi de vite ieşite la păscut.

Nu lipseşte din peisaj nici Aleea cu licurici. Pe această panglică de asfalt din afara oraşului, nu departe de malurile râului Pilchuck, schimbarea a venit lent, dacă a venit.

Acum, întoarsă în acest loc care a însemnat mereu acasă pentru mine, ridic piciorul de pe pedala de accelerație. Maşina răspunde imediat la comandă şi încetineşte.

Este o splendidă zi de vară; soarele nestatornic se joacă de-a v-aţi ascunselea printre norii răzleţi. De o parte şi de cealaltă a drumului, islazuri verzi coboară molcom către râu. Arbori vajnici stau de pază, cu braţele întinse, făcând umbră pentru cirezile adunate sub ei.

Cât a trecut oare de când am fost aici ultima oară? Patru ani? Cinci? Nutrim o aluzie tristă, plină de sarcasm în privinţa faptului că timpul se scurge uneori prea repede, culegând regrete în calea lui.

Fără să stau pe gânduri, cotesc pe aleea familiei Mularkey şi observ semnul DE VÂNZARE înfipt lângă cutia poştală. Ţinând cont de starea actuală a economiei, nu e de mirare că nu au reuşit să vândă proprietatea. Ei locuiesc acum cu chirie în Arizona; când casa asta se va vinde, îşi vor cumpăra ceva.

Casa e neschimbată – albă, frumoasă, bine îngrijită, cu o prispă de jur împrejur cu vedere către două loturi de pământ înverzite care coboară în pantă, delimitate de garduri din bârne de cedru năpădite de muşchi.

Cauciucurile scrâşnesc pe pietriş când intru în curte şi parchez.

Văd fereastra camerei de la etaj a lui Katie şi într-o secundă am din nou paisprezece ani, stând aici cu bicicleta mea, aruncând pietricele în geamul ei.

Zâmbesc la această amintire. Fata cea rebelă şi fata cea cuminte. Aceasta era imaginea noastră la început. Kate m-a urmat peste tot – sau aşa mi se păruse mie pe atunci, prin ochi de copil.

În noaptea aceea, când ne-am urcat pe biciclete şi am coborât Summer Hill pe întuneric. Navigam. Pluteam. Cu braţele deschise ca nişte aripi.

Ce nu am ştiut eu până târziu încoace a fost faptul că eu o urmam pe ea pe atunci, demult, în urmă cu toţi acei ani. Eu sunt cea care nu se poate elibera.

Drumul cu maşina de la casa copilăriei sale până la a mea durează mai puţin de un minut, dar mie îmi creează impresia trecerii dintr-o lume în alta.

Vechea casă de închiriat a bunicilor mei arată altfel decât mi-o amintesc. Curtea este un dezastru; în mijlocul curţii căzute în paragină zac grămadă mormane de moloz. Cândva, nişte tufe uriaşe de ienupăr ascunseseră de ochii trecătorilor casa cu etaj şi pivniţă. Acum, cineva smulsese din rădăcini tufele, dar nu sădise nimic în loc, lăsând în faţa casei mormane de gunoi şi de rădăcini uscate.

Nici nu vreau să-mi imaginez ce-am să găsesc în casă. În cei treizeci şi ceva de ani de om adult, am văzut-o pe mama doar de câteva ori, de fiecare dată doar când am căutat-o eu. La sfârşitul anilor '80, când Johnny, Katie şi cu mine eram cei trei muşchetari de la KCPO, am dat din întâmplare peste mama, care trăia într-un camping din Yelm; era adeptă a lui J.Z. Knight, femeia fără job care pretindea că în ea ar fi sălăşluit spiritul bătrân de treizeci de mii de ani pe nume Ramtha. În 2003, am luat o echipă de filmat şi am plecat din nou în căutarea ei, spunându-mi – în naivitatea mea – că trecuse îndeajuns de mult timp pentru a clădi un nou început. Am găsit-o locuind într-o rulotă ca vai de lume; arăta la fel de rău ca întotdeauna. În entuziasmul meu naiv şi plin de speranţă, am luat-o acasă la mine.

Mi-a furat bijuteriile şi a fugit în miez de noapte.

Ultima oară când am văzut-o, cu doar câţiva ani în urmă, era internată în spital. Fusese bătută şi lăsată să moară. Atunci, a fugit pe furiş în timp ce eu dormeam într-un scaun lângă patul ei.

Şi cu toate astea, iată-mă aici.

Parchez maşina şi cobor. Îmi ţin laptopul ca pe un scut şi îmi croiesc drum prin mizeria din curte, păşind peste tot felul de obiecte şi gunoaie. Uşa de la intrare este din lemn şi are depus pe ea un strat verde-pal de muşchi. Inspir adânc, expir lent şi bat la uşă.

Nu răspunde nimeni.

Mama zace probabil leşinată pe podea, pe undeva, beată turtă. De câte ori nu am venit oare acasă de la şcoală şi am găsit-o tolănită pe sofa, pe jumătate conştientă, pe jumătate leşinată, sforăind atât de tare, că ar fi putut trezi şi morţii din groapă?

Încerc mânerul uşii şi constat că e descuiat.

Bineînţeles.

Deschid cu grijă uşa şi intru.

– E cineva acasă? strig când intru.

Interiorul este sumbru şi întunecos. Majoritatea întrerupătoarelor de lumină peste care dau sunt defecte. Îmi croiesc drum pe pipăite până în camera de zi şi găsesc o veioză, pe care o aprind.

Cineva a sfâşiat mocheta ponosită, lăsând vederii duşumeaua neagră din scândură de dedesubt. Mobilierul din anii '70 nu mai este. În locul lui a rămas un singur scaun capitonat, amplasat lângă o noptieră luată de pe la vechituri. În colţ, o masă şi două scaune pliante.

Dau să plec. În adâncul sufletului, ştiu că în urma acestei întâlniri n-o să obţin nimic altceva decât suferinţă şi negare din partea mamei mele, dar adevărul este că nu am fost niciodată în stare să o abandonez. Nici în anii cât am locuit împreună, nici după ce m-a abandonat şi m-a dezamăgit de nenumărate ori. Mi-am petrecut fiecare clipă din cei patruzeci şi opt de ani tânjind întru câtva după o iubire care nu mi-a aparţinut niciodată. Măcar acum sunt pregătită să înfrunt ce e mai rău. Asta mă ajută, oarecum.

Mă aşez pe scaunul pliant beteag ca să aştept. Nu este la fel de confortabil ca celălalt scaun, dar acela e prea murdar, aşa că îl aleg pe cel metalic.

Aştept câteva ore.

În cele din urmă, la puţin timp după ora opt seara, aud un scrâşnet de cauciucuri pe pietriş.

Îmi îndrept spatele.

Uşa se deschide şi o văd pe mama pentru prima oară după aproape trei ani. Are pielea cenuşie şi ridată, consecinţa anilor de viaţă mizeră şi a abuzului de alcool. Unghiile de la mâini îi sunt maronii din pricina mizeriei adunate sub ele.

– Tully, spune ea.

Mă surprind atât vocea ei puternică, aproape baritonală, cât și faptul că mă apelează pe numele de alint. Toată viața mi-a spus Tallulah, iar eu am urât asta.

– Bună, Cloud, spun, ridicându-mă în picioare.

– Sunt Dorothy acum.

Iar și-a schimbat numele. Nu apuc să mai spun ceva, că în casă intră un bărbat care vine lângă ea. Este înalt și slab ca o așchie, cu obrajii bronzați plini de riduri care seamănă cu niște brazde adânci. Povestea vieții i se citește în ochi – și nu este una frumoasă.

Mama este drogată, nu am nici o îndoială. Dar, cum nu cred că am văzut-o vreodată trează, de unde să știu?

– Mă bucur așa de mult să te văd, spune ea, cu un zâmbet nesigur.

O cred, dar eu o cred *mereu*. Acesta e punctul meu slab. Încrederea mea este la fel de constantă precum respingerea ei. Oricât de faimoasă aș deveni, zece secunde în prezența ei mă vor transforma de fiecare dată în biata micuță Tully. Mereu plină de speranță.

Nu și azi. Nu am nici timpul, nici energia necesare pentru astfel de iluzii.

– El este Edgar, spune mama.

– Bună, mă salută individul, încruntându-se la mama.

Dealerul ei de droguri, probabil.

– Ai cumva niște fotografii de familie? o întreb, puțin grăbită, pentru că încep să devin claustrofobă.

– Ce?

– Fotografii de familie. Poze cu mine când eram mică, chestii de genul ăsta.

– Nu.

Mi-aș dori să nu mă doară, dar mă doare, ceea mă enervează la culme.

– Nu mi-ai făcut nici o fotografie când eram mică?

Mama scutură din cap, fără un cuvânt. Nu are vreo scuză pentru asta, și o știe prea bine.

– Îmi poți spune ceva, *orice*, despre copilăria mea sau despre tatăl meu ori unde m-am născut?

Ea tresare la fiecare cuvânt, păleşte.

– Uite ce e, domnişorico... intervine traficantul, venind spre mine.

– Tu nu te băga, mă răstesc eu la el. Iar pe mama o întreb: Cine eşti?

– Nu vrei să ştii, spune ea, cu un aer speriat. Crede-mă.

Îmi pierd timpul. Nu voi găsi aici ce-mi trebuie pentru carte. Femeia asta nu e mama mea. Mi-o fi dat ea viaţă, dar aici se sfârşeşte legătura ei cu mine.

– Mda, spun, oftând. De ce-aş vrea eu să ştiu cine eşti? Cine sunt eu?

Îmi iau poşeta de pe jos, îmi fac loc pe lângă ea şi ies din casă.

Îmi croiesc drum printre mormanele de gunoaie, mă urc la volan şi pornesc spre casă. Pe tot drumul de întoarcere, revăd în minte iar şi iar scena cu mama, încercând să pricep nişte chestii, dar mi-e imposibil.

Intru în garajul blocului meu şi parchez.

Ştiu că ar trebui să urc şi să lucrez la carte – poate că întâlnirea de azi ar putea compune o scenă. Măcar e ceva.

Dar nu sunt în stare, nu pot urca în apartamentul meu pustiu. Simt nevoia să beau ceva.

O sun pe Marah – pare somnoroasă când răspunde – şi îi spun că ajung acasă târziu. Ea îmi spune că e deja în pat şi să nu o trezesc când ajung.

Ies din lift şi mă duc direct la bar, unde nu beau decât două pahare de martini, care mă calmează şi mă ajută să îmi regăsesc echilibrul. E aproape ora unu noaptea când ajung, în sfârşit, sus în apartament şi descui uşa.

Toate luminile sunt aprinse şi aud televizorul mergând.

Mă încrunt. Închid uşa în urma mea.

Străbat holul, stingând treptat luminile. Mâine va trebui să discut cu Marah. Trebuie să înţeleagă că întrerupătoarele funcţionează în ambele sensuri.

Când trec prin faţa dormitorului ei, mă opresc.

Văd pe sub uşă lumina aprinsă.

Bat uşor, convinsă că a adormit cu televizorul deschis.

Nici un răspuns, aşa că deschid uşa încet.

Nu sunt pregătită pentru ceea ce văd.

Camera e goală. Pe ambele noptiere zac doze goale de cola, televizorul este pornit, iar patul, nefăcut de azi-dimineață. Cearșafurile mototolite stau ghemotoc în mijlocul patului.

– Ia stai puțin.

Marah nu este aici. La ora unu noaptea. M-a *mințit* când mi-a spus că e acasă, în pat.

– Ce fac acum?

Vorbesc de una singură, sau poate cu Kate, când intru ca o furtună din cameră în cameră, dând ușile de perete.

O sun. Nu răspunde. Îi scriu un mesaj: *Unde ești???*, și apăs nervoasă butonul de trimitere.

Să îl sun pe Johnny? Sau la poliție?

Este ora unu și zece acum. Tremur toată când ridic telefonul. Am format doar jumătate din numărul de la urgență, când aud cheia în ușa de la intrare.

Marah intră ca o hoață, încercând să se furișeze în vârful picioarelor, dar chiar și de la distanță îi pot vedea mersul împleticit; chicotește întruna și își face semn singură să tacă.

– Marah.

Pentru prima oară în viață, vocea mea are severitatea maică-mii.

Ea se întoarce, se dezechilibrează, se lovește puternic de ușă și o pufnește râsul. Apoi își acoperă gura cu palma și bombăne.

– Șcuje, nu-i noștim.

O iau de braț și o duc în camera ei. Se împleticește lângă mine, abținându-se să nu râdă.

– Bun, spun eu când ea se prăbușește pe pat. Ești beată.

– Am beut doaar două beiri, spune ea.

– A-ha.

O ajut să se dezbrace, apoi o conduc la baie. Când vede toaleta, geme.

– Îmi vine să vomit... spune, iar eu nu apuc bine să îi prind părul la spate că începe să verse.

După acest episod, pun pastă de dinți pe periuța ei și i-o întind. Marah este palidă și fără vlagă. Tremură când o conduc în pat.

Mă bag în pat lângă ea şi o iau în braţe. Se lipeşte de mine şi suspină.

– Mă simt groaznic.

– Ia experienţa asta ca pe o lecţie de viaţă. Şi, apropo, nu ai băut doar două beri. Ce-ai băut de fapt?

– Absint.

– Absint. Nu la asta mă aşteptasem. Măcar e legală băutura asta?

Ea chicoteşte.

– Pe vremea mea, fete ca Ashley, Lindsey şi Coral beau rom cu cola, spun eu, încruntându-mă. Sunt oare aşa de bătrână, că nu mai ştiu ce mai beau copiii în zilele noastre? Am s-o sun pe Ashley şi...

– Nu! strigă ea.

– Nu, ce?

– Eu, ăăă... nu am fost cu ele, mărturiseşte ea.

Altă minciună.

– Dar cu cine-ai fost?

Ea se uită la mine.

– Cu nişte copii de la grupul de terapie.

Mă încrunt.

– Ah.

– Sunt mai mişto decât am crezut, spune ea repede. Şi pe bune, Tully, doar am băut. Toţi beau.

Just. Nu încape îndoială că este beată; respiraţia îi duhneşte a alcool. Drogurile ar fi avut alt efect. Ce adolescent de optsprezece ani nu vine acasă beat măcar o dată?

– Îmi amintesc prima oară când m-am îmbătat. Eram cu mama ta, desigur. Şi noi am fost prinse. N-a fost prea plăcut. Zâmbesc la această amintire. Era 1977, în ziua în care ar fi trebuit să fiu dată în plasament. Eu ce-am făcut? Am fugit glonţ acasă la Kate şi am convins-o să meargă la o petrecere cu mine. Am fost găsite de poliţie şi duse în săli diferite de interogatoriu.

Margie a venit după mine în toiul nopţii.

O fată care ar locui cu noi ar trebui să respecte regulile. Asta mi-a spus. După aceea, am văzut ce înseamnă să ai o familie, chiar dacă eu nu eram cu adevărat membru al acelei familii.

– Paxton e foarte mişto, spune Marah încet, lipindu-se de mine. Asta mă îngrijorează.

– Copilul ăla cu înfăţişare goth?

– Asta n-a sunat bine. Credeam că tu nu judeci oamenii. Marah suspină visătoare. Uneori, când vorbeşte despre sora lui şi că îi este foarte dor de ea, încep să plâng. Înţelege perfect cât de dor îmi e de mama. Nu îmi vine să mă prefac. Când sunt tristă, el îmi citeşte poeziile lui şi mă ţine în braţe până mă simt mai bine.

Poezie. Tristeţe. Mister. Bineînţeles că Marah se simte atrasă. Înţeleg. Am citit şi eu *Interviu cu un vampir*. Îmi amintesc cum l-am considerat pe Tim Curry extreme de sexy în *Rocky Horror*, cu pantofii lui cu tocuri pline de paiete şi cu corsetul ăla de-l purta pe el.

Şi totuşi, Marah este mică, iar dr. Bloom apreciază că este vulnerabilă.

– Atâta vreme cât eşti cu un grup de copii...

– Absolut, spune Marah serioasă. Şi suntem doar prieteni, Tully. Adică, eu şi Pax.

Mă simt uşurată să aud asta.

– Să nu-i spui tatei, bine? Adică, el nu e la fel de deschis la minte ca tine şi n-ar fi de acord să am un prieten ca Pax.

– Mă bucur că sunteţi doar prieteni. Să rămână aşa, bine? Nu eşti încă pregătită pentru mai mult. Câţi ani are, apropo?

– E de vârsta mea.

– Aha. Asta-i bine. Presupun că orice fată e fascinată de un băiat cu aspiraţii de poet măcar o dată în viaţă. Îmi amintesc un sfârşit de săptămână petrecut în Dublin, în anul... Oh, stai puţin. Nu-ţi pot spune povestea asta.

– Mie poţi să-mi spui *orice*, Tully. Eşti prietena mea cea mai bună.

Declaraţia asta mi-a topit inima; o iubesc atât de mult în clipa asta, că pur şi simplu mă doare. Dar nu pot lăsa garda jos. Trebuie să am grijă de ea.

– N-am să-i spun tatălui tău despre Pax, pentru că ai dreptate, ar lua-o razna. Dar nici n-am să-l mint, aşa că nu mă pune în situaţia s-o fac. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles.

– Și, Marah, dacă mai vin acasă și găsesc din nou casa goală, îl sun pe tatăl tău mai întâi și pe urmă la poliție.

Îi piere zâmbetul.

– Am înțeles.

Discuția aceea târzie de ieri-noapte cu Marah schimbă ceva în mine.

Ești prietena mea cea mai bună.

Știu că nu este tocmai adevărat, că de fapt încercăm amândouă să o înlocuim pe Kate. Dar această realitate pălește în lumina unei splendide veri din Seattle. Iubirea lui Marah pentru mine – și cea pe care i-o port eu – este colacul de salvare de care aveam nevoie. Pentru prima oară în viața mea, mă simt cu adevărat utilă, iar reacția mea la această situație mă surprinde. Vreau să îi fiu alături lui Marah într-un fel în care nu am fost niciodată cu adevărat alături de cineva. Nici măcar lui Kate. Adevărul este că Kate nu a avut nevoie de mine. Ea a avut o familie care a iubit-o, un soț îndrăgostit nebunește de ea și niște părinți care au adorat-o. Ea m-a făcut membru al familiei sale și m-a iubit, dar eu am fost cea care avea nevoie de cineva alături.

De data asta, eu sunt cea puternică și echilibrată, sau asta intenționez. Pentru Marah, găsesc forța să fiu mai bună. Renunț la Xanax și la somnifere și nu mai exagerez cu consumul de alcool. În fiecare dimineață, mă trezesc devreme ca să pregătesc micul dejun și comand mâncare la cină.

Apoi lucrez la autobiografie. După întâlnirea aceea lamentabilă cu mama mea, decid să renunț la acea parte a poveștii mele pe care nu o cunosc. Nu că nu mi-ar mai păsa. Sunt disperată să îmi cunosc povestea vieții, și pe cea a mamei, dar accept realitatea. Va trebui să scriu o autobiografie bazată pe informații pe care le cunosc. Așa că, într-o minunată zi de iulie, mă așez și încep pur și simplu.

Uite cum stau lucrurile: când crești așa cum am crescut eu, o fată rătăcită fără un trecut autentic, te agăți de oamenii care îți dau impresia că te iubesc. Cel puțin, eu asta am făcut. Dependența asta și nevoia de cineva a început de timpuriu în existența mea. Am tânjit

întotdeauna după iubire. Iubirea aceea necondiționată, nemeritată chiar. Am avut nevoie de cineva care să mi-o declare. Nu vreau să fiu patetică, dar mama nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Nici bunica. Și altcineva nu a mai existat.

Până în 1974, când m-am mutat în casa cumpărată de bunicii mei. Aceasta se afla pe o străduță din mijlocul pustietății. Am știut, când m-am mutat într-o casă dărăpănată împreună cu drogata de maică-mea, că lumea mea tocmai se schimbase? Nu. Dar din clipa în care am cunoscut-o pe Kathleen Scarlett Mularkey, am crezut în mine, pentru că ea a crezut în mine.

Poate vă întrebați de ce memoriile mele încep cu prietena mea cea mai bună. Poate mă bănuiți de vreo altă orientare sexuală, sau pur și simplu mă considerați nebună, ori că nu înțeleg sensul memoriilor.

Încep aparent cu sfârșitul, pentru că povestea mea este de fapt despre prietenia noastră. Cândva – nu foarte demult – am produs o emisiune de televiziune. Draga mea prietenă. *Am renunțat la ea pe când Katie pierdea bătălia cu cancerul.*

Din câte se pare, gestul de a renunța la o emisiune TV fără vreun preaviz nu e văzut cu ochi prea buni. Acum nu mă mai angajează nimeni.

Dar cum altfel să fi procedat la acel moment?

Am primit atât de mult de la Kate și am oferit în schimb prea puțin. Sosise momentul să îi fiu alături.

La început, când am pierdut-o, nu am crezut că am să fiu în stare să merg mai departe. Am fost sigură oarecum că inima mea va înceta pur și simplu să mai bată sau că plămânii mei nu se vor mai umple cu aer.

Oamenii nu sunt atât de altruiști pe cât credeți, să știți. Oh, te consolează și îți sar în ajutor când pierzi un soț, un copil ori un părinte, dar când tragedia aceasta se întâmplă cu prietena cea mai bună, lucrurile stau altfel. Lumea se așteaptă să treci ușor peste asta.

– Tully?

Ridic privirea din ecranul laptopului. Cât timp am lucrat oare?

– Da? spun absentă, citind ce am scris până acum.

– Plec la muncă, anunță Marah.

Este îmbrăcată în negru și cam strident fardată. Susține că așa arată uniforma la noul loc de muncă. S-a angajat pe un post de barista în Pioneer Square.

Mă uit la ceas.

– E șapte jumate.

– Lucrez în tura de noapte. Știi doar.

Așa să fie? Mi-a spus ea asta? Are slujba asta de numai o săptămână. Ar trebui să am pe undeva programul de serviciu? O mamă ar trebui să aibă așa ceva. Marah a ieșit mult în ultima vreme cu vechii prieteni din liceu.

– Să iei un taxi când te întorci acasă. Ai nevoie de bani?

Ea zâmbește.

– Nu, mersi. Cum merge cartea?

– Grozav. Mersi.

Vine la mine și mă sărută pe obraz. Imediat după ce pleacă, mă reapuc de scris.

Capitolul 16

Lucrez cu sârg la carte tot restul verii. Spre deosebire de majoritatea memoriilor, a mea sare peste copilărie şi începe cu cariera profesională. Debutul la KCPO, cu Johnny şi Kate, apoi trec la etapa la New York şi la reţeaua de televiziune. Scrierea poveştii despre truda mea de a accede în carieră mă inspiră, îmi aminteşte că pot face absolute orice îmi pun în minte. Când nu lucrez, eu şi Marah ne comportăm de parcă am fi cele mai bune prietene: mergem la film, în oraş, cumpărăm rechizite pentru facultate. Îi merge foarte bine, aşa că am încetat să îmi mai fac griji obsesiv în privinţa ei.

Până când, într-o zi însorită de la sfârşitul lui august 2008, totul se schimbă.

În acea după-amiază, mă aflu în noua bibliotecă King County, adunând de prin reviste şi ziare o colecţie vastă de articole despre mine apărute de-a lungul anilor.

Mi-am propus să îmi petrec toată ziua aici, dar când ridic privirea şi văd soarele strălucind prin ferestrele imense, iau pe loc o decizie. Gata cu munca pe ziua de azi. Îmi strâng foile cu notiţe şi laptopul şi pornesc pe străzile aglomerate ale Seattle-ului către Pioneer Square.

Wicked Brew este un local micuţ, modern, slab luminat. Interiorul miroase a cafea, a tămâie şi a ţigări cu cuişoare. Puştii stau înghesuiţi în jurul unor măsuţe, bând cafea şi discutând cu voce joasă. Locul pare că nici nu a auzit de legile antifumat din Seattle. Pereţii sunt tapetaţi cu afişe despre concertele unor formaţii de care nu am auzit

niciodată. Nu am îndoieli că sunt singura neîmbrăcată în negru de acolo.

Puștiul de la casă poartă niște jeanși negri skinny și o haină de catifea vintage peste un tricou negru. De lobii urechilor, de mărimea unei monede de cincizeci de cenți, îi atârnă niște cercuțe negre.

– Pot să te ajut?

– O caut pe Marah.

– Hă?

– Marah Ryan. E de serviciu azi.

– Frate, la noi nu lucrează nimeni cu numele ăsta.

– Ce?

– Ce? mă îngână tipul ca un papagal.

Vorbesc răspicat.

– O caut pe Marah Ryan. O fată înaltă, brunetă. Frumoasă.

– Sigur nu lucrează nici o fată frumoasă aici.

– Ești nou?

– Eu sunt aici dintotdeauna, frate, adică de vreo șase luni. Nu lucrează nimeni pe nume Marah aici. Vrei un *latte*?

Marah m-a mințit toată vara.

Mă răsucesc pe călcâie și ies cu pași mari din locul ăsta mic și jegos. Când ajung acasă, spumeg de furie. Dau ușa de perete și o strig pe fina mea.

Nici urmă de ea. Mă uit la ceas. Este 2.12 după-amiază.

Mă duc la ușa dormitorului ei, răsucesc mânerul și intru.

Marah e în pat cu băiatul ăla, Paxton. Goi pușcă.

Simt cum mă cuprinde un val rece de furie oarbă și urlu la el să se dea jos de pe fina mea.

Marah se trage înapoi, își acoperă sânii goi cu o pernă.

– Tully...

Băiatul rămâne întins în pat, zâmbindu-mi ca și cum i-aș datora ceva.

– În camera de zi, spun. Acum. *Îmbrăcați.*

Mă duc în camera de zi și îi aștept. Înainte să vină, iau un Xanax ca să îmi calmez nervii încordați. Încep să mă plimb agitată de

colo colo. Sunt pe punctul de a face un atac de panică. Ce-o să-i spun lui Johnny?

Ca o cloşcă, Johnny. Poţi avea încredere în mine.

Marah intră grăbită, cu palmele împreunate, cu buzele strânse, încruntată. Ochii ei căprui sunt îngrijoraţi. Îi observ stratul gros de fard de pe faţă – dermatograf din plin, ruj mov-închis, fond de ten aproape alb – şi îmi dau seama brusc că şi asta mi-a ascuns. Nu are nimic de-a face cu uniforma de serviciu. Se îmbracă în stilul goth când iese în oraş. Poartă nişte jeanşi negri skinny şi o bluză neagră de plasă peste un maiou negru. Paxton vine lângă ea. Parcă nici nu se mişcă, ci mai degrabă alunecă în jeanşii lui strâmţi şi în tenişii Converse din picioare. Are pieptul costeliv şi dezgolit, atât de alb că pare albăstrui. Un tatuaj negru alcătuit din nişte cuvinte i se întinde de la stern către gât.

– Îl... îl mai ştii pe Pax, spune Marah.

– Aşezaţi-vă, mă răstesc eu.

Marah se supune numaidecât.

Paxton se apropie de mine. De aproape, este de-a dreptul frumos. Are o tristeţe în ochi, dar şi sfidare, şi este seducător într-un mod pervers. Marah nu a avut nici o şansă în faţa acestui puşti. Cum de nu am văzut asta? De ce m-am amăgit? Era datoria mea să o protejez şi am dat-o în bară.

– Marah are optsprezece ani, spune el, aşezându-se lângă ea.

Deci, aşa vrea să joace puştiul.

– Şi o iubesc, adaugă el încet.

Marah îl priveşte, iar eu îmi dau seama că problema e complicată. *Iubire*. Mă aşez încet, privindu-i.

Iubire.

Ce dracului ar trebui să spun acum în replică? Un lucru ştiu cu certitudine.

– Trebuie să îi spun tatălui tău.

Marah icneşte. Lacrimile i se preling pe obraji.

– O să mă oblige să mă mut în L.A.

– Spune-i, zice Paxton, luând-o pe Marah de mână. Nu poate face nimic. Marah e adult.

– Un adult fără bani şi fără slujbă, subliniez eu.

Ea pleacă de lângă Paxton şi vine lângă mine, îngenunchind în faţa mea.

– Ai spus că mama s-a îndrăgostit de tata din prima clipă când l-a văzut.

– Da, dar...

– Iar tu ai avut o relaţie amoroasă cu profesorul tău. Când erai de vârsta mea, şi toată lumea a considerat-o o greşeală, dar tu îl iubeai şi a fost ceva real.

Nu ar fi trebuit să îi povestesc atâtea. Dacă nu aş fi fost prinsă cu lucrul la cartea mea şi nu m-aş fi lăsat sedusă de acea declaraţie *Eşti prietena mea cea mai bună*, sunt sigură că nu i-aş fi povestit.

– Da, dar...

– Îl iubesc, Tully. Tu eşti prietena mea cea mai bună. Trebuie să înţelegi.

Vreau să îi spun că greşeşte, că nu poate iubi un băiat care îşi conturează ochii cu dermatograf şi îi spune ce trebuie să simtă, dar ce ştiu eu despre iubire? Tot ce pot face este să încerc să repar daunele, să o protejez. Dar cum?

– Nu-i spune tatei. Te rog. Nu este o minciună, adaugă ea. Doar nu spune nimic decât dacă te întreabă.

Este un târg groaznic şi periculos pe care îl fac. Ştiu ce se va întâmpla dacă Johnny va afla acest secret, şi nu se va sfârşi bine pentru mine. Dar dacă îi spun, o pierd pe Marah; simplu ca bună ziua. Johnny mă va condamna şi o va lua cu el, iar ea nu ne va ierta niciodată pe nici unul din noi.

– Bine, mă învoiesc, având în minte un plan: o voi ţine pe Marah atât de ocupată în următoarele trei săptămâni, că n-o să aibă timp să se vadă cu Paxton. Pe urmă va începe facultatea şi va uita complet de el. Dar numai dacă îmi promiţi că nu mă mai minţi.

Marah zâmbeşte într-un fel care mă face să mă simt stânjenită, şi ştiu de ce. Pentru că m-a mințit în tot acest timp.

Cât valorează promisiunea ei?

În septembrie, nu o scap pe Marah din ochi. Aproape că nici nu lucrez la cartea mea. Sunt hotărâtă să o ţin departe de Paxton. Tot

timpul mi-l ocup cu urzirea de planuri – şi cu punerea lor în aplicare. Doar când dormim nu suntem împreună, şi atunci o verific cel puţin o dată în fiecare noapte şi mă asigur că ştie asta. Johnny şi gemenii se mută înapoi în casa de pe insula Bainbridge. El sună de trei ori pe săptămână, seara, şi întreabă de fiica lui; de fiecare dată îi spun că face bine. Se comportă ca şi cum nu ar suferi că Marah nu îl vizitează şi eu mă prefac că nu percep suferinţa din vocea lui.

Cu cât devin mai severă, cu atât Marah se îndepărtează mai mult de mine. Relaţia noastră începe să se destrame. O văd cum se încrâncenează, chinuindu-se să se elibereze. A decis că nu mai sunt deschisă la minte, că nu mai poate avea încredere în mine, şi, drept pedeapsă, refuză să mai comunice cu mine.

Eu încerc să trec peste această stare a lucrurilor şi să îi dovedesc că încă o iubesc. În această atmosferă rece, redevin anxioasă. Mă duc la un doctor nou şi obţin câteva reţete. Îl mint, spunând că nu am mai luat Xanax până acum. Pe 21 septembrie, sunt copleşită de sentimentul vinovăţiei şi de îngrijorare, dar rezist. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-mi respect promisiunea faţă de Kate.

Când Johnny apare, pregătit să o ducă pe Marah la facultate, traversăm un moment de tăcere apăsătoare când ne privim în ochi. Mi se face rău când mă gândesc că el a avut încredere în mine, iar eu am eşuat.

– Sunt gata, anunţă Marah în cele din urmă, rupând tăcerea şi ducându-se la tatăl ei.

Este îmbrăcată cu nişte jeanşi negri rupţi, un tricou negru cu mâneci lungi şi poartă vreo douăzeci de brăţări de argint. Dermatograful şi rimelul în exces îi accentuează paloarea şi o fac să arate obosită. Şi speriată. Sunt destul de sigură că şi-a pudrat faţa ca să arate şi mai palidă, şi mai goth.

Observ că Johnny este pe punctul de a spune ceva greşit – orice apreciere legată de înfăţişarea lui Marah este greşită în ultima vreme. Doamne, cât de bine ştiu asta!

Ridic vocea ca să o acopăr pe a lui.

– Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie?

– Cred că da, răspunde ea.

Are umerii căzuți; într-o secundă se transformă din nou într-un copil, ezitant, nesigur pe sine. Mi se rupe sufletul pentru ea. Înainte de moartea lui Katie, Marah era îndrăzneață, directă, iar acum este complet altă persoană, vulnerabilă. Fragilă.

– Ar fi trebuit să aleg o școală mai mică, spune ea, privind pe fereastră la ziua însorită, rozându-și o unghie dată cu ojă neagră.

– Ești pregătită, spune Johnny de la capătul celălalt al camerei. Mama ta spunea că te-ai născut pregătită.

Marah ridică brusc privirea.

Tensiunea momentului crește. Simt prezența lui Kate în aerul pe care îl respirăm, în lumina soarelui ce pătrunde pe fereastră.

Știu, de asemenea, că nu sunt singura care simte asta. Ieșim în tăcere din casă, ne urcăm în mașină și pornim spre nord. Aproape că o aud pe Kate fredonând fals melodia de la radio.

– Tare m-am mai distrat cu mama ta aici, spun eu când se zăresc turlele gotice rozalii ale universității.

Îmi amintesc petrecerile noastre în togă și pe cele cu membrii tuturor frățiilor, îmi amintesc obiceiul fetelor de a pasa câte o lumânare la cină ca să-și anunțe logodna cu băieți îmbrăcați în tricouri polo, pantaloni bej de doc și mocasini purtați fără șosete. Kate se dăruise trup și suflet clubului fetelor și vieții de student – și-i făcuse iubiți pe unii dintre băieții din frății, organizase evenimente sociale și învățase nopți întregi în sesiuni.

Eu avusesem ochelari de cal. Nu îmi păsase prea mult de nimic, în afară de viitoarea mea carieră.

– Tul? spune Johnny, aplecându-se spre mine. Ești bine?

– Da, foarte bine, spun, schițând un zâmbet. Doar că mi-am amintit o mulțime de lucruri.

Cobor din mașină și o ajut pe Marah cu bagajul. Parcurgem toți trei campusul și ne îndreptăm spre dormitoare. McMahon Hall se înalță spre cerul senin, un grup de clădiri cenușii înalte, cu balcoane care ies în evidență ca niște dinți rupți.

– Nu e prea târziu să te înscriem în Rush, spun eu.

Marah își dă ochii peste cap.

– Un club al fetelor? Oribil.

– Cândva, îți doreai să faci parte din clubul în care am fost eu și mama ta.

– Iar ursulețiii gumați erau preferații mei.

– Vrei să spui că ești prea matură ca să intri într-un club al fetelor?

Marah zâmbește pentru prima oară pe ziua de azi.

– Nu. Doar prea *cool*.

– Ai vrea tu, fetițo. Dacă ne-ai fi văzut cum arătam în șalvari și bluze cu pernițe la umeri, te-ai fi zgâriat pe ochi de invidie.

Până și Johnny surâde auzind ce spun.

Tragem bagajul lui Marah în lift și urcăm la etajul la care e cazată, unde ieșim într-un hol umed, rece și întunecos, ticsit de puști, părinți și bagaje.

„Apartamentul" lui Marah este una dintre numeroasele camere semănând cu niște celule de închisoare dispuse în semicerc în jurul unei mici încăperi de baie. În dormitorul ei, aproape tot spațiul este ocupat de două paturi de câte o persoană; mai au loc doar două pupitre din lemn.

– Bun, spun eu. Arată confortabil.

Nici pe departe.

Marah se așază pe salteaua cea mai apropiată de ea. Pare atât de tânără și de speriată că mi se rupe sufletul.

Johnny se așază lângă ea. Cât de mult seamănă amândoi!

– Suntem mândri de tine, spune el.

– Mi-ar plăcea să știu ce mi-ar fi spus ea acum, zice Marah.

Aud cum îi tremură vocea și mă așez de cealaltă parte a ei.

– Ar spune că viața este plină de bucurii surprinzătoare și să te bucuri din plin de anii de studențiie.

Ușa din spatele nostru se deschide. Întoarcem toți trei capetele, așteptându-ne să o vedem pe una dintre noile colege de cameră ale lui Marah.

În ușă apare Paxton, îmbrăcat în negru, cu un buchet de trandafir mov-închis. Are în păr șuvițe stacojii și poartă atâtea lanțuri la gât că până și Houdini ar fi invidios. Îl vede pe Johnny și se oprește.

– Tu cine naiba ești? spune Johnny, ridicându-se în picioare.

– Este prietenul meu, spune Marah.

Scena se desfăşoară cu încetinitorul parcă. Furia lui Johnny şi disperarea lui Marah, peste care domină atitudinea arogantă şi disprețuitoare a lui Paxton, care nu se chinuie să o mascheze. Marah se repede la tatăl ei, prinzându-l de braț în încercarea de a-l opri.

Eu mă interpun între Johnny şi Paxton.

– Johnny, spun cu severitate. E o zi special pentru Marah. Îşi va aminti de ea mereu.

El se opreşte şi se încruntă. Observ că face eforturi să îşi domolească furia. Durează mai mult decât mă aşteptam. Îi întoarce încet spatele lui Paxton. Este o declarație, cu siguranță, pe care Paxton o apreciază, nu şi Marah. Johnny se preface că nu e deranjat de prezența lui Paxton.

Marah se duce lângă Paxton. Alături de el, capătă o înfățişare şi mai sumbră. Amândoi sunt înalți şi slabi, ca două lumânări de onix.

– Aşadar, spun eu veselă, pentru a detensiona situația, haideți să mâncăm ceva. Şi tu, Pax. Vreau s-o duc pe Marah pe aleea amintirilor. Am să-i arăt unde studiam eu şi mama ei în Biblioteca Suzzallo, şi locul nostru preferat din Quad, şi Departamentul de comunicații...

– Nu, spune Marah.

– Nu, ce? întreb, încruntându-mă.

– Nu vreau să fac turul amintirilor fetelor de pe Aleea cu licurici.

Recunosc, nu am anticipat această sfidare.

– Dar... Dar nu înțeleg. Am vorbit despre asta toată vara.

Marah se uită la Paxton, care dă din cap aprobator, iar eu simt cum mi se strânge stomacul. Astfel gândeşte şi el.

– Mama e moartă, spune Marah, iar plătitudinea vocii ei este cumplită. Nu ajută la nimic să vorbim despre ea tot timpul.

Sunt uluită.

Johnny se duce spre ea.

– Marah...

– Apreciez că m-ați condus până aici, dar sunt şi aşa destul de stresată. Putem să încheiem pe ziua de azi?

Mă întreb dacă această atitudine îl răneşte pe Johnny la fel de mult ca pe mine. Sau, poate, atunci când eşti părinte devii oarecum imun la astfel de reacții, iar eu nu sunt pregătită pentru asta.

– Sigur, spune Johnny ursuz.

Îl ignoră complet pe Paxton şi îl dă la o parte ca să îşi îmbrăţişeze fiica. Paxton nu are de ales, se dă înapoi. Ochii aurii îi scânteiază de furie, dar îşi controlează rapid sentimentele. Nu mă îndoiesc că e conştient că sunt cu ochii pe el.

Asta e greşeala mea. Am dus-o pe Marah la dr. Bloom, unde l-a cunoscut pe acest tânăr care, evident, suferă de tulburări grave, iar când mi-a povestit despre el, am fost prea îngăduitoare. Ar fi trebuit să îi amintesc despre starea ei fragilă şi vulnerabilă, a cărei suferinţă nu e nici pe departe vindecată. Ar fi trebuit să o protejez. Iar când am aflat că făceau sex, ar fi trebuit să îl informez pe Johnny. Cu siguranţă lui Kate i-aş fi spus.

Când îmi vine rândul să îmi iau rămas-bun, doresc să spun tot ceea ce ar fi trebuit să spun până acum. Mă înfurii pe mine însămi – dacă aş fi avut parte de o mamă, poate că aş fi ştiut cum să mă comport ca o mamă.

Observ în ochii lui Marah o iritare atent disimulată. Vrea să ne vadă plecaţi ca să poată rămâne singură cu Paxton. Cum facem asta? Cum o lăsăm pur şi simplu în acest imens campus, o fată de optsprezece ani, care se taie, cu un băiat care se machiază şi poartă bijuterii în formă de cranii?

– Poate ar trebui să stai la mine trimestrul ăsta.

Îl aud pe Paxton scoţând un sunet zeflemitor şi îmi vine să-l pocnesc.

Marah zâmbeşte abia perceptibil.

– Sunt pregătită să fiu pe picioarele mele.

O strâng în braţe şi zăbovim astfel un timp mai scurt decât mi-aş dori.

– Ţinem legătura, spune Johnny ursuz. Apoi mă ia de braţ şi mă trage afară.

Eu mă împleticesc lângă el, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Regretul, teama şi îngrijorarea se unesc şi astfel reuşesc să rămân în picioare.

Nu după mult timp, eu şi Johnny suntem într-un bar de pe Ave, înconjuraţi de tineri care consumă alcool în plină zi.

– Asta a fost brutal, spune el după ce ne aşezăm.

– Mai rău decât brutal.

Eu comand o tequila.

– Când dracului s-a împrietenit cu ratatul ăla?

Simt că mi se face rău.

– Terapie de grup.

– Super. Bani bine cheltuiți.

Dau tequila pe gât și mă uit în altă parte.

Johnny suspină.

– Doamne, tare mi-aș dori să fie Kate aici! Ea ar ști cum să rezolve asta.

– Dacă Kate ar fi aici, nu ar fi nimic de rezolvat.

Johnny încuviințează din cap și comandă încă un rând de băuturi pentru amândoi.

– Hai să vorbim despre ceva mai puțin deprimant. Spune-mi cum merge cu nemaipomenita ta carte...

Când ajung acasă, îmi torn un pahar mare de vin, pe care îl port cu mine pe când umblu din cameră în cameră. După un timp, îmi dau seama că o caut pe Marah.

Mi-e frică, sunt nervoasă, iar cel de-al doilea pahar de vin nu ajută la nimic. Trebuie să fac ceva. Să *spun* ceva.

Cartea mea.

Îmi place ideea. Știu exact ce să scriu. Îmi iau laptopul, îl deschid și îmi caut documentul.

Nu am știut niciodată cum să îmi iau rămas-bun. Este un neajuns care m-a urmărit toată viața. Asta constituie o problemă mai ales dat fiind faptul că am pus capăt multor relații. Presupun că de vină este numai copilăria mea – nu e oare vinovată pentru toate? Am așteptat mereu întoarcerea mamei mele. De câte ori am afirmat asta în memoriile mele? Va trebui să revin asupra textului și să-l mai editez puțin. Dar ștergerea unor cuvinte nu înseamnă și ștergerea adevărului. Când țin la cineva, mă agăț de persoana respectivă cu o disperare nebună. De aceea nu i-am spus lui Johnny despre Paxton și Marah. Mi-a fost teamă să nu-l dezamăgesc – să nu-l pierd –, dar hai să fim

serioși, pe el l-am pierdut deja, nu-i așa? L-am pierdut din clipa în care a murit Katie. Știu ce vede când se uită la mine: jumătatea mai slabă a unei prietenii.

Și, totuși, ar fi trebuit să îi spun adevărul. Dacă aș fi făcut-o, poate că nu aș fi resimțit despărțirea de Marah atât de teribil...

Crăciunul din 2008 mă surprinde.

De trei luni Marah s-a mutat la cămin, iar în acest scurt răstimp viața s-a schimbat pentru noi toți. Eu am scris cu regularitate – fără a reuși să obțin prea multe pagini, dar găsesc constant cuvinte care îmi țes povestea. Această nouă preocupare îmi dă energie, îmi dă ceva de făcut în lungile ore pustii ale zilelor și ale nopților. Am devenit oarecum o pustnică, una dintre femeile acelea din Evul Mediu care își duc viața în izolare. Ies rareori din casă; nu am de ce. Pot comanda orice, și sincer, nu mai știu să mă descurc în societate. Așa că scriu.

Până când mă sună Margie, într-o zi ploioasă de la sfârșitul lui decembrie. Așteptam oare telefonul ei? Nu știu. Știu doar că atunci când mă sună, când îi văd numele pe ecranul telefonului, aproape izbucnesc în plâns.

– Bună, spune ea cu vocea aceea răgușită de fumătoare. La ce oră ajungi aici vineri?

– Aici? întreb.

– Pe insula Bainbridge. Johnny și gemenii sunt acasă, așa că nu începe vorbă, petrecem Crăciunul aici. Și tu nu poți să lipsești.

Și iată. Lucrul pe care l-am așteptat fără măcar să am habar.

Este un nou început, Crăciunul de pe insula Bainbridge; cel puțin așa pare. Ne-am adunat cu toții pentru prima oară după mult timp – Bud și Margie au venit din Arizona, Johnny și gemenii s-au mutat înapoi în casa lor. Chiar și Marah vine acasă o săptămână. Ne prefacem cu toții că nu observăm cât de slabă și de posacă este.

Când ne despărțim, ne facem promisiuni că vom ține legătura, că ne vom întâlni mai des. Johnny mă strânge în brațe; această îmbrățișare îmi amintește ce am însemnat cândva unul pentru celălalt.

În următoarele luni, aproape că redevin cea care eram, sau, oricum, o versiune mai anostă, mai tăcută a mea. Scriu aproape zilnic; fac progrese, nu într-un ritm accelerat, poate, dar oricum este mai bine decât deloc, și asta mă îmi conferă încredere, perspectivă. O sun pe Marah în fiecare luni seara; este drept, adesea nu răspunde, iar când catadicsește s-o facă, impune o regulă strictă: dacă mă apuc să o cicălesc, îmi închide. Și, totuși, găsesc un mod de a accepta această situație. Nu-i de colo. Vorbim. Cred că aceste conversații false, inutile ale noastre vor căpăta substanță într-o zi. Ea își va găsi locul la UW, își va face prieteni și se va maturiza. Sunt sigură că în curând va înțelege ce fel de om este Paxton. Dar, când primul an se apropie de final și ei continuă să fie împreună, încep să mă îngrijorez mai mult.

În anul acela, 2009, în luna mai, Lucas sună și mă invită la ultimul meci de baschet al sezonului. Mă întâlnesc cu Johnny în sală și mă așez alături de el în tribune. La început, e ciudat să stăm unul lângă altul; nici unul nu prea știe cum să se comporte cu celălalt, dar spre sfârșitul celei de-a treia reprize, am găsit o modalitate. Atâta vreme cât nu vorbim despre Kate, putem râde din nou împreună. Tot restul verii și la începutul toamnei, merg frecvent în vizită la ei.

În iarna lui 2009, sunt aproape la fel ca înainte. Am încropit chiar și un plan ca să o aduc pe Marah acasă de la școală mai devreme, pentru a împodobi casa de sărbători.

– Ești pregătită? întreabă Johnny când deschid ușa apartamentului meu.

Observ că este nerăbdător, agitat. Suntem cu toții îngrijorați pentru Marah, iar ideea de a o lua acasă mai devreme este bună.

– Eu m-am născut pregătită. Știi asta.

Îmi înfășor în jurul gâtului fularul din cașmir și cobor cu el la mașină.

În această seară rece, întunecată, de mijloc de decembrie, norii plumburii atârnă grei deasupra clădirilor. Înainte de a ajunge la autostradă, începe să ningă ușor cu fulgi atât de mici, că la contactul cu parbrizul nu rămân decât niște stropi sclipitori de apă ici și colo, alungați repede de ștergătoare. Și totuși, atmosfera festivă plutește în aer. Vorbim despre Marah, despre notele ei slabe și despre speranța noastră că se va descurca mai bine în anul doi decât în primul an.

Campusul vast al Universității din Washington pare mai mic pe o asemenea vreme; clădirile masive, elegante sclipesc fantomatic sub cerul cenușiu. Zăpada începe să se aștearnă; o pulbere albă, sclipitoare acoperă iarba pajiștilor și băncile din beton. Studenții se deplasează grăbiți între clădiri, glugile și rucsacurile lor devenind încet-încet albe. Domină o senzație de pace, de solitudine rareori întâlnită în acest uriaș campus. Sunt ultimele zile ale sesiunii de iarnă. De luni, școala se va închide până în ianuarie. Majoritatea studenților au plecat deja. La ferestrele cu rame aurite, profesorii se grăbesc să noteze ultimele teste înainte de începerea vacanței.

În McMahon Hall este o liniște mormântală. În fața camerei lui Marah ne oprim și ne uităm unul la celălalt.

– Să strigăm „surpriză"? întreb.

– Cred că va deveni evident când va deschide ușa.

Johnny bate la ușă.

Auzim niște pași, și ușa se deschide. Paxton stă în fața noastră, doar în boxeri și cu niște bocanci militari în picioare, și ține în mână o pipă cu apă. Este mai palid decât de obicei și are privirea sticloasă și inexpresivă.

– Uau... exclamă el.

Johnny îl îmbrâncește pe Paxton cu atâta brutalitate, că puștiul se dezechilibrează și cade grămadă. Camera miroase puternic a marijuana și a încă ceva. Pe noptieră, găsim o bucată mototolită și înnegrită de poleială și o pipă murdară alături. *Ce mama naibii?*

Johnny dă la o parte niște cutii goale de pizza și câteva doze de cola.

Marah este în pat, doar în sutien și chiloți. Când ne vede intrând, se ghemuiește în vârful patului, trăgând pătura până la gât.

– Ce dracului căutați aici? spune ea.

I se împleticește limba în gură; are privirea sticloasă. Este clar drogată. Paxton se duce lângă ea.

Johnny îl înșfacă pe Paxton ca pe un Frisbee și îl aruncă cât colo, apoi îl lipește de perete.

– Ai violat-o, spune Johnny.

Tonul vocii lui este înspăimântător.

Marah coboară din pat și cade pe podea.

– Tată, nu...

– Întreab-o pe *ea* dacă ți-am violat fiica, spune Paxton, arătând cu capul spre mine.

Când Johnny întoarce privirea spre mine, eu deschid gura, dar nu reușesc să articulez nici un sunet.

– Poftim? urlă Johnny la mine. Ce știi despre asta?

– Știa că mă culc cu Marah, spune Paxton cu un zâmbet machiavelic.

Ne dezbină; știe asta prea bine și jubilează de plăcere.

– Pax... nu... spune Marah, înaintând șovăitor.

Privirea lui Johnny devine rece ca gheața.

– Poftim?

Eu îl prind de braț și îl trag spre mine.

– Te rog, Johnny. Ascultă-mă, șoptesc eu. Ea crede că îl iubește.

– Cum ai *îndrăznit* să nu-mi spui?

Sunt prea speriată ca să răspund.

– M-a rugat să îi promit.

– E un copil, Tully.

Eu scutur din cap.

– Am încercat...

– Kate nu te-ar ierta pentru asta.

Johnny știe prea bine că aceste cuvinte mă lasă fără replică. Se smulge din mâna mea și se întoarce cu fața la fiica lui.

Marah stă în picioare, ținându-se de Paxton ca și cum, altfel, s-ar prăbuși. Acum observ că și-a pus un piercing în sprânceană și și-a făcut șuvițe mov în păr. Trage pe ea o pereche de jeanși și culege de pe jos o haină jegoasă.

– M-am săturat să mă prefac că sunt cine vreți voi să fiu, spune Marah. Ochii i se umplu de lacrimi, iar ea și le șterge nervoasă. Renunț la școală și plec dracului de-aici. Simt nevoia să am propria viață.

Tremură când se încalță. Văd asta din locul în care mă aflu.

Paxton încuviințează din cap încurajator.

– Asta i-ar frânge inima mamei tale, spune Johnny, mai furios decât l-am văzut vreodată.

Marah se uită fix la el.

– Mama e moartă.

– Vino, Marah, spune Paxton. Hai să plecăm dracului de-aici.

– Nu pleca, şoptesc eu. Te rog. Băiatul ăsta te va distruge.

Marah se întoarce. Este atât de nesigură pe picioare, că se izbeşte de perete.

– Ai spus că orice fată are nevoie de un poet în viaţa ei. Am crezut că *tu* înţelegi. Cu toată vrăjeala aia de doi bani *Datoria mea este să te iubesc*.

– Ce *anume* a spus? urlă Johnny. Orice fată are nevoie de un *poet*? Oh, pentru Dum...

– Te va distruge, repet eu. Asta ar fi trebuit să îţi spun.

– Mda, spune Marah, iar chipul i se crispează. Povesteşte-mi despre iubire, Tully. Pen' că tu ştii atât de multe despre iubire.

– Ba nu ştie, eu ştiu, îi spune Johnny lui Marah. Şi la fel ştii şi tu. Mama ta nu ar vrea în ruptul capului să te-ncurci cu individul ăsta.

Privirea lui Marah devine inexpresivă.

– N-o băga pe mama în asta.

– Ai să vii cu mine acasă *acum*, spune Johnny. Altfel...

– Altfel ce? Nu mai am ce căuta acasă? se răsteşte Marah la el.

Johnny pare înfrânt. Dar este în acelaşi timp furios.

– Marah...

Ea se întoarce spre Paxton.

– Du-mă de aici, îi spune.

– Foarte bine, pleacă, se răsteşte Johnny.

Eu stau acolo, incapabilă să respir. Cum de s-a dus totul de râpă atât de repede? Când aud uşa trântindu-se, mă întorc la Johnny.

– Johnny, te rog...

– Lasă-mă. Ai ştiut că se culca cu... tipul ăla... Vocea îi piere. Nu ştiu cum naiba a stat Kate cu tine toţi anii ăia, dar un lucru ştiu sigur: acum s-a terminat. Asta e greşeala TA. Să nu te pună dracu' să te mai apropii de familia mea.

Pentru prima oară în tot acest timp – pentru *prima* oară –, Johnny îmi întoarce spatele şi pleacă.

Capitolul 17

Of, Tully.

Peste vâjâitul înfundat al ventilatorului și bipăitul monitorului cardiac, aud dezamăgirea din vocea lui Katie. Uit unde îmi este trupul – sau încerc – și trăiesc în amintirea locului unde ar trebui să fim. The Quad, de la Universitatea din Washington. Ce vremuri bune!

Stau întinsă pe iarbă. Aproape o simt sub mine; niște vârfuri minuscule înțepându-mi pielea. Aud murmurul vocilor desluşit și nedesluşit; sună precum valurile care scaldă pietrişul unei plaje. Lumina aceea pură, splendidă, învăluie totul și îmi imprimă un sentiment de pace, complet straniu față de amintirea pe care tocmai i-am împărtăşit-o lui Kate.

I-ai lăsat pe amândoi să plece?

Mă întorc pe o parte și nu mă satur să privesc această minunată, incandescentă imagine a celei mai bune prietene. În palida ei sclipire, ne văd pe amândouă aşa cum eram cândva – două fete de paisprezece ani, strident fardate, cu sprâncene prea subțire pensate, şezând pe patul meu doldora de reviste *Tiger Beat* deschise între noi. Sau în anii '80, purtând haine cu pernițe la umeri de dimensiunea unor farfurii întinse și dansând pe melodia „We Got the Beat"

– Am stricat totul, spun eu.

Sunt și eu aici, Tul. Vorbește cu mine.

– Poate vrei tu să vorbești *cu mine*, să-mi spui cum e acolo unde te afli acum.

Despre cum e să îți fie atât de dor, încât să te trezești în miez de noapte, despre cum e să uiți cum miroase părul fiului tău abia ieșit din baie, sau să te întrebi dacă i-a mai căzut vreun dinte, ori cum va crește el și va deveni bărbat fără ajutorul mamei lui? Oftează încet. *Altădată. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce Marah a fugit, și Johnny a spus că nu mai vrea să te vadă niciodată. Îmi mai amintești?*

Bineînțeles că-mi amintesc. Decembrie 2009 a fost începutul sfârșitului. Anul trecut. Parcă a fost ieri.

După scena aia oribilă, eu...

ies în fugă din cămin și mă trezesc singură în mijlocul campusului. Afară este frig și ninge; străzile sunt acoperite cu zăpadă mocirloasă. Ies în Forty-fifth Street, fac semn unui taxi și urc pe bancheta din spate.

Acasă, tremur atât de tare că-mi prind degetul mare în ușă. Mă duc direct în baie și iau două pastile Xanax, dar efectul acestora nu îmi alungă sentimentul de înfrângere. Nu de data asta. Știu că asta se întâmplă pentru că merit să mă simt prost. Unde mi-a fost capul când i-am povestit lucrurile alea lui Marah, când am ascuns adevărul de Johnny? Are dreptate. Este vina mea. Cum se face că îi rănesc mereu pe oamenii pe care îi iubesc?

Mă urc în patul meu imens și mă ghemuiesc deasupra cuverturii argintii de mătase. Cuvertura îmi absoarbe lacrimile ca și cum nici n-ar fi fost.

Îmi amintesc cum trece timpul în moduri ciudate – în cerul care se întunecă lent în nuanțe de antracit, în luminile care se aprind în blocurile-turn din jurul meu, în numărul de pastile Xanax pe care le înghit. În miez de noapte, mănânc tot ce găsesc prin frigider, iar când ajung la jumătatea proviziilor din cămară, îmi dau seama că am cam exagerat. Mă îndrept cu pași nesiguri spre baie și vomit tot, inclusiv Xanaxul, iar după aceea mă simt slăbită.

Când telefonul de lângă mine sună, mă trezesc buimacă; nici nu mai știu unde sunt și de ce mă simt ca și cum m-ar fi călcat trenul. Apoi îmi amintesc.

Întind mâna și răspund la telefon.

– Alo? spun, constatând că am gura foarte uscată.

– Bună.

– Margie.

Îi şoptesc numele, temându-mă să i-l rostesc cu voce tare. Mi-aş dori să nu fi locuit în Arizona. Simt nevoia să o văd acum.

– Bună, Tully.

Percep dezamăgirea din vocea ei şi ştiu de ce mă sună.

– Ai aflat?

– Am aflat.

Mi-e atât de ruşine, că mi se face rău.

– Am dat-o-n bară.

– Ar fi trebuit să ai grijă de ea.

Lucrul care mă doare cel mai mult este că eu am crezut că îi port de grijă.

– Cum să îndrept lucrurile?

– Nu ştiu. Poate când Marah vine acasă...

– Şi dacă nu vine?

Margie inspiră adânc, iar eu îmi zic: *Câtă suferinţă poate îndura o familie?*

– O să vină, zic eu, dar nu cred ceea ce spun, iar Margie ştie asta.

Conversaţia asta mă face să mă simt mai rău. Îngaim nişte cuvinte de scuze şi închid.

O pastilă de Ambien mă ajută să adorm.

Vremea din următoarele două săptămâni este în concordanţă cu starea mea. Văzduhul plumburiu, ursuz, jeleşte împreună cu mine.

Ştiu că am căzut în depresie. *Simt*, dar, ciudat lucru, starea asta îmi aduce alinare. Toată viaţa am fugit de propriile emoţii. Acum, singură în apartamentul meu, ruptă de lume, zac în mocirla propriei dureri şi asta îmi dă o stare de confort. Nici măcar nu mă mai prefac că lucrez la carte. Somniferele pe care le înghit seara îmi creează o stare de confuzie dimineaţa şi mă mişc cu încetinitorul, şi, în ciuda efectului acestor pilule, toată noaptea mă foiesc întruna; transpiraţiile şi bufeurile nu îmi dau pace.

Până în Ajunul Crăciunului. La treisprezece zile după cearta din camera de internat a lui Marah.

În dimineața aceea, mă trezesc cu un plan în minte.

Mă dau jos din pat amețită și mă duc la baie, iar acolo oglinda îmi arată o femeie de vârstă mijlocie, cu niște ochi injectați și un păr care trebuie vopsit.

Bâjbâi după flaconul cu Xanax și iau două pastile. Am nevoie de această doză pentru că ies din casă, și idee în sine e îndeajuns ca să mă panichez.

Ar trebui să fac un duș, dar mă simt atât de slăbită, că nu mă simt în stare.

Adun cadourile pe care le-am cumpărat în urmă cu o săptămână. Înainte.

Le bag într-o sacoșă mare, gri de la Nordstrom și mă duc la ușă.

Mă opresc, brusc incapabilă să respir. Am un junghi de durere în piept.

Ce patetic! *Eu* sunt patetică. Nu am ieșit din casă de aproape două săptămâni. Nu e atât de mult. Când oare am devenit *incapabilă* să deschid o ușă?

Îmi ignor panica crescândă și întind mâna spre clanță. O simt incandescentă în palma mea asudată, scot un mic sunet – un scâncet – și-i dau drumul. Apoi încerc din nou, mai încet de data asta. Deschid ușa și ies în hol. Când ușa se închide, mă lupt cu impulsul de a face cale întoarsă.

Este ridicol. Știu că este ridicol. Doar că nu mă pot mobiliza. Totuși, am făcut un plan. Azi e Ajunul Crăciunului. O zi dedicată familiei și iertării.

Expir – cât timp mi-am ținut respirația? – și pășesc hotărâtă spre lift. Pe întreaga distanță – cinci metri de podea din marmură –, bătăile inimii mele sunt neregulate, cu sincope.

Coborârea cu ascensorul până în garaj este un test de voință. Pare un act de eroism să ajung la mașină, să urc la volan, să pornesc motorul.

Afară, străzile Seattle-ului sunt acoperite cu o pulbere imaculată de omăt. Decorațiunile de Crăciun umplu ferestrele imobilelor de pe

ambele părți ale drumului. Este ora patru după-amiază, în Ajunul Crăciunului. Singurii oameni pe care îi văd pe străzi sunt bărbați în paltoane groase, cu fețele ascunse în gulerele ridicate, ieșiți la cumpărături în ultima clipă.

Cotesc la dreapta pe Columbia. Strada asta ferită, ascunsă sub bătrânul viaduct din beton, ninsă; parcă e un drum printr-un canion. Nici țipenie de om. E ca și cum m-aș afla într-un tablou în alb-negru; luminile farurilor sunt singurele culori pe care le zăresc.

Urc pe feribot și parchez, hotărâtă să rămân în mașină pe timpul traversării. Legănatul feribotului, pufăitul monoton al acestuia, sunetul ocazional al cornului de ceață mă transportă într-un fel de transă. Privesc fix prin capătul deschis al feribotului la ninsoarea ce cade în fața noastră; fulgii dispar în apele plate și plumburii ale fluviului Sound.

Îmi voi cere scuze. Voi cădea în genunchi dacă va trebui, îl voi implora pe Johnny să mă ierte.

– Iartă-mă, Johnny, rostesc cu glas tare, auzindu-mi vocea tremurândă.

Îmi doresc asta din tot sufletul. Am nevoie de această iertare. Nu pot continua ca până acum. Singurătatea este insuportabilă, ca și sentimentul de vinovăție.

Kate nu te-ar ierta.

Pe insula Bainbridge, cobor încet cu mașina de pe feribot. Cele câteva străzi din Winslow, centrul insulei, sunt împodobite de sărbătoare; lumini albe licăre în vitrinele magazinelor și încolăcite pe stâlpii de iluminat. O stea de neon roșu atârnă deasupra arterei principale. Arată ca o pictură de Norman Rockwell, mai ales pe acel fundal al fulgilor de nea care plutesc din văzduh și se așternpe caldarâm.

Înaintez pe strada aceea pe care o știu ca pe propriul buzunar, dar care sub acea ninsoare capătă un aer exotic. Cu cât mă apropii mai mult de casa lor, cu atât mai greu reușesc să îmi controlez panica. La ultima cotitură, inima începe iar să îmi bată neregulat. Intru pe alee și opresc.

Mai iau un Xanax. Când l-am luat oare pe ultimul? Nu-mi amintesc.

Văd o berlină Ford albă pe alee. Trebuie să fie maşina închiriată de Bud şi Margie.

Pornesc din nou motorul şi înaintez foarte lent. Prin perdeaua de ninsoare, văd ghirlandele de Crăciun înşirate de-a lungul streşinii şi pătratele de lumină aurie ale ferestrelor. Înăuntru, bradul este aprins; nişte siluete nedeslușite sunt adunate în jurul lui.

Parchez, sting farurile şi îmi imaginez. Mă voi duce la intrare, voi bate la uşă, şi Johnny îmi va deschide.

Îmi pare rău, voi spune eu. *Iartă-mă.*

Nu.

Simt că cineva îmi dă o palmă puternică. Nu mă va ierta. De ce ar face-o? Fiica lui a plecat. Nu mai e. A fugit cu un individ periculos, şi asta din cauza mea.

O să mă lase acolo cu cadouri cu tot.

Nu pot s-o fac, nu pot să întind o mână şi să fiu din nou lovită. Şi aşa, abia îmi ţin cumpătul.

Ies de pe alee cu spatele şi mă întorc la feribot. În mai puţin de o oră, sunt din nou în centru. Acum, străzile sunt de-a dreptul pustii; nu e nici ţipenie de om pe trotuarele ude. Magazinele au închis. Străzile sunt îngheţate; încetinesc, extrem de precaută.

Apoi plâng. Nu simt că mă cuprinde această tristeţe, nu bag de seamă că mă copleşeşte, dar încep brusc să suspin, şi bătăile inimii mi se accelerează; un val de căldură îmi furnică pielea. Încerc să-mi şterg ochii şi să mă calmez, dar nu reuşesc. Îmi simt trupul greu, letargic.

Câte pastile Xanax am luat oare?

La asta mă gândesc când o lumină roşie clipeşte în urma mea.

– Fir-ar să fie!

Semnalizez şi opresc pe marginea drumului.

Maşina poliţiei trage lângă mine. Nenorocita aia de lumină roşie clipoceşte, pâlpâie, apoi se opreşte.

Poliţistul vine la geamul meu şi ciocăne uşor. Îmi dau seama o secundă prea târziu că ar fi trebuit să cobor geamul.

Zâmbesc prea larg și apăs butonul, iar geamul alunecă fără zgomot în jos.

– Bună seara, domnule ofițer, spun, așteptând să fiu recunoscută: *Oh, domnișoară Hart. Toate femeile din familia mea adoră emisiunea dumneavoastră.*

– Permisul și talonul mașinii, vă rog, cere el.

Oh! Exact. Zilele alea sunt de mult apuse. Continui să zâmbesc.

– Sigur aveți nevoie de buletinul meu, domnule ofițer? Sunt Tully Hart.

– Permisul și talonul, vă rog.

Mă aplec după poșetă; scot permisul din portofel și talonul mașinii de deasupra apărătoarei de soare. Văd că-mi tremură mâna când îi întind documentele cerute.

El luminează permisul cu lanterna, apoi întoarce raza lanternei spre mine. Nu-mi pot imagina că arăt bine în lumina aceea puternică și mă îngrijorez din cauza asta. Polițistul se uită în ochii mei.

– Ați consumat alcool, domnișoară Hart?

– Nu. Deloc, spun, și cred că este adevărat.

Nu-i așa? Am băut oare vin în seara asta?

– Ieșiți din mașină, vă rog.

Omul legii face câțiva pași în spate și se duce în spatele mașinii mele.

Acum, chiar că îmi tremură mâinile. Inima îmi bate nebunește și mi se usucă gura. *Fii calmă.*

Cobor din mașină și rămân pe marginea drumului, strângând tare mâinile împreunate.

– Aș vrea să mergeți vreo zece metri pe linia asta, domnișoară Hart. Călcâiul în fața vârfului pantofului.

Vreau să fac ce-mi cere, repede și simplu, dar nu sunt capabilă să îmi țin echilibrul. Fac un pas prea mare și mă pufnește râsul.

– Nu am avut niciodată o coordonare prea bu... nă, spun. Este cuvântul corect?

Emoțiile îmi întunecă rațiunea și îmi doresc să nu fi luat ultimele două pastile de Xanax. Funcția locomotorie și cea cognitivă îmi sunt încetinite.

– În regulă. Vă puteți opri. Veniți aici, în fața mea. Lăsați capul pe spate și întindeți brațele lateral, apoi atingeți-vă nasul cu degetul arătător.

Îmi deschid larg brațele și mă dezechilibrez imediat, căzând într-o parte. El mă prinde înainte să mă întind pe asfalt. Încerc din nou, cu toată voința.

Îmi bag degetul în ochi.

Polițistul îmi întinde un etilotest.

– Suflați, îmi cere.

Sunt destul de sigură că nu am băut, dar, sincer, nu am încredere în mine. Gândurile îmi sunt prea neclare și știu că nu ar trebui să suflu în chestia asta dacă am consumat alcool.

– Nu, spun încet, privindu-l fix. Nu sunt beată. Am atacuri de panică. Am o rețetă...

Ofițerul de poliție îmi prinde mâinile la spate și îmi pune cătușele.

Cătușe!

– Stați un pic, strig eu, încercând să găsesc o explicație, dar bărbatul nu mă ascultă. Mă duce la mașina poliției. Am o rețetă, repet cu voce joasă, îngrozită. Pentru atacuri de panică.

Polițistul îmi turuie drepturile și mă informează că sunt arestată, apoi scoate permisul meu de conducere, îl găurește și mă obligă să urc pe bancheta din spate a mașinii.

– Vă rog, mă milogesc eu când el se urcă la volan. Nu faceți asta. Vă rog. Este Ajunul Crăciunului.

Polițistul nu scoate un cuvânt tot drumul.

La secția de poliție, mă ajută să cobor și mă conduce în clădire, ținându-mă de cot.

Sunt mulți oameni acolo în seara asta de sărbătoare, când afară ninge, ceea ce mă bucură. Sentimentul de rușine mi se potențează. Cum de-am fost atât de proastă? O femeie mătăhăloasă mă duce într-o încăpere și mă percheziționează din cap până-n picioare, pipăindu-mă de parcă aș fi vreo infractoare.

Îmi confiscă bijuteriile și toate bunurile, apoi îmi iau amprentele și datele personale. Pe urmă mă fotografiază.

Simt că îmi dau lacrimile, dar știu că nu ajută la nimic – stropi de ploaie în deșert –, dispar înainte să picure.

Ajunul Crăciunului petrecut într-o celulă de închisoare. Încă o umilință.

Stau așezată pe bancheta din beton vopsită, captivă, singură, ghemuită sub lumina orbitoare din tavan, singura de altfel. Orice e mai bine decât să privești la gratiile celulei. În încăperea aflată la celălalt capăt al celulei mele, câțiva bărbați și femei îmbrăcați în uniforme, cu fețe obosite, stau la niște birouri pline cu pahare de cafea din polistiren, fotografii de familie și decorațiuni de Crăciun, completând formulare și pălăvrăgind.

Este aproape unsprezece noaptea – acestea sunt cele mai lungi ore din viața mea –, când femeia mătăhăloasă vine la ușa celulei și o descuie.

– V-am sechestrat mașina. Sunteți liberă să plecați dacă vine cineva să vă ia.

– Pot să iau un taxi?

– Îmi pare rău, nu. Nu am primit încă raportul toxicologic. Nu vă putem libera pur și simplu. Trebuie să chemați pe cineva ca să vă ia.

Deodată, podeaua pe care stau cedează și îmi dau seama de proporțiile acestei povești.

Prefer să rămân în închisoare peste noapte decât să o sun pe Margie în Ajunul Crăciunului și să o rog să mă scoată pe cauțiune.

Ridic privirea și mă uit la chipul ridat, obosit, al femeii. Nu mă îndoiesc că e o femeie bună, dar în Ajunul Crăciunului se află aici, dorindu-și, poate, să fie altundeva.

– Aveți familie? o întreb.

Pare surprinsă de întrebarea mea.

– Da, spune, după ce-și drege glasul.

– Trebuie să fie greu să fii de serviciu în noaptea asta.

– Sunt norocoasă că am serviciu.

– Așa e, spun eu, oftând.

Nu mă pot gândi decât la o persoană pe care să o sun, și nici măcar nu știu de ce îmi vine în minte numele lui.

– Desmond Grant, spun. Este medic la urgențe la Sacred Heart. El ar putea veni. Am numărul lui de telefon în poșetă.

Femeia încuviințează din cap.

– În cazul ăsta, urmați-mă.

Mă ridic încet, simțindu-mă sleită de puteri. Străbatem culoarul vopsit într-un verde septic și ajungem într-o încăpere plină de birouri la care nu stă nimeni.

Femeia îmi dă poșeta. Scotocesc prin ea, nebăgând în seamă tremurul mâinilor (mi-ar prinde tare bine un Xanax acum) și găsesc atât numărul de telefon, cât și mobilul meu.

Sub privirea vigilentă a femeii, tastez numărul și aștept, ținându-mi respirația.

– Alo?

– Desmond?

Nu pot vorbi mai tare. Regret deja că am format acest apel. N-o să mă ajute; de ce-ar face-o?

– Tully?

Nu mai vreau să spun nimic.

– Tully? repetă el, cu îngrijorare în glas. Ești bine?

Ochii mi se umplu de lacrimi, mă înțeapă.

– Sunt la penitenciarul King County, spun eu încet. Acuzată de conducere sub influența alcoolului. Dar n-am băut nimic. E o neînțelegere. Nu mă lasă să plec decât dacă vine cineva să mă ia în grijă. Știu că e Ajunul Crăciunului și...

– Vin imediat, spune el, iar eu simt cum lacrimile fierbinți mi se preling pe obraji.

– Mulțam.

Îmi dreg glasul și închid.

– Pe aici, spune femeia.

Mă împinge ușor, doar pentru a-mi aminti că trebuie să mă mișc. O urmez într-o altă încăpere mare și aglomerată chiar și în această noapte de sărbătoare.

Mă așez pe un scaun de lângă perete, ignorând cohortele de beți, prostituate și copii ai străzii aduși la intervale regulate de câteva minute.

În cele din urmă, ușa se deschide și îl văd pe Desmond intrând; vălătuci de zăpadă pătrund în interior odată cu el. Părul lung îi este alb de la zăpada ce se topește, are pete de apă pe umeri și nasul roșu.

Mă ridic în picioare, clătinându-mă; mă simt vulnerabilă și jenată.

El traversează încăperea și vine la mine; poalele pardesiului descheiat îi fâlfâie ca niște aripi când pășește.

– Ești bine?

Ridic privirea.

– Mi-a fost și mai bine. Scuze că te-am sunat atât de târziu. Și în Ajunul Crăciunului. Și pentru așa ceva.

Rușinea mă sugrumă și abia mai sunt capabilă să înghit.

– Oricum am ieșit din gardă acum zece minute.

– Ai fost la serviciu?

– Muncesc în locul celor care au familii, spune el. Unde te duc?

– Acasă, spun eu. Nu vreau decât să ajung în patul meu. Vreau să cad într-un somn atât de adânc încât să uit toată seara asta.

El mă ia de braț și mă conduce la mașina lui, legal parcată în fața clădirii. Îi spun adresa și parcurgem în tăcere cele câteva străzi până la blocul meu.

Trage în fața clădirii. Un valet în livrea apare aproape instantaneu la portiera lui.

Desmond se întoarce spre mine.

Observ privirea lui întrebătoare. Adevărul este că nu vreau să îl invit sus. Nu vreau să fiu nevoită să zâmbesc și să fac conversație, prefăcându-mă că sunt bine, dar cum l-aș putea expedia acum, după ce a venit după mine?

– Ai vrea să urci să bem ceva?

Are o privire tulburătoare.

– Bine, acceptă în cele din urmă.

Deschid portiera și cobor atât de repede, că nu mult a lipsit să nu cad. Portarul ajunge imediat lângă mine și mă prinde.

– Mulțumesc, îngaim eu, cu un gest de retragere.

Fără să-l aștept pe Desmond, traversez holul blocului în tocănitul pantofilor mei pe podeaua din marmură și apăs butonul de urcare

al liftului. Într-o tăcere desăvârşită, urcăm amândoi; imaginea ni se reflectă în pereţii de oglindă ai ascensorului.

Ajunşi la apartament, deschid uşa şi îl invit pe Desmond înăuntru. El mă urmează prin hol către camera de zi, unde ni se dezvăluie privirilor citadina panoramă nocturnă uluitoare; văzduhul plumburiu cerne ninsoarea, fulgii de nea căpătând culorile luminilor oraşului care de aici pare amuţit.

– Vin?

– Aş prefera nişte cafea pentru amândoi, ce zici?

Îl urăsc oare pentru că îmi aminteşte de buclucul în care am intrat? Oarecum.

Intru în bucătărie şi pun de cafea. În timp ce se face cafeaua, mă scuz şi plec la baie. De cum intru, sunt dezgustată de felul în care arăt – părul îmi stă turtit şi s-a încreţit din pricina umezelii, faţa mi-e palidă şi obosită, nefardată.

Dumnezeule mare!

Deschid dulăpiorul de medicamente, găsesc flaconul cu Xanax şi iau o pastilă. Apoi mă întorc în camera de zi. Desmond a găsit CD-playerul şi a pus muzică de Crăciun.

– Sunt surprins că m-ai sunat, spune el.

Replica la această remarcă este atât de patetică, că prefer să tac. Mă aşez pe sofa; mai bine zis, mă prăvălesc. Abia acum resimt impactul puternic al întâmplărilor din această seară; nu sunt destul de puternică să stau în picioare. Xanaxul nu îşi face efectul. Simt că mă cuprinde panica.

– Desmond Grant, spun. Orice, numai să rup tăcerea. M-am culcat cu un tip pe nume Grant vreo doi ani.

– Uau!

Desmond vine şi se aşază lângă mine. E atât de aproape, încât îi simt mirosul discret al zăpezii topite pe ţesătura din lână a puloverului şi aroma cafelei din respiraţie.

– Uau, ce? spun, agasată de felul în care mă studiază.

– Majoritatea oamenilor ar formula altfel fraza asta, ar folosi cuvinte de genul *am iubit* sau *m-am întâlnit* sau *amant* sau *relaţie* ca să descrie pe cineva cu care s-a culcat câţiva ani.

– Eu sunt jurnalist. Aleg cuvintele cu atenție. M-am culcat cu el. Nici nu m-am întâlnit cu el, nici nu l-am iubit.

– Ai spus că ai fost îndrăgostită o dată. Poate.

Nu-mi place turnura pe care o ia conversația asta. Nu arăt și așa destul de patetic dată fiind toată povestea asta cu conducerea sub influența alcoolului? Ridic din umeri.

– Aveam nouăsprezece ani. O copilă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu mi-am dat seama că îl iubeam decât atunci când am ajuns la aproape patruzeci de ani. Încerc să zâmbesc. Povestea vieții mele. El s-a însurat cu o femeie pe nume DeeAnna acum vreo șase ani.

– Trebuie să fi fost dureros. Și cum a fost celălalt Grant?

– Insipid, presupun. Primeam multe flori și bijuterii, dar nu...

– Nu, ce?

– Nu genul de cadouri pe care i le faci unei femei alături de care vrei să îmbătrânești.

– Cum ar fi?

Ridic din umeri. De unde să știu eu?

– Papuci de casă, poate, sau o cămașă de noapte din flanel. Oftez. Uite ce e, Desmond, sunt foarte obosită. Am avut o zi grea. Mersi c-ai venit.

Îl văd că își pune cana de cafea pe măsuță și se întoarce încet spre mine. Mă ia de mână și mă ridică în picioare. Felul în care mă privește mă face să respir greu. Mă *vede* cumva, într-un fel imposibil, îmi vede vulnerabilitatea și frica.

– Ești ca o prințesă, Tully, care privește lumea de la adăpostul înălțimii turnului ei. Ai făcut de toate, ai reușit să ajungi mai sus decât în cele mai nebunești visuri ale oricărui om. Și-atunci, de ce nu ai pe cine suna în Ajunul Crăciunului și nu ai unde să te duci?

– Pleacă, spun eu obosită. Îl urăsc pentru această întrebare, pentru că a vorbit pe șleau despre singurătatea și teama mea și pentru că s-a comportat de parcă aș putea schimba eu ceva. Te rog.

Vocea mi se sugrumă, îmi piere. Nu vreau decât să mă bag în pat și să dorm.

Mâine va fi o zi mai bună.

Capitolul 18

În iunie 2010, știu că sunt într-un mare bucluc, dar nu știu cum să arăt că îmi pasă. Depresia m-a cuprins cu totul. Mă simt detașată de toate și de toți. Nici măcar telefoanele săptămânale, pe care i le dădeam miercurea lui Marah, nu mă mai binedispun.

Cu gesturi apatice, mă dau jos din pat și mă îndrept spre baie complet lipsită de energie. Câte somnifere am luat aseară? Mă sperie faptul că nu-mi aduc aminte.

Iau un Xanax ca să-mi calmez nervii și intru la duș. Sincer, Xanaxul nu își mai face efectul atât de bine; trebuie să iau doză tot mai mare ca să obțin efectul calmant. Știu că asta ar trebui să mă îngrijoreze, și mă îngrijorează, dar fără implicare, de parcă aș fi undeva, departe.

După aceea, îmi strâng părul ud într-o coadă de cal și mă îmbrac în trening. Capul îmi zvâcnește.

Încerc să mănânc ceva – îmi va prinde bine –, dar stomacul îmi este atât de încordat că mi-e teamă că am să vomit tot.

Dimineața se scurge lent. Încerc să citesc o carte, să mă uit la televizor, chiar să dau cu aspiratorul. Nimic nu-mi distrage atenția de la starea cumplită de rău.

Poate un pahar de vin mă va ajuta. E trecut de prânz.

Într-adevăr, ajută, puțin. La fel și al doilea.

Decid – din nou – să mă las de alcool, când îmi sună mobilul. Văd cine mă sună și mă reped la telefon de parcă m-ar suna Iisus Hristos însuși.

– Margie!

– Bună, Tully.

Mă prăvălesc pe sofa, dându-mi seama cât de mare nevoie aveam să aud vocea unui prieten.

– Ce mă bucur că m-ai sunat!

– Sunt în oraş. Mă gândeam să trec pe la tine. Ajung în zece minute. Deschide-mi.

Sar în picioare, aproape plângând de bucurie, atât de mult înseamnă această vizită pentru mine. Chiar că trăiesc într-un haos. Am să vorbesc cu Margie – care este pentru mine mai ceva ca o mamă. Cine ştie, poate că mă ajută cumva.

– Îmi face mare plăcere.

Închid şi dau fuga în baie; îmi usuc părul şi folosesc o asemenea cantitate de fixativ că ar îndoi şi oţelul. Apoi mă fardez şi mă îmbrac în blugi şi o bluză cu mâneci scurte. Sunt patetic de nerăbdătoare să văd o persoană care mă iubeşte, să mă simt dorită. Mă încalţ cu nişte balerini. (Nu ar fi trebuit să beau paharele alea două cu vin; nu prea mă ţin bine pe picioare ca să port tocuri.)

Se aude soneria şi alerg într-un suflet să deschid.

În uşă stă mama mea, slabă ca o stinghie. Este îmbrăcată ca o refugiată: pantaloni lălâi, sandale ortopedice Birkenstock şi o tunică din cele cu broderii tradiţionale mexicane pe care nu le-am mai văzut de ani de zile. Părul alb îi iese din bentiţa de piele în care l-a prins; şuviţe mari îi plutesc în jurul chipului lunguieţ, zbârcit. Sunt atât de uluită să o văd, că nu ştiu ce să spun.

– Margie m-a trimis, spune ea. Dar a fost ideea mea. Am vrut să te văd.

– Ea unde e?

– Nu vine. Eu am vrut să te văd. Ştiam că mie nu mi-ai fi deschis.

– De ce-ai venit?

Ea trece pe lângă mine şi intră în casă ca şi cum ar avea dreptul să fie aici.

În camera de zi, se întoarce către mine.

– Ai o problemă cu drogurile sau cu alcoolul, vorbeşte cu o voce ezitantă, dogită.

Preț de o secundă, mintea îmi este complet goală. Îmi zic: *M-a prins*. Este îngrozitor, umilitor și mă simt vulnerabilă, distrusă. Mă dau înapoi, scuturând din cap.

– Nu, spun. *Nu*. Iau medicamente pe bază de *rețetă*. Vorbești de parcă aș fi dependentă de droguri. Mă și umflă râsul la ideea asta. Ce-o crede despre mine, că stau pe la colț de stradă și înghit droguri sau îmi injectez în venă și cad pe străzi? Merg la un *doctor*. Îmi cumpăr medicamentele de la Walmart, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi mă gândesc la sursa acestei acuzații.

Mama vine spre mine. Pare din alt film în încăperea aceasta opulent decorată. În ridurile ei, în petele de bătrânețe de pe obrajii ei, văd toate dezamăgirile vieții mele. Dar acum o să spună că sunt dependentă de droguri și mă va *ajuta*.

– Eu am trecut prin dezintoxicare, spune ea cu voce timidă, nesigură. Eu cred...

– Tu nu ai nici un drept să-mi spui mie ceva, țip la ea. Nimic, m-ai înțeles? Cum *îndrăznești* să vii să mă judeci?

– Tully, spune mama. Margie spune că a simțit ceva ciudat în vocea ta ultimele dăți când a vorbit cu tine la telefon. Ți-am văzut fotografia la televizor. Știu prin ce treci.

– Pleacă, spun cu voce sfârșită.

– De ce-ai venit la Snohomish să mă vezi?

– Scriu o carte despre viața mea. Nu că *tu* ai ști ceva despre ea.

– Aveai niște întrebări.

Râd și simt că mă podidesc lacrimile, ceea ce mă înfurie.

– Da. Tare bine mi-a mai făcut.

– Tully, poate...

– Fără nici un poate. Nu de la tine. Nu din nou. Nu mai suport.

O apuc de braț și o scot afară din apartament; mama nu opune rezistență. Înainte de a apuca să mai spună ceva, o împrâncesc în hol și trântesc ușa. Apoi mă duc în dormitor și mă bag în pat, trăgând păturile peste cap. Îmi aud respirația în întuneric.

Se înșală. Eu nu am o problemă. Și ce dacă iau Xanax împotriva atacurilor de panică și Ambien ca să dorm? Și ce dacă mai beau câte

un pahar, două de vin seara? Deţin controlul, mă pot opri oricând vreau.

Dar, la naiba, acum mă doare capul. E vina *ei* că mă doare. Mama mea. Ea şi Margie m-au trădat. Acesta e aspectul cel mai crud. De la mama mea nu am aşteptări, dar Margie a fost una dintre puţinele persoane pe care m-am bizuit de-a lungul vieţii mele. Faptul că m-a trădat în halul ăsta este o lovitură pe care nu o pot îndura. La gândul ăsta, furia mea se transformă într-o cumplită disperare.

Mă întorc pe o parte, trag sertarul noptierei şi scot flaconul cu Xanax.

Crezi că a fost vorba de trădare? întreabă Kate lângă mine, iar vocea ei mă smulge din amintiri, mă trage în sus.

Îmi amintesc unde mă aflu de fapt. Pe un pat de spital, conectată la un ventilator artificial, cu o gaură în cap, iar viaţa mi se desfăşoară ca un caleidoscop pe dinaintea ochilor.

– Aveam necazuri, spun încet. Iar ele au încercat să mă ajute.

Cum de nu am ştiut asta? Cum de nu am văzut un lucru evident?

Acum înţelegi, nu-i aşa?

– Stop stop stop. Nu mai vreau să fac asta.

Mă întorc pe o parte şi închid ochii.

Trebuie să-ţi aminteşti.

– Nu. Trebuie să uit.

3 septembrie 2010
Ora 14.10

În sala de conferinţe a spitalului, poliţistul stătea cu picioarele depărtate destul de mult cât să-şi ţină echilibrul dacă ar fi început un cutremur. Ţinea în mână un carneţel şi îşi revizuia notiţele.

Johnny privi prin încăperea liniştită. Majoritatea scaunelor erau neocupate, împinse aproape de masă. Două cutii de şerveţele erau puse la îndemână în mijlocul mesei. Lângă el, Margie se străduia să stea dreaptă, dar era frântă după atâtea ore de veghe; din când în

când, umerii îi căzeau involuntar în față. O sunase dis-de-dimineață; la ora nouă și cincisprezece, ea și Bud urcaseră în avionul dinspre Arizona. Acum Bud era acasă la Johnny, așteptându-i pe băieți să se întoarcă de la școală. Marah era în salonul lui Tully.

El și Margie mai fuseseră în această sală. Aici li se dăduse vestea că medicii chirurgi nu reușiseră să extirpe complet tumoarea lui Kate și că aceasta se răspândise la nodulii limfatici, fiind puși în fața unor decizii de viață și de moarte. O prinse pe Margie de mâna rece, noduroasă.

Detectivul își drese glasul.

Johnny ridică privirea.

– Mai durează până vom primi raportul toxicologic, dar cu ocazia verificării locuinței domnișoarei Hart s-au descoperit anumite medicamente eliberate pe rețetă – Vicodin, Xanax și Ambien, îndeosebi. Nu am găsit încă martori ai accidentului, dar după estimările noastre, bazate pe cercetarea făcută la fața locului, domnișoara Hart conducea cu viteza excesivă de optzeci de kilometri pe oră pe Columbia Street, îndreptându-se spre apă, pe vreme ploioasă. S-a izbit cu viteză mare de un stâlp de beton.

– Au existat urme de frânare? întrebă Johnny.

O auzi pe Margie inspirând adânc; știa că ea nu se gândise la această întrebare. Urmele de frânare înainte de un impact înseamnă că șoferul a încercat să evite coliziunea. Lipsa acestora are o cu totul altă semnificație.

Detectivul se uită la Johnny.

– Nu știu.

Johnny dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc, domnule ofițer.

După ce polițistul plecă, Margie se întoarse spre Johnny. El îi văzu lacrimile din ochi și regretă că pusese acea întrebare. Soacra lui suferise și așa atât de mult.

– Iartă-mă, Margie.

– Vrei să spui că... Crezi că a intrat în stâlp înadins?

Întrebarea îl lăsă pe Johnny fără cuvinte.

– Johnny?

– Tu ai văzut-o mai recent decât mine. Ce crezi?

Margie oftă.

– Cred că s-a simțit foarte singură în ultimul an.

Johnny se ridică în picioare și bâigui o scuză în sensul că trebuia să se ducă la toaletă, apoi ieși.

În hol, se sprijini de perete și se apucă cu mâinile de cap. Când, în cele din urmă, ridică privirea, văzu în fața lui o ușă pe a cărei plăcuță scria CAPELĂ.

Când intrase ultima oară într-o biserică?

La înmormântarea lui Kate.

Traversă holul și deschise ușa. Era o încăpere mică, îngustă, cu câteva strane și un altar improvizat în față. Primul lucru pe care îl observă fu liniștea. Apoi văzu o fată care ședea în dreapta, în strana din față, ghemuită, astfel că nu putea vedea decât un smoc de păr roz dat cu gel.

Înaintă încet, zgomotul pașilor lui pierzându-se în mocheta de pe podea.

– Pot să stau și eu?

Marah ridică brusc privirea. Observă că plânsese.

– De parcă te-aș putea împiedica.

– Vrei să mă împiedici? întrebă el încet.

Comisese prea multe greșeli în privința ei, astfel că nu voia să agraveze situația.

Fata se uită fix la el un timp, apoi clătină încet din cap. Părea atât de tânără, ca un copil îmbrăcat excentric de Halloween, ca să atragă atenția.

Se așeză cu grijă și așteptă o clipă înainte să vorbească.

– Te ajută rugăciunile?

– Până acum, nu. Ochii i se umplură de lacrimi. Știi ce i-am făcut lui Tully săptămâna trecută?

– Nu.

– E vina mea că se află aici.

– Nu e vina ta, scumpo. A fost un accident de mașină. Nu ai fi putut face nimic...

– E și vina ta, spuse Marah, descumpănită.

Johnny nu știu ce să răspundă la aceste cuvinte. Le înțelegea sensul, pentru că și el simțea același lucru. O abandonaseră pe Tully, o alungaseră din viețile lor, o lăsaseră pradă singurătății, iar acum ajunsese aici.

– Nu pot *suporta* asta, începu Marah să plângă.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

– Marah! strigă el.

La ușă, ea se opri și întoarse capul.

– Nu-ți face rău singură, spuse el.

– Prea târziu, spuse ea încet și ieși.

Ușa se trânti în urma ei.

Johnny se ridică încet în picioare. Simțind povara celor cincizeci și cinci de ani, ieși și se întoarse în sala de așteptare, unde o găsi pe Margie așezată într-un colț, tricotând.

Se așeză lângă ea.

– Am încercat să o sun pe Dorothy din nou, vorbi ea după un timp. N-a răspuns.

– O să găsească bilețelul pe care i l-a lăsat Bud în ușă?

Margie parcă se gârbovi auzind asta.

– Mai devreme sau mai târziu, spuse ea încet. Sper că mai devreme, adăugă.

3 septembrie 2010
Ora 14.59

În această amiază rece de septembrie, frunzele cădeau peste tot prin Snohomish, pe trotuare, în parcări, pe malurile râului. Dorothy Hart stătea la taraba ei din piață, privind peisajul atât de familiar, văzând ici-colo frânturi de frumusețe. Ultimii trandafiri de vânzare în căldările roșii de peste drum ale Erikăi, o tânără cu un bebeluș dolofan și cârlionțat pe care îl ținea sprijinit de șold în timp ce gusta niște somon afumat de Kent, un băiețel sorbind niște cidru de casă dintr-un pahar de carton. Piața agro-alimentară era o explozie de culoare și un adevărat furnicar de mușterii; și zarvă la tot pasul.

La doar câteva străzi distanță de centrul istoric al așezării, această piață animată era organizată pe un petic de pavaj în fiecare vineri, începând de la prânz până la cinci seara: acoperișuri albe de cort se înălțau deasupra tuturor ca niște moțuri de înghețată; sub ele, o sumedenie de fructe, nuci, fructe de pădure, ierburi aromatice, legume, obiecte meșteșugite și miere, o explozie de culoare și arome în lumina blândă de toamnă.

În micul ei chioșc, Dorothy aproape epuizase stocul limitat de produse. Amenajase o masă lungă, acoperită cu ziare – benzile desenate de duminică, de data asta –, și pusese ici-colo câteva cutii cu recolta de săptămâna asta: mere roșii zemoase, zmeură, coșuri pline cu ierburi aromatice și legume: fasole verde, roșii, broccoli și dovlecei. Mai avea foarte puțin din fiecare; câteva mere rătăcite pe fundul unei cutii și o mână de păstăi de fasole.

Vânduse aproape toată marfa. Cerul de un albastru infinit, fără urmă de nori, constituia fundalul strălucitor al forfotei din piață pe când ea își strânse cutiile și le cără dincolo de culoar, în magazia Cascade Farms.

Proprietarul, un bărbat masiv cu părul vâlvoi, cu ditamai burdihanul și un nas coroiat, îi zâmbi.

– Se pare c-ai avut o zi bună, Dorothy.

– Foarte bună, Owen. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să folosesc o parte din magazia ta. Zmeura s-a vândut cât ai bate din palme.

Îi întinse o stivă de cutii de lemn. Proprietarul depozitului le luă și le așeză în remorca ruginită a camionetei lui. Urma să i le aducă acasă mai târziu.

– Ești sigură că nu vrei să te ducem acasă cu mașina?

– Daaa. Nu-ți face griji. Mersi frumos. Salut-o pe Erika din partea mea. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse la partea ei de tarabă pe care o împărțea cu altcineva, simțind cum o gâdilă un firicel de sudoare ce i prelingea pe ceafă. O broboană îi alunecă pe șira spinării, udându-i betelia pantalonilor lălâi. Își descheie cămașa jerpelită în carouri, care era practic uniforma ei – avea cel puțin șase la fel –, și și-o scoase de pe ea, legând-o

cu mânecile în jurul taliei. Maioul roşu din bumbac pe care îl purta pe dedesubt era lac de sudoare la subraţe, dar nu avea ce face.

Avea şaizeci şi nouă de ani, păr lung cenuşiu, o piele cu aspect uscat şi nişte ochi în care se putea citi întreaga obidă îndurată toată viaţa. Ultimul lucru de care îi păsa era dacă mirosea sau nu a transpiraţie. Îşi legă bandana roşie pe frunte şi încălecă bicicleta ruginită, singurul ei mijloc de transport.

Zi de zi.

Principiul călăuzitor al noii sale vieţi. În ultimii cinci ani, îşi transformase complet viaţa, eliminând tot balastul şi rămânând doar cu ceea ce conta cu adevărat. Se ocupa cu grădinăritul, cultiva produse organice, le îngrijea şi le vindea, iar, la rândul ei, consuma doar produse organice. Fructe, nuci, legume şi cereale. Îşi pierduse frumuseţea şi era foarte slabă, dar nimic din toate astea nu o deranja. De fapt, era chiar încântată. Viaţa pe care o dusese i se imprimase pe chip.

Era singură acum. Aşa ar fi trebuit să fie mereu. De câte ori îi spusese tatăl ei asta? *Eşti rece ca gheaţa, Dotty. Vei sfârşi singură dacă nu te topeşti.* O ucidea faptul că vocea lui încă îi răsuna în minte după atâţia ani.

Puse un elastic în jurul cracului pantalonului şi urcă pe bicicletă. Se clătină puţin şi porni, pedalând prin oraş cu cutia cu bani zornăind în coşul prins de ghidon. Maşinile o claxonau şi se apropiau prea mult, dar ea nici nu le observa. Se obişnuise cu ideea că oamenii nu îi priveau cu ochi buni pe bătrânii hipioţi în general, dar mai cu seamă pe cei pe biciclete.

La colţ, întinse braţul în lateral ca să semnalizeze intenţia de a vira şi coti pe Main Street. Simţea oarece plăcere că respecta regulile, semnalizând schimbarea de direcţie. Ştia că sună ciudat şi că majoritatea oamenilor nu ar fi înţeles, dar îşi petrecuse toată viaţa prin dezintoxicări, fără un ţel anume, iar pacea pe care i-o conferau regulile, constrângerile şi societatea se dovedise a fi nesperat de reconfortantă. Îşi lăsă bicicleta într-unul din suporturile din faţa farmaciei. Cei mai noi locuitori ai localităţii, cei snobi din suburbii, care aleseseră să se statornicească în acest loc pentru că se afla la

doar patruzeci şi ceva de kilometri de centrul Seattle-ului, şi-ar încuia bicicletele cu lanţuri antifurt, de teamă să nu fie deposedaţi de ele.

Lui Dorothy îi venea mereu să zâmbească văzând grija aceasta exagerată pentru *lucruri*. Cu puţin noroc, într-o zi, aveau să înveţe ce anume merită să ţii aproape în viaţă şi ce anume nu merita atenţia noastră. Îşi strânse bandana înaintând pe trotuarul crăpat, denivelat, surprinsă de numărul mare de oameni ieşiţi în acea zi în oraş. Grupuri de turişti intrau şi ieşeau din magazinele de antichităţi care deveniseră o adevărată atracţie pentru Snohomish. Pe această stradă, cândva singura din localitate, străjuită de o parte de albia lată a fluviului Snohomish şi de cealaltă de periferia noului cartier al localităţii, faţadele magazinelor păstrau aspectul de fort de odinioară.

Intră în farmacia puternic luminată şi se duse direct la tejgheaua pentru clienţii cu reţete. Până acolo, o mulţime de lucruri drăguţe îi atraseră atenţia – berete viu colorate, căni de cafea cu îndemnuri motivaţionale, felicitări –, dar ea ştia că mai puţin înseamnă mai mult. În plus, nu mai avea bani şi încă nu încasase cecul de la Tully luna aceasta.

– Bună, Dorothy, o întâmpină farmacistul.

– Bună, Scott.

– Cum ţi-a mers la târg azi?

– Grozav. Am nişte miere pentru tine şi Lori. Am să vin să v-o aduc.

Angajatul îi dădu medicamentele care o ajutaseră atât de mult de-a lungul timpului.

– Mulţumesc.

Le achită, băgă flaconaşul portocaliu în buzunar şi se îndreptă spre ieşire. Reveni pe strada aglomerată, urcă pe bicicletă şi pedală cei cinci kilometri până acasă.

Ca de obicei, panta de pe Summer Hill îi dădu de furcă, iar când ajunse în vârf şi o luă pe Aleea cu licurici, era leoarcă de transpiraţie şi respira greu. Pe aleea ei, coti la stânga şi se ţinu bine când bătrâna bicicletă începu să zdrăngăne, îndreptându-se spre casă.

De uşa de la intrare era prins un bileţel. Dorothy se încruntă şi descălecă de pe bicicletă, lăsând-o să cadă cu zgomot. Când îi lăsase ultima oară cineva un bileţel?

D...
Tully este la spitalul Sacred Heart. Johnny spune să te grăbeşti. Am lăsat bani pentru taxi sub preş. 426 E.
M

Dorothy se aplecă şi ridică preşul negru din cauciuc de la uşă. Un plic alb murdar zăcea pe cimentul pătat de gândacii de Colorado de dedesubt. În plic se afla o bancnotă de o sută de dolari.

Dorothy intră în grabă în casa dărăpănată, care aparţinuse cândva părinţilor ei şi care era acum proprietatea fiicei sale – aceeaşi casă în care trăise cândva Dorothy, pe vremea când era mult mai tânără, alături de Tully, fetiţa ei în vârstă de paisprezece ani pe atunci. Singurul loc în care locuiseră vreodată împreună.

În ultimele zile, Dorothy mai făcuse mici reparaţii pe ici, pe colo, dar nu cine ştie ce. Pereţii exteriori erau tot bej şi trebuiau revopsiţi; pe acoperiş mai creştea încă muşchi verde din loc în loc. În interior, dezlipise mocheta aceea jerpelită verde-închis şi găsise dedesubt parchet din lemn, pe care intenţiona să îl lustruiască într-o zi. Bucătăria arăta în continuare îngrozitor, de un roz ţipător, culoare pe care o alesese un chiriaş la începutul anilor '70, dar oribilele perdele vărgate dispăruseră. Singura încăpere pe care Dorothy o renovase cu adevărat era dormitorul principal. Dăduse jos jaluzelele ieftine, scosese mocheta cu model auriu şi văruise pereţii într-o nuanţă plăcută de crem.

Deschise flaconul de medicamente şi luă o pastilă cu puţină apă caldă de la robinet. Ridică receptorul telefonului de modă veche, cu fir, din bucătărie – o antichitate în această eră a telefoanelor celulare –, deschise cartea de telefoane, căută numărul şi chemă un taxi. Nu mai avea timp să facă duş, aşa că doar îşi perie părul şi se spălă pe dinţi. Se duse în dormitor, împletindu-şi în acelaşi timp părul rar, şi se văzu în oglinda ovală de deasupra şifonierului.

Arăta ca o vrăjitoare după o beție.

De afară se auzi un claxon de mașină. Își luă geanta și ieși în grabă. Abia după ce se instală pe bancheta soioasă din velur maro a taxiului și privi pe geamul îmbâcsit, realiză că încă avea un crac al pantalonului prins cu elastic de gleznă.

Aruncă un ochi către fermă când taxiul ieși de pe alee. Cu mai bine de patru ani în urmă – când acceptase, în sfârșit, ideea schimbării reale –, acest loc o salvase. Se gândea adesea că din lacrimile ei crescuseră legumele cultivate.

Era recunoscătoare pentru efectul medicamentelor primite pe rețetă. Îi creau un sentiment de protecție și o ajutau să perceapă lumea din jurul ei ca fiind mai blândă. Îndeajuns pentru ca emoțiile ei nestatornice – pornirile periculoase – să fie ținute în frâu. Fără ele, știa că se putea prăbuși din nou în bezna în care se înecase aproape toată viața.

O năpădiră amintirile, până când nu mai auzi nici respirația șoferului, nici uruitul motorului, nici foșnetul traficului.

Timpul își desfășură aripile și o învălui, iar ea nu găsi voința să se opună. Se lăsă în stăpânirea acestuia, cedă, și pentru o fracțiune de secundă, lumea deveni complet liniștită.

Apoi auzi lătratul unui câine, zornăitul unui lanț întins brusc, și știu unde se afla, și *când* anume: 2005. Noiembrie. Avea șaizeci și patru de ani, o femeie care își zicea Cloud, a cărei fiică era unul dintre cei mai renumiți oameni de televiziune. Cloud locuia într-o rulotă dărăpănată pe un teren noroios din vecinătatea unui drum forestier în apropierea localității Eatonville. Mirosul dulce, siropos, de...

marijuana o învăluia. Era drogată, dar nu destul de drogată. În ultima vreme, nu exista destulă iarbă în lume ca să o protejeze.

Poate niște alcool ar ajuta-o. Se ridică din fotoliul extensibil maro rupt și merse împleticit la măsuța de cafea melaminată. O dureau cumplit tibiile. Niște doze goale de bere se prăvăliră pe podea, făcând un vacarm de nedescris.

Se mişcă atentă prin rulotă, întrebându-se dacă nu cumva podelele se înclinaseră brusc sau ea era mai înaltă decât crezuse. În bucătărie, se opri. De ce venise oare acolo?

Privi nedumerită împrejur, observând teancul de vase murdare de pe aragaz. Trebuia să le spele înainte să ajungă acasă Truc. Ura să găsească vase murdare... *Muştele* alea bâzâiau deasupra cutiilor de pizza?

Îşi târşâi picioarele până la frigider şi deschise uşa acestuia. Lumina se aprinse, dând la iveală nişte resturi de sendvişuri, un bax de bere şi nişte lapte cu o tentă verzuie. Trânti uşa la loc şi deschise congelatorul. Pe raftul de pe uşă era o litră de votcă. Tocmai când era pe punctul să o ia cu o mână tremurândă, auzi huruitul răpciugos al unui motor diesel.

Fir-ar să fie!

Ar trebui să se apuce de dereticat, dar tremura atât de rău că îi venea să vomite.

Afară, câinii lătrau, mârâiau. Îi auzea cum sar la el, cum trag de zgărzi, făcând să zornăie lanţurile lungi.

Trebuia să îi iasă în întâmpinare. Îşi trecu mâinile tremurânde prin părul lung, încâlcit. Când făcuse ultima oară duş? Mirosea urât? Lui nu-i plăcea deloc asta.

Se târî până la uşă şi o deschise. Primul impact vizual fu acela al unei amiezi posomorâte, şi o izbi mirosul de motorină, de rahat de câine şi de gunoi intrat în putrefacţie.

Clipi, încercând să se concentreze.

Camioneta lui mare, roşie era parcată lângă o stivă de lemne.

Truc coborî din cabină, ciocatele lui cu vârfuri metalice pleoscăind într-o băltoacă. Era un bărbat masiv, pântecos, al cărui burdihan apărea primul când intra undeva; un păr castaniu ciufulit îi încadra faţa pătrăţoasă, cu piele tăbăcită.

Ochii îl trădau. Erau mici şi negri, iar lumina din ei putea dispărea într-o clipită.

– B-bună, Truc, spuse Cloud, deschizându-i o doză de bere. N-am crezut că vii acasă mai devreme de marţi.

Bărbatul veni în lumină, şi ea îşi dădu seama că era băut. Avea o privire sticloasă în ochi, iar gura îi era inexpresivă. Se opri să-şi mângâie dobermanii dragi, scoţând din buzunare nişte hrană uscată pentru câini. Molfăitul câinilor părea îngrozitor de zgomotos în liniştea nopţii. Ea se crispă, dar încercă să îşi menţină zâmbetul pe chip.

Truc luă berea din mâna ei şi rămase acolo, în chenarul de lumină slabă. Câinii stăteau acum liniştiţi lângă el, supuşi, afectuoşi. Exact aşa cum îi plăcea lui. În spatele lor, terenul acoperit de iarbă se pierdea într-o ceaţă ce ascundea epavele ruginite ale maşinilor, frigiderelor stricate şi ale mobilierului aruncat în curte.

– E marţi, mormăi Truc. Îşi termină berea şi le aruncă doza câinilor, care începură imediat să se bată pe ea. Întinse braţul şi o trase pe Cloud în braţele lui puternice, strângând-o tare. Mi-a fost dor de tine, şopti el cu vocea lui groasă, iar ea se întrebă pe unde oare umblase el de când ieşise din tură.

La Lucky Spot, probabil, bând bere cu whisky şi plângându-se de concedierile de la fabrica de hârtie. Mirosea a celuloză, a unsoare, a fum şi a whisky.

Ea încercă să stea foarte liniştită, abia îndrăznind să respire. Truc era cam irascibil în ultimul timp, ca un vulcan pe punctul de a erupe. Cloud nu ştia niciodată ce anume îl scotea din sărite.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea, percepând mustrarea din propriul glas.

Nu gândea deloc limpede.

– Nu porţi bluza pe care ţi-am cumpărat-o.

Ea se retrase încet. Ce bluză? Sincer, nici nu-şi amintea.

– Îmi... îmi pare rău. O ţin de bună. E aşa de frumoasă.

El scoase un sunet, dezgust, acceptare, nepăsare, ea nu-şi dădea seama. Era foarte confuză. Îl prinse de mână, strângându-l cu putere şi trăgându-l după ea în rulotă.

Locul acela duhnea a droguri, îşi dădu ea seama deodată. Şi a încă ceva; gunoi, poate.

– Cloud, spuse el, atât de încet că ei i se ridică părul de la ceafă.

Ce anume văzuse oare? Ce anume făcuse sau nu făcuse ea?

Curățenie. Uitase de curățenie. El detesta să vadă vase murdare în chiuvetă.

Ea se întoarse încet, incapabilă măcar să găsească o scuză.

El o sărută pasional pe buze, atât de drăgăstos, că ea scoase un suspin de ușurare.

– Știi că urăsc dezordinea asta. Cu tot ce-ți ofer eu...

Ea se trase înapoi.

– Te rog...

Cloud nu apucă să ridice mâinile pentru a se apăra, că el o lovi cu pumnul în față. Își simți nasul strivit sub pumnul lui; sângele împroșcă peste tot, și ea rămase acolo, sângerând pe cămașă. Plânsul n-ar fi făcut decât să agraveze situația.

Se trezi în zgomot de sforăituri. Preț de o secundă, nu-și aminti nimic, apoi durerea îi aminti. Deschise încet un ochi și tresări imediat. Simți că o înjunghie lumina slabă a televizorului, făcând-o să clipească. Avea gura uscată; tremura necontrolat și o durea tot corpul.

Evaluează situația.

Se trezise în starea asta de mai multe ori decât putea număra pe degete. Știa ce avea de făcut.

Se afla în pat; Truc era tolănit lângă ea, cu burdihanul îndreptat spre tavan și cu brațele păroase lăbărțate. Afară era întuneric acum. Se făcuse noapte.

Se dădu încet jos din pat și tresări când își lăsă greutatea pe glezna stângă. Evident luxată în urma vreunei căderi.

Șchiopătă până la baie și se privi în oglinda cât un stat de om de pe spatele ușii. Avea părul încâlcit și încleiat cu sânge. Ochii umflați îi erau aproape închiși, iar vânătăile din jurul lor aveau un amestec cromatic dezgustător de vinețiu, maro și galben. Nasul îi era turtit de-a binelea, iar pe bărbie și pe obraji avea cheaguri de sânge uscat.

O durea prea tare ca să se spele, așa că se îmbrăcă în ce găsi la îndemână, hainele de ieri sau de cu o seară în urmă, nu-și mai amintea; avea dureri prea mari ca să se uite în jos pentru a verifica dacă erau pătate de sânge.

Trebuia să plece de acolo, departe de Truc, înainte ca el să o omoare. Se mai gândise la asta, de zeci de ori, de fiecare dată când el o snopea în bătaie, şi odată, cam cu un an în urmă, chiar plecase pentru un timp, reuşind să ajungă până la Tacoma, dar în cele din urmă el o găsise şi ea se întorsese, pentru că nu avea unde altundeva să se ducă, şi la drept vorbind, alte aşteptări nu avea de la viaţă. De asta avusese parte mereu.

Dar nu mai era tânără, îmbătrânise. Oasele ei cedau acum foarte uşor, şi dacă într-una din zile se lovea de perete şi îşi rupea pur şi simplu coloana?

Fă-o.

Se strecură încet pe lângă el până la noptieră şi scotoci cu mâini tremurânde prin portofelul lui, unde găsi trei bancnote de douăzeci de dolari. Strânse banii în pumn, ştiind că ar fi fost vai şi-amar de pielea ei dacă nu ar fi fugit de acolo, dar de data asta *chiar* avea să fugă. Nu avea încotro.

Făcu un pas cât putu de încet.

Podeaua scârţâi; Truc mormăi ceva în somn şi se întoarse către ea.

Ea încremeni, inima bătându-i cu putere, dar bărbatul nu se trezi. Răsuflă uşurată, înşfăcă cele două bunuri de preţ pe care le avea – un colier vechi, descompus, din macaroane şi mărgele şi o veche fotografie alb-negru. Îşi puse colierul la gât şi băgă fotografia în buzunarul cămăşii din flanel, încheind buzunarul ca să nu o piardă.

Se întoarse încet pe piciorul sănătos şi ieşi şchiopătând din cameră.

Afară, câinii se ridicară imediat, urmărind-o vigilenţi. Muntele Rainer, al cărui pisc nins era luminat de lună, se contura nu departe.

– Ş-ş-ş-t, băieţi, îi linişti ea, strecurându-se pe lângă ei.

Tocmai ocolea vechiul fotoliu extensibil rupt, când auzi primul lătrat. Îşi văzu de drum fără să privească în urmă.

Era întuneric în pădure, atât de întuneric că îşi putu croi drum printre copaci cu multă răbdare şi mergând încet; durerea pe care o simţea la fiecare pas îi săgeta tot trupul. O durea îngrozitor gâtul, iar faţa îi pulsa efectiv de durere, dar nu se opri şi nu încetini ritmul până nu ajunse la autogara din Eatonville. Acolo, ascunsă pe

trei laturi de plexiglasul murdar, se prăbuşi pe o bancă şi respiră în sfârşit.

Scoase o ţigară cu marijuana – ultima pe care o mai avea – şi o fumă cât stătu acolo, în beznă, iar ţigara o ajută, deşi nu cine ştie ce. Durerea era încă insuportabilă, la fel şi regretul. Se temea deja că va lua decizia de a se întoarce.

Urcă în autobuz când acesta sosi, ignorând privirea critică a şoferului.

Două ore şi jumătate mai târziu, puţin după ora zece seara, coborî din autobuz în centrul Seattle-ului. În Pioneer Square, mai precis. Acolo te puteai face nevăzut în Seattle. Ea ştia prea bine cum să devii invizibil. De asta avea nevoie acum, să devină o umbră vagă într-o lume neclară.

Dar, plimbându-se prin locul acela care ar fi trebuit să o întâmpine cu ungherele şi aleile lui întunecoase, durerea de cap i se agravă. Parcă o izbea un ciocan în cap. Auzi scâncetul slab pe care îl scoase ca şi cum nu ar fi provenit de la ea. Învăţase doar să îndure durerea în tăcere, nu? Truc o învăţase asta cu mult timp în urmă.

O durea atât de tare, că nici nu putea gândi limpede.

Imediat după aceea, leşină.

Capitolul 19

Cloud se trezi treptat. Mai întâi își conștientiză durerea, apoi respirația, apoi simți mirosul de curat. Un indiciu care îi spunea unde se află.

La spital. Fusese în destule la viața ei pentru a recunoaște imaginile, mirosurile, sunetele. Era noiembrie 2005, iar ea fugise de acasă.

Rămase liniștită, temându-se să deschidă ochii. Își aminti seara precedentă în niște imagini fulgurante – o lumină roșie intermitentă, faptul că fusese ridicată pe o targă și dusă într-o încăpere puternic luminată. Doctori și asistente agitându-se în jurul ei, întrebând cine o bătuse și ce rudă ar fi putut să sune. Închisese ochii și îi ignorase. Gura i se uscase atât de rău, că nu ar fi putut vorbi coerent dacă ar fi avut ceva de zis, iar acum îi tremurau din nou mâinile.

Mai era cineva în salon cu ea. Îi auzea respirația și foșnetul paginilor fișei medicale. Deschise precaută ochiul teafăr. Celălalt nu se deschidea de umflat ce era.

– Bună, Dorothy, spuse femeia îndesată, de culoare, cu părul creț și pistrui negri pe obrajii bucălați.

Cloud înghiți cu greu. Ar fi putut să o corecteze pe femeia asta cu înfățișare serioasă, să-i explice că Dorothy murise în 1973, dar serios, cui îi păsa?

– Plecați, spuse, dorindu-și să fi putut face și un gest cu mâna.

Îi era frică să arate cât de slabă era. În spital, nu-ți doreai niciodată să-ți arăți slăbiciunea. O mișcare greșită, și te trezeai la psihiatrie.

– Eu sunt dr. Karen Moody. Nu știu dacă îți amintești, dar ai încercat să îl lovești pe unul dintre paramedicii care te-au adus aici.

Cloud oftă.

– Ați venit să mă evaluați. Haideți să vă ușurez munca: nu reprezint o amenințare pentru mine sau pentru alții. Dacă am atacat pe cineva, a fost un accident.

– Înțeleg că asta nu e prima evaluare psihologică în ceea ce te privește. Cunoști regulile.

Cloud ridică din umeri.

– Am aici dosarul tău medical, Dorothy. Și am stat de vorbă cu poliția. Ai o poveste interesantă.

Cloud o privi fix, fără să vorbească.

– Numărul de oase fracturate este cu certitudine anormal. Și am văzut arsurile de țigară din zona claviculei. Presupun că sunt mai multe.

– Sunt neîndemânatică.

Doctorița lăsă fișa medicală.

– Mă îndoiesc, Dorothy. Și presupun că îți administrezi singură tratament ca să uiți.

– Este felul dumneavoastră de-a spune că sunt o drogată și o bețivă? Dacă da, aveți dreptate. Sunt și una, și alta. De zeci de ani.

Doctorița se uită la ea, mijind ochii în încercarea de a evalua starea pacientului. Apoi băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

– Poftim, Dorothy. Eu lucrez într-un sanatoriu. Dacă ești pregătită să îți schimbi viața, mi-ar plăcea să te ajut.

Cloud luă cartea de vizită și o studie.

– Presupun că știți cine e fiica mea. Vă imaginați că o să plătească ea tot deranjul.

– Vreau să te ajut, Dorothy. Cu asta mă ocup.

– De ce? De ce-ați vrea să mă ajutați?

Doctorița își suflecă încet mâneca.

Cloud văzu o serie de mici cicatrici rozalii ca niște steluțe, ieșind în evidență pe pielea neagră. Arsuri de țigară.

– Știu cum este să bei ca să uiți.

Cloud fu încurcată, neştiind ce să spună.

– La un moment dat, nu mai funcţionează. De fapt, nu a funcţionat niciodată, dar după o vreme, alcoolul înrăutăţeşte lucrurile. Eu *ştiu*. Te-aş putea ajuta. Măcar mi-ar plăcea să încerc. Tu decizi.

Cloud o privi pe femeie ieşind din rezerva de spital şi închizând uşa în urma ei. În întunericul liniştit, îşi simţi respiraţia îngreunată. Nu se mai gândise la cicatricile alea de ani de zile.

Stai locului, fir-ar să fie, ştiai că aşa se va întâmpla.

Înghiţi cu greu. Pe peretele din faţa ei, ceasul marca printr-un ticăit nesfârşit trecerea minutelor. Era 0.01. Abia trecuse de miezul nopţii.

O nouă zi.

Închise ochii şi adormi.

Cineva o atingea, o mângâia pe frunte.

Probabil visa.

Se strădui să deschidă ochii; parcă avea nisip în ei. La început, fu doar întuneric. Apoi, treptat, ochiul sănătos se adaptă. Văzu chenarul gri al ferestrei; o lumină slabă arunca din exterior o licărire aurie în salonul ei. Uşa era deschisă; dincolo de ea, camera asistentelor era puternic luminată şi liniştită.

Era miezul nopţii. Îşi dădea seama după linişte.

– Bună, spuse cineva.

Tully.

Ar fi recunoscut vocea fiicei sale oriunde, chiar şi în acest întuneric de nepătruns.

Cloud întoarse capul pe pernă, tresărind din cauza durerii.

Fiica ei stătea acolo, uşor încruntată. Chiar şi la acea oră, Tully arăta superb – păr roşcat lucios, ochi ciocolatii frumoşi, o gură care ar fi putut părea prea mare, dar care i se potrivea cumva perfect. Avea acum... cât, oare... patruzeci şi patru de ani? Patruzeci şi cinci?

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tully, luându-şi mâna de pe fruntea lui Cloud.

Simţea lipsa acelei atingeri reconfortante mai mult decât ar fi meritat.

– Am fost bătută, spuse ea. De un străin, adăugă, ca să pară mai puțin patetică.

– Eu nu am întrebat de ce-ai ajuns aici. Am întrebat ce s-a-ntâmplat cu tine.

– Presupun că prețioasa ta bunică nu ți-a spus niciodată, nu-i așa?

Își dorea să aibă puterea de a regăsi furia care o alimentase atâția ani, dar aceasta dispăruse pur și simplu. Nu-i mai rămăseseră decât tristețea, regretul și epuizarea. Cum îi putea explica fiicei sale ceea ce nu fusese niciodată în stare să înțeleagă ea însăși? Toată viața încercase să o protejeze pe Tully de acel adevăr, ținând-o la distanță așa cum i-ai spune unui copil să nu se apropie de marginea prăpastiei. Acum era prea târziu ca să repare tot acel rău.

Nimic nu mai conta, iar cunoașterea adevărului nu le-ar fi ajutat pe nici una din ele. Poate că fusese o vreme, cândva demult, când dacă ar fi vorbit ar fi însemnat ceva, dar nu acum. Tully vorbea în continuare – desigur –, dar Cloud nu mai asculta. Știa ce dorea Tully, ce-i trebuia, dar Cloud nu avea tăria sau luciditatea pentru a fi ceea ce își dorea fiica ei. Nu avusese niciodată.

– Uită de mine.

– Aș vrea să pot, dar ești mama mea.

– Îmi frângi inima, spuse Cloud încet.

– Și tu pe a mea.

– Aș vrea... începu Cloud, dar se opri.

Ce rost avea toată acea suferință?

– Ce?

– Aș vrea să pot fi ce vrei tu, dar nu pot. Trebuie să mă lași în pace.

– Nu știu cum să fac asta. Indiferent ce s-ar întâmpla, tot mama mea rămâi.

– Nu am fost niciodată mama ta. Știm amândouă asta.

– Eu am să mă întorc mereu. Într-o bună zi, vei fi pregătită pentru mine.

Și iată, toată relația lor redusă la esența ei. Nevoia infinită a fiicei sale și eșecul la fel de copleșitor al lui Cloud. O jucărie stricată ce nu putea fi reparată. Acum, Tully vorbea, spunând ceva despre visuri,

și maternitate, și perseverență. Toate astea o făceau pe Cloud să se simtă și mai rău.

Închise ochii.

– Pleacă, spuse.

O simțea pe Tully lângă ea, îi auzea respirația în întuneric.

Trecerea timpului era marcată de sunete: scârțâitul podelei de sub picioarele lui Tully, greutatea unui suspin.

În cele din urmă, după ore de amăgire, așa i se păreau lui Cloud, în cameră se făcu liniște.

Deschise ochiul sănătos și observă că Tully adormise pe scaunul de lângă perete. Dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat, tresărind când își lăsă greutatea pe glezna beteagă. Șchiopătă până la dulap și deschise ușa în speranța că lucrurile ei erau acolo.

Din fericire, văzu o pungă din hârtie maro. Mâinile îi tremurau când le întinse să ia punga și o deschise. Înăuntru erau hainele cu care era îmbrăcată când fusese adusă la spital – niște pantaloni maro rupți, pătați, un tricou gri pătat, o cămașă de flanel, ghete scâlciate și chiloții. Nici sutien, nici șosete.

Pe fundul pungii, încolăcit ca un mic șarpe, era colierul.

Practic, nu mai arăta a colier, doar câteva bucățele de paste uscate și o singură mărgică înșirate pe o bucată de sfoară jerpelită.

Cloud îl ridică. Îl ținu în palma ridată și își aminti.

La mulți ani. Am făcut asta pentru tine...

Tully avea zece ani. Ținea colierul în mânuțele ei roz grăsune ca pe o nestemată. *Poftim, mami.*

Ce s-ar fi întâmplat dacă Cloud ar fi zis în urmă cu toți acei ani: *Este perfect. Îmi place foarte mult. Te iubesc?*

Simți un nou junghi de durere. Puse colierul în buzunar, se îmbrăcă repede și apoi privi înapoi, la fiica ei.

Se apropie șchiopătând și întinse mâna, dar când și-o văzu, palidă, brăzdată de vene, noduroasă și tremurândă – o mână de vrăjitoare –, o retrase fără a atinge nici măcar mâneca fiicei sale.

Nu avea nici un drept să o atingă pe femeia aceea, nici un drept să tânjească după ceea ce nu fusese niciodată, nu avea nici un drept măcar să regrete.

Gândul ei fu: *Trebuie să beau ceva*. Aruncă o ultimă privire la fiica ei, apoi deschise uşa. Înaintă cu precauţie pe un coridor, apoi pe altul, până ajunse la ieşire.

Afară, întunericul din Seattle o înghiţi, şi redeveni invizibilă.

Cloud băgă mâna în buzunar şi găsi bancnotele mototolite de şaizeci de dolari şterpelite de la Truc.

În curând, el avea să se trezească, mormăind ca un urs şi lăfăindu-se în tot patul, strigând după ea să-i aducă o cană cu cafea.

Alungă acest gând şi îşi văzu de drum, şontâc-şontâc. Era pe la revărsatul zorilor. Raze palide de lumină cenuşie se strecurau şovăitor printre clădirile din stânga şi din dreapta. Când începu să plouă, la început câteva picături, apoi torenţial, se adăposti pe veranda unei clădiri ce părea părăsită şi se aşeză, strângându-şi picioarele cât mai aproape de trup.

Durerea de cap i se agrava. La fel şi tremuratul mâinilor. Dar barurile nu deschiseseră încă, nici magazinele de băuturi alcoolice.

Vizavi, în spatele unui şir de clădiri vechi din cărămidă, zorii luminau cerul. În ferestrele sparte atârnau cearşafuri. Lângă ea, o pisică jigărită scormonea după mâncare prin tomberoanele cu gunoi împuţit care dădeau pe răscol.

De câte ori în viaţa ei nu dormise într-un loc ca acela? Aceasta însă era o alternativă mai bună decât altele pe care le alesese. Bărbaţi precum Truc. Cu toţii erau la fel, bărbaţii pe care îi avusese ea de-a lungul vieţii, dar şi aceia pe care îi scosese destinul în cale. Bătăi, alcool şi furie.

Scotoci prin buzunarul aspru după banii furaţi din portofelul lui Truc. Cine ştie, dacă i-ar fi aruncat, dacă le-ar fi dat pur şi simplu drumul în ploaie, asta ar fi fost un soi de rezolvare a problemei, o a doua şansă.

În schimb, scoase din buzunar cartea de vizită cu colţurile îndoite.

Dr. Karen Moody[1] [ciudat nume pentru un psihiatru]
Occidental Rehab

[1] Capricios

În partea de jos mai era scris ceva: *Când eşti pregătit să faci o schimbare.*

Cloud auzise de o mie de ori până atunci aceste cuvinte de la doctori şi de la asistenţii sociali. Chiar şi de la fiica ei. Oamenii pretind de fiecare dată că te pot ajuta, că doresc să facă asta.

Cloud nu avusese niciodată încredere în ei, nici măcar în tinereţe, când îşi spunea Dorothy şi era destul de naivă cât să se încreadă în amabilitatea străinilor. De-a lungul anilor, aruncase la gunoi zeci de cărţi de vizită, fluturaşi, broşuri cu sloganuri de genul acesta.

Dar acum, de data asta, stând aşa pe veranda aceea care duhnea a gunoi, în timp ce ploaia îi stropea bocancii, cuvântul acela – *schimbare* – o inspiră, făcând-o să-şi dorească asta. Privi în hăul propriei singurătăţi, văzu cât de adânc şi cât de întunecos era.

Occidental.

Strada se afla la mai puţin de un cvartal distanţă. Să fie ăsta oare un semn?

Într-o vreme, îşi ghidase existenţa după semne. Anii în care susţinuse cauza Estului. Aderase când la un sistem de credinţe, când la altul. Fiecare astfel de salt sfârşise de fiecare dată cu o depresie. Mereu eşuase, şi fiecare eşec îi răpise câte ceva.

Singurul dumnezeu către care nu-şi întorsese niciodată faţa fusese ea însăşi. Dezintoxicare. Luciditate. Zi de zi. Aceste cuvinte o îngroziseră mereu. Dar dacă chiar îşi dădea silinţa să fie mai bună – mai sănătoasă – şi eşua? Ar mai fi avut ce să salveze din fiinţa ei?

Şi totuşi, trecută de şaizeci de ani, iubita unui beţiv violent, transformată într-un sac de box, practic fără adăpost, şomeră, dependentă de alcool şi de droguri. Mamă şi nu tocmai.

Nu prea mai rămăsese nimic de salvat în ceea ce o priveşte. Ajunsese o epavă. Era înfrântă. Nu se mai putea ridica decât dacă o ajuta cineva.

Era atât de plictisită de viaţa asta... vlăguită.

Starea aceasta de vlăguire era picătura care umpluse paharul.

Se prinse de balustrada şubredă şi se ridică tremurând nesigură pe picioare. Scrâşni din dinţi, ieşi şchiopătând în ploaie şi porni la drum.

Centrul de reabilitare era găzduit într-o clădire micuță din cărămidă, cu acoperiș plat, ce data încă de pe vremea înfloritoarei perioade de pionierat a Seattle-ului. Viaductul din beton înnegrit duduia sub traficul aglomerat din apropiere. Inspiră adânc și întinse mâna spre clanța ușii.

Era încuiată.

Se așeză pe treapta din beton, de data asta neprotejată de vreo streașină. Ploaia o biciuia, udând-o până la piele. Migrena nu-i dădea pace și în egală măsură o chinuia durerea de gât și de gleznă, iar acum tremura ca varga, dar nu se clinti din loc. Rămase acolo, chircită, până când o trezi un sunet. Ridică privirea și o văzu pe dr. Moody în fața scărilor, protejându-se de ploaie cu o umbrelă.

– N-am să reușesc, spuse Cloud pe un ton plat, tremurând din toate încheieturile.

Psihiatra urcă scările și îi întinse mâna.

– Haide, Dorothy. Să intrăm. Înăuntru îți va fi mai bine.

– Cred că asta-i și ideea.

Dr. Moody râse.

– Ai simțul umorului. Asta e bine. Îți va fi de mare ajutor.

Cloud Heart începu cura de dezintoxicare, iar patruzeci și cinci de zile mai târziu, ieși la lumină Dorothy Heart. Acum se afla în micuța ei cameră și își strângea cele câteva lucruri: un colier din macaroane și mărgele și o fotografie ferfenițită, ușor neclară, datată *Octombrie 1962*, ștampilată pe marginea albă zimțată.

Aceste două obiecte păruseră fără valoare când intrase în această clădire. Niște flecușteațe, ar fi spus ea, dar acum le înțelegea valoarea. Erau comorile ei; în toți anii dependență de alcool și de droguri se agățase cumva de ele. Dr. Moody afirma că fuseseră păstrate de Adevărata Dorothy, esența sinelui său fusese suficient de puternic pentru a supraviețui tuturor încercărilor vieții.

Dorothy nu cunoștea toate acestea. La drept vorbind, se încăpățânase să nu se gândească niciodată la fata care fusese cândva și la viața pe care o dusese în casa din Rancho Flamingo. Privirea retrospectivă nu era o soluție viabilă. Acum trăia prezentul, se concentra

pe respirație, pe voința de a nu consuma alcool și marijuana. Fiecare secundă fără droguri și alcool era un triumf.

Începuse toată această trudă cu un sentiment de ușurare. Nimic nu era mai plăcut la început decât să renunțe la a mai deține controlul. Păşise anevoie prin centru și se supusese regulilor. Nu avusese apă de gură, nici alcool sau droguri pe care să le declare, nu avea bagaje care să fie verificate. Se lăsase condusă de dr. Moody într-o mică încăpere, ale cărei ferestre cu gratii dădeau înspre arcadele din beton ale viaductului.

Când senzația de tremurat și durerile de cap se intensificară, conștientiză pentru prima oară decizia pe care o luase și își ieși din minți.

Rămase internată într-o secție de dezintoxicare timp de șaptezeci și două de ore, cele mai lungi din viața ei. Își amintea totul în imagini care se suprapuneau, se deformau, până când totul deveni lipsit de sens. Își amintea mirosul propriei transpirații și gustul amar de fiere din gură. Înjurase, se zvârcolise, vomitase, urlase. Implorase să îi fie redată libertatea, să i se dea măcar un pahar de băutură.

Și apoi, ca prin minune, adormise și se trezise într-o altă lume, eșuată pe un țărm. Dezorientată, încă tremurând, slăbită.

Curată.

Era greu de descris în cuvinte starea ei de vulnerabilitate. Participă la ședințele de terapie de grup, zi de zi, ascultând poveștile pline de amărăciune ale celorlalți.

Trăia o etapă teribilă a existenței sale, motiv pentru care se izolase, își rodea unghiile până la sânge, era irascibilă, număra zilele până când avea să se îmbete din nou și și se gândea la faptul că nu avea ce să caute acolo – indivizii internați în acel centru luaseră supradoze și omorâseră oameni în accidente rutiere și își pierduseră slujbele. Erau niște alcoolici notorii; ea era doar o ratată care consuma alcool în exces.

Își amintea când se schimbase totul. Se întâmplase în timpul terapiei de dimineață, cam la trei săptămâni după cura de dezintoxicare. Ținea capul plecat, se uita fix la unghia roasă până la sânge de la degetul mare, ascultând ca prin vis o fată durdulie, Gilda, care

povestea, plină de jale, cum fusese violată la o petrecere a unei fraternități, iar dr. Moody se uitase fix la Cloud.

– Pe tine cum te face să te simți asta, Cloud?

Ea pufni în râs, gândindu-se că povestea fetei respective nu însemna absolut nimic pentru ea, apoi o amintire țâșni la suprafață neagră din tenebrele subconștientului.

E întuneric. El fumează. Vârful incandescent arată îngrozitor. Simt miros de fum. De ce nu ești cuminte? Mă faci să par rău. Iar eu nu sunt rău.

Știu că nu ești.

– Cloud?

– Am fost cândva Dorothy.

Așa răspunsese ea, deși fără noimă.

– Ai putea fi din nou Dorothy, spusese dr. Moody.

– Vreau asta, replicase ea, dându-și seama, exact în acea clipă, cât de adevărat era și cât de speriată era.

– Știu că este înspăimântător, spuse dr. Moody.

Capetele celor din grup se mișcară într-un gest de aprobare.

– Eu sunt Dorothy, vorbise ea răspicat, și sunt dependentă...

Acesta fusese începutul, poate singurul cu adevărat real. Din acel moment, deveni dependentă de acea recuperare; onestitatea, acesta era remediul. Vorbi mult, povestind oricui dispus să o asculte despre momentele când i se întuneca mintea și despre greșelile comise, despre bărbații cu care umblase – toți o apă și-un pământ, nu se mai îndoia acum de acest adevăr, un șir de beți violenți, care aveau mereu ceva de dovedit. Tiparul acesta nu fu o surpriză când se gândi la el, lucru pe care îl făcu. La nesfârșit. Dar, în ciuda acestui zel, nu pomenise niciodată despre fiica ei și nici nu vorbise despre tinerețea ei. Unele răni erau mult prea adânci pentru a vorbi despre ele cu niște străini.

– Ești pregătită să ne părăsești?

Dorothy auzi vocea blândă a doctorului Moody și se întoarse.

Psihiatra stătea în ușă. Îmbrăcată în blugii aceia drepți, cu talie înaltă, și cu bluza brodată cu motive populare, forma imaginea unei femei care își dedica tot timpul și energia ajutorării semenilor.

Dorothy își dori să fi avut bani pentru a o răsplăti pe această femeie care o salvase.

– Cred că sunt pregătită, dar nu mă simt ca și cum aș fi. Dacă...

– Pas cu pas, îi recomandă dr. Moody.

Acest clișeu nu o deranja. Cândva, ar fi făcut-o să-și dea ochii peste cap. Acum știa că unele clișee erau încărcate de adevăr.

– Pas cu pas, spuse Dorothy, încuviințând din cap.

În felul ăsta, putea să reușească, spera ea. Fără grabă.

Dr. Moody îi întinse un pliculeț.

– Pentru tine.

Dorothy îl luă și privi ilustrația cu roșii cherry de un roșu-aprins de pe el.

– Semințe de roșii.

– Pentru grădina ta bio.

Dorothy ridică privirea. În ultimele săptămâni, se tot gândise la acest „plan". Îl întorsese pe toate fețele, și-l imaginase, visase la el. Dar putea oare să-l ducă la îndeplinire? Ar fi putut să se întoarcă pe vechea proprietate a părinților ei de pe Aleea cu licurici, să smulgă toate buruienile, să cultive micul lot de pământ și să crească pe el diverse legume?

Nu fusese niciodată capabilă să aibă grijă de ceva. Începu să o cuprindă treptat panica.

– Voi veni și eu vineri, spuse dr. Moody. Mai aduc și niște ajutoare. Te ajutăm la curățenie.

– Serios?

– Poți să reușești, Dorothy. Ești mai puternică decât crezi.

Ba nu. Nu sunt. Dar avea încotro? În ruptul capului nu se putea întoarce la vechea viață.

– Vei lua legătura cu fiica ta?

Dorothy eliberă un oftat puternic. O sumedenie de amintiri îi năvăliră în minte. Toate momentele în care „Cloud" o abandonase pe Tully. Își putea schimba numele în Dorothy, dar Cloud făcea încă parte din ființa ei, și ea îi frânsese inima fiicei sale de prea multe ori.

– Nu încă.

– Când?

– Când voi crede.

– În ce?

Dorothy se uită la doctorul ei psihiatru şi observă tristeţea din ochii ei negri. Era de înţeles. Dr. Moody dorea să o vindece pe Dorothy, acesta era ţelul ei. În acest scop, doctoriţa o supusese pe Dorothy unei cure dure de dezintoxicare, discutase cu ea în cele mai cumplite momente ale sevrajului şi o convinsese să urmeze un tratament medicamentos pentru schimbările bruşte de dispoziţie. Toate acestea dăduseră roade.

Dar cum să gestioneze trecutul? Nu exista vreun medicament miraculos care să îi ofere mântuirea. În puterea lui Dorothy nu era decât să facă schimbări, să fie supusă şi să spere că într-o bună zi va fi destul de puternică pentru a se uita în ochii fiicei sale şi a-şi cere scuze.

– În mine, spuse ea în cele din urmă, iar dr. Moody încuviinţă din cap.

Era un răspuns bun. Despre aceste lucruri discutaseră în terapiile de grup. Era important să crezi în tine, dar şi dificil pentru oamenii care perfecţionaseră arta dezamăgirii prietenilor şi familiei. Dorothy rosti cuvintele cu sinceritate, dar nu credea în posibilitatea mântuirii. Nu pentru ea.

Zi după zi, respiraţie după respiraţie, minut cu minut. Aşa învăţă Dorothy să îşi trăiască noua viaţă. Gândul îi mai fugea la droguri şi alcool, dar nu uită lucrurile rele pe care le făcuse sau suferinţa pe care le-o provocase celor dragi din pricina lor. La drept vorbind, îşi impuse să nu le uite. Deveni extrem de tenace în privinţa propriei transformări. Durerea fizică îi oferea prilejul de a se descoperi, lăsându-se pradă luciditătii reci.

O luă pe îndelete şi nu se abătu de la disciplină. Îi scrise managerului de afaceri al fiicei lui şi îl anunţă că luase hotărârea de a se muta în vechea casă a părinţilor ei de pe Aleea cu licurici. Casa nu mai era locuită de mulţi ani, aşa că nu vedea nici o piedică în calea acestei decizii. Imediat după ce expedie scrisoarea, simţi o rază timidă de speranţă. De fiecare dată când se ducea la cutia de

scrisori, își zicea: *Îmi va răspunde.* Dar în ianuarie 2006, primul an al schimbării radicale din viața ei, primi un răspuns oficial de la manager, care suna astfel: *Voi trimite indemnizația lunară la Aleea cu licurici 17,* și nici un cuvânt de la fiica ei.

Bineînțeles.

În prima iarnă, respectă cu strictețe disciplina, până la epuizare. Se străduí mai mult decât se străduise vreodată în viața ei. Se trezea în zori și muncea lotul mare de teren până la lăsarea întunericului, când cădea lată în pat atât de ostenită, că uneori uita și să se spele pe dinți. Zilnic, mânca micul dejun (o banană și o brioșă bio) și prânzul (un sendviș cu curcan și un măr) în grădină, stând turcește pe pământul negru care mirosea a reavăn. Seara, mergea pe bicicletă până în oraș și participa la întâlnirile grupului de terapie. *Bună! Eu sunt Dorothy și sunt dependentă. Bună, Dorothy!*

Oricât ar fi sunat de ciudat, acest clișeu o alina și o calma. Străinii care stăteau în jurul ei după întâlnire, cafeaua proastă pe care o bea din pahare de polistiren și fursecurile vechi de la magazin pe care le mânca, deveniră prietenii ei. Acolo îl cunoscuse pe Myron, iar prin Myron, pe Peggy, iar prin Peggy, pe Edgar și pe Owen și toată comunitatea fermierilor de produse organice.

În iunie 2006, curățase un sfert de acru de teren și arase un petic de pământ. Cumpără iepuri și le construi o cușcă; învăță să le amestece fecalele cu frunze moarte și puținele resturi de mâncare pe care le strângea în compost. Încetă să își mai roadă unghiile, iar mintea nu îi mai fugea la droguri și alcool, ci se concentra asupra fructelor și legumelor bio. Renunțase la multe, gândindu-se că o viață fără alternative moderne se va potrivi mai bine noii ei discipline.

Stătea în genunchi în țărână, făcându-și de lucru cu o săpăligă, când auzi pe cineva strigând-o.

Lăsă unealta jos și se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe mănușile imense.

O femeie mărunțică, mai în vârstă, traversa strada, venind la poartă. Era îmbrăcată în niște jeanși negri spălăciți și într-un hanorac alb, pe care scria: CEA MAI BUNĂ BUNICĂ DIN LUME. Părul

negru, în care se vedea o şuviţă groasă albă, îi încadra faţa rotundă, cu obraji îmbujoraţi şi bărbie ascuţită.

– Oh, făcu femeia, oprindu-se brusc. Tu eşti.

Dorothy îşi scoase mănuşile şi şi le prinse de betelia pantalonilor bufanţi. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se duse la gard. Tocmai era pe punctul de a spune *Nu vă cunosc*, când îşi aminti.

Stau întinsă pe sofa, cu braţele şi picioarele răsfirate, cu o grămadă de marijuana pe burtă. Încerc să zâmbesc la binefăcătoarea care tocmai a intrat în casă, dar sunt atât de drogată că nu pot decât să râd şi să înjur. Tallulah s-a înroşit până-n vârful urechilor de ruşine.

– Eşti mama fetei cu mănuşa de cuptor, spuse Dorothy încet. De peste drum.

– Margie Mularkey. Într-adevăr, spre disperarea fiicei mele, eu am trimis-o la voi cu o cratiţă cu mâncare caldă, prin 1974. Tu erai... indispusă.

– Drogată. Şi probabil şi beată.

Margie încuviinţă din cap.

– Am venit să văd ce se petrece aici. N-am ştiut că te-ai mutat înapoi. Casa stă nelocuită de mult timp. Ar fi trebuit să observ, dar... am avut un an greu. Am fost plecaţi mult.

– Pot să am eu grijă de casă. Să iau corespondenţa.

Imediat ce se oferi să facă asta, Dorothy se simţi vulnerabilă. O femeie cumsecade ca Margie Mularkey, care le ura bun-venit vecinilor şi care probabil ştia să tricoteze, nu ar fi acceptat niciodată ajutor de la o persoană ca Dorothy.

– Ar fi frumos. Chiar aş aprecia. E o navetă de lapte pe prispă. Ai putea pune corespondenţa acolo.

– Sigur.

Margie privi, prin lentilele mari, colorate ale ochelarilor, în altă parte, înspre strada pustie, direct în lumina soarelui.

– Fetele obişnuiau să iasă pe furiş noaptea şi să meargă cu bicicletele pe strada asta. Credeau că eu nu ştiu.

Spunând asta, i se înmuiară picioarele, şi Margie se prăvăli la pământ.

Dorothy deschise poarta şi se duse la femeie, ajutând-o să se ridice. O ţinu bine de cot şi o conduse în curtea din spate, ajutând-o să se aşeze pe scaunul murdar de răchită.

– Eu... ăăă... n-am apucat să curăţ mobila de grădină.

Margie surâse.

– E abia iunie.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări.

Dorothy se aşeză turceşte pe cimentul năpădit de iarbă, urmărind cum o lacrimă se prelinse pe obrazul rotund al femeii şi căzu pe mâna ei vânoasă.

– Nu mă băga în seamă, spuse Margie. Am ţinut asta prea mult în mine.

– Oh.

– Katie, fiica mea, spuse Margie, are cancer.

Dorothy nu ştia ce este oportun să spună oamenii în astfel de momente. *Îmi pare rău* părea patetic. La urma urmei, ce altceva era de spus?

– Mulţumesc, se auzi vocea lui Margie în acea tăcere.

Dorothy inhală fumul ţigării mentolate.

– Pentru ce?

– Că nu ai spus „O să se facă bine", sau, şi mai rău, „Îmi pare rău".

– Nenorocirile pândesc la tot pasul, spuse ea.

– Da. N-am ştiut asta.

– Ce face Tully?

– E cu Katie acum. Margie ridică privirea. Cred că i-ar plăcea să te duci să te vezi cu ea. Tocmai a renunţat la emisiunea TV.

Dorothy încercă să zâmbească, dar nu putu.

– Nu sunt pregătită. Am rănit-o mult prea mult. Nu vreau s-o fac din nou.

– Da, spuse Margie. Întotdeauna a fost mai fragilă decât pare.

Rămaseră astfel încă un timp, în tăcere. În cele din urmă, Margie se ridică.

– Păi, trebuie să mă întorc.

Dorothy încuviinţă din cap. Se ridică încet şi o conduse pe Margie înapoi pe Aleea cu licurici. Margie porni spre casă, iar Dorothy o strigă:

– Margie?

Vecina ei se întoarse.

– Da?

– Sper că ştie cât de mult o iubeşti. Katie a ta. Ar însemna tare mult.

Margie dădu aprobator din cap şi îşi şterse ochii.

– Mulţumesc, Cloud.

– Acum sunt Dorothy.

Margie surâse istovită.

– Dorothy, sper că nu te deranjează că spun asta: timpul trece. Crede-mă. Fetele puternice se îmbolnăvesc peste noapte. Nu amâna prea mult momentul de a-ţi vedea fiica.

Capitolul 20

În octombrie 2006, plouă zile în şir; curtea pavată cu grijă a lui Dorothy se transformă într-o mare de noroi şi de băltoace mizerabile. Cu toate astea, ea ieşea în fiecare zi, fie pe soare sau pe ploaie, ca să-şi îngrijească grădina care devenise centrul preocupărilor ei. Sădi usturoi şi un amestec de orzişor şi măzăriche pentru a acoperi pământul ud. Pregăti vadurile pentru plantele pe care urma să le sădească în primăvară, căptuşindu-le cu dolomită şi întinzând compost în ele. Muncea de zor, când furgoneta unei florării intră pe aleea de peste drum.

Dorothy se aşează pe călcâie şi privi înspre casa familiei Mularkey. Ploaia şiroia pe Aleea cu licurici.

Acasă la familia Mularkey nu era nimeni în acel moment, ştia prea bine. Cei doi soţi erau zilnic fie la spital, fie acasă la Kate. Dorothy le ridicase corespondenţa şi o stivuise cu grijă în teancuri în naveta argintie pentru livrat lapte. Găsise de câteva ori naveta goală, semn că Bud şi Margie treceau pe acasă ocazional, dar în ultima lună nu-l văzuse pe nici unul din ei.

Lăsă jos săpăliga şi se ridică încet în picioare, scoţându-şi mănuşile. Le prinse de betelia pantalonilor şi ieşi din grădină, traversă pajiştea, ocoli curtea laterală şi ajunse pe alee.

Era la cutia ei poştală, când furgoneta dădu cu spatele pe aleea familiei Mularkey şi viră la stânga pe Aleea cu licurici.

Ea traversă strada şi urcă pe aleea pietruită în cizmele ei mari de cauciuc. În dreapta, islazul verde se întindea de la limita casei până la gardul de uluci ce delimita proprietatea. Apropiindu-se de prispa primitoare a casei albe, nu putu să nu se gândească la faptul că aceea era casa în care fiica ei se simţise ca într-un cămin adevărat şi în care ea, Dorothy, nu călcase niciodată.

Prispa era plină de aranjamente florale: pe jos, pe mese, una era chiar pe naveta de lapte. Dorothy simţi cum i se strânge stomacul. Luă plicul dintr-un buchet aflat lângă ea şi îl deschise.

Regretăm pierderea suferită.
Ne va fi dor de Kate.
Cu dragoste, familia Goldstein.

Dorothy habar nu avea de ce simţea un asemenea gol. Nici măcar nu o cunoştea pe Kate Ryan. Nu-şi amintea nimic, cu excepţia unui păr blond drept şi a unui zâmbet ingenuu.

Droguri şi alcool. Cât de mult îi răpiseră; niciodată nu simţise vidul amintirilor mai acut decât acum.

Tully va fi devastată, pur şi simplu. Poate că Dorothy nu îşi cunoştea fiica, dar de un lucru era sigură: Kate era totul pentru fiica ei, reazemul ei. Era sora pe care Tully şi-o dorise dintotdeauna; familia pe care fiica ei şi-o dorise cu atâta disperare.

Dorothy se rugă ca familia Mularkey să nu vină acasă şi să găsească prispa plină de flori – cât de deprimant ar fi fost? Dar cu ce putea ajuta ea?

Ar fi putut, în sfârşit, să facă pace cu fiica ei.

Pe neaşteptate, gândul acesta îi dădu o undă de speranţă. Poate că această tragedie va fi ocazia perfectă să-i arate lui Tully că se schimbase. Coborî grăbită aleea şi se duse acasă. În mai puţin de treizeci de minute, află la telefon toate detaliile înmormântării. Funeraliile erau programate peste câteva zile, la biserica catolică de pe insula Bainbridge. Într-o localitate atât de mică precum Snohomish, vestea decesului unuia dintre localnici circula fulgerător de rapid.

Pentru prima oară de când se ştia, Dorothy se pregătea pentru un eveniment. Pe 5 octombrie, se duse pe bicicletă în oraş, pe o ploaie torenţială, ca să se tundă. După figura pe care o luase coafeza, înţelese că părul ei era prea lung şi prea alb, dar nu fu deranjată de această privire critică. După ce o coafa, nu trebuia să arate ca Jane Fonda. Dorea doar să nu o facă de râs pe Tully, să îi arate fiicei sale că se schimbase.

Aşa că îşi tunse părul până la umeri şi o lăsă pe coafeză, o fată îmbrăcată în negru şi cu bocanci de motociclist, să i-l onduleze frumos. Pe urmă se duse la unul dintre buticurile locale de pe First Street (unde fu ţinta altor priviri critice) şi îşi cumpără o pereche de pantaloni negri simpli şi o helancă asortată. Îşi luă hainele personale împachetate în pungi de plastic şi se duse la bicicletă. Până ajunse acolo, i se strică coafura, dar nici nu băgă de seamă. Era prea concentrată la conversaţia care i se derula în minte.

Mă bucur să te revăd.

Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Sunt alt om. Două sute nouăzeci şi şapte de zile fără droguri şi alcool.

Îşi cumpără o carte cu sfaturi despre cum să îi ajuţi pe cei dragi să treacă peste necazuri. Majoritatea frazelor ar fi sunat ridicol rostite de ea: *Prietena ta este într-un loc mai bun. Timpul vindecă. Rugăciunea poate aduce alinare.* Dar altele sunau mai firesc: *Ştiu cât a însemnat pentru tine. Ai fost norocoasă să ai o prietenă ca ea.* Sublinie câteva dintre sfaturi şi exersă rostindu-le în oglindă, prefăcându-se în acelaşi timp că nu vede cât de bătrână era şi faptul că arată ca o epavă, consecinţa atâtor ani de consum de droguri şi alcool.

În ziua înmormântării, când se trezi, fu surprinsă de dimineaţa senină şi însorită. Îşi făcu duş, îşi tră părul cu balsam, deşi nu reuşi nicicum să-l aranjeze, dar la drept vorbind, tunsoarea în sine îi schimbase oarecum înfăţişarea. Aspectul de bătrână hipiotă nu se estompase foarte mult. Dar ce putea face? Fardurile nu făceau minuni pe faţa ei ridată şi pe pleoapele ochilor duşi în fundul capului. Oricum, vederea îi slăbise, iar mâna îi tremura, astfel că ar fi

sfârșit probabil arătând ca Bette Davis în pelicula *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane?*

Totuși, se strădui cât putu. Se spălă pe dinți și se îmbrăcă cu hainele cele noi. Aducea un strop cu Blythe Danner după o noapte lungă de băut tequila, dar ținuta vestimentară era decentă.

Încălecă pe bicicletă și plecă în oraș, recunoscătoare pentru faptul că era soare, deși cu dinți.

În centru, își cumpără un ceai cu lapte de soia foarte scump și așteptă nerăbdătoare autobuzul, repetând din nou în minte toate acele fraze citite în carte. Când autobuzul trase în stație, se urcă în el.

Putea face asta. Putea să se ducă la fiica ei și să o ajute. În sfârșit.

Privi pe geam, văzându-și reflexia fantomatică a feței. Dincolo de geam, era autostrada, iar dincolo de aceasta, sălășluia o amintire neașteptată.

O parcare plină de mașini. Arțari care făceau umbră, parcul orașului în care se jucau copii...

Eu sunt drogată. E singura cale de a rezista.

Mă aflu aici pentru că mama a murit.

– Mamă. Slavă Domnului că ești aici!

Fiica mea e foarte frumoasă, iar imaginea ei mă face nespus de tristă. Câți ani să aibă, șaisprezece? Cum de nu știu exact? Întunericul crește, se revarsă peste lume, iar eu simt că mă fac tot mai mică, mai slabă.

– Ai știut că am nevoie de tine.

Tully zâmbește. Zâmbește.

Mă gândesc cât de des am încercat să fiu femeia de care are nevoie fata asta, și cât de des și de amarnic am eșuat. Tully vorbește verzi și uscate, iar eu simt că mă podidesc lacrimile. Mă clatin în timp ce merg și spun:

– Uită-te la mine.

– Mă uit.

– Nu. Uite ce e. Eu nu pot să te ajut.

Tully se încruntă și se trage îndărăt.

– Dar am nevoie de tine.

Dorothy se întoarse de la geam. Ce îi spusese lui Tully în ziua aceea a înmormântării mamei sale? Nu-şi putea aminti în acel moment. Îşi aminti doar că plecase... şi zilele sumbre – luni, ani – care urmaseră. Bărbaţii. Drogurile.

Îşi abandonase fiica în ziua aceea, o lăsase în grija statului.

Autobuzul ajunse la terminalul de feriboturi şi se opri cu un hârâit. Dorothy coborî şi se îmbarcă pe feribotul de Bainbridge.

Mai fusese acolo? Nu credea; sau, dacă fusese, fusese probabil beată ori drogată, pentru că nu-şi putea aminti.

Era o insulă cochetă şi foarte bine întreţinută, cu magazinaşe pitoreşti şi străzi liniştite. În mod cert, genul de comunitate unde toţi locuitorii se cunosc între ei, iar o persoană ca ea ieşea în evidenţă, chiar îmbrăcată decent.

Ştia că dacă nu ar fi fost sub efectul tratamentului, ar fi luat-o imediat razna. Dar graţie medicamentelor pe care le lua, era în regulă. Gândea raţional, şi asta conta cel mai mult. Ani la rând urâse schimbările de dispoziţie pe care i le dădeau pastilele. În schimb, în prezent, în fiecare zi avea o stare de spirit echilibrată şi constantă.

Totuşi, ce n-ar da să bea ceva... Doar un pahar.

Băgă mâna în buzunarul hainei şi strânse în palmă medalia primită la ultima întâlnire de terapie, după nouă luni de abstinenţă. Curând, avea să o primească pe cea de zece luni. Pas cu pas.

Coborî de pe feribot împreună cu valul de localnici şi de turişti, trecu de terminal şi ieşi la soare. Urmând îndrumările primite, o luă la picior prin oraşul liniştit în această zi de început de octombrie. Distanţa până la biserica catolică era mai mare decât crezuse, aşa că ajunsă acolo, constată că întârziase. Slujba începuse deja. Uşa imensă cu două canaturi era închisă. Făcuse multe lucruri rele la viaţa ei, dar nu avea de gând să intre singură în acea biserică.

Găsi o bancă sub nişte arţari din capătul parcării şi se aşeză sub coroanele lor multicolore. Deasupra ei, o frunză ruginită se desprinse de pe creangă şi pluti către pământ. Dorothy o dădu la o parte şi rămase pe gânduri, privindu-şi fix mâinile.

Când ridică din nou privirea, o văzu pe Tully singură în faţa bisericii. Se ridică în picioare şi începu să înainteze, dar se opri.

Parcarea se umplea de oameni. Din biserică se revărsa afară mulțimea de oameni îndoliați. Câțiva dintre ei se adunară în jurul lui Tully.

Familia lui Kate, probabil. Un bărbat superb, o frumoasă adolescentă și doi băieței cu părul vâlvoi.

Margie o strânse în brațe pe Tully, care începu să plângă în hohote în brațele ei.

Dorothy se retrase în umbră, sub copaci. Mare idioată fusese să creadă că ea avea loc acolo, că prezența ei putea fi de vreun ajutor.

Fiica ei *era înconjurată* de oameni care o îndrăgeau și pe care și ea îi îndrăgea. Aveau să-și petreacă această zi împărtășind pierderea suferită. Nu așa procedau oamenii? Familiile, în general?

Aceste gânduri o întristară nespus pe Dorothy, făcând-o să se simtă bătrână și stoarsă de vlagă. Bătuse atâta drum, ghidată de o rază de speranță care acum se stinse.

Nu are rost să te amăgești, să știi. Plus că nu avem tot timpul din lume. Aud vocea lui Kate și, sincer, îmi doresc să n-o fi auzit. *Acum vezi, nu-i așa?*

Sunt ca un copilaș care închide strâns ochii, sigură că în bezna în care mă cufund singură nu pot fi văzută. Asta îmi doresc acum: să dispar. Nu vreau să mă mai îndrept spre lumină aruncând încă o privire în urmă, asupra vieții mele. E prea dureros.

Te ascunzi de mine.

– Serios? Nu mai spune. Vouă, celor morți, nu vă e dor de nimic.

O simt că se apropie; e ca o văpaie ce vine tot mai aproape. Steluțe galbene și albe explodează pe nesfârșitul întuneric al viziunii mele onirice. Simt miros de lavandă și de deodorant Love's Baby Soft... și de marijuana.

Asta mă aduce înapoi.

Deschide ochii.

Felul în care o spune mă face să mă răzgândesc. Fac ce îmi cere, dar, înainte chiar de a vedea afișul cu David Cassidy și de a-l auzi pe Elton John cântând „Goodbye Yellow Brick Road", știu unde mă aflu.

Înapoi în dormitorul meu din casa de pe Aleea cu licurici. Vechiul meu pick-up este pe noptieră, alături de un teanc de discuri de vinil.

Dorothy. „Goodbye Yellow Brick Road." Orașul de smarald. Cum de nu am observat nenumăratele indicii evidente din viața mea? Am fost mereu o fetiță, pierdută pe tărâmul din Oz, căutând o cale de a mă convinge că nicăieri nu e mai bine decât acasă...

Kate este lângă mine. Stăm amândouă pe patul meu, în casa de pe Aleea cu licurici, sprijinite de tăblia jerpelită. Nu văd nimic altceva decât un afiș galben pe care scrie RĂZBOIUL NU ESTE SĂNĂTOS PENTRU COPII ȘI ALTE VIETĂȚI.

Acum vezi, nu-i așa? întreabă Kate din nou, mai încet de data asta.

Eu nu vreau să mă gândesc deloc la asta – ziua în care mama a venit să mă „ajute" cu „dependența" mea. În ce privință am mai greșit? Dar înainte să-i răspund, se mai aude o voce șoptindu-mi în ureche. *Îmi pare rău.*

Dumnezeule!

Este mama mea. Spațiul dormitorului se destramă. Simt miros de dezinfectant.

Mă întorc și mă uit la Kate.

– E aici? Sau acolo? La spital, adică?

Ascultă, spune Kate cu blândețe. *Închide ochii.*

3 septembrie 2010
Ora 16.57

– Doamnă? Doamnă? Coborâți?

Dorothy reveni cu o tresărire în clipa prezentă. Se afla în taxiul parcat în fața intrării de primiri urgențe a spitalului. Plăti cursa, dându-i taximetristului un bacșiș prea mare, apoi deschise portiera și coborî în ploaie.

Drumul până la intrare o deprimă. Fiecare pas i se părea un act de voință inimaginabilă, și Dumnezeu îi era martor că nu fusese niciodată dăruită cu o voință de fier.

Traversând holul de la intrare, se simți nelalocul ei, o bătrână hipiotă neîngrijită într-o lume a tehnologiei moderne.

Se opri la recepție și își drese glasul.

– Sunt Doro... Cloud Hart, spuse ea repede. Vechiul nume îi suna prost în urechi, dar pe cel de Cloud îl știa Tully. Mama lui Tully Hart.

Femeia de la recepție încuviință din cap și îi dădu numărul salonului.

Scrâșnind din dinți și strângând din pumni, Dorothy se îndreptă spre lift și urcă la etajul patru. Simțind că devine tot mai emoționată cu fiecare pas, străbătu culoarul pardosit cu un linoleum albicios până în sala de așteptare, care era aproape goală: câteva scaune în nuanța mușt arului, o femeie așezată la un pupitru, câteva televizoare pornite fără sonor. La emisiunea *Roata norocului*, moderatoarea Vanna White întoarse litera R.

O izbi mirosul din acel loc – un amestec de dezinfectant și mâncare de cantină. Toată viața, se străduise din răsputeri să se țină departe de spitale, și, cu toate astea, se trezise în ele de câteva ori.

Margie ședea în sala de așteptare. Când o văzu pe Dorothy intrând, femeia lăsă jos lucrul de mână și se ridică.

Lângă ea era un bărbat chipeș, soțul lui Kate. El o urmări pe Margie cu privirea și se încruntă. Apoi se ridică și el încet în picioare. Dorothy îl mai văzuse de la depărtare la înmormântarea lui Kate; era mai alb acum. Slăbise.

Margie veni spre ea cu brațele întinse.

– Mă bucur că ai găsit biletul de la mine. L-am rugat pe Bud să ți-l înfigă în ușă. Nu am avut timp să te caut.

– Mulțumesc, spuse Dorothy. Cum e Tully?

– Fata noastră este o luptătoare, spuse Margie.

Dorothy se simți cuprinsă de emoție – și de dor, nu știa prea bine. Fata *noastră*. Ca și cum ea și Margie ar fi fost amândouă mamele lui Tully. Dorothy și-ar fi dorit să fi fost adevărat – dar numai Margie putea pretinde că deține acel rol, la urma urmei. Dădu să spună ceva – habar nu avea ce anume –, când *bărbatul* se apropie de ele. Văzându-i furia din priviri, lui Dorothy îi pieri glasul.

– Îl mai ții minte pe Johnny, spuse Margie. Soțul lui Katie și prietenul lui Tully.

– Ne-am întâlnit acum câțiva ani, spuse Dorothy încet.

Nu era o amintire plăcută.

– Nu i-ai făcut decât rău, spuse el cu voce calmă.

– Știu.

– Dacă îi faci rău și de data asta, vei avea de-a face cu mine. Ai priceput?

Dorothy înghiți în sec, dar nu-și luă ochii de la el.

– Mulțumesc.

– Pentru ce? întrebă Johnny, încruntându-se.

– Pentru că ai iubit-o.

El păru surprins.

Margie o luă pe Dorothy de braț și o conduse prin hol până la secția de terapie intensivă, la niște saloane luminoase cu pereți din sticlă, dispuse în evantai în jurul unui birou central al asistentelor. Margie o lăsă acolo și se duse să stea de vorbă cu femeia de la recepție.

– În regulă, spuse Margie când se întoarse. Salonul ei e cel de acolo. Te poți duce să vorbești cu ea.

– N-o să mă vrea lângă ea.

– Vorbește cu ea, Dorothy. Doctorii sunt de părere că ajută.

Dorothy se uită la peretele din sticlă; înăuntru, patul era ascuns după o perdea.

– Doar *vorbește* cu ea.

Dorothy dădu aprobator din cap. Se puse în mișcare, târșâindu-și picioarele, tot mai speriată cu fiecare pas, paralizată de teamă.

Mâna îi tremura foarte tare când o întinse să deschidă ușa.

Inspiră adânc și se duse spre pat.

Tully zăcea întinsă acolo, înconjurată de aparate care scoteau tot felul de sunete bizare. Un tub de plastic transparent îi ieșea din gura flască. Fața îi era deformată, zgâriată, tumefiată. Nu mai avea păr, și un tub de plastic îi intra în cap. Un braț îi era în ghips.

Dorothy trase un scaun lângă pat și se așeză. Știa ce ar fi vrut Tully să audă. Era motivul pentru care fiica ei venise la Snohomish;

dorise același lucru de-a lungul anilor și îl ceruse într-o mie de feluri. Adevărul. Povestea lui Dorothy. Povestea lor.

– Pe când eram copil, California era o frumoasă așezare cu dumbrăvi de citrice, nu parcări și autostrăzi. Sondele se mișcau continuu, când sus, când jos, pompând petrol de pe dealuri, ca niște călugărițe uriașe ruginite făcând mătănii. Primul McDonald's. Îmi amintesc când au început să construiască Disneyland, și tata spunea că Walt era „nebun de legat" să bage atâția bani într-un carnaval pentru copii, vorbi ea încet, lent, alegând cu atenție fiecare cuvânt.

Noi eram ucraineni. Știai asta? Nu, bineînțeles că nu. Nu ți-am spus nimic despre viața mea și despre moștenirea ta. Cred că acum a sosit momentul. Ai vrut mereu să știi povestea mea. Așa că iat-o.

Pe când eram doar o fetișcană, eu...

credeam că înseamnă „urâtă" – ucraineană – și ar fi fost foarte posibil. A fost primul secret pe care am învățat să îl țin.

Să ne acomodăm. Să nu ieșim în evidență. Să fim americani. Asta conta pentru părinții mei în strălucitoarea lume lipsită de autenticitate a anilor '50.

Nu poți înțelege cum este, pun pariu. Tu ești un copil al anilor '70, rebel și liber. Tu ai crescut în preajma unor oameni care purtau bandane cu totul și cu totul diferite.

În anii '50, fetele erau ca păpușile.

Extensii ale părinților noștri. Proprietatea lor. Trebuia să fim perfecte, să nu avem nimic în cap, în afară de strădania de a le face pe plac părinților, de a lua note bune și de a ne mărita cu băieții perfecți. E greu să te gândești acum, în lumea asta perfectă, cât de mult conta să te măriți bine.

Noi, fetele, trebuia să fim amabile, să facem cocktailuri și copii, dar pe ambele doar după căsătorie.

Noi am locuit într-una din primele fundături din districtul Orange. Se numea Rancho Flamingo și era alcătuit din case construite în stilul fermelor, plasate pe niște loturi de teren identice dispuse în formă de potcoavă, cu pajiști verzi frumos întreținute în fața caselor. Dacă erai boier *cu adevărat*, aveai și piscină.

Petrecerile la piscină erau la modă. Mi le amintesc pe prietenele mamei mele adunate pe marginea piscinei, îmbrăcate în costume de baie şi purtând pe cap căşti de înot din cauciuc decorate cu flori, fumând şi bând în timp ce bărbaţii beau martini în jurul grătarului. Când, în cele din urmă, cineva sărea în piscină, erau cu toţii turmentaţi.

Sfârşiturile de săptămână se desfăşurau într-o petrecere continuă. Ciudat este faptul că eu îmi amintesc un singur lucru, şi anume că îi priveam pe adulţi. Pe vremea aceea, copiii trebuiau văzuţi, dar nu şi auziţi.

Sincer, nu prea m-am gândit la asta în copilărie. Ştiam să mă fac invizibilă. Nimeni nu mă băga în seamă. Eram o fetiţă ciudată, cu păr creţ şi sprâncene groase care îmi umbreau chipul. Tata obişnuia să spună că am faţă de evreică – înjura când spunea asta, iar eu nu înţelegeam de ce îl deranja, de ce îl deranjam *eu* –, dar era evident că aşa stăteau lucrurile. Mama îmi spunea să fiu pur şi simplu cuminte şi să mă port cuviincios.

Aşa am făcut.

Am fost cuminte, atât de cuminte că i-am pierdut pe cei câţiva prieteni pe care mi-i făcusem în şcoala primară. Când am ajuns la liceu, eram o inadaptată, sau poate nu chiar o inadaptată, probabil că eram doar invizibilă. Pe atunci, lumea se transforma, dar noi nu ştiam asta. Lucruri teribile, tot felul de nedreptăţi, se petreceau în jurul nostru, dar noi nu băgam de seamă. Priveam în altă parte. Negrii, hispanicii, evreii nu se amestecau cu noi. Părinţii mei nu vorbeau niciodată despre originile noastre. Prima dată când am întrebat dacă ucrainenii erau un fel de comunişti, aveam paisprezece ani. Tata m-a plesnit de-am văzut stele verzi.

Am fugit la mama. Ea era în bucătărie, la tejgheaua melaminată de un verde-avocado; avea un şorţ pus peste o rochie de casă bleu, fumând o ţigară în timp ce turna un amestec de supă de ceapă într-un castron cu smântână.

Plângeam de mama focului şi simţeam cum mi se formează o vânătaie pe obraz. *Tata m-a lovit*, am spus.

Ea s-a întors încet, cu ţigara într-o mână şi oala goală de supă în cealaltă. S-a uitat la mine prin ochelarii cu ramă neagră, decorată cu mici ştrasuri şi în formă de ochi de pisică şi m-a întrebat: *Ce-ai făcut?*

Eu? Am tras cu nesaţ aer în piept. Mama a tras un fum din ţigara Lucky Strike fixată într-un portţigaret, apoi a expirat.

Atunci am înţeles că eu greşisem. Făcusem ceva rău. Şi fusesem pedepsită. Dar oricât aş fi analizat acel episod, tot nu reuşeam să îmi dau seama cu ce greşisem atât de rău.

Dar ştiam că nu puteam povesti nimănui.

Atunci a început declinul meu. Nu ştiu cum altfel să descriu ce mi s-a întâmplat. Pe urmă, lucrurile s-au înrăutăţit. În vară, corpul meu a început să se transforme. Mi-a venit menstruaţia (*Acum eşti femeie*, a spus mama, punându-mi în mână un tampon şi o centură, *să nu care cumva să ne faci de râs sau să intri în belele*) şi mi-au crescut sânii. Prima dată când am apărut la o petrecere la piscină într-un costum de baie Annette Funicello din două piese, l-am auzit pe domnul Orrowan, vecinul de alături, scăpându-şi paharul de martini. Tata m-a prins de braţ atât de strâns, că mi-am simţit osul pârâind când m-a târât în casă şi m-a împins într-un colţ, reproşându-mi că arăt ca o vampă.

Felul în care m-a privit a fost mai rău decât acea palmă peste faţă. Am ştiut că vrea altceva de la mine, ceva cumplit şi inexplicabil, dar nu am înţeles ce anume.

Atunci.

Într-o noapte, pe când aveam cincisprezece ani, a venit în camera mea. Era beat şi mirosea a tutun, şi mi-a făcut rău. Nu cred că e nevoie să spun mai mult de atât.

După aceea, a spus că a fost vina mea pentru că mă îmbrăcam ca o vampă. Eu l-am crezut. Era tatăl meu. Eram obişnuită să cred tot ce spune.

Am încercat să vorbesc cu mama – şi nu doar o dată –, dar ea începuse să mă evite, se răstea la mine din orice fleac. Îmi cerea tot timpul să plec în camera mea sau să ies la plimbare. Nu suporta să mă vadă. Era evident.

După aceea, am încercat să mă fac nevăzută. Îmi încheiam bluzele până la gât şi nu mă mai machiam deloc. Am devenit tăcută, nu mi-am mai făcut prieteni noi şi i-am pierdut pe cei câţiva pe care îi aveam.

Aşa s-a desfăşurat viaţa mea luni întregi. Tata se îmbăta tot mai des, fiind tot mai furios şi mai rău, iar eu deveneam tot mai tăcută, mai deprimată, iar disperarea mea creştea, dar credeam că îmi e bine. Mă descurcam, până într-o zi, când un coleg de clasă a arătat cu degetul spre mine, râzând, şi toţi i s-a alăturat. Sau aşa mi s-a părut mie. A fost ca în scena aia din filmul *Brusc, vara trecută*, când băieţii se întorc spre Liz Taylor şi spre tipul care o însoţeşte. Vorace, lacomi, insistenţi. Am început să ţip, să plâng, să mă trag de păr. În clasă, s-a aşternut liniştea. Am ridicat privirea, îngrozită de ceea ce făcusem. Profesoara m-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu am rămas holbându-mă la ea, până când ea a pufnit dezaprobator şi m-a trimis la director.

Aparenţele. Asta era tot ce conta pentru părinţii mei. Nu le-a păsat *de ce* plânsesem în clasă, de ce mă trăsesem de păr, ci doar faptul că făcusem această scenă în public.

Capitolul 21

Au spus că e spre binele meu să merg la spital.

Eşti o fată rea. Toată lumea are probleme, de ce eşti atât de egoistă? Bineînţeles că tatăl tău te iubeşte. Ce motiv ai să spui nişte lucruri atât de îngrozitoare?

Ai crede că nu există universuri paralele, dar există. Acestea pot coexista în interiorul tău. În clipa asta, e posibil să fii o fată ca oricare alta, iar în următoarea o cochilie goală. Poţi coti pe altă stradă – sau deschide ochii în propriul dormitor cufundat în beznă – şi păşi într-o lume care seamănă cu a ta, şi nu prea.

Spitalul – ei îl numeau sanatoriu – se afla într-un alt oraş. Nici acum nu ştiu unde. Putea prea bine să fie şi pe Marte.

M-au pus în cămaşă de forţă. Nu dorea nimeni să îmi fac rău singură, sau cel puţin aşa au afirmat bărbaţii ăia în halate albe care au venit să mă ia.

Aşadar, am ajuns la spital. O fată de şaisprezece ani, cheală pe alocuri, legată fedeleş ca o gâscă şi urlând. Mama plângea de fiecare dată când se uita la mine, dar nu pentru că eu sufeream şi mă durea. Ci pentru că urlam prea tare. Tata nici măcar nu s-a sinchisit să vină cu noi.

Ocupă-te tu de asta, Ma, a spus el.

Asta.

Când am ajuns acolo, locul arăta ca o închisoare amplasată pe un deal.

Ai să fii cuminte? Îți scoatem cămașa de forță dacă ești cuminte.

Am promis să fiu cuminte, și știam că asta înseamnă să tac. În anii '50, fetele cuminți erau fete tăcute. M-au dezlegat și m-au lăsat să urc treptele late din marmură. Mama mergea lângă mine, dar nu destul de aproape cât să mă atingă, de parcă aveam vreo boală contagioasă. Am pășit în această negură în care eram nici trează, nici adormită. Am aflat ulterior că mă sedaseră. Eu nu-mi amintesc. Îmi amintesc doar că am urcat acele trepte; aveam senzația că merg pe sub apă. Știam unde mă aflu și ce văd, dar totul era confuz și nu apreciam corect proporțiile.

Îmi doream nespus ca mama să mă țină de mână. Sunt aproape sigură că mă tot rugam de ea, ceea ce o făcea să grăbească și mai mult pasul. Toc, toc, toc. Acesta era sunetul scos de tocurile ei pe treptele din marmură. Ținea atât de strâns în mână cureaua de lac a poșetei, că am crezut c-o s-o rupă.

În incinta ospiciului, tot personalul era îmbrăcat în alb și purta pe chip o mină sumbră. Cred că atunci am observat zăbrelele de la ferestre. Îmi amintesc ce mi-am zis: că arăt ca o fantomă și m-aș putea strecura printre gratii, dacă îmi pun asta în cap.

Doctorul avea un nume de țesătură – velur sau catifea, ceva de genul ăsta. Avea o gură țuguiată și un nas borcănat și roșu de alcoolic. Când l-am văzut, m-a umflat râsul. Mi-au dat lacrimile de atâta râs, iar mama a șuierat către mine printre dinți: *Potolește-te, pentru numele lui Dumnezeu*, și degetele i s-au încleștat din nou pe bareta poșetei.

Luați loc, domnișoară Hart.

Am făcut cum mi s-a cerut și mi-a pierit râsul. Am conștientizat liniștea aceea mormântală din birou, apoi lumina ciudată. Nu existau ferestre. Am presupus că prea multe persoane văzuseră nasul borcănat al domnului Bumbac și se aruncaseră pe fereastră.

Știi de ce te afli aici? m-a întrebat dr. Mătase.

Sunt bine acum.

Nu, Dorothy. Fetele care se simt „bine" nu se trag de păr, nu urlă și nu proferează acuzații nefondate la adresa oamenilor care le iubesc.

Exact, a spus mama tăios. *Bietul Winston e copleşit. Ce se întâmplă cu ea?*

Am privit neajutorată la dr. Lână. El a spus: *Te putem ajuta să te simţi mai bine dacă vei fi fată cuminte.*

Nu l-am crezut. M-am întors către mama şi am implorat-o să mă ia acasă, şi am jurat că voi fi cuminte.

Am căzut în genunchi lângă ea, urlând deznădăjduită. I-am spus că nu am vrut să fiu rea şi că îmi pare rău. *Vedeţi?* i s-a adresat ea doctorului Mătase. *Vedeţi?*

N-a fost chip s-o fac să înţeleagă cât regretam şi cât de speriată eram, aşa că am început să zbier şi să plâng. Ştiam că nu procedez deloc bine, făceam prea multă gălăgie. Am căzut în faţă, m-am lovit la cap de braţul tare din lemn al fotoliului în care şedea mama.

Am auzit-o pe mama răcnind: FACEŢI-O SĂ SE OPREASCĂ.

Am simţit pe cineva în spatele meu – nişte oameni care m-au înşfăcat şi m-au ţinut strâns.

Când m-am trezit, nu ştiu cât de târziu să fi fost, eram în pat; aveam încheieturile mâinilor şi gleznele legate atât de strâns, că nu mă puteam mişca.

Au început să apară în jurul meu nişte oameni în alb, agitându-se. Mi-aduc aminte că voiam să ţip, încercam să o fac, dar nu-mi ieşea nici un sunet pe gură. Oamenii ăia îmi făceau ceva, dar nici măcar nu mă vedeau.

Am auzit un obiect rostogolindu-se şi mi-am dat seama că încă puteam întoarce capul, deşi cu mult efort. O asistentă – mai târziu i-am aflat numele, Helen – aducea în salon un aparat pe rotile. L-a oprit lângă pat.

Cineva mi-a atins capul, mi-a uns tâmplele cu o alifie rece. Am întors capul în cealaltă parte şi am auzit o voce spunând: *Fir-ar să fie*, apoi am simţit nişte degete prinzându-mi părul.

Helen s-a aplecat deasupra mea, atât de aproape că îi puteam vedea perişorii negri din nări. *Nu-ţi fie teamă. Se termină numaidecât.*

Am simţit că îmi dau lacrimile. Ce patetic că un gest atât de mărunt de bunătate mă făcea să plâng!

A venit apoi dr. Vată, ţanţoş, cu nasul lui borcănat. S-a aplecat deasupra mea fără un cuvânt şi mi-a lipit nişte plăcuţe metalice reci pe tâmple. Le simţeam ca pe nişte cercuri de gheaţă, reci şi fierbinţi în acelaşi timp, şi am început să cânt.

Să cânt.

Ce dracului o fi fost în mintea mea? Nu a fost de mirare că m-au crezut cu toţii nebună. Stăteam acolo, întinsă pe pat, lacrimile îmi şiroiau din ochi, şi cântam „Rock Around the Clock" cât mă ţineau bojocii.

Doctorul mi-a fixat o curea pe frunte. Am încercat să-i spun că mă doare, că mi-e frică, dar nu mă puteam opri din cântat. Mi-a îndesat ceva în gură şi mi-a venit să vomit.

Toată lumea s-a tras înapoi şi îmi aduc aminte că eu m-am gândit: *Bombă! Mi-au legat o bombă de cap şi acum am să explodez.* Am încercat să scuip chestia aia din gură şi apoi...

Este imposibil de descris şocul pe care l-am trăit. Acum ştiu, trupul mi-a fost străbătut de un impuls de curent electric ca un trăsnet. M-am zgâlţâit ca o păpuşă de cârpă şi am făcut pe mine. Auzeam un piuit ascuţit, strident. Am crezut că o să-mi crape toate oasele. Când, în sfârşit, mi-au dat drumul, am rămas inertă în pat, fără viaţă, mai mult moartă decât vie. Auzeam cum îmi picură urina pe podeaua de linoleum.

Gata, a spus Helen, *hai că n-a fost prea rău, nu-i aşa?*

Am închis ochii şi m-am rugat la Iisus să mă ia la El. Nu ştiam cu ce greşisem atât de rău încât să merit o asemenea pedeapsă şi îmi doream o mamă, dar nu pe mama *mea*, şi sigur nu mi-l doream nici pe tata. Presupun că îmi doream pe cineva care să mă ţină în braţe, să mă iubească şi să mă asigure că va fi bine.

Dar... ei bine, visam la cai verzi pe pereţi.

Poate crezi că sunt vreo proastă pentru că m-ai văzut drogată de atâtea ori, dar sunt isteaţă. Nu mi-a luat mult să înţeleg cu ce o dădusem în bară. Oh, ştiam prea bine ce aşteptări aveau părinţii de la mine înainte de a ajunge la spital, dar nu ştiusem preţul nesupunerii. L-am aflat. Oh, şi cum l-am mai aflat!

Fii cuminte. Taci. Fă ce ţi se spune. Nu răspunde cu o altă întrebare la întrebările directe, nu spune niciodată că nu ştii, nu spune niciodată că tatăl tău abuzează de tine. Nu spune nimănui că mama ta ştie ce ţi se întâmplă şi nu îi pasă. Oh, nu. Şi nu spune niciodată că îţi pare rău. El urăşte asta mai mult decât orice.

Eram o epavă când venisem la ospiciu. Dar am învăţat să supraviețuiesc. Dădeam din cap, zâmbeam, înghiţeam toate pastilele prescrise şi întrebam când vine mama. Nu mi-am făcut prieteni pentru că celelalte fete erau „rele" şi aveau probleme. Mama nu ar fi fost niciodată de acord. Cum m-aş fi putut împrieteni cu o fată care îşi crestase încheieturile mâinilor sau dăduse foc câinelui familiei?

Am rămas retrasă în mine. Tăcută. Zâmbitoare.

Timpul trecea ciudat acolo. Îmi amintesc că vedeam cum îşi schimbă frunzele culoarea şi cad din copaci, dar ăsta e singurul mod în care percep eu trecerea timpului. Într-o zi, după încă un tratament cu şocuri electrice, mă aflam în „camera de jocuri" – o numeau aşa, presupun, pentru că pe mese erau table de şah. Şedeam într-un scaun cu rotile, cu faţa către fereastră. Începuseră să-mi tremure mâinile, şi eu încercam să le ascund, ca să nu bage nimeni de seamă.

Dorothy Jean?

Vocea mamei nu sunase niciodată mai suav. M-am întors încet şi mi-am ridicat bărbia ca să o pot vedea.

Mi s-a părut mai slabă decât mi-o aminteam; avea părul perfect coafat. Purta o fustă groasă în carouri şi un pulover cu guler Peter Pan, iar la ochi, nelipsiţii ochelari cu rame din os. Ţinea bareta poşetei cu ambele mâini, şi de data asta purta mănuşi.

Mami, am spus eu, făcând eforturi să nu plâng.

Ce mai faci?

Mai bine. Jur. Pot veni acasă? Voi fi cuminte.

Doctorii spun că poţi. Sper să aibă dreptate. Nu pot să cred că locul tău e printre aceşti... oameni. S-a uitat împrejur, încruntându-se.

De aceea purta mănuşi. Nu voia să se molipsească de nebunie. Presupun că ar fi trebuit să mă bucur că nu avea o problemă să mă atingă, să respire aerul pe care îl expiram eu între noi. Şi am încercat să fiu fericită după aceea, chiar am încercat. Mi-am luat politicoasă

rămas-bun de la dr. Gabardină şi am dat mâna cu Helen, silindu-mă să zâmbesc când aceasta i-a spus mamei mele că i-a făcut o mare plăcere să mă aibă pacientă. Am urmat-o pe mama până la Cryslerul ei mare, albastru şi m-am aşezat pe bancheta de piele din spate. Ea şi-a aprins imediat o ţigară, iar când a băgat maşina în viteză, scrumul a căzut pe scaun. Aşa mi-am dat seama că era supărată. Mama detesta dezordinea.

Când am ajuns acasă, am văzut locul. Cu adevărat. Casa cu un etaj, decorată astfel încât să arate ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o fermă, uşi de garaj asemenea celor de hambar şi traforaj în stil western în jurul ferestrelor. În faţa casei, un jocheu din metal cu faţa înnegrită ţinea o plăcuţă pe care scria Bine aţi venit.

Totul era o minciună gogonată, iar o minciună iese în evidenţă în acel univers paralel. Odată ce o vezi înseamnă că te-ai schimbat. E cu neputinţă să îţi scape vederii.

Mama nu m-a lăsat să cobor din maşină pe alee. Nu afară, unde m-ar fi putut vedea vecinii. *Rămâi acolo*, a şuierat printre dinţi, trântind portiera şi deschizând garajul. Odată intrate în garaj, am coborât. Am mers pe întuneric, apoi am intrat în camera de zi cu aspect ultramodern, puternic luminată, cu mobilierul ei futurist cu forme aerodinamice. Tavanul ascuţit, înalt fusese decorat cu pietricele colorate. Ferestre imense dădeau înspre piscina din spate, decorată în tematică polineziană. Şemineul era instalat într-un perete clădit din pietre albe uriaşe. Mobila era argintie, lucioasă.

Tata stătea lângă şemineu, îmbrăcat încă în costumul lui Frank Sinatra, cu un martini într-o mână şi o ţigară Camel aprinsă în cealaltă. Genul de ţigară pe care o fuma John Wayne – ţigară autentică americană. M-a privit prin ochelarii cu ramă de sârmă. *Deci, te-ai întors.*

Doctorii spun că s-a făcut bine, Winston, a spus mama.

Oare?

Ar fi trebuit să-i trag cretinului ăluia o înjurătură straşnică, dar am rămas locului, veştejindu-mă ca o floare sub privirea lui neîndurătoare. Acum, cunoşteam preţul nesupunerii. Mi-era limpede cine deţine puterea în lumea asta, şi, sigur, aceea nu eram eu.

Plânge, pentru numele lui Dumnezeu.

Nici măcar nu mi-am dat seama de asta înainte să o spună el. Şi, totuşi, nu am scos un sunet.

Acum ştiam ce aşteptări erau de la mine.

Când m-am întors acasă de la ospiciu, eram intangibilă. Comisesem ceva inimaginabil în Rancho Flamingo – făcusem o scenă urâtă, îmi făcusem părinţii de râs –, iar după aceea, am devenit un fel de animal căruia i se permitea doar să trăiască în preajma oamenilor, la capătul unui lanţ ţeapăn.

În zilele noastre, emisiuni ca a ta şi a doctorului Phil le recomandă oamenilor să vorbească despre propriile suferinţe şi despre poverile pe care le porţi pe umeri. Pe vremea mea, era fix invers. Unele lucruri nu trebuiau spuse niciodată, iar problema mea se încadra în această categorie. În rarele ocazii în care mama pomenea accidental perioada de stat la ospiciu – lucru pe care încerca să nu-l facă niciodată –, folosea termenul vacanţă. Singurul moment când m-a privit în ochi şi a rostit cuvântul *spital* a fost chiar în ziua revenirii mele acasă.

Îmi amintesc că în seara aceea puneam masa pentru cină, încercând să pricep ce anume ar trebui să fiu. M-am întors încet ca să mă uit la mama, care era în bucătărie, amestecând cu lingura în ceva. O mâncare de pui, cred. Părul ei, castaniu încă pe vremea aceea – vopsit, bănuiesc –, semăna cu o perucă plină de bucle atent aranjate, care nu i-ar fi stat bine nimănui altcuiva. Avea un chip care azi ar trece drept plăcut; ascuţit, cu o tentă masculină, frunte lată şi pometi înalţi. Purta ochelari ochi de pisică cu rame negre din os şi un costum tricotat din două piese gri-antracit. Înfăţişarea ei nu emana nici un strop de blândeţe.

Mamă? am spus eu încet, venind lângă ea.

Ea a ridicat capul doar atât cât să se uite la mine.

Când viaţa îţi oferă lămâi, Dorothy Jean, faci limonadă.

Dar el...

Ajunge, s-a răstit ea. *Nu vreau să mai aud un sunet despre asta. Trebuie să uiţi. Uită tot şi vei învăţa să zâmbeşti din nou cât ai bate*

din palme. La fel ca mine. A făcut ochii mari în spatele lentilelor, implorându-mă. *Te rog, Dorothy. Tatăl tău nu va tolera asta.*

Nu mi-am dat seama dacă a vrut să mă ajute şi eu nu am ştiut cum sau dacă nici măcar nu i-a păsat. Dar ştiam că dacă mai mărturiseam vreodată adevărul, sau dacă îmi arătam cumva suferinţa, tata m-ar fi alungat, iar ea nu s-ar fi opus.

Existau, negreşit, locuri mai rele decât cel unde fusesem eu. Ştiam asta acum. Auzisem la ospiciu nişte poveşti crunte.

Am înţeles.

În noaptea aceea, fără să mă schimb măcar de haine, m-am urcat în patul meu de fetiţă şi am căzut într-un somn adânc şi agitat.

El m-a trezit, desigur. Aşteptase probabil în tot acest timp. Cât fusesem plecată, furia lui crescuse enorm. Îl umilisem cu „minciunile" mele.

Acum trebuia să îmi dea o lecţie.

I-am spus că îmi părea rău – ce greşeală teribilă! M-a ars cu ţigara şi mi-a spus să îmi ţin pliscul. L-am fixat cu privirea. Asta l-a înfuriat şi mai tare, tăcerea mea. Dar era tot ce aveam. Îmi învăţasem lecţia, clar. Nu l-am putut împiedica să abuzeze de mine, dar când s-a uitat la mine, în noaptea aceea, a văzut ceva ce nu mai văzusem până atunci. L-aş fi putut pârî din nou. *Fetele fac copii, să ştii*, i-am şoptit eu încet. *Dovadă.*

El s-a retras şi a plecat, trântind uşa. A fost ultima oară când a mai venit în patul meu, dar nu şi ultima oară când mi-a făcut rău. Doar dacă mă uitam la el, mă lovea. Acum stăteam în pat noapte de noapte, aşteptând cu sufletul la gură şi întrebându-mă când avea să se răzgândească şi să revină la vechile obiceiuri.

Mai mult decât atât, la şcoală a fost şi mai rău după ce m-am întors din ospiciu.

Dar am supravieţuit. Am ţinut ochii în pământ şi am ignorat privirile şi chicotelile colegilor. Nu eram în toate minţile, şi toată lumea ştia asta. Ciudat lucru, asta mă consola. Nu mai trebuia să mă prefac.

Mama nu putea suporta noul meu comportament, hainele lălâi pe care le purtam, părul nearanjat şi ochii cârpiţi de somn. De câte ori mă vedea, mă privea critic şi bombănea: *Of, Dorothy Jean, n-ai strop de mândrie în tine?*

Dar mie îmi plăcea să fiu un observator detaşat şi să privesc înăuntru. Vedeam lucrurile mult mai limpede.

În California, eram pe culmile unei noi lumi la sfârşitul acelei ere. Se construiau suburbii; lua naştere noul vis american. Totul arăta impecabil. Aveam centre comerciale cu acoperişuri în stil avangardist şi localuri unde comandam hamburgeri direct din maşină. Din poziţia de observator detaşat, vedeam lucrurile cu claritate. Abia după ce am luat-o pe cărări greşite, am băgat de seamă clicile care populau coridoarele şcolii noastre. Existau acei copii populari, care se îmbrăcau după ultima modă, făceau baloane de gumă de mestecat când vorbeau între ei şi conduceau maşinile noi strălucitoare ale părinţilor pe bulevard sâmbătă seara. Se strângeau în găşti zgomotoase la Bob's Big Boy, se urcau în maşini şi străbăteau de la un capăt la altul bulevardul toată noaptea, fluturând mâinile, făcând întreceri, râzând tare. Aceştia erau copiii pe care îi îndrăgeau profesorii; băieţi care marcau punctele câştigătoare în partidele de fotbal şi fete care vorbeau despre facultate şi cheltuiau banii părinţilor. Respectau regulile, sau lăsau impresia că o fac, iar mie mi se păreau cumva din altă lume, imuni la suferinţele care pe mine mă copleşeau.

În primăvara din clasa a noua, am început să îi observ pe ceilalţi copii, pe cei pe care nu-i văzusem până atunci, cei care trăiau în cartierele mărginaşe ale oraşului. Acum erau invizibili ca mine, iar a doua zi, erau omniprezenţi, îmbrăcaţi ca James Dean în *Rebel fără cauză*, cu părul pieptănat pe spate şi dat cu gel, purtând în mânecile bluzelor pachete de ţigări. Gecile din piele neagră se alăturau gecilor de colegiu.

La început, i-am numit huligani, pe urmă, rebeli. Ar fi trebuit să fie o insultă, dar ei râdeau, îşi aprindeau ţigările şi îi luau în zeflemea pe cei care le erau „superiori". Peste noapte, au început să circule zvonuri despre tot felul de bătăi şi încăierări.

Pe urmă, un băiat „bun" a fost ucis într-o cursă de mașini, și s-a dezlănțuit furia în comunitatea noastră.

Simțeam că mânia aceea mă reprezintă. Nu mi-am dat seama câtă furie adunasem în mine până nu am simțit-o ieșind la suprafață. Dar, ca de obicei, nu m-am manifestat. Mergeam pe coridoare – singură în mulțime, cu manualele strânse la piept – și am auzit două grupuri tachinându-se, niște băieți cu geci negre de piele strigând *Hai, puicuță* către niște fete cu fuste plisate, care s-au strâmbat și au grăbit pasul, privind dezgustate către ei.

În lunea de după accident, îmi aduc aminte că eram la ora de gospodărie, ascultând-o pe doamna Peabody ținând un discurs searbăd despre importanța, pentru tinerele gospodine, a unei cămări bine aprovizionate. Radia de bucurie când ne spunea cum i-am putea impresiona pe musafiri doar cu crenvurști și alte câteva ingrediente simple. Ne-a promis că ne arată cum se fac cârnații albi, ce-o mai fi fost și aia.

Eu aproape că nici n-o ascultam. Adică, serios, cui îi păsa? Dar fetele „acelea" – cele îmbrăcate în geci de colegiu, care aprobau din cap monoton, stăteau aplecate peste pupitre, luându-și notițe.

Când a sunat clopoțelul, eu am ieșit ultima din clasă. Era mai bine așa. Copiii populari rareori se sinchiseau să privească în urma lor.

Am pășit precaută pe coridoarele școlii, care se puteau transforma oricând în teren minat pentru copiii ca mine.

Zgomotul din jurul meu era precum vuietul traficului, cu deosebirea că nu mașinile produceau toată acea rumoare, ci copiii populari, care vorbeau toți în același timp și făceau glume pe seama celorlalți.

M-am dus ca un robot la dulăpiorul meu. Nu departe, Judy Morgan stătea lângă țâșnitoarea de apă, înconjurată ca întotdeauna de prietenele ei cu părul tapat din echipa de majorete. O broșă de aur, simbol al virginității sale, îi decora gulerașul Peter Pan.

– Hei, Hart, văd că ți-a crescut iar părul.

Obrajii mi-au luat foc de rușine. Am lăsat capul în jos și am început să scotocesc prin dulăpior.

Am simțit pe cineva venind în spatele meu. Pe coridor s-a făcut brusc liniște. M-am întors.

Tipul respectiv era înalt, lat în umeri, cu un păr negru numai bucle. Şi-l pieptănase lins pe spate, dar degeaba. Avea pielea tuciurie – inacceptabil de închisă la culoare –, dinţi albi puternici şi maxilar proeminent. Într-o mână îi atârna neglijent o geacă neagră de piele, ale cărei mâneci măturau podeaua.

Şi-a scos pachetul de ţigări din mâneca suflecată a bluzei. *Doar nu-ţi pasă ce crede o târfă ca ea, nu?*

Şi-a aprins ţigara, chiar acolo, pe coridor. Văzând capătul incandescent m-a trecut un fior de teamă, dar nu mi-am putut lua ochii de la el.

E nebună, a spus Judy. *Perfectă pentru tine, rebelule.*

Doamna director Moro a venit val-vârtej pe coridor, croindu-şi drum prin mulţime, suflând în fluierul ei argintiu şi trimiţându-i pe toţi în clase.

Băiatul mi-a atins bărbia, m-a făcut să ridic privirea, iar mie mi s-a părut că văd un cu totul şi cu totul alt tip. Era doar un copil cu păr brunet pieptănat lins pe spate, fumând o ţigară pe coridorul unui liceu. *Eu sunt Rafe Montoya*, a spus.

Dorothy Jean. Atât am reuşit să îngaim.

Mie nu mi se pare c-ai fi nebună, Dorothy, a spus el. *Eşti?*

Era prima oară când cineva mă întreba aşa ceva, pe şleau, şi primul impuls a fost să mint. Apoi am văzut cum mă privea băiatul ăla şi am spus: *Poate.*

Felul în care mi-a zâmbit a emanat mai multă tristeţe decât văzusem vreodată şi am simţit o durere în piept. *Asta înseamnă doar că eşti atentă, Dorothy.*

Înainte să pot răspunde, doamna director Moro m-a înşfăcat de braţ, trăgându-mă de lângă Rafe şi târându-mă pe coridor. Am mers împleticit pe lângă ea.

Pe atunci nu aveam cine ştie ce experienţă de viaţă, dar un lucru ştiam cu certitudine: fetele cuminţi de la Rancho Flamingo nu stăteau de vorbă cu băieţi oacheşi pe nume Montoya.

Dar din clipa în care l-am văzut, nu m-am mai putut gândi la altceva.

Sună a clișeu, dar Rafael Montoya mi-a schimbat cursul vieții când mi-a adresat acele câteva cuvinte. *Asta înseamnă doar că ești atentă.*

Pe drum spre casă, le-am repetat iar și iar în minte, întorcându-le pe toate fețele. Pentru prima oară în viață, m-am întrebat dacă nu cumva eram nebună sau ciudată. Poate că lumea chiar era pe atât de dezechilibrată pe cât o percepeam eu.

În acea săptămână, nu m-am abătut de la programul obișnuit, ca într-o transă. Dormeam, mă trezeam, mă îmbrăcam și plecam la școală, dar toate astea erau un subterfugiu. Eu mă gândeam tot timpul la acel băiat, îl căutam. Știam că e greșit, ba chiar periculos, dar nu-mi păsa. Ba nu. Mai mult. Mă umplea de bucurie faptul că era complet greșit ceea ce făceam.

Brusc, aveam chef să fiu o fată rea. Chestia cu fata cuminte se dovedise a fi un mare dezastru. Credeam că devenind rea, mă puteam elibera.

Nu mai știam ce să-mi fac la păr ca să arate ca al fetelor populare. L-am îndreptat cu drotul, l-am ondulat, l-am tapat. Mi-am pensat sprâncenele groase până au căpătat o formă arcuită perfectă. Purtam numai rochițe drăguțe, cu guler Peter Pan, pulovere în ton aruncate neglijent pe umeri și mă strângeam cu centuri în talie pentru a-mi evidenția silueta zveltă. Mi-am tratat tenișii cu clor până s-au albit, de te dureau ochii când te uitai la ei. În loc să intru prima în clasă și să ies ultima, am procedat exact invers, fără să-mi pese de privirile colegilor când dădeam năvală în clasă după ce suna de intrare. Toată lumea a remarcat transformarea mea. Privirea tatălui meu se întuneca de fiecare dată când mă vedea, dar păstra distanța. Acum se temea de mine, la fel de mult precum mă temusem eu de el cândva. Eram labilă psihic și i-am dat de înțeles asta – eram îndeajuns de nebună pentru a face ori spune orice.

Băieții au început să se țină după mine, dar mie nici că-mi păsa. Nu îmi doream genul de băiat care își dorea o fată ca mine. Mă vânzoleam pe coridoare, căutându-l pe el.

Simțeam că mă schimb, parcă pentru a obține imaginea pe care îmi închipuiam că și-ar dori-o el. Suna nebunește – la naiba, *eram*

nebună –, dar mie mi se părea că sunt perfect normală. Mai normală decât fusesem în toți anii din urmă.

Tata mă urmărea atent. Simțeam că e cu ochii pe mine și refuzam să pălesc sub privirea lui. Dorința îmi dăduse forțe proaspete. Îmi amintesc cum, într-o seară, eram așezați la masa de melamină verde cu picouri mușchi, mâncând niște tartine la cuptor insipide cu felii de roșii și cârnăciori pregătite de mama. Tata a fumat tot timpul, băgând din când în când câte un dumicat în gură. Vorbea în fraze sacadate, care sunau precum rafalele de mitralieră.

Cum se făcea liniște, mama spunea câte ceva, de parcă ar fi vrut să demonstreze cât de fericiți și de normali eram. În momentul în care a abordat un subiect nepotrivit – m-a întrebat ce-i cu coafura mea cea nouă –, tata a lovit cu pumnul în masă, de-au zornăit toate farfuriile albe din porțelan Corningware, ultima achiziție a mamei.

N-o încuraja, a șuierat el printre dinți. *Arată ca o vampă.*

Mai că mi-a venit să spun: *Ți-ar plăcea, nu-i așa?* Dar gândul de a spune asta m-a umplut de o spaimă teribilă, așa că am țâșnit în picioare. Știam că un cuvânt greșit m-ar fi putut trimite înapoi la balamuc. Simpla *dorință* de a vorbi mă îngrozea.

Mi-am lăsat bărbia în piept și am început să strâng masa. Imediat după ce am spălat vasele, am bâiguit ceva despre teme și m-am dus glonț în camera mea, închizând ușa.

Nu-mi mai amintesc cât a durat totul: așteptarea, speranța, căutarea. Cel puțin două săptămâni, poate mai mult. Apoi, într-o zi, pe când eram la dulăpiorul meu, l-am auzit spunând: *Te-am tot căutat.*

Am încremenit. Gura mi s-a uscat. M-am întors mai lent decât oricând în viața mea și l-am văzut stând foarte aproape de mine, dominându-mă. *M-ai căutat?*

Iar tu m-ai căutat pe mine. Recunoaște.

D-de unde știi?

Drept răspuns la întrebarea mea, el s-a apropiat și mai mult de mine. Geaca neagră de piele pe care o purta a scos un foșnet când el a ridicat încet brațul și, cu un deget, mi-a dat după ureche o șuviță de păr. Când m-a atins, am simțit că-l doresc nebunește. Era ca și cum, pentru prima oară, cineva mă *vedea*. Până în secunda aceea, nu

am ştiut cât de mult suferisem din cauza faptului că eram invizibilă. Voiam să mă fac văzută. Mai mult de atât, îmi doream atingerea lui, iar această dorinţă mă îngrozea. Pentru mine, sexul nu însemna altceva decât durere şi umilinţă.

Ştiam că era greşit să simt acele emoţii pe care le stârnea în mine acel băiat şi că era periculos să fiu atrasă de acel băiat care nu era potrivit pentru mine. Ar fi trebuit să am voinţa de a-l respinge, să privesc în altă parte, să îngaim ceva despre faptul că totul era o greşeală, dar când el mi-a atins bărbia şi m-a făcut să îl privesc, era deja prea târziu.

Chipul lui căpăta forme interesante în lumina nemiloasă a coridorului. Părul lui era prea lung – ca al oricărui rebel –, cu irizaţii albăstrii, iar pielea era prea tuciurie, dar mie nu-mi păsa. Înainte de a-l cunoaşte pe Rafe, mă aştepta un viitor de soţie casnică din suburbii.

Acel viitor s-a spulberat. Cât ai bate din palme. Oricine spune că o secundă nu-ţi poate schimba toată viaţa este un ignorant. Eu am vrut să încalc regulile. Orice pentru el.

Rafe era întruchiparea tipului şmecher, stând acolo şi privindu-mă cu zâmbetul ăla obraznic, dar eu am văzut în el aceleaşi emoţii care mă transformaseră pe mine într-o cu totul altă persoană.

Pericol. Asta însemna relaţia noastră. Ştiam asta până în măduva oaselor. Aveam să ne impulsionăm unul pe celălalt secundă de secundă pentru a simţi asta din nou.

Fii cu mine, a spus el, întinzându-mi mâna. *Nu-mi pasă ce crede lumea.*

„Lumea" însemna toţi ceilalţi – părinţii mei, vecinii, profesorii, doctorii care mă trataseră. Nici unul dintre ei nu ar fi fost de acord cu acea relaţie. I-ar fi speriat pe toţi, iar eu mai eram şi nebună.

Pericol, mi-am zis din nou în sinea mea.

Putem să vorbim mai încet? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că întrebarea mea l-a rănit, şi nu mi-a plăcut deloc. Abia mai târziu, când m-a dus în pat şi m-a învăţat ce înseamnă dragostea, pasiunea, sexul, i-am povestit tot, fiecare detaliu sordid al existenţei mele. El m-a ţinut în braţe şi m-a lăsat să plâng,

spunându-mi că nu va mai permite nimănui să mă mai rănească vreodată. A sărutat micuța constelație de cicatrici în formă de stea de pe pieptul și brațele mele. Atunci a înțeles.

Luni de zile, am păstrat relația noastră secretă, am fost discreți... până când mi-am dat seama că sunt însărcinată.

Capitolul 22

Pe vremea mea, oamenii credeau că fetele de liceu nu rămâneau gravide, dar se înşelau. Unele lucruri din lumea asta sunt inamovibile, iar sexul la adolescenţi este unul dintre ele. Diferenţa era că noi dispăream. Existau mereu tot felul de zvonuri şi aluzii rău intenţionate. Fetele dispăreau pur şi simplu într-o zi – plecau să viziteze vreo mătuşă bătrână sau vreo verişoară bolnavă – şi reveneau mai târziu, mai slabe, de obicei, şi mai tăcute. Unde mergeau de fapt nu aflam niciodată şi nici nu-mi păsa.

Eu îl iubeam pe Rafe; şi nu în stilul şcolăriţelor aflate la prima întâlnire, ci cu toată fiinţa mea. Totuşi, încă nu ştiam că dragostea e fragilă şi că viitorul ţi se poate schimba într-o clipită. Într-o seară de sfârşit de mai, pe când eram în primul an de liceu, tata a venit acasă, zâmbind ciudat, şi ne-a informat pe mine şi pe mama că fusese promovat şi că urma să ne mutăm la Seattle. Ne-a arătat o fotografie a casei pe care o cumpărase şi i-a dat mamei un sărut scurt pe obraz. Ea s-a arătat la fel de uluită pe cât mă simţeam eu.

Într-o clipită.

Întâi iulie, a spus tata. *Atunci plecăm.*

A trebuit să îi spun totul lui Rafe. Nu mai era timp să ne facem griji sau planuri. Viitorul meu – dacă Rafe nu îl schimba – avea să fie într-un loc numit Queen Anne Hill, din Seattle.

Deşi temătoare să îi dau vestea, eram în acelaşi timp şi entuziasmată. Poate şi puţin mândră. Noi realizaserăm asta, concepuserăm un copil din iubirea noastră, şi nu pentru asta fusesem oare crescută?

În noaptea aceea, în care, în sfârşit, i-am spus, el nu mi-a dat drumul din braţe. Aveam şaptesprezece, respectiv optsprezece ani; nişte copii. În mai puţin de o lună, el absolvea şcoala. Eu mai aveam mai bine de un an. Am stat întinşi în locul „nostru", într-un umbrar pe care noi îl construiserăm în livada de portocali din Old Man Kreske. Îl dotaserăm cu un sac de dormit vechi şi cu o pernă. Ne ambalam patul într-un sac de gunoi, pe care îl ascundeam într-un gard viu când nu eram acolo. Întinşi pe spate, mângâindu-ne întruna, priveam cerul. Aerul mirosea a portocale coapte, a sol fertil şi a balegă uscată de soare.

Un copil, a spus el, şi deodată mi te-am imaginat: zece degeţele la mâini, zece la picioruşe, o claie de păr negru. Într-o clipă, mi-am închipuit o viaţă de vis pentru noi trei, dar el a tăcut apoi, iar pe mine au început să mă macine îndoielile. Cum de mă putea dori pe mine, cu toate problemele mele?

Pot să plec, am spus eu, rupând tăcerea. *Acolo... unde se duc fetele. Când mă voi întoarce...*

Nu. E copilul nostru, a spus el cu înverşunare. *Vom fi o familie.*

În acea după-amiază scăldată în miresme de portocal, am început să ne facem planuri. Ştiam că nu le puteam da vestea părinţilor mei. Dacă ar putea să mă încuie undeva şi să-mi dea copilul spre adopţie, nu mă îndoiam că ar face-o fără remuşcări. Şi n-am stat prea mult pe gânduri nici la ideea de a abandona şcoala. Nu eram vreun geniu şi nici nu începusem măcar să înţeleg cât de mare putea fi lumea sau cât de mult putea dura viaţa. Eram o fată a vremurilor mele. Doream să fiu soţie şi mamă.

Urma să plecăm imediat după absolvirea lui. El era, practic, singur. Mama lui murise la naştere; venise în California de Sud cu un unchi, după ce tatăl lui îşi părăsise familia. Erau muncitori imigranţi. Rafe îşi dorea ceva mai mult pentru el şi eram destul de naivi să credem că puteam găsi împreună acel viitor mai bun.

În ziua aleasă pentru evadare, eu eram un pachet de nervi. La cină, nu am reuşit să scot nici un cuvânt. Ultimul lucru pe care îl doream era desertul; nu am putut înghiţi nici măcar un dumicat din plăcinta cu biscuiţi săraţi Ritz a mamei mele.

Ce-i cu ea, Ma? a întrebat tata, încruntându-se la mine prin fumul gros albăstrui al ţigării pe care o fuma.

Am teme, am bâiguit eu, apoi am sărit ca arsă. Am spălat şi am şters vasele în vreme ce tatăl meu şi-a fumat ţigara printre îmbucături de plăcintă, iar mama şi-a omorât timpul cu un goblen cu o zicală sentimentală. Nu i-am auzit discutând, nimic neobişnuit, de altfel. Şi, sincer, inima îmi bătea atât de tare, că oricum nu sunt sigură că le-aş fi auzit glasurile.

M-am asigurat că făcusem totul perfect, conform standardelor exigente ale tatei, înainte să aranjez şervetul vărgat de vase pe mânerul metalic al cuptorului. Părinţii mei trecuseră deja în camera de zi. Se aşezase fiecare pe locul preferat – tata, în fotoliul cu tapiserie verde-oliv din mohair şi tiv franjurat, mama, la un capăt al sofalei crem. În spatele amândurora, draperiile din ţesătură din stofă, cu un model în tonuri verde-oliv, alb şi roşu încadrau priveliştea casei vecinilor.

Am multe teme de făcut în seara asta, am spus, stând în picioare în capătul încăperii, ca un condamnat, cu mâinile încleştate şi umerii încovoiaţi. Îmi dădeam toată silinţa să fiu cuminte. Nu voiam ca tata să se înfurie din vreun fleac.

Atunci, ai face bine să pleci, a spus el, aprinzând ţigară după ţigară.

Am ieşit repede din cameră. În spatele uşii închise de la camera mea, i-am aşteptat să stingă luminile, plimbându-mă de colo colo, cu valiza pregătită ascunsă sub pat.

Fiecare secundă părea o oră. Prin pereţii subţiri, am auzit vocea lui Danny Thomas cântând ceva la televizor, iar pe sub uşă am simţit mirosul fumului de la ţigara tatei.

La nouă şi un sfert, i-am auzit oprind televizorul şi încuind uşa de la intrare. Am mai aşteptat douăzeci de minute, destul cât să se dea mama cu crema ei Noxzema şi să îşi pună părul pe bigudiuri şi să îl prindă cu o plasă.

Speriată, am aranjat perne şi animale de pluş în pat şi le-am acoperit cu pături. M-am îmbrăcat cu atenţie pe întuneric. Era iunie, dar chiar şi în California de Sud nopţile puteau fi reci. Mi-am pus o fustă în carouri viu colorată şi un pulover negru închis până în

gât, cu mâneci trei sferturi. Mi-am tapat părul şi l-am prins la spate într-o coadă de cal, apoi am deschis uşa dormitorului.

În hol era întuneric şi linişte. Nu se vedea lumină pe sub uşa dormitorului părinţilor mei.

M-am furişat în hol, îngrozită de sunetul propriilor paşi pe mochetă. Mă tot aşteptam, la fiecare pas, să fiu oprită, înhăţată, lovită, dar nu a venit nimeni după mine şi nu s-a aprins nici o lumină. La uşa din spate, al cărei exterior din lemn avea un model în zig-zag, m-am oprit şi am mai privit încă o dată în casă.

Mi-am jurat în gând să nu mă mai întorc niciodată. Apoi m-am răsucit pe călcâie, am văzut luminile farurilor maşinii care mă aştepta la capătul fundăturii şi am luat-o la fugă spre viitorul meu.

Abia după ce s-a terminat primul rezervor de benzină, m-a cuprins frica. Ce aveam să facem? *Serios*, cum anume urma să ne ducem traiul? Eu aveam şaptesprezece ani şi eram gravidă, fără diplomă de liceu şi fără meserie. Rafe avea optsprezece ani, nu tu familie, nu tu bani. Cu chiu, cu vai, cu bruma de bani pe care i-am avut am ajuns doar până în California de Nord. Rafe a făcut singurul lucru pe care îl ştia. A lucrat în tot felul de ferme, făcând diverse munci sezoniere. Am locuit prin corturi, cocioabe sau bărăci. Pe oriunde găseam.

Îmi amintesc că eram mereu obosită, abătută, murdară, singură. El nu a vrut să mă lase să muncesc în starea în care eram, iar pe mine nu m-a deranjat asta. În schimb, am locuit în orice coşmelie pe care o găseam, încercând să facem din ea un spaţiu confortabil. Intenţionam să ne căsătorim. La început, eu nu am avut vârsta legală matrimonială, iar mai târziu, după ce am împlinit optsprezece ani, lumea începuse să se schimbe în jurul nostru, prinzându-ne şi pe noi în vâltoarea ei. Ne-am consolat cu ideea că o bucată de hârtie nu are nici o importanţă pentru doi oameni care se iubesc.

Eram fericiţi. Îmi amintesc asta. L-am iubit pe tatăl tău. Chiar şi atunci când amândoi am început să ne schimbăm, eu am ţinut cu dinţii de iubirea noastră.

În ziua în care te-ai născut – într-un cort de pe un câmp din Salinas, apropo –, am simţit cum dragostea îmi dă forţă şi mă copleşeşte. Te-am botezat Tallulah pentru că am ştiut că vei fi extraordinară, şi

Rose pentru că pielea ta rozalie era cel mai fin şi mai frumos lucru pe care l-am atins vreodată.

Te-am iubit cu adevărat. *Şi acum* te iubesc.

Dar ceva s-a întâmplat cu mine când te-ai născut. Am început să am coşmaruri cu tatăl meu. În prezent, cineva i-ar vorbi unei tinere mame de depresia post-partum, nu însă şi pe atunci, oricum, nu într-o tabără de imigranţi din Salinas. În micul nostru cort înghesuit şi ca vai de lume de murdar, mă trezeam urlând în miez de noapte. Simţeam că îmi zvâcnesc de durere cicatricile arsurilor de ţigară. Uneori, mi se părea că le văd incandescente prin haine. Rafe nu putea înţelege.

Am început să-mi amintesc sentimentul de nebunie şi să mă simt din nou în acea stare. Eram atât de speriată, că am devenit tăcută şi am încercat doar să fiu bună. Dar Rafe nu voia să fiu bună, nu voia să tac; mă lua de-o şulfă şi mă implora să îi spun ce se întâmplă cu mine. Într-o noapte, pe când era înnebunit de îngrijorare, am început să ne certăm. Prima noastră ceartă adevărată. El voia de la mine ceva ce eu nu-i puteam oferi. S-a îndepărtat de mine, sau eu l-am îndepărtat, nici nu-mi amintesc. În orice caz, a ieşit val-vârtej din cort, iar în lipsa lui, eu m-am prăbuşit. Ştiam că fusesem rea, că îl pierdusem, că el nu mă iubise niciodată cu adevărat – cum ar fi putut? Când, în cele din urmă, s-a întors acasă, tu erai goală puşcă şi zbierai, făcuseşi caca peste tot pe jos, iar eu stăteam pur şi simplu, buimacă, holbându-mă la tine. El m-a făcut nebună, iar eu... am explodat. I-am tras o palmă cu toată forţa de care eram capabilă.

A fost oribil. A fost chemată poliţia. L-au încătuşat pe Rafe şi l-au arestat, iar pe mine m-au obligat să le dau permisul de conducere. Era în 1962, să nu uităm. Deşi eram adultă, şi mamă pe deasupra, l-au chemat pe tata. La vremea aia, mama nici măcar nu avea propriul card de credit. Tata le-a cerut să mă reţină, şi poliţia s-a conformat.

Am stat ore în şir într-o celulă împuţită din închisoare. Îndeajuns de mult cât lui Rafe să i se ia amprentele şi să i se facă dosar penal pentru ultraj (eu eram o fată albă, da?) Câteva angajate cu nişte figuri acre de la asistenţa socială mi te-au luat, bombănind că erai

neîngrijită. Ar fi trebuit să urlu după tine, să-mi revendic copilul. Dar eu am stat acolo, atât de disperată și de mâhnită, că nici nu puteam respira. Eram nebună. Acum știu asta.

Cât timp am stat acolo? Nici acum nu știu. Dimineață, am încercat să le spun polițiștilor că mințisem când declarasem că Rafe mă lovise, dar nu m-au luat în seamă. M-au ținut închisă „pentru siguranța mea" până când a venit tata după mine.

Spitalul în care m-au trimis a doua oară a fost mult mai rău decât primul. Ar fi trebuit să urlu, să mă zbat din toate puterile ca să scap de acolo. Nu știu de ce n-am făcut-o. Am stat cuminte lângă mama când m-a condus pe niște scări din marmură și am intrat într-o clădire ce mirosea a moarte, a carmol și urină stătută.

Dorothy a fugit de acasă, a născut un copil și a fost bătută de iubitul ei. Acum refuză să vorbească.

Atunci am început să pierd perioade lungi de timp, pe undeva prin clădirea aceea albă, în care duhnea teribil, cu gratii și plasă de sârmă la ferestre.

Mi-au rămas amintiri despre locul ăla, dar nu pot vorbi despre ele. Încă nu. Deși a trecut atât de mult timp. Esența este aceasta: tratamentul. Elavil pentru depresie, cloralhidrat pentru somn, ceva ce nu-mi amintesc, pentru anxietate. Și electroșocuri și băi de gheață... și... în orice caz, mi-au spus că toate sunt pentru binele meu. La început, am știut că nu era așa, însă Thorazine m-a transformat într-o legumă; au început să mă doară ochii de la lumină, iar pielea mi s-a uscat și a început să mi se rideze, fața mi s-a buhăit. Când am găsit energia să mă ridic și să mă privesc în oglindă, am știut că aveau dreptate. Eram bolnavă și aveam nevoie de ajutor. Ei voiau doar să mă facă bine. Pentru a mă face bine, eu trebuia doar să fiu din nou fată cuminte. Să nu mai înjur, să nu mă mai bat, să nu mai îndrug minciuni despre tata și să nu-mi mai cer copilul.

Doi ani am stat acolo.

Când am părăsit spitalul, eram altă persoană. O epavă. Acest cuvânt descrie cel mai bine starea mea de atunci. Credeam că știu

ce-i aia frică înainte ca uşile acelui ospiciu să se trântească în spatele meu, înainte de a învăţa să privesc cerul printre gratii şi plase de sârmă, dar mă înşelasem amarnic. Când am ieşit, memoria mea era zdruncinată – uneori pierdeam noţiunea timpului şi erau perioade din existenţa mea pe care nu mi le puteam aminti în ruptul capului.

Îmi aminteam însă iubirea. Amintirea mea despre iubire era extrem de vagă, dar ea m-a ţinut în viaţă acolo. M-am agăţat ca de nişte mătănii de amintirile mele în bezna acelui ospiciu. *El mă iubeşte.* Mi-am spus asta de nenumărate ori. *Nu sunt singură.*

Şi apoi mai erai şi tu.

Toată acea perioadă, am păstrat în minte o imagine a ta – obrăjorii aceia rozalii şi ochii ciocolatii ai lui Rafe, şi felul în care te aruncai înainte când încercai să mergi de-a buşilea.

Când, în cele din urmă m-au externat, am ieşit târşâind picioarele, îmbrăcată în nişte haine pe care nu le recunoşteam ca fiind ale mele.

Mă aştepta mama; ţinea strâns cu mâinile înmănuşate bareta poşetei. Purta o rochie sobră maro cu mâneci scurte, încinsă în talie cu o cureluşă albă subţire. Părul îi semăna cu o cască de înot. Şi-a ţuguiat buzele şi m-a privit prin ochelarii ochi de pisică.

Eşti mai bine acum?

Întrebarea m-a istovit, dar nu am arătat-o. *Da. Ce face Tallulah?*

Mama a scos un mic oftat de nemulţumire şi am ştiut că nu ar fi trebuit să întreb. *Le-am spus tuturor că e nepoata noastră de soră. Toată lumea ştie că am cerut custodia în instanţă, aşa că nu scoţi o vorbă.*

Mi-aţi luat-o?

Uită-te la tine. Tatăl tău a avut dreptate. Nu eşti în stare să creşti un copil.

Tatăl meu, atât am spus, dar a fost de ajuns. Mamei i s-a zburlit părul la ceafă.

Nu-ncepe iar. M-a prins de braţ şi m-a scos din ospiciu, m-a ajutat să cobor scările şi m-a băgat în noua ei maşină în nuanţă azur Chevrolet Impala. Nu mă gândeam decât să găsesc o cale de a te salva din casa aia groaznică în care locuia *el*, dar ştiam că trebuia

să fiu inteligentă. Dacă o dădeam din nou în bară, ei ar fi găsit o modalitate prin care să se asigure că nu aveam să le mai creez probleme vreodată.

Drumul spre casă a durat mai bine de două ore. Îmi amintesc că mă uitam la autostrada ce fugea pe lângă mine și mă gândeam că nu cunoșteam deloc orașul ăsta. Părinții mei locuiau în umbra acestei noi chestii ciudate numite Space Needle care arăta ca o navetă extraterestră înfiptă în vârful unui turn. Nu-mi amintesc să fi schimbat nici măcar un cuvânt până să intrăm în garaj.

Asta te-a ajutat, nu? a spus mama, iar eu am văzut un licăr de îngrijorare în ochii ei. *Ei ne-au spus că ai nevoie de ajutor.*

Știam că nu era chip să-i mărturisesc vreodată adevărul – dacă îl mai puteam găsi vreodată. *Sunt mai bine*, am spus eu pe un ton plat.

Dar, când am intrat în noua lor casă, înțesată de toată mobila copilăriei mele și mirosind a loțiunea de după bărbierit Old Spice a tatălui meu și a țigările lui Camel, mi s-a făcut atât de greață, că am fugit în bucătărie și am vomitat în chiuvetă.

Când te-am revăzut pentru prima oară, am început să plâng.

Dorothy, n-o agita, a spus mama cu severitate. *Nu te cunoaște.*

Nu m-a lăsat să te ating. Mama era sigură că otrava mea te putea infecta cumva, și cum aș fi putut să nu îi dau dreptate?

Păreai fericită cu ea, iar ea zâmbea în preajma ta, ba chiar râdea. Nu-mi aminteam ca eu să o fi făcut vreodată atât de fericită cum o făceai tu. Aveai camera ta și o groază de jucării, iar ea te legăna ca să adormi. În acea primă seară acasă, am stat în ușa camerei tale și am privit-o cum îți cânta „Nani, nani, puiul mamei"

L-am simțit pe tata venind în spatele meu; aerul a înghețat în jurul meu. S-a apropiat prea mult, mi-a pus o mână pe șold și mi-a șoptit la ureche: *O să fie o frumusețe. Micuța ta imigrantă.*

Eu m-am întors.

Nici măcar să nu îndrăznești să te uiți *la fiica mea.*

El a zâmbit. *Am să fac ce vreau eu. Nu ți-e clar deja?*

Am izbucnit într-un urlet de furie și l-am îmbrâncit. El a căscat ochii, pierzându-și echilibrul. A întins mâna să se agațe de mine,

dar eu m-am tras în spate, urmărindu-l cum cade pe scările din lemn – rostogolindu-se, lovindu-se; cu un trosnet, balustrada s-a rupt. Când s-a oprit, m-am dus jos, lângă el. Îi șiroia sânge din ceafă.

Am simțit coborându-se în jurul meu un vag sentiment de pace sumbră, care m-a izolat, m-a deconectat de lume. Am căzut în genunchi lângă el, în balta de sânge.

– Te urăsc, am spus, sperând să fie acestea ultimele cuvinte auzite de el vreodată.

Când am auzit vocea mamei mele, am ridicat privirea.

Ce-ai făcut? a urlat mama. Te ținea în brațe; dormeai. Nici măcar urletele ei nu te-au trezit.

E mort, am spus.

Oh, Dumnezeule! Winston! Mama a fugit înapoi în cameră și am auzit-o sunând la poliție.

Am fugit după ea, am prins-o când punea receptorul în furcă.

S-a întors. *Am să-ți aduc ajutoare*, a spus.

Ajutoare.

Știam ce însemna asta. Electroșocuri, băi de gheață, gratii la ferestre și medicamente care îmi spălau memoria.

Dă-mi-o, am rugat-o.

Nu e în siguranță cu tine. Brațele mamei s-au strâns în jurul tău. Am văzut-o luptându-se pentru tine și mă durea atât de tare, că nu puteam respira.

De ce nu te-ai luptat cu el pentru mine?

Cum?

Știi tu cum. Știi ce mi-a făcut.

A scuturat din cap, bolborosind ceva fără înțeles. Apoi a spus în șoaptă: *Pe ea am s-o protejez.*

Pe mine nu m-ai protejat.

Nu, a spus ea.

Mama a scuturat din cap.

Dacă mă găseau acolo, mă arestau. Eram o criminală acum. Propria mamă chemase poliția, și Dumnezeu știa prea bine că nici nu avea de gând să mă protejeze.

Am să mă întorc după ea, am promis printre suspine. *Am să-l găsesc pe Rafe și am să mă întorc.*

Am ieşit în goană din casa părinţilor mei şi m-am ghemuit în spatele unor rododendroni uriaşi din curte. Tot acolo eram când au apărut poliţia şi ambulanţa, inclusiv vecinii, desigur.

Voiam să mă urăsc, pentru că devenisem o criminală, dar nu eram capabilă să simt nimic altceva decât bucurie pentru faptul că el era mort. Măcar te salvasem de el. Voiam să te salvez şi de mama mea, dar sincer, cum aş fi putut avea de una singură grijă de tine? Eram un nimeni. Nu aveam nici slujbă, nici bani, nici diplomă de liceu.

Aveam nevoie de Rafe ca să ne întemeiem o familie.

Rafe. Numele lui a devenit salvarea mea, îl rosteam întruna ca pe o mantră.

Am luat-o pe First Avenue şi am făcut autostopul. Când a oprit un microbuz VW acoperit cu abţibilduri cu flori, şoferul m-a întrebat încotro merg.

Salinas, am spus eu. Atât mi-a venit în minte. Ultimul loc unde îl văzusem pe Rafe.

Urcă.

Aşa am făcut. Am urcat în maşină şi m-am uitat pe geam, ascultând muzica ce se auzea cu pârâituri dintr-un radio: „Blowin' in the Wind".

Te droghezi? m-a întrebat el, iar eu mi-am zis în sinea mea: *De ce nu?*

Se spune că marijuana nu dă dependenţă. În cazul meu, a dat. Odată ce am fumat prima ţigară, nu m-am mai putut opri. Aveam nevoie de calmul pe care mi-l oferea. Atunci am început să trăiesc ca un vampir, trează toată noaptea, drogată tot timpul. Mă culcam cu bărbaţi de care nu-mi amintesc, pe saltele împuţite. Dar oriîncotro mergeam, întrebam de Rafe. În fiecare oraş din California, făceam autostopul ca să ajung la fermele din zonă şi întrebam de el în spaniola mea de baltă, arătându-le muncitorilor, care mă priveau circumspecţi, singura fotografie pe care o aveam cu el.

Am dus-o așa luni întregi, până am ajuns la Los Angeles. Singură, am ajuns făcând autostopul până la Rancho Flamingo și am revăzut casa în care crescusem. Pe urmă m-am dus la vechea casă a lui Rafe. Nu mai fusesem acolo până atunci, așa că mi-a luat mult timp până am găsit-o. Nu mă așteptam să îl găsesc acolo și, într-adevăr, nu mă înșelasem. Totuși, mi-a răspuns cineva la ușă.

Unchiul lui. Am știut din clipa în care l-am văzut. Avea ochii negri ai lui Rafe – ochii tăi, Tully – și același păr ondulat. Mi s-a părut incredibil de bătrân, plin de riduri și dărâmat după o viață întreagă de trudă sub soarele arzător.

Sunt Dorothy Hart, am spus, ștergându-mi fruntea de sudoare.

El și-a dat pălăria ponosită de paie pe ceafă. *Știu cine ești. Din cauza ta a fost Rafe la închisoare.*

Ce replică aș fi putut avea la asemenea cuvinte? *Îmi puteți spune unde e?*

El m-a privit îndelung și am simțit că începe să mă ia cu amețeală. Pe urmă mi-a făcut un semn discret cu mâna lui noduroasă să îl urmez.

O rază de speranță a înflorit în inima mea și l-am urmat pe bătrân, urcând treptele denivelate ale prispei. Am intrat după el într-o casă curată, umbroasă, ce mirosea a lămâi și a încă ceva, a țigări de foi, poate, și a friptură la cuptor.

În fața unui mic șemineu înnegrit de funingine, bătrânul s-a oprit. Umerii i s-au încovoiat și s-a întors spre mine. *Te-a iubit.*

În ochii negri, triști ai acelui bărbat l-am văzut pe Rafe, iar dragostea mi-a cuprins inima ca într-o menghină. Cum i-aș fi putut mărturisi acelui bărbat rușinea mea – că fusesem tratată ca un animal atâția ani de zile? Că mi-aș fi tăiat brațul ca să mă eliberez? *Și eu îl iubesc. Mult. Știu că el crede că am fugit, dar...*

Pe urmă mi-am dat seama.

Te-a iubit. *La trecut.*

Am scuturat din cap. Nu voiam să aud ce urma să îmi spună bătrânul.

Te-a căutat. Foarte mult timp.

Am clipit ca să nu-mi dea lacrimile.

Vietnam, a spus el în cele din urmă.

Atunci am observat steagul împăturit într-un mic triunghi şi prins într-o ramă de lemn, aşezată pe poliţa şemineului.

Nici măcar nu l-am putut îngropa în pământul pe care l-a iubit. N-a rămas mare lucru din el.

Vietnam. Nu mi-l puteam imagina plecat acolo, pe Rafe al meu, cu părul lui lung şi zâmbetul strălucitor, cu mâinile lui delicate.

A ştiut că vei veni să-l cauţi. A spus să-ţi dau asta.

Bătrânul a scos din spatele steagului o bucăţică banală de hârtie de caiet. Fusese împăturită într-un pătrăţel. Din cauza timpului şi a prafului, căpătase o nuanţă de tabac.

Mâinile îmi tremurau. Am despăturit-o.

Querida, scrisese el; am simţit că îmi stă inima. Jur că i-am auzit vocea şi că am simţit mireasmă de portocale. *Te iubesc şi te voi iubi mereu. Când mă voi întoarce, vă voi găsi pe tine şi pe Tallulah şi o vom lua de la capăt. Aşteaptă-mă*, querida, *aşa cum şi eu te aştept pe tine.*

M-am uitat la bătrân şi mi-am văzut toată durerea reflectată în ochii lui. Am strâns biletul în palmă – părea din cenuşă, atât de fragil era. Am ieşit împleticindu-mă din casa omului şi am mers până s-a întunecat, şi nici atunci nu m-am oprit.

A doua zi, când am participat la protestele care fuseseră motivul venirii mele la Los Angeles, încă plângeam. Lacrimile mi se amestecau cu praful şi mizeria, transformându-se într-un machiaj al suferinţei. Am stat în mijlocul mulţimii aceleia uriaşe – majoritatea copii ca şi mine, să fi fost vreo mie de participanţi – şi i-am ascultat cântând şi protestând contra războiului, şi atunci am înţeles. Oamenii *mureau* acolo, departe. Iar furia care mocnise mereu în mine a găsit o cale de a ieşi la suprafaţă.

Atunci am fost arestată prima oară.

Atunci am început să pierd din nou din memorie fragmente de timp. Zile, săptămâni, chiar luni consecutive. Acum ştiu că de vină erau drogurile pe care le consumam în exces. Marijuana, somnifere, LSD. Toate păreau sigure pe vremea aia, iar eu eram disperată să mă droghez şi să mă deconectez de la lume.

Tu mă bântuiai, Tully; tu şi tatăl tău. Am început să vă văd pe amândoi în aerul cald ce se ridică din solul deşertului unde se afla comuna Mojave în care locuiam. Te auzeam plângând când spălam vasele sau luam apă de la cisternă. Uneori, îţi simţeam mânuţa atingând-o pe a mea şi ţipam înfricoşată şi săream ca arsă. Prietenii mei râdeau de mine şi mă avertizau asupra călătoriilor nefaste, spunându-mi că LSD-ul mi-ar fi de ajutor.

Când am privit în urmă – când, în sfârşit, am fost trează –, mi-am zis: *Bineînţeles*. Erau anii '60, eu abia devenisem adultă; fusesem molestată şi abuzată şi am crezut că din vina mea. Nu era de mirare că îmi găsisem refugiul în droguri. Am devenit ca o bucată de sfoară pe un râu cu apă rece, plutind în voia curentului. Tot timpul drogată.

Apoi, într-o noapte, când era atât de cald că nu reuşeam să îmi găsesc locul în sacul de dormit, l-am visat pe tata. În coşmarul meu, trăia şi venea după tine. Odată ce a început să mă chinuie coşmarul ăsta, nimic nu mi-a mai fost de ajutor. Nici drogurile, nici sexul, nici meditaţia. În cele din urmă, n-am mai putut suporta. I-am promis unui tip pe care noi îl porecliserăm Ursuleţul Pooh, că o să-i fac sex oral tot drumul spre Seattle dacă mă ducea acasă. I-am dat adresa. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram cinci persoane în vechiul microbuz VW, înaintând pe un drum denivelat spre nord, cântând muzica formaţiei The Doors într-un nor de fum de ţigară. Am poposit pe traseu, am făcut un foc şi am pregătit negrese cu marijuana într-o tigaie de fontă şi am luat LSD.

Coşmarurile mele s-au intensificat şi au devenit tot mai înfricoşătoare. Am început să-l văd pe Rafe şi ziua, am început să cred că năluca lui mă urmărea. Îi auzeam vocea reproşându-mi că sunt târfă şi mamă denaturată. Plângeam în somn tot timpul.

Apoi, într-o zi, m-am trezit, tot drogată, şi am constatat că ne aflam în faţa casei mamei mele. Microbuzul era parcat jumătate pe stradă, jumătate pe bordură. Nu cred că vreunul dintre noi îşi amintea momentul în care parcaserăm maşina acolo. M-am târât pe podeaua mochetată şi am sărit din microbuz pe stradă. Ştiam că arăt îngrozitor şi miros urât, dar ce puteam face?

Am traversat strada pe şapte cărări şi am intrat în casă.

Tu erai chiar acolo, la masa din bucătărie, te jucai cu o lingură, când eu am deschis uşa de plasă şi am intrat. De undeva de sus s-a auzit un clinchet de clopoţel.

E bunicu', ai spus tu, şi eu am simţit că explodez de furie. Cum de mai era în viaţă? Şi ce îţi făcuse?

Am urcat scările, lovindu-mă de pereţi şi urlând după mama. Ea era în dormitorul ei, cu tata, care arăta ca un cadavru în patul dublu pe care era întins. Avea ochii lipsiţi de viaţă, pielea, vineţie, balele îi curgeau pe bărbie.

Trăieşte? am urlat eu.

Paralizat, a răspuns mama, ridicându-se în picioare.

Am vrut să-i spun mamei că venisem să te iau; voiam să-i văd durerea din ochi. Dar eram atât de înnebunită, că nu puteam gândi limpede. Am alergat la parter şi te-am luat în braţe.

Mama a venit în fugă după mine. *E paralizat, Dorothy Jean. Le-am spus poliţiştilor că a suferit un atac cerebral. Jur. Eşti în siguranţă. Nimeni nu ştie că tu l-ai împins. Poţi rămâne.*

Bunicul se poate mişca? te-am întrebat pe tine.

Tu ai clătinat din cap şi ţi-ai băgat degetul în gură.

Cu toate astea, te ţineam în braţe şi nu-ţi puteam da drumul. Mi-am imaginat mântuirea pentru mine însămi, un nou început pentru noi. Mi-am imaginat o viaţă cu gărduleţe albe din lemn, biciclete cu roţi ajutătoare şi petreceri ale cercetaşelor.

Aşa că te-am luat cu mine.

Şi aproape te-am ucis lăsându-te să mănânci negrese pline de marijuana.

Nici măcar n-a fost ideea mea să te duc la spital când ai început să dai ochii peste cap. A fost ideea Ursuleţului Pooh.

Nu ştiu, Dot. E cam multă iarbă pentru un copil, zic şi eu. S-a-nverzit la faţă...

Te-am dus la urgenţe şi am spus că ai dat iama în rezerva vecinilor. Nimeni nu m-a crezut.

Abia mai târziu, după ce-ai adormit, m-am strecurat la tine şi ţi-am prins cu un ac de hăinuţă numele şi numărul de telefon al

mamei mele. Atât mi-a trecut prin minte să fac. Înțelesesem în cele din urmă că nu te meritam.

Te-am sărutat, apoi am plecat.

Pun pariu că nu-ți amintești nimic din toate astea. Sper că nu.

După aceea, am sucombat. Timpul s-a dilatat. Iarba și barbituricele îmi încețoșau mintea și mă împiedicau să fiu în stare să am grijă de ceva. Am petrecut următorii șase ani în tot felul de comunități, prin autobuze școlare pictate sau făcând autostopul pe marginea șoselelor. De cele mai multe ori, eram prea drogată pentru a ști măcar unde mă aflu. Cumva, am ajuns la San Francisco. Epicentrul dezmățului. Sex. Droguri. Rock'n'roll. Jimi Hendrix live la Fillmore East. Joan Baez și Bob Dylan la Avalon. Nu-mi amintesc mare lucru... până într-o zi din anul 1970, când am privit pe geamul murdar al microbuzului, pe când ne îndreptam spre un protest de pace și am văzut Space Needle.

Nici măcar nu știam că ieșisem din California. Am strigat: *Stați! Copilul meu locuiește în apropiere!*

Când am parcat în fața casei mamei mele, am știut că nu ar fi trebuit să cobor din mașină. Ți-era mai bine fără mine, dar eram prea drogată ca să-mi pese.

M-am dat jos din mașină pe șapte cărări, învăluită de fumul protector de marijuana. Am urcat treptele de la intrare și am ciocănit. Apoi am încercat să rămân locului. Efortul meu a eșuat și am pufnit în râs. Eram atât de drogată, că...

3 septembrie 2010
Ora 18.15

Biiiiiip...

Sunetul curmă firul amintirilor lui Dorothy, readucând-o în prezent. Fusese atât de cufundată în povestea ei, că îi luă o clipă să se dezmeticească. Suna o alarmă.

Sări ca arsă în picioare.

– Ajutor! strigă ea. Să vină cineva! Vă rog. Cred că i se oprește inima. Vă rog! Să-mi salveze cineva fiica!

Lumina care mă înconjoară e splendidă; mă simt de parcă aș sta întinsă pe o stea. Lângă mine, o aud pe Kate respirând. Lavanda înmiresmează aerul nopții.

– E acolo... aici, spun eu, uimită de ideea în sine că mama a venit să mă vadă.

Îi ascult vocea, încercând să găsesc o noimă în cuvintele pe care le rostește. Spune ceva despre o fotografie, și un cuvânt – *querida* – care nu are sens. Nimic nu are sens, de fapt. Cuvinte și pauze care se învălmășesc. O voce deopotrivă uitată și întipărită în sufletul meu.

Apoi aud altceva. Un zgomot care nu are ce căuta în acest loc sublim. Un bipăit.

Nu, o dronă. Un avion în înaltul cerului... sau un țânțar bâzâindu-mi în ureche.

Aud un râcâit. Pași de oameni încălțați în pantofi cu tălpi groase. O ușă închizându-se.

Dar nu e nici o ușă. Sau este?

Poate.

Pornește o alarmă, asurzitoare.

– Katie?

Mă uit într-o parte și constat că sunt singură. Mă cuprinde un fior neașteptat și încep să tremur. Ce se întâmplă? Ceva se schimbă...

Mă concentrez, îmi impun să văd unde mă aflu cu adevărat – știu că sunt în salonul ăla de spital, conectată la aparate care mă țin în viață. Un grilaj se materializează deasupra mea. Niște plăci de izolare fonică. Un tavan alb, presărat cu găurele gri. Cu asperități. Ca o piatră ponce sau ciment vechi.

Și, deodată, sunt înapoi în corpul meu. Stau întinsă într-un pat îngust, cu bare metalice care se unduiesc ca niște țipari, sclipind argintii în mișcarea lor. O văd pe mama lângă mine. Țipă ceva despre fiica ei – adică eu –, pe urmă pleacă împleticindu-se. Asistente și doctori năvălesc în salon și o împing la o parte.

Aparatele tac toate odată și mă privesc cu speranță, formele lor antropomorfice se îndreaptă. Șușotesc între ele, dar eu nu înțeleg ce spun. O linie verde se mișcă pe un chip negru, pătrat, ba zâmbind, ba încruntându-se; bipăie constant. Lângă mine, ceva foșnește și pocnește.

O durere cruntă îmi explodează în piept, atât de rapid, că nici nu am timp să țip după Kate.

Pe urmă, dunga verde devine rectilinie.

Capitolul 23

3 septembrie 2010
Ora 18.26

– A murit. De ce mai suntem aici?

Marah se întoarse spre Paxton, care şedea pe podeaua din sala de aşteptare, cu picioarele lui lungi întinse în faţă, cu gleznele una peste alta. Lângă el zăcea un morman de ambalaje multicolore de alimente – fursecuri, prăjiturele, chipsuri de cartofi, acadele; cumpărase orice găsise de vânzare la automatul de lângă lift. O tot trimisese pe Marah la tatăl ei după bani. Ea se încruntă la el.

– De ce mă priveşti aşa? La televizor, când cineva moare, s-a sfârşit. Tatăl tău ţi-a scris acum zece minute că inima ei s-a oprit. Pe urmă, doctorii au vrut să se întâlnească. Ştim bine despre ce-i vorba. A crăpat.

Deodată, îl *văzu*. Ca şi cum s-ar fi aprins luminile într-un teatru decrepit, care păruse magic pe întuneric. Îi remarcă pielea palidă şi sprâncenele cu piercinguri, unghiile negre şi murdăria de la cutele gâtului.

Se repezi în picioare, mai să cadă, îşi recăpătă echilibrul şi o rupse la fugă. Ajunse în salonul de terapie intensivă în care se afla Tully exact când dr. Bevan spunea ceva.

– Am stabilizat-o din nou. Activitatea cerebrală e bună, dar desigur că nu putem şti nimic sigur până nu se trezeşte. Făcu o pauză. Dacă se trezeşte.

Marah se lipi cu spatele de perete. Tatăl şi bunica erau lângă doctor. Dorothy stătea mai retrasă, singură, cu braţele încrucişate strâns, cu gura crispată.

– Am început să îi creştem temperatura corpului şi o scoatem din comă, dar este un proces lent. Mâine ne vom reîntâlni şi vom evalua progresul. O vom deconecta de la ventilator şi vom vedea.

– O să moară când o veţi deconecta de la aparat? întrebă Marah, surprinsă de propria voce.

Toată lumea din salon se întoarse spre ea.

– Vino aici, spuse tata.

Ea înţelese imediat de ce tatăl ei nu-şi dorise ca gemenii să asiste la toate acestea.

Se duse încet spre el. Erau certaţi de atâta vreme, că părea ciudat să se ducă la el pentru a primi alinare, dar când el ridică braţul, ea veni mai aproape, şi pentru o clipă, magică, toţi anii aceia urâţi se spulberară.

– Adevărul este că nu ştim, spuse dr. Bevan. Rănile cerebrale sunt imprevizibile. S-ar putea să se trezească şi să respire singură sau s-ar putea să respire singură şi să nu se trezească. După ce nu i se vor mai administra medicamente, şi temperatura corpului va reveni la normal, vom putea evalua mai bine activitatea cerebrală. Medicul privi când la unul, când la altul. Starea ei a fost foarte instabilă, după cum ştiţi. Inima i s-a oprit de câteva ori. Asta nu indică neapărat şansele ei de supravieţuire, dar indică o situaţie îngrijorătoare. Doctorul închise dosarul. Haideţi să ne reîntâlnim mâine şi să vedem cum stau lucrurile.

Marah se uită la tatăl ei.

– Vreau să mă duc să-i aduc iPodul – cel pe care i l-a dat mama. Poate dacă aude muzică...

Nu reuşi să termine fraza. Speranţa este un lucru atât de periculos, atât de efemer; nu se potrivea în lumea concretă a cuvintelor rostite cu voce tare.

– Bravo, fata mea! se entuziasmă el, strângând-o afectuos de braț.

Brusc, ea își aminti că era fetița lui, că se simțise cândva în siguranță.

– Mai ții minte cum dansau amândouă pe „Dancing Queen"? spuse ea, încercând să zâmbească. Ce se mai distrau!

– Îmi amintesc, spuse el cu un glas încărcat de emoție. Marah știa că și tatăl ei se gândea la același lucru, la felul cum mama și Tully stăteau împreună pe terasă, chiar și după ce starea ei se agravase, iar mama era palidă și slabă, ascultând muzica anilor '80 și fredonând la unison. El privi în altă parte pentru o clipă, apoi îi zâmbi. Crezi că te lasă portarul să intri în apartamentul ei?

– Mai am cheia. O să merg cu Pax să iau iPodul. Pe urmă... Ridică privirea. Ne-am putea întoarce acasă. Dacă ești de acord.

– De acord? Ne-am mutat înapoi pe Bainbridge pentru tine, Marah. Am ținut lumina aprinsă noapte de noapte de când ai plecat.

O oră mai târziu, Marah și Pax erau într-un taxi, îndreptându-se spre țărm.

– Noi ce suntem acum, *servitori*?

Paxton stătea tolănit lângă ea. Găsi un fir de ață ce-i atârna din tricou și trase de el până când rupse tivul tricoului.

Îi punea lui Marah această întrebare cel puțin a zecea oară de când plecaseră de la spital.

Ea nu răspunse. După un răstimp, băiatul vorbi iar.

– Mi-e foame, spuse. Câți bani ți-a dat babacu'? Putem să ne oprim în drum la Kidd Valley să ne luăm un burger?

Marah nu se uită la el. Știau amândoi foarte bine că tatăl ei îi dăduse destui bani pentru un burger și că Paxton ar fi cheltuit toți banii ei până la ultimul cent.

Taxiul se opri în fața clădirii lui Tully. Marah se aplecă spre șofer și îi plăti cursa, apoi ieși după Paxton în aerul rece al nopții în Seattle. Albastrul cerului se întuneca treptat.

– Nu înțeleg de ce trebuie să facem asta. Oricum n-aude nimic.

Marah îl salută pe portar, care se încruntă la ea și la Paxton, la fel ca toți adulții de altfel. Îl conduse pe Paxton prin elegantul hol

de marmură crem şi apoi în liftul cu oglinzi. La ultimul etaj, ieşiră din lift şi se duseră la apartamentul lui Tully.

Marah descuie uşa şi o deschise. Liniştea din interior părea stranie. În casa lui Tully se auzea mereu muzică. Aprinse luminile şi înaintă prin hol.

În camera de zi, Paxton ridică o sculptură de sticlă şi o răsuci pe toate părţile. Fetei aproape că îi veni să spună *Ai grijă, e un Chihuly*, dar se abţinu. Nu ajuta niciodată la nimic să îl critici pe Paxton. Era foarte irascibil şi se înfuria într-o clipită.

– Mi-e foame, spuse Paxton, deja plictisit. Mai există Red Robin la capătul străzii? Un cheeseburger ar fi bun.

Marah se bucura să-i dea nişte bani şi să scape de el.

– Tu vrei ceva?

– Nu. Sunt bine.

Băiatul înşfăcă cei douăzeci de dolari de la Johnny. După ce plecă şi se aşternu din nou liniştea, Marah trecu pe lângă măsuţa de cafea, pe care erau împrăştiate câteva teancuri de corespondenţă. Pe podea, lângă ea, era ultimul număr din revista *Star*, deschisă la articolul defăimător.

Lui Marah i se înmuiară picioarele. Tully citise revista cu o noapte în urmă... înainte să se urce în maşină. Aici era dovada.

Îşi întoarse privirea de la revistă şi merse mai departe. Staţia de încărcare a iPodului din camera de zi era goală, aşa că Marah se duse în dormitor şi căută cu privirea prin cameră. Nimic lângă pat. Intră în garderoba mare a lui Tully şi se opri brusc.

Poftim, încearcă asta, Marah. Arăţi ca o prinţesă îmbrăcată aşa. Eu ador să mă îmbrac elegant, tu nu?

Sentimentul de vinovăţie o învălui ca un fum gros negru, crescând, viciind aerul pe care îl respira. Îi dădea fiori. Se lăsă încet în genunchi, incapabilă deodată să mai stea în picioare.

Băiatul ăsta te va distruge. Acesta fusese ultimul lucru pe care Tully i-l spusese în acea cumplită seară de decembrie, când Marah îl alesese pe Paxton în locul tuturor celorlalţi care o iubeau. Închise ochii, lăsându-se în voia amintirilor. Să fi trecut oare numai nouă luni de când tata şi Tully dăduseră buzna în dormitorul ei de la

cămin? Părea o veşnicie. Paxton o luase de mână şi ieşise cu ea în noaptea aceea în care ningea, râzând – râzând – numindu-i...

Romeo şi Julieta.

La început, păru romantic, toată chestia aceea cu „noi împotriva lor". Marah renunţase la facultate şi se mutase în căzătura de apartament pe care Paxton îl împărţea cu alţi şase tineri. Se afla la etajul cinci, într-o clădire fără lift, infestată de gândaci din Pioneer Square, dar cumva nu conta că rareori aveau curent electric sau apă caldă şi că la toaletă nu puteai trage apa. Conta că Paxton o iubea, că puteau petrece împreună nopţile şi că puteau veni şi pleca oricând pofteau. Pe Marah nu o deranja că el nu avea nici un sfanţ şi că nu muncea. Poezia lui avea să îi facă bogaţi într-o zi. În plus, Marah avea bani. Depusese într-un cont de economii toţi banii primiţi în dar la absolvirea liceului. În timpul facultăţii, tata îi dăduse destui bani, astfel încât nu fusese nevoită să intre în propriile economii.

Abia după ce banii din contul lui Marah se terminară, lucrurile începură să se schimbe. Paxton decise că marijuana era „naşpa" şi că metamfetamina şi uneori chiar heroina erau „marfă". Banii începură să dispară din portofelul lui Marah – sume mici; nu era niciodată absolut sigură, nu îndeajuns cât să îl acuze, dar banii dispăreau parcă mai repede decât se aştepta ea.

Ea muncise de la început. Paxton nu îşi putea păstra slujba, pentru că nopţile declama poezii prin cluburi, iar ziua compunea versuri. Pe Marah o încântase să fie muza lui. Prima ei slujbă fusese de recepţioneră de noapte la o hrubă de hotel, dar nu durase mult. După aceea, schimbase slujbele una după alta, incapabilă să o păstreze pe vreuna prea mult timp.

În urmă cu câteva luni, în iunie, Paxton venise într-o noapte acasă de la un club, târziu, drogat, şi îi spusese că i se „acrise" de Seattle. Îşi făcură bagajele a doua zi şi se duseră după unul dintre noii prieteni ai lui Paxton în Portland, unde se mutaseră într-un apartament împuţit, cu încă trei tineri. Ea obţinuse slujba de la Dark Magick după o săptămână. Slujba de la librărie era diferită de toate celelalte slujbe. Ore nesfârşite de stat în picioare, îndrumându-i

pe clienţii nepoliticoşi, venind acasă cu o brumă de bani. Aşa se scurseră lunile.

Abia în urmă cu zece zile, Marah înţelesese cu adevărat cât de precară este viaţa lor împreună.

În seara aceea, veni acasă şi găsi un ordin de evacuare lipit de uşa apartamentului lor. Deschise uşa stricată – broasca fusese stricată de când se mutaseră, şi administratorul nu se sinchisise niciodată să o repare – şi îşi găsi colegii de apartament întinşi pe duşumea, trecând o pipă cu apă de la unul la altul.

– Suntem evacuaţi, spuse ea.

Pe ei îi pufni râsul. Paxton se rostogoli pe o parte şi se holbă la ea cu nişte ochi tulburi, sticloşi.

– Tu ai o slujbă...

De zile întregi, Marah trăia ca într-o ceaţă; frica de a rămâne pe drumuri se inculcă adânc în sufletul ei. Îi văzuse pe copiii străzii din Portland, cerşind, dormind în pături murdare pe prispele caselor, scormonind prin gunoaie după mâncare, cheltuindu-şi banii pe droguri.

Nu avea cu cine să vorbească despre temerile ei. Nu avea o mamă. Nici o prietenă foarte bună. Conştientizând acest lucru, se simţi şi mai singură.

Până când îşi aminti: *Datoria mea este să te iubesc.*

Gândul acesta o urmări. De câte ori se oferise Tully să o ajute? *Eu nu judec oamenii. Ştiu cât e de greu să fii om.*

Astfel, ştiu unde trebuia să se ducă.

A doua zi, fără să îi spună lui Paxton, Marah se învoi de la serviciu pe motiv că nu s-ar simţi bine, îşi luă ultimii dolari şi cumpără un bilet de autobuz cu destinaţia Seattle.

Ajunse acasă la Tully la puţin după ora şapte şi jumătate seara. Rămase mult timp în faţa uşii, cel puţin cincisprezece minute, încercând să îşi adune curajul ca să bată la uşă. Când, în cele din urmă, o făcu, abia dacă mai respira.

Nu-i răspunse nimeni.

Marah băgă mâna în buzunar şi scoase cheia de rezervă. Descuie uşa şi intră. În apartament era linişte şi toate luminile aprinse; în

fundal se auzea în surdină muzică din iPodul lui Tully. Marah își dădu seama după melodie – „Diamonds and Rust" – că era iPodul pe care mama ei i-l dăduse lui Tully când era bolnavă. *Melodia lor.* Când ascultase Tully altceva?

– Tully?

Tully ieși din dormitor, arătând ca o femeie a străzii, cu părul dezordonat, îmbrăcată în niște haine urâte și cu ochi obosiți.

– Marah, spuse ea, oprindu-se încremenită.

Părea... ciudată. Confuză și palidă. Clipea des, de parcă încerca să-și limpezească privirea.

E drogată. Marah cunoștea prea bine starea asta.

Marah știu numaidecât că Tully nu avea cum să o ajute. Nu femeia aceasta care stătea în fața ei și care nici măcar nu se putea ține pe picioare.

Totuși, Marah nu se lăsă bătută. O rugă, o imploră, îi ceru bani.

Tully spuse multe lucruri drăguțe și ochii i se umplură de lacrimi, dar în final, răspunsul fu negativ.

Marah fu extrem de decepționată.

– Mama a spus că pot conta pe tine. Când era pe moarte, a spus că tu mă vei ajuta și mă vei iubi necondiționat.

– Încerc, Marah. Vreau să te ajut...

– Atâta vreme cât fac ce vrei tu. Paxton avea dreptate.

Marah rosti ultimele cuvinte cu voce frântă de durere. Fără ca măcar să aștepte răspunsul lui Tully, ieși în fugă din apartament. Abia când ajunse în stația de autobuz din centrul Seattle-ului și se așeză pe o bancă rece, îi veni o idee pentru rezolvarea problemei. Lângă ea găsi una dintre revistele acelea mondene. Era deschisă la un articol despre Lindsay Lohan, care fusese trasă pe dreapta în timp ce conducea un Maserati după ce fusese liberată condiționat. Titlul articolului era: VEDETĂ SCĂPATĂ DE SUB CONTROL LA DOAR CÂTEVA ZILE DUPĂ IEȘIREA DIN SANATORIU.

Marah luă revista, sună la numărul direct și spuse: *Sunt Marah Ryan, fina lui Tully Hart. Cât ați plăti pentru niște dezvăluiri despre dependența ei de medicamente?* În timp ce rostea întrebarea, o luă

cu o senzație de rău. Unele lucruri, unele decizii, simți pur și simplu că sunt greșite.

– Marah? Ia uite-aici!

Își auzi numele rostit de la mare depărtare. Se dezmetici încet, amintindu-și unde se afla: în genunchi, în garderoba lui Tully.

Nașa ei era în spital, în comă. Marah venise aici ca să găsească iPodul pe care se aflau toate melodiile preferate ale lui Tully, în speranța că muzica ar face minuni, și Tully s-ar trezi.

Marah se întoarse încet, îl văzu pe Paxton ținând un burger pe jumătate mâncat într-o mână, în timp ce scotocea cu cealaltă prin caseta de bijuterii a lui Tully. Se ridică încet în picioare.

– Pax...

– Nu, pe bune. Uită-te.

Scoase doar un cercel cu un singur diamant aproape de mărimea gumei unui creion. Piatra sclipi în scântei multicolore în întunericul garderobei.

– Pune-l la loc, Paxton, spuse ea fără vlagă.

El îi aruncă un zâmbet atrăgător.

– Oh, haide. Nașa ta nici măcar nu i-ar observa lipsa. Gândește-te, Marah. Am putea pleca la San Francisco, așa cum am visat. Știi că n-am mai compus nimic. Din cauza banilor și pentru că nu avem de nici unele. Cum să fiu creativ când tu ești plecată toată ziua la muncă? Se duse spre ea. Întinse mâna și o trase lângă el, lipindu-i șoldurile de ale lui, cu mișcări lascive. Ar putea fi viitorul nostru, Mar.

Intensitatea privirii lui o sperie.

Se trase din brațele lui și se dădu înapoi. Pentru prima oară, observă egoismul din privirea lui, pornirea revoltată a trupului său.

El își scoase din ureche craniul negru-argintiu și puse în loc cercelul de diamant al lui Tully.

– Să mergem.

Era atât de sigur de ea, atât de convins că ea se va supune voinței lui. Și de ce nu ar fi fost? Asta făcuse ea de la bun început. În cabinetul doctorei Bloom, ea văzuse în el un poet superb, plin de angoase, care îi promisese că o va ajuta să scape de durere. O lăsase să plângă

în brațele lui și îi spusese că versurile cântecelor și ale poeziilor îi puteau schimba viața. Îi spusese că e în regulă să se taie – mai mult decât în regulă, spusese el; era chiar frumos. Ea își vopsise părul și și-l tăiase cu o lamă și se dăduse cu fond de ten alb. Apoi îl urmase în tenebrele lumii, pe care le acceptase și de care se lăsase sedusă și mistuită.

– De ce mă iubești, Paxton?

El se uită la ea.

– Ești muza mea. Știi asta.

Îi zâmbi leneș și continuă să scotocească prin caseta de bijuterii.

– Dar aproape că nu mai compui nimic.

Pax se întoarse spre ea. Marah observă licărirea de furie din ochii lui.

– Ce știi tu despre asta?

În acel moment, inima ei rupse chingile și se eliberă. Nu putu să nu se gândească la iubirea de care fusese înconjurată în copilărie. La felul în care părinții ei se iubiseră, cum își iubiseră copiii. Făcu un pas în față, simțindu-se ciudat, de parcă s-ar fi eliberat și s-ar fi maturizat în același timp. Își imagină priveliștea din camera de zi, insula Bainbridge, și i se făcu deodată un dor nespus de viața pe care o avusese cândva, de fata care fusese cândva. Toate erau încă acolo, așteptând-o, dincolo de golf.

Eliberă un oftat prelung și îi rosti numele.

El o privi nerăbdător, cu maxilarul încleștat. Marah știa cât de mult ura el ca ea să îi pună la îndoială talentul creator. Dacă se gândea bine, el detesta să fie chestionat în legătură cu orice. Pe ea o iubea cel mai mult când tăcea, când era distrusă și se tăia. Ce fel de iubire mai era și asta?

– Da?

– Sărută-mă, Pax, spuse ea, apropiindu-se destul de mult pentru ca el s-o poată lua în brațe.

El o sărută scurt; ea îl prinse și îl trase mai aproape, așteptând ca sărutul lui să o fascineze ca de obicei.

Dar n-o fascină.

Atunci înțelese că unele relații se încheiau fără artificii, lacrimi sau regrete. Se sfârșeau în tăcere. Această decizie neașteptată o sperie, arătându-i profunzimea singurătății ei. Nu era de mirare că fugise de ea în toți acești ani.

Știa cât de mult suferise el după moartea surorii lui și a abandonului părinților. Știa că uneori plângea în somn și că anumite cântece îl întristau teribil. Știa că doar rostind numele surorii lui – Emma – mâna începea să îi tremure. El era mai mult decât un simplu poet, adept al subculturii goth sau chiar hoț. Sau, într-o bună zi, putea fi mai mult. Dar nu era îndeajuns pentru ea acum.

– Te-am iubit, spuse ea.

– Și eu te-am iubit pe tine.

O luă de mână și ieșiră din apartament.

Marah se întrebă dacă iubirea – sau sfârșitul ei – provoacă mereu o asemenea suferință.

– Am uitat ceva, spuse ea la ușă, eliberându-se și oprindu-se. Așteaptă-mă la lift.

– Sigur.

El se duse la lift și apăsă butonul.

Marah intră din nou în apartament și închise ușa. Ezită o secundă, nu mai mult, apoi încuie ușa.

El veni în fugă după ea, bătând cu pumnii în ușă, țipând și urlând. Ei îi dădură lacrimile și le lăsă să curgă până când el urlă:

– Du-te dracului, atunci, jigodie prefăcută, și plecă cu pas apăsat.

Chiar și după aceea, ea rămase acolo, prăvălită pe podea, cu spatele lipit de ușă. Când pașii lui se pierdură, ea își suflecă mâneca și numără micile cicatrici albicioase de pe interiorul brațului, întrebându-se ce avea să facă acum.

Marah găsi iPodul și îl puse într-o pungă împreună cu stația de încărcare portabilă. După aceea, se mișcă încet prin apartament, amintindu-și o sumedenie de momente petrecute cu Tully. Găsi jurnalul mamei sale și îl bagă și pe acesta în pungă. Pentru cândva.

Când nu mai putu îndura liniștea apăsătoare a acelui loc vitregit de râsul relaxat al lui Tully și de sporovăiala ei necontenită, ieși din

apartament şi se duse în portul de feriboturi. Urcă pe primul care pleca, ocupă un loc într-una din cabine şi scoase iPodul. Îşi fixă căştile micuţe în urechi şi apăsă butonul *play*. Se auzi Elton John cântând *Goodbye.... yellow brick ro... ad...*

Întoarse capul şi privi apele întunecate ale râului Sound, văzând răsărind în zare luminiţele aurii de pe insula Bainbridge. Când feribotul acostă, băgă iPodul înapoi în cutie şi merse la terminal, unde prinse un autobuz care o lăsă în colţul străzii ei.

Îşi văzu casa pentru prima oară după mai bine de un an, iar imaginea ei o făcu să se oprească. Şindrilele din lemn de cedru, în nuanţa caramelelor, păreau negre în această seară rece; marginea albă ca omătul strălucea practic în lumina aurie ce se revărsa din interior.

Pe prispă, se opri, aşteptându-se să audă vocea mamei. *Bună, fetiţa mea, cum a fost azi?*

Deschise uşa şi intră. Casa o întâmpină ca prima dată când se întorsese de la grădiniţă, cu lumină, sunet şi mobilă confortabilă. Înainte de a se gândi ce să spună, auzi o uşă dată de perete la etaj.

– A venit! Cine nu aleargă, pierde, Skywalker!

Fraţii ei năvăliră din dormitorul lor de la etaj şi coborâră în fugă scările. Erau amândoi îmbrăcaţi în treninguri de fotbal, tunşi amândoi la fel şi purtau aparate dentare. Chipul lui Wills era rumen şi senin; îi răsăriseră primele tuleie de mustaţă. Chipul lui Lucas era iritat de acnee.

Se îmbrânciră unul pe altul ca să-şi facă loc şi veniră amândoi să o întâmpine. Se amuzară teribil pe seama eforturilor ei de a se elibera. Când îi văzuse ultima oară, erau nişte *băieţei*; acum aveau aproape doisprezece ani, dar o îmbrăţişară cu forţa unor băietani cărora le fusese nespus de dor de sora lor mai mare. Şi ei îi fusese nespus de dor de ei. Nu conştientizase asta până în acel moment.

– Unde-i Paxton? întrebă Wills când, în sfârşit, îi dădură drumul.

– A plecat, spuse ea încet. Am venit doar eu.

– Super, spuse Wills cu voce strengărească, agitându-şi claia de păr. Tipul ăla era un prostălău.

Marah nu îşi putu reţine râsul auzind asta.

– Ne-a fost dor de tine, Mar, spuse Lucas serios. A fost o prostie să fugi de-acasă.

Ea îi îmbrățișă din nou pe amândoi, de data asta atât de strâns, că ei se văitară și se zbătură să se elibereze.

– Ce face Tully? întrebă Lucas. Ai văzut-o? Tata spune că putem merge și noi mâine. Se trezește până atunci, nu?

Lui Marah i se făcu gura iască. Nu știa ce să spună, așa că zâmbi și ridică din umeri.

– Sigur. Da.

– Mișto, spuse Wills.

În doar câteva clipe, o luară la fugă din nou pe scări în sus, certându-se pe ceva.

Marah luă sacoșa și urcă în vechea ei cameră, deschizând ușa încet.

Nimic nu se schimbase înăuntru. Fotografiile ei din tabără erau tot pe comodă, albumele din anii de liceu erau stivuite frumos alături de volumele cu Harry Potter. Aruncă sacoșa pe pat și se duse la biroul ei. Nu fu surprinsă să constate că îi tremurau mâinile când luă vechiul exemplar ferfeniţit, citit și răscitit, din *Hobbitul*. Cartea pe care i-o dăruise mama cu mulți ani în urmă.

Nu cred că ești chiar pregătită încă pentru Hobbitul, *dar într-o zi, poate peste câțiva ani, ceva se va întâmpla și sentimentele îți vor fi din nou rănite. Poate că vei fi singură cu tristețea ta, nepregătită să o împărtășești cu mine sau cu tati, și dacă asta se va întâmpla, o să-ți aduci aminte de această carte de pe noptiera ta. O poți citi atunci, ca să te ducă departe. Pare o prostie, dar pe mine chiar m-a ajutat la treisprezece ani.*

„Te iubesc, mami", spusese Marah, iar mama ei râsese și spusese: „Sper doar să-ți amintești asta când vei fi adolescentă"

Dar Marah uitase. Cum oare?

Pipăi cu degetele conturul literelor aurii. *Poate că vei fi singură cu tristețea ta.*

Marah fu cuprinsă de un val de deznădejde și îi dădură lacrimile; își spuse: *Ea mă cunoștea.*

Capitolul 24

M-am întors în lumea mea imaginară, lumea mea de basm, alături de cea mai bună prietenă a mea. Nu-mi pot imagina exact unde mă aflu, dar stau întinsă pe iarbă și privesc cerul spuzit de stele. Aud acordurile unei melodii. Cred că este Pat Benatar, care îmi amintește că dragostea este un câmp de luptă. Nu știu cum este posibil, tot acest du-te-vino, dar nu m-am priceput niciodată la teologie. Aproape tot ce știu despre religie am învățat din muzicalul *Jesus Christ Superstar*.

Durerea a dispărut; amintirea ei rămâne, totuși, ca o melodie pe care nu o uiți, îndepărtată, vagă, pierdută într-un ungher al minții.

– Katie, cum poate să plouă?

Simt picături, delicate ca o atingere diafană de aripă de fluture pe față și, fără nici un motiv rațional, mă simt tristă. Lumea din jurul meu – așa, ciudată, cum era – avea noimă înainte. Acum ceva se schimbă și nu-mi place. Nu mă mai simt în siguranță. Ceva esențial, important este greșit.

Nu plouă.

Vocea ei are o candoare pe care nu am mai auzit-o până acum. O altă schimbare.

Este mama ta. Plânge. Privește.

Am avut ochii închiși?

Îi deschid încet. Întunericul se risipește neuniform; tot felul de imagini îmi trec rapid prin fața ochilor, luând cu ele lumina. Întunericul creează diverse forme. Deodată se face lumină și văd unde sunt.

Salonul de spital. Desigur. Mereu am fost aici; celelalte locuri sunt simple miraje. Acesta e real. Îmi văd trupul bandajat pe pat; pieptul îmi urcă și-mi coboară în ritmul aparatului de lângă pat, care scoate un fâșâit combinat cu o bufnitură la fiecare respirație. Un monitor afișează linia verde ascuțită ce redă bătăile inimii mele. Sus, jos, sus, jos.

Mama stă lângă pat. E mai mică decât mi-o amintesc, mai slabă, cu umerii încovoiați de parcă și-ar fi petrecut toată viața cărând poveri. Tot din altă epocă este îmbrăcată – perioada aceea Flower Power, Maui Wowie și Woodstock. Poartă șosete albe în niște sandale Birkenstock. Dar nimic din toate astea nu contează.

Plânge. Pentru mine.

Nu știu cum să cred în ea, dar nu știu nici cum să renunț. E mama mea. După toate câte s-au întâmplat, după toate momentele în care a stat cu mine și în care m-a abandonat, încă face parte din mine, din urzeala sufletului meu, și prezența ei aici înseamnă ceva.

Simt că fac un efort să mă apropii de ea, să îi aud vocea. Pare tare în liniștea din această încăpere. Îmi dau seama că e miezul nopții. Dincolo de ferestre, totul este cufundat într-o beznă de smoală.

– Nu te-am văzut niciodată suferind, spune ea către trupul meu. Vocea îi este aproape o șoaptă. Nu te-am văzut niciodată căzând pe scări sau julindu-ți genunchii ori căzând de pe bicicletă.

Lacrimile i se preling pe obraji.

– Îți voi spune tot. Cum am devenit Cloud, cum am încercat să fiu îndeajuns de bună pentru tine și cum am eșuat. Cum am supraviețuit tuturor anilor ălora cumpliți. Îți voi spune tot ce vrei să știi, dar nu pot face nimic din toate astea dacă nu te trezești. Se apleacă deasupra patului, se uită la mine. Sunt atât de mândră de tine, spune mama. Nu ți-am spus niciodată asta, nu-i așa?

Nu-și șterge lacrimile. Ele cad pe chipul meu. Se apleacă mai mult; a ajuns atât de aproape, că m-ar putea săruta pe obraz. Nici măcar nu mi-o pot aminti făcând asta.

– Te iubesc, Tully. Vocea i se gâtuie de emoție. Poate că ție nu-ți pasă și poate că e prea târziu, dar te iubesc.

Am așteptat toată viața să aud aceste cuvinte de la mama.

Tul?

Mă întorc spre Kate, îi văd chipul radiind şi ochii verzi splendizi. În ei, îmi văd toată viaţa. Tot ce am fost vreodată şi tot ce mi-am dorit să fiu. Asta îţi e prietena cea mai bună: o oglindă.

E timpul, spune ea, iar eu înţeleg în sfârşit. Am navigat alături de Kate, plutind alene în aval pe râul vieţii mele, având-o pe ea alături, dar am ajuns la destinaţie.

Trebuie să aleg, dar mai întâi trebuie să-mi amintesc. Instinctul îmi spune că va fi dureros.

– Rămâi cu mine?

Pentru eternitate, dacă aş putea.

E timpul, în sfârşit, să înfrunt motivul pentru care trupul meu se află aici, distrus şi conectat la aparate în această încăpere albă, imaculată.

– În regulă, atunci, spun, făcându-mi curaj. Totul începe cu Marah. Cât a trecut de când a venit să mă viziteze? O săptămână? Zece zile? Nu ştiu. E sfârşitul lui august 2010, mult după aşa-zisa încercare a mamei mele de a mă ajuta, şi sincer, timpul nu-mi este aliat. Am tot...

încerc să îmi scriu memoriile, dar nu funcţionează. O migrenă pare să-mi fie companion statornic.

Cât a trecut de când n-am mai ieşit din casă? Mi-e ruşine să recunosc că n-o mai pot face. Nu sunt în stare să deschid uşa. Doar ating clanţa, şi mă cuprinde panica; încep să tremur, să mă zvârcolesc, respiraţia mi se opreşte. Urăsc această slăbiciune a mea, mi-e jenă de ea, dar nu mă pot convinge să o depăşesc. Pentru prima oară în viaţa mea, nu am strop de voinţă. Fără voinţă, nu am nimic.

În fiecare dimineaţă, îmi fac o promisiune: nu voi mai lua Xanax, voi ieşi din casă şi mă voi aventura în lumea mare de afară. O voi căuta pe Marah. Sau îmi voi căuta o slujbă. Sau o viaţă. Îmi imaginez diferite scenarii în care merg pe insula Bainbridge şi îl implor pe Johnny să mă ierte, şi el mă iartă.

Ziua de azi nu diferă de celelalte cu nimic. Mă trezesc târziu şi îmi dau seama instantaneu că am înghiţit probabil prea multe

somnifere. Mă simt groaznic. Îmi simt gura lipicioasă şi un gust de parcă aş fi uitat să mă spăl pe dinţi aseară. Mă întorc pe o parte în pat, mă uit la ceasul de pe noptieră. Plescăi din buze şi mă frec la ochi, pe care îi simt injectaţi şi mă ustură. Nu încape îndoială că am plâns în somn. Şi, din nou, am dormit toată ziua.

Mă trezesc şi încerc să mă concentrez. În baie, găsesc pe jos un morman de rufe.

Da. Ieri am încercat să ies. Am crezut că vestimentaţia e un obstacol. Fardurile sunt împrăştiate pe tot blatul chiuvetei.

Lucrurile chiar sunt scăpate de sub control.

Azi îmi voi schimba viaţa.

Încep cu un duş. Apa fierbinte curge peste mine, dar în loc să-mi spele starea de letargie, îmi potenţează senzaţia de rău. În spaţiul acela mic plin de aburi, retrăiesc foarte multe momente: mânia lui Johnny, moartea lui Kate, fuga lui Marah.

Apa devine deodată rece. Clipesc lent, întrebându-mă ce dracului s-a întâmplat cu mine. Mi-e teribil de frig, tremur, ies din duş şi mă şterg.

Să mănânc.

Da.

Asta mă va ajuta.

Mă îmbrac, cu mişcări încete, în treningul pe care îl găsesc pe podeaua dormitorului. Tremur şi mă doare capul. Dacă mănânc, mă voi simţi mai bine. Şi dacă iau un Xanax.

Doar unul.

Străbat apartamentul întunecos, aprinzând în drum luminile, ignorând corespondenţa împrăştiată pe măsuţa de cafea. În timp ce-mi torn o cană de cafea, sună mobilul. Răspund repede.

– Da?

– Tully? George la telefon. Ţi-am luat un bilet la proiecţia filmului *Americanul*, cu George Clooney. Îţi trimit detaliile pe e-mail. Se organizează un eveniment caritabil la cinematograful din centrul Seattle-ului. Toţi greii televiziunii vor fi acolo. E şansa ta să îi uluieşti. Pe 2 septembrie. Ora 20.00. Să nu întârzii şi să arăţi bine.

– Mersi, George, spun, zâmbind pentru prima oară după multe zile.

Văd o rază de speranță. Câtă nevoie am de asta! Lacrimile mi-au secat. Nu mai pot trăi astfel.

Pe urmă îmi dau seama: va trebui să ies din casă și să merg în public. Panica începe să pună stăpânire pe mine, încerc să mă liniștesc.

Nu.

Pot face asta. Pot. Mai iau un Xanax (de mâine mă las) și mă duc în garderobă să îmi aleg o ținută pentru eveniment.

Voi avea nevoie...

Ce? De ce-am venit în garderobă?

Oh. Programare la coafor.

– Tully?

Îmi imaginez oare vocea lui Marah? Mă întorc atât de brusc, că mă dezechilibrez și mă izbesc de ușa garderobei. Nu mă pot ține pe picioare când traversez apartamentul, ducându-mă după vocea despre care nici măcar nu cred că aparține cuiva prezent aici.

Dar este aici, în camera de zi, în fața peretelui din sticlă. Îmbrăcată în negru, cu un păr ciufulit și roz tuns scurt; are un piercing la sprânceană. E slabă moartă; zici că pometii sunt niște lame de cuțit suspendate deasupra obrajilor palizi.

Îmi va da o nouă șansă.

– Marah, spun eu cu blândețe, căci o iubesc dureros de mult. Mă bucur că te-ai întors.

Ea se mută agitată de pe un picior pe celălalt. Pare nu neapărat speriată, ci mai degrabă stânjenită.

Mi-aș dori să am mintea mai limpede și să mă mai lase nenorocita asta de migrenă. Mă simt agitată, puțin nerăbdătoare să îi aud vocea.

– Am nevoie... începe ea.

Eu mă duc spre ea, clătinându-mă. Mi-e jenă de nesiguranța mea. Și-a dat seama oare?

– De ce anume ai nevoie, iubita mea? Am rostit oare toate aceste cuvinte, sau asta a fost doar în mintea mea? Ce bine dacă nu luam și al doilea Xanax! S-o ascunde de Paxton? Ești bine?

– Sunt foarte bine. Eu și Pax avem nevoie de niște bani.

Mă opresc.

– Ai venit la mine pentru bani?

– Așa mă poți ajuta.

Îmi apăs tâmpla cu două degete, încercând să domolesc durerea. Mica mea poveste cu zâne se năruie. Nu *pe mine* mă vrea Marah, nu a venit aici ca să îmi ceară ajutorul. Vrea bani, după care va pleca iar. Bani pentru Paxton, cel mai probabil. El a pus-o să facă asta. Sunt sigură. Ce-ar spune Johnny dacă ar afla că i-am dat bani și am lăsat-o să plece iar?

O apuc de încheietura mâinii cât pot de delicat și îi ridic mâneca. Antebrațul ei alb este brăzdat de o rețea de cicatrici, unele sidefii, vechi, altele recente, roșietice.

Își retrage mâna.

Mi se rupe sufletul pentru ea. Îmi dau sema că suferă. Asta ne leagă în prezent, dar acum ne vom reuni iar, vom fi alături una pentru cealaltă. N-am s-o mai dezamăgesc niciodată. Voi fi nașa pe care și-a dorit-o Kate. N-am să-i mai dezamăgesc nici pe ea, nici pe Johnny.

– Dacă ești bine, de ce te mai rănești? încerc să întreb cu blândețe, dar de fapt tremur din toate încheieturile. Mă simt copleșită de durerea de cap și de senzația de greață. Sângele îmi zvâcnește în urechi. Sunt pe punctul de a face un atac de panică, dar de ce? Vreau să te ajut, știi că vreau...

– Îmi dai bani sau nu?

– Pentru ce-ți trebuie?

– Nu e treaba ta.

Cuvintele mă rănesc profund, după cum a fost și intenția lui Marah.

– Să înțeleg că ai venit la mine pentru bani. Mă uit la fata asta pe care abia dacă o mai recunosc. Uită-te la mine, spun, dorind cu disperare să o fac să priceapă cât de periculoase sunt alegerile pe care le face. Eu mi-am ratat viața, Marah. Nu am familie; nu am soț, nu am copii. Singurul lucru pe care l-am avut – cariera – l-am pierdut. Să nu ajungi ca mine. Singură. Tu ai o familie care te iubește. Du-te acasă. Johnny te va ajuta.

– Îl am pe Pax.

– Cu unii bărbați e mai rău decât dacă ai fi singură, Marah.

– De parcă tu ai ști. Mă ajuți sau nu?

Chiar și în starea precară în care mă aflu, știu că nu pot face ce îmi cere. Vreau s-o fac, dar nu-i pot înlesni din nou fuga. Am făcut multe greșeli în privința fetei ăsteia de-a lungul anilor, dar cea mai gravă dintre toate a fost aceea de a ascunde de Johnny relația cu Paxton, și mi-am învățat lecția.

– Îți ofer un loc unde să locuiești și îți fac programare la dr. Bloom, dar nu voi repeta aceeași greșeală. N-am să acționez pe la spatele tatălui tău și n-am să-ți dau bani că să poți locui în cine știe ce magherniță cu ciudatul ăla căruia nu-i pasă că te tai.

După aceea, ne aruncăm în față tot felul de vorbe cumplite, pe care vreau să le uit. Fata asta, pe care o iubesc ca pe propria viață, îmi aruncă o privire care ar putea străpunge și lemnul. Pe urmă pleacă, trântind ușa în urma ei.

Nu știu când sosește ziua premierei cinematografice. Cum așa? Nici eu nu știu exact. Știu doar că în seara zilei de două septembrie, mă plimb apatică dintr-o cameră în alta, fără să fac nimic, prefăcându-mă că lucrez la cartea mea de memorii, când aud alarma asurzitoare a telefonului mobil.

Mă uit la notițe. *Film. Ora opt. Mahări din televiziune*. Apoi mă uit la ceas.

Este 7.30.

Voi merge. *Trebuie*. E șansa mea. Nu voi îngădui ca frica ori panica sau disperarea să îmi stea în cale. Mă voi îmbrăca elegant, voi arăta bine și îmi voi relua locul în lumina reflectoarelor. La urma urmei, asta e America, tărâmul celei de-a doua șanse, mai ales pentru vedete. Oh, poate că va trebui să trec prin parada rușinii, ca Hugh Grant, să mă scuz cu un zâmbet, să îmi recunosc public temerile și depresia, dar oamenii vor înțelege. Cine nu are temeri în zilele noastre, în această lume a banilor? Cine nu a pierdut o slujbă pe care o îndrăgea?

Sunt puțin panicată când mă întorc în dormitor, dar un Xanax mă va ajuta, așa că iau două. Nu îmi pot permite un atac de panică în

seara asta. Trebuie să fiu perfectă. Și pot fi. Nu sunt genul de femeie care se ascunde sub pături, în spatele ușilor închise.

Intru în garderobă, calc peste haine pe care nu-mi amintesc să le fi cumpărat, ce să mai vorbim despre purtatul lor, și mă opresc în fața rochiilor. Sunt prea grasă ca să fac paradă într-o ținută memorabilă, așa că aleg o vechitură: o rochie Valentino dintr-o colecție mai veche, cu decolteu asimetric și jupă neagră cu model. Îmi stătea bine cu ea cândva; acum zici că sunt îmbrăcată într-un maț de cârnat, dar e neagră; mai bine de atât nu se poate.

Îmi tremură mâinile; nu-mi pot coafa prea bine părul, mi-l pieptăn pe spate și mi-l strâng într-o coadă de cal dreaptă. Niște cercei imenși cu perle negre și aurii vor distrage atenția de la fața mea pământie (sper). Folosesc mai mult fard decât am folosit vreodată în viață, și tot obosită arăt. Bătrână. Încerc să nu mă gândesc la asta și mă încalț cu o pereche de pantofi roz-aprins, scumpi, de lac și aleg o poșetă de seară.

Întind mâna să deschid ușa și mă cuprinde panica, dar scrâșnesc din dinți și o înfrâng. Deschid ușa și ies din apartament.

Când ajung în holul blocului, respir greu, dar refuz să mă refugiez înapoi în siguranța apartamentului meu.

Portarul face semn unui taxi și mă prăvălesc pe bancheta din spate.

Poți s-o faci poți s-o faci.

Închid ochii și supraviețuiesc panicii secundă după secundă, dar când mașina oprește în fața cinematografului, mă simt atât de ametită, că-mi vine să leșin.

– Coborâți, doamnă?

Da. Desigur.

Cobor. Am impresia că înaintez prin nămol, apropiindu-mă de covorul roșu. Luminile reflectoarelor îmi ard ochii, mă fac să clipesc des.

Plouă, abia acum bag de seamă. Când a-nceput să plouă?

Cascade stranii de lumini roșii se preling de pe copertina imensă, sclipind în băltoace formate de ploaie pe stradă. În spatele zonei

delimitate de cordoane roşii, o mulţime imensă de gură-cască se îmbrâncesc, aşteptând sosirea vedetelor.

Îmi tremură mâinile; gura mi-e atât de uscată, că abia pot înghiţi. Ridic bărbia şi mă străduiesc să trec peste covorul roşu. Se pornesc câteva blituri; pe urmă fotografii înţeleg că sunt eu şi se întorc cu spatele.

În cinematograf, mă obsedează gândul înnebunitor că sunt cea mai bătrână femeie de aici. Mă îngrijorează faptul că o să am bufeuri, că o să mă înroşesc deodată şi o să încep să transpir. Ar trebui să îi caut pe cei mai importanţi oameni din televiziune, dar nu sunt în stare. În schimb, intru în sală şi mă prăbuşesc pe unul dintre scaunele de catifea.

Lumina se stinge, începe filmul. Peste tot în jurul meu, oamenii respiră, se mişcă încet, scaunele scârţâie.

Încerc să rămân calmă şi să fiu atentă la film, dar nu pot. Starea de anxietate nu-mi dă pace. Trebuie să ies de aici, doar pentru o clipă.

Găsesc un indicator către toalete şi îl urmez. Lumina din toaletă e prea puternică, îmi arde retina. Ignor oglinda, intru cu paşi împleticiţi într-o cabină şi mă prăbuşesc pe vasul toaletei; îi trag un şut uşii ca să se închidă. Mă las pe spate, încercând să mă calmez, şi închid ochii. *Relaxează-te, Tully. Relaxează-te.*

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă trezesc. Cât timp am stat aici, leşinată, într-o cabină de toaletă dintr-un cinematograf?

Împing uşa cabinei cu atâta forţă, că se izbeşte de cabina vecină şi ies clătinându-mă într-o mare de femei care stau la coadă. Toate se holbează la mine, cu gurile căscate. Filmul s-a terminat, probabil.

Jos, observ cum mă privesc oamenii. Se dau la o parte din calea mea, de parcă aş purta vreo centură cu dinamită sau aş suferi de vreo boală molipsitoare. Când se uită la mine, văd fotografia aceea de la poliţie, când am fost prinsă conducând sub influenţa medicamentelor. Brusc, ştiu un lucru: n-o pot face. Nu mă pot întâlni cu directorii din televiziuni pentru a-mi susţine cazul şi a-mi recăpăta postul. E prea târziu. Mi-am ratat şansa. Dau din coate şi-mi croiesc drum prin mulţime, bâiguind câteva scuze lipsite de sinceritate,

până când reușesc să respir din nou. Ajung pe o alee liniștită, în ploaia torențială.

Mai târziu, un bărbat încearcă să mă agațe într-un bar. Aproape că îi permit. Văd cum mă privește, îmi zâmbește, îmi spune ceva care îmi stârnește o dorință dureroasă – nu de el, desigur, ci de viața mea pierdută, dar el este acolo, iar viața mea s-a dus. Aud cum îl implor – îl implor – să mă sărute și plâng după ce face acest gest, pentru că este o senzație foarte plăcută, dar nici de departe îndeajuns de plăcută.

După ce barul se închide, mă duc pe jos acasă (sau iau un taxi – cine știe? – oricum, ajung acasă). În apartament este întuneric. Nu e nici o lumină aprinsă. Le aprind pe toate când trec clătinându-mă dintr-o cameră în alta, lovindu-mă de pereți și de mobilă.

Mi-e atât de rușine, că-mi vine să plâng, dar ce rost are? Mă trântesc pe sofa și închid ochii.

Când îi deschid din nou, văd teancul de corespondență de pe măsuța de cafea. Cu ochi împăienjeniți, mă uit la rămășițele vieții mele apuse. Vreau să întorc privirea, când o fotografie îmi atrage atenția. *Eu* sunt în fotografie.

Mă aplec în față și dau la o parte plicurile și cataloagele; sub toate acele facturi și scrisori lipsite de importanță, e revista *Star* cu fotografia mea din arestul poliției în colțul din stânga-sus. Dedesubt, un singur cuvânt cumplit. *Dependentă.*

Ridic revista și o deschid la articolul cu pricina. Nu este articolul ce ține prima pagină, doar o rubrică scurtă, într-un colț.

Cuvintele mi se încețoșează, dansează, sar, dar reușesc să le citesc pe rând.

ADEVĂRATA POVESTE
DIN SPATELE ZVONURILOR

Înaintarea în vârstă nu este ușoară pentru nici o femeie aflată în atenția publicului, dar se dovedește deosebit de dificilă pentru Tully Hart, fosta vedetă a talk show-ului cândva celebru, *Draga mea prietenă*. Fina domnișoarei Hart, Marah Ryan, a luat legătura cu revista *Star* în exclusivitate.

Domnișoara Ryan, douăzeci de ani, confirmă că Hart, în vârstă de cincizeci de ani, se luptă în ultima vreme cu demonii pe care i-a avut toată viața. În ultimele luni, Hart „s-a îngrășat alarmant de mult" și a făcut abuz de medicamente și de alcool, după cum a declarat domnișoara Ryan.

Tully Hart părea să aibă cândva lumea la picioare, dar gazda talk show-ului, de acum o femeie în vârstă, care a vorbit deschis despre copilăria grea căreia i-a supraviețuit și care nu a fost niciodată căsătorită și nici nu a avut copii, pare să se prăbușească răpusă de recentele eșecuri din viața ei.

Dr. Lorri Mull, psihiatru din Beverly Hills, care nu a tratat-o pe vedetă, declară: „Domnișoara Hart prezintă un comportament tipic dependenților. Este clar că nu mai are situația sub control".

Majoritatea dependenților de medicamente...

Las revista să alunece pe podea. Durerea pe care am ținut-o în frâu atâtea luni, atâția ani, se trezește la viață ca o fiară și mă târăște în cel mai negru și pustiu loc în care am fost vreodată. Nu voi putea niciodată să ies de acolo.

Ies clătinându-mă din camera de zi și apoi din apartament, luând cheile mașinii. Nu știu încotro mă duc. Pur și simplu plec. Departe.

Nu mai pot trăi astfel. Am încercat să trăiesc singură; Dumnezeu mi-e martor. Dar lumea este prea mare și eu mă simt incredibil de mică. Nu mai sunt eu însămi. Sunt ca un desen în cărbune al femeii care am fost cândva, doar niște linii negre și niște spații albe, o siluetă. Inima mea nu poate îndura această pierdere. Nu mai pot... întoarce privirea. Acum nu mai văd decât vidul din jurul meu, de lângă mine. Din interiorul meu.

O rafală puternică m-ar spulbera, atât de vlăguită sunt, și este în regulă. Nu mai vreau să fiu puternică. Vreau să... dispar.

În lift, apăs butonul de coborâre. Grăbesc pasul în parcarea subterană, scoțând flaconul de Xanax din poșeta de seară, și înghit două pastile, icnind din cauza gustului amar.

Urc în mașină, pornesc motorul și demarez în trombă. Cotesc pe First Street fără să mă asigur. Lacrimile și ploaia îmi înceţoșează vederea, transformă orașul acesta cunoscut într-un peisaj pe care nu l-am mai văzut până acum, un tablou nedesluşit, grosolan, diform, cu zgârie-nori argintii, firme luminoase strâmbe și stâlpi luminând absurd, nişte forme fluide. Disperarea mea nu mai are margini. Virez la dreapta ca să evit ceva – un pieton, un biciclist, o nălucă a imaginației mele –, și atunci se întâmplă: un stâlp de beton imens ce susține bătrânul și periculosul apeduct pe care îl întrezăresc în față.

Sfârșește odată.

Sfârșește.

Simplitatea acestui gând îmi taie respirația. Să fi fost gândul ăsta tot timpul prezent în mintea mea? L-am avut în tenebrele subconștientului, l-am urmărit? Nu știu. Știu doar că este aici acum, seducător ca un sărut în întuneric.

Nu trebuie să mai sufăr. Trebuie doar să trag de volan.

Capitolul 25

– Oh, Doamne! Mă întorc spre Kate. Am încercat să virez în ultima secundă ca să nu mă izbesc de stâlp.

Știu.

– Am avut la dispoziție doar o fracțiune de secundă în care mi-am zis: *Cui i-ar păsa?* și am apăsat pedala de accelerație, dar pe urmă am virat. Doar că... a fost prea târziu.

Privește.

Când rostește cuvântul, văd că suntem din nou în salonul de spital. Este luminos și alb, iar în jurul patului meu sunt oameni.

Eu plutesc deasupra tuturor, privind în jos către ei.

Îl văd pe Johnny cu brațele încrucișate strâns la piept, mișcându-se încolo și încoace. Este încruntat, iar Margie plânge încetișor, ținând o batistă la gură, iar mama e devastată. Sunt și gemenii aici, lipiți unul de altul. Văd lacrimile din ochii lui Lucas și poziția sfidătoare, mânioasă a bărbiei lui Wills. Un tablou ce pare oarecum ireal.

Au petrecut prea mult timp prin spitale, copiii ăștia. Mi se rupe sufletul când mă gândesc că din cauza mea se află din nou aici.

Băieții mei, spune Kate, iar blândețea din glasul ei mă trage deoparte. *Își vor aminti oare de mine?* Rostește cuvintele acestea atât de încet, că mie mi se pare că mi le imaginez doar. Sau poate că îi citesc gândurile, așa cum fac cele mai bune prietene.

– Vrei să vorbești despre asta?

Despre băieții mei, care cresc fără mine? Nu. Scutură din cap; părul de un blond argintiu îi tremură la această mișcare. *Ce e de spus?*

În tăcerea care se așterne între noi, aud acordurile unei melodii venind din iPodul de pe noptieră; volumul este dat atât de încet, că abia o aud. *Salut, întunericule, vechiul meu prieten...*

Apoi aud niște voci.

– ... e timpul... nu e speranță...

– ... temperatura normală... deconectați respiratorul.

– ... am scos șuntul, dar...

– ... gol...

– ... singură, vom vedea...

Bărbatul în alb are o alură amenințătoare; mă apucă tremuratul când spune ceva...

– Sunteți pregătiți?

Discută despre trupul meu, despre *mine*, despre deconectarea mea de la aparate. Sunt toți aici, prietenii și familia mea, ca să asiste la moartea mea.

Sau respirând, spune Kate. Apoi: *E timpul. Vrei să te întorci?*

Înțeleg. Totul a condus la acest moment. Văd asta cu o claritate care trebuie să fi fost aici dinainte.

O văd pe Marah intrând în salonul de spital. Este atât de slabă și de fragilă lângă Johnny, care o cuprinde cu brațul.

Ea are nevoie de tine, îmi spune Kate. *La fel și băieții mei.* Are un nod în gât când vorbește; o emoție care știu că e foarte profundă. Îmi simt vechiul inamic – dorința – trezindu-se din cel mai adânc ungher al ființei mele și luându-mă în stăpânire.

Oamenii ăștia mă iubesc. Chiar și de aici, din locul unde mă aflu, pot înțelege asta prin negura lumilor. De ce nu am înțeles când eram alături de ei? Poate că vedem ceea ce ne așteptăm să vedem. *Vreau* să repar lucrurile, vreau să le îndrept și să am șansa să fiu o altă persoană, un om mai bun.

Îi *iubesc*. Cum de m-am crezut incapabilă de iubire toți acești ani, când simt o iubire atât de profundă? Mă întorc să îi spun asta lui Kate, iar ea îmi zâmbește, prietena mea cea mai bună, cu părul ei

blond, încâlcit, și cu genele alea dese, și zâmbetul ei care luminează orice începere.

Jumătatea mea. Fata care m-a luat de mână, cu mulți ani în urmă, și care nu mi-a mai dat drumul decât când a fost nevoită să o facă.

În ochii ei, revăd cursul vieții noastre: dansând, mergând pe biciclete pe întuneric, stând pe șezlongurile de pe plaja ei, discutând și râzând. Ea e sufletul meu; cea care mă lasă să zbor și mă ține cu picioarele pe pământ. Nu e de mirare că am înnebunit fără ea. Ea a fost liantul care ne-a ținut pe toți laolaltă.

Ia-ți rămas-bun de la mine, spune ea încet.

În salonul de spital, care acum pare foarte departe, aud pe cineva – pe doctor – spunând ceva.

– Dorește cineva să spună mai întâi ceva?

Dar eu o ascult acum pe Kate: *Voi fi de-a pururi cu tine, Tul. Mereu. Prietene pe vecie. De data asta nu vei mai înceta să crezi.*

Eu *încetasem* să mai cred – în ea, în mine, în noi. În tot.

Mă uit la ea, îi privesc, în lumina strălucitoare, chipul pe care îl cunosc la fel de bine ca pe al meu.

Când cineva te va înghionti cu șoldul sau îți va spune că nu numai tu contezi, ori când vei asculta muzica noastră. Ascultă și mă vei auzi în toate astea. Eu trăiesc în amintirile tale.

Știu că are dreptate. Poate că am știut tot timpul asta. Ea s-a dus. Am pierdut-o acum mult timp, dar nu am știut cum să renunț. Cum renunți la cealaltă jumătate a ta? Dar trebuie să o fac... pentru amândouă. Înțeleg acum. Și, totuși, nu pot rosti cuvintele.

– Of, Katie... spun eu, simțind lacrimile fierbinți înțepându-mi ochii.

Vezi? spune ea. *Îți iei rămas-bun.*

Ea vine spre mine, iar eu simt o dogoare radiind dinspre ea, apoi, ca la o atingere de flacără, simt ceva pe piele și mă înfior din cap până în picioare, mi se ridică părul la ceafă. *Ieși pe ușa din spate, Jack, spune ea. Fă un plan nou, Stan.*[1]

Muzica. Mereu muzica.

---

[1] Versuri din piesa „50 Ways to Leave your Lover" a lui Paul Simon

– Te iubesc, spun eu încet, și în cele din urmă, e de ajuns. Dragostea durează la nesfârșit. Acum înțeleg asta. Rămas-bun.

Rostind aceste cuvinte din inimă, mă cufund din nou în beznă.

Mă pot vedea, cred, de la distanță. Simt durere. O durere de cap mă orbește, atât de tare mă doare.

Mișcă-te. Un cuvânt vechi, unul pe care îl știam cândva și care îmi vine acum în minte. Văd în față o perdea de catifea neagră. Sunt în culise, poate. Undeva, dincolo de ea, lumină...

Trebuie să mă ridic în picioare... să merg... dar sunt obosită. Atât de obosită.

Totuși, încerc. Fiecare pas îmi provoacă un junghi dureros de-a lungul coloanei, dar nu mă las. Acolo, pe scenă, este o lumină. Precum lumina unui far, strălucește puternic, îmi arată calea, apoi dispare iar. Continui să merg, înaintând anevoie, implorând, nici nu știu pe cine. Și deodată, deasupra mea apare un deal, care se înalță rapid, sus, tot mai sus, din beznă ce se așterne dinaintea mea.

Pot să reușesc.

Din depărtare aud strigând:

– Trezește-te, Tully, te rog...

Și niște note muzicale, ceva despre vise dulci care parcă îmi sunt cunoscute.

Încerc să mai fac un pas, dar mă dor plămânii din pricina efortului și mă doare tot corpul. Picioarele îmi cedează și mă prăbușesc în genunchi, ca un bolovan, de-mi zdruncin toate oasele și mi se spulberă tot curajul.

– Nu pot, Katie.

Aproape o întreb pe ea *de ce*; deznădăjduită, urlu această întrebare. Dar eu știu de ce.

Încredere.

Ceva ce nu am avut niciodată.

– Întoarce-te, Tully.

Urmăresc vocea finei mele. În lumea asta neagră, vocea ei este o licărire diafană; trebuie doar să întind mâna și s-o ating. Întind

mâna, mă iau după ea. Apoi inspir adânc şi dureros şi încerc să mă ridic în picioare.

4 septembrie 2010
Ora 11.21

– Sunteţi pregătiţi? întrebă dr. Bevan. Doreşte cineva să spună mai întâi ceva?

Marah nici măcar nu putu să încuviinţeze din cap. Nu voia asta. Era mai bine ca naşa ei să rămână conectată la aparat, să respire, decât să fie deconectată. Dacă murea?

Mama lui Tully se apropie de pat. Buzele ei crăpate, livide se mişcau fără să scoată sunete, formând cuvinte pe care Marah nu le putea percepe. Erau toţi acolo, strânşi în jurul patului de spital: tata, bunica şi bunicul, gemenii şi mama lui Tully. Tata discutase de dimineaţă cu Marah şi cu gemenii, când erau pe feribot, explicându-le procedura. Temperatura corpului lui Tully fusese crescută şi tratamentul cu medicamente puternice fusese întrerupt. Următorul pas era să o deconecteze de la ventilator, în speranţa că ea se va trezi şi va respira singură.

Dr. Bevan puse fişa lui Tully într-o folie prinsă de tăblia patului. Intră o asistentă care extrase tubul introdus în gura lui Tully. Timpul păru că se opreşte în loc.

Tully inspiră cu un hârşâit, apoi expiră. Sub pătura albă de bumbac, pieptul i se ridică şi se lăsă, se ridică şi se lăsă.

– Tallulah, spuse dr. Bevan, aplecându-se deasupra lui Tully. Îi ridică pleoapele şi îndreptă un fascicul de lumină spre ochi. Mă auzi?

– Nu-i spuneţi aşa, zise Dorothy cu voce răguşită. Apoi, mai blând, ca şi cum ar fi crezut că nu fusese oportun să vorbească: Urăşte numele ăsta.

Bunica o luă pe Dorothy de mână.

Marah plecă de lângă tatăl ei şi se apropie de marginea patului. Tully respira singură, dar tot lipsită de viaţă părea, plină de zgârieturi şi de vânătăi negre şi violet, bandajată din cap până-n picioare.

– Haide, Tully, spuse ea. Întoarce-te la noi.

Nici un efect.

Cât să fi stat Marah acolo, cu mâinile încleştate pe bara metalică a patului, aşteptându-şi naşa să se trezească? Trecuseră parcă ore întregi când, în cele din urmă, dr. Bevan spuse:

– În regulă, vom vedea cum evoluează lucrurile. Leziunile cerebrale sunt complicate. O vom monitoriza îndeaproape în următoarele ore. Să sperăm că se va trezi.

– Să sperăm? spuse bunica.

Învăţaseră toţi să fie circumspecţi cu aceste cuvinte rostite de medici.

– Atât putem face deocamdată, spuse dr. Bevan. Să sperăm. Dar activitatea cerebrală este normală, iar pupilele reacţionează. Şi respiră singură. Sunt semne foarte bune.

– În concluzie, aşteptăm, spuse tata.

Dr. Bevan încuviinţă din cap.

– Aşteptăm.

Următoarea dată când Marah se uită la ceas, văzu că limbile subţirele ale acestuia se mişcau în continuare, devorând minutele.

Îi auzi pe adulţi şuşotind în spatele ei. Se întoarse cu faţa la ei.

– Ce e? *Ce?*

Tata înaintă către ea. Întinse braţul şi o luă de mână, iar ea înţelese că situaţia era gravă.

– Crezi că o să moară? întrebă Marah.

Johnny eliberă un oftat atât de trist că fiica lui aproape izbucni în plâns.

– Nu ştiu.

Mâna lui deveni brusc reazemul ei. Cum de uitase asta, felul în care tatăl ei îi putea oferi sprijin şi siguranţă? Mereu reuşise asta, chiar şi în vremurile când Marah se certa tot timpul cu mama ei.

– Se va trezi, spuse Marah, încercând să creadă asta. Mama ei obişnuia să spună: *Nu înceta să crezi decât atunci când nu mai ai încotro, şi nici măcar atunci.* Desigur, ea se prăpădise în cele din urmă. Şi acum, aşteptăm pur şi simplu?

Tata încuviinţă din cap.

– Am să-i duc pe gemeni și pe bunicul la masă. Știi că Wills trebuie să mănânce din oră-n oră, altfel face o criză. Ție ți-e foame?

Marah clătină din cap.

– Eu și Dorothy mergem la o cafea, spuse bunica, venind la Marah. Ultimele ore au fost foarte grele. Vrei să vii cu noi? Îți fac cinste cu o ciocolată fierbinte.

– Rămân cu ea, spuse Marah.

Plecară toți, iar ea rămase lângă patul lui Tully, cu mâinile încleștate pe bara metalică. O năpădiră amintirile. În aproape toate din copilăria ei, Tully era prezentă. Își aminti de Tully și mama la spectacolul de la liceu în care jucase Marah, când mama era răpusă de boală, cheală și ghemuită toată în scaunul cu rotile. De pe scenă, Marah le privise pe cele două prietene și le văzuse pe amândouă plângând. Tully se aplecase și îi șterse lacrimile mamei.

– Tully? spuse Marah. *Te rog* să mă auzi. Sunt aici. Sunt Marah și îmi pare foarte rău pentru ce am făcut. Vreau să te trezești și să țipi la mine. Te rog.

12 septembrie 2010
Ora 10.17

– Îmi pare rău, spuse dr. Bevan încet.

Dorothy se întrebă dacă bărbatul acela știa cât de des repetase aceste cuvinte în săptămâna aceea. Dacă exista un singur lucru de care nu se îndoiau, acesta era următorul: doctorului Bevan îi părea rău că Tully nu se trezise din comă. Continua să le dea speranță, dar speranța din ochii lui începuse să pălească. Dispusese o traheotomie în cea de-a doua zi, pentru a menține ventilarea eficientă a plămânilor; un tub nazogastric pentru hrănire îi fusese introdus printr-o nară lui Tully și fixat cu leucoplast.

Tully părea că doarme. Asta o deranjase pe Dorothy cel mai mult cât stătuse în salonul acela, ore în șir. Fiecare secundă îi oferea parcă o speranță.

În fiecare din cele opt zile petrecute acolo își spusese: *Astăzi.*

Astăzi, Tully se va trezi.

Dar de fiecare dată venea seara, cufundând camera în întuneric, şi în fiecare seară somnul fiicei sale continua.

Acum, dr. Bevan îi chemase pentru o discuţie. Nu era semn bun.

Dorothy rămase într-un colţ, cu spatele la perete. În hainele ei şifonate şi cu saboţii aceia portocalii din picioare, se simţea cea mai neînsemnată persoană din încăpere.

Johnny stătea drept, cu braţele încrucişate la piept şi cu amândoi fiii aproape. Tristeţea îi răzbătea din fiecare detaliu al înfăţişării. Margie părea mai mică, gârbovită. Ultima săptămână o vlăguise, adăugase şi mai multă suferinţă în sufletul ei devastat. Iar Bud aproape că nu îşi scosese ochelarii de soare de la ochi. Dorothy bănuia adesea că ochii ascunşi îndărătul lentilelor negre îi erau înlăcrimaţi. Dar, dintre toţi, Marah arăta cel mai rău. Slabă, nesigură pe picioare. Se mişca de parcă fiecare pas trebuia calculat cu grijă. Majoritatea oamenilor se uitau la fata asta cu părul ei vopsit negru, blugii şi tricoul lălâi şi pielea lividă, şi vedeau o tânără copleşită de jale, dar Dorothy, care cunoştea prea bine ce înseamnă regretul, văzu vinovăţia din ochii lui Marah, sperând – ca toţi ceilalţi – ca Tully să îşi revină. Dorothy nu era sigură dacă vreunul dintre cei prezenţi acolo ar fi putut îndura alt deznodământ.

– E timpul să discutăm despre viitor, spuse dr. Bevan, dregându-şi glasul pentru a le capta atenţia. În primul rând, Tully a stat inconştientă timp de opt zile. Leziunile acute s-au recuperat binişor şi nu există urme importante de leziuni cerebrale, dar, din păcate, nu avem dovezi ale cunoaşterii cognitive care să îndeplinească criteriile medicale pentru terapie intensivă de durată. În limbaj comun, asta înseamnă că, deşi s-a constatat că a deschis ochii de câteva ori şi că a tuşit – o dată –, noi suntem de părere că e timpul să ne gândim la un custode care să îi ofere îngrijire de durată. Spitalul nu mai este un loc adecvat pentru ea.

– Dar îşi permite, dădu Johnny să spună, însă doctorul clătină din cap.

– Nu despre bani e vorba, John. Noi tratăm pacienţi în stare critică. Cu asta ne ocupăm noi aici.

Margie tresări auzind asta, veni mai aproape de Bud, care o cuprinse cu braţul.

– Există câteva sanatorii excepţionale în zonă. Am o listă...

– Nu, spuse Dorothy pe un ton tăios, ridicând încet privirea.

Toată lumea se holba la ea.

Femeia înghiţi în sec.

– Pot... să am eu grijă de ea acasă?

Îi fu dificil să nu se arate agitată sub privirea sfredelitoare a doctorului. Nu se îndoia de ceea ce vedea acesta când se uita la ea: o bătrână hipiotă, a cărei igienă era îndoielnică, dacă nu chiar precară.

Dar doctorul habar nu avea prin ce trecuse ea doar ca să fie acolo. Ridică bărbia şi îl privi direct în ochi pe neurochirurg.

– Se poate? Pot avea eu grijă de ea acasă?

– Se poate, doamnă Hart, încuviinţă el lent. Dar nu prea păreţi...

Margie plecă de lângă Bud şi se duse lângă Dorothy.

– Nu prea pare ce?

Gura doctorului se crispă.

– Este o sarcină complicată, dificilă, să ai grijă de un pacient comatos. Iar persoanele singure sunt adesea depăşite de situaţie. Atât am avut de precizat.

Johnny se duse şi el lângă soacra lui.

– Eu aş putea veni la fiecare sfârşit de săptămână să ajut.

– Şi eu, spuse Marah, ducându-se de partea cealaltă a lui Dorothy.

Gemenii făcură împreună un pas în faţă, cu priviri serioase, ca de adult, sub claia de păr ciufulită.

– Şi noi.

Dorothy fu surprinsă de valul de emoţie ce o cuprinse. Nu-i mai fusese niciodată alături fiicei sale, după cum nici ei nu-i mai fusese nimeni alături. Vru să se întoarcă spre Tully şi să spună: *Vezi, eşti iubită*. În schimb, strânse pumnii şi încuviinţă din cap, reţinându-şi lacrimile fierbinţi care îi începeau privirea.

– Există o companie locală specializată în îngrijirea pacienţilor comatoşi la domiciliu. Ar putea fi extrem de scump pentru majoritatea pacienţilor – şi pentru familiile lor –, dar dacă banii nu sunt o problemă, aţi putea apela la serviciile lor. O asistentă autorizată ar

putea veni la domiciliu zilnic sau la două zile, pentru a-i schimba cateterul lui Tully, pentru a verifica eventualele ulcerații ale corneei și a face unele investigații, dar chiar și așa, sarcina asta va presupune mult efort, doamnă Hart. Va trebui să respectați un program destul de riguros. Eu nu o externez pentru a trece în grija dumneavoastră decât dacă sunteți sigură că vă puteți înhăma la asta.

Dorothy își aminti toate momentele în care dăduse drumul mânuței fiicei sale sau o abandonase în mulțime; toate aniversările pe care le ratase și toate întrebările la care nu îi răspunsese. Toți cei din încăpere cunoșteau istoria tristă a maternității lui Dorothy. Nu îi pregătise niciodată lui Tully pachețelul pentru școală, nu discutase cu ea despre probleme de viață, nu-i spusese niciodată „Te iubesc"

Dacă nu se schimba acum, dacă nu se arăta acum dornică să ajute, nu le rămânea decât această poveste tristă.

– Voi avea grijă de ea, spuse Dorothy încet.

– Voi verifica asigurarea și mă voi ocupa de toate aspectele financiare și medicale, spuse Johnny. Tully va avea parte de îngrijire excelentă la domiciliu.

– Costurile – și starea comatoasă – ar putea dura ceva timp. Din câte înțeleg, pacienta nu are un testament, iar Kathleen Ryan este executorul averii ei și împuternicită să ia decizii medicale în numele ei; iar doamna Ryan este decedată.

Johnny încuviință din cap.

– Ne vom ocupa de toate aceste aspecte ca o familie. Se uită la Dorothy, care dădu aprobator din cap. Putem reevalua situația mai târziu, dacă se impune. Voi discuta cu managerul ei săptămâna asta. Apartamentul ei valorează câteva milioane, chiar și în situația economică actuală. L-am putea vinde dacă va trebui, dar eu presupun că are o asigurare ce acoperă orice intervenție.

Marge o luă pe Dorothy de mână. Cele două femei se priviră solemn.

– Casa din Snohomish nu s-a vândut. Eu și Bud ne-am putea muta înapoi, ca să te ajutăm.

– Sunteți uimitori, spuse Dorothy încet. Dar dacă voi veți fi acolo, va fi prea ușor pentru mine să te las pe tine să fii mama ei. Eu trebuie să fiu persoana responsabilă. Sper să înțelegi.

Privirea lui Margie fu foarte grăitoare.

– Sunt la un apel telefonic distanță.

Dorothy oftă zgomotos.

Gata. Totul era aranjat. Pentru prima oară în viața ei, avea să fie mama lui Tully.

12 septembrie 2010
Ora 18.17

Johnny petrecuse cea mai mare parte a zilei cu managerul de afaceri al lui Tully, Frank, verificându-i situația financiară. Acum era singur în mașină, pe feribot, cu un teanc de dosare pe scaunul din dreapta.

Nu știuse deloc cum se derulase viața prietenei lor în anii de după moartea lui Kate. Își imaginase că retragerea din televiziune fusese o alegere personală, că „proiectul cartea de memorii" fusese unul lucrativ și începutul altei cariere de succes. Ar fi aflat lesne adevărul dacă i-ar fi păsat îndeajuns de mult să îl caute.

Dar nu-i păsase.

Of, Katie, își zise el istovit. *Ce chelfăneală ai să-mi tragi pentru asta...*

Se lăsă pe spate în scaun, privind prin imensa deschizătură arcuită a feribotului cum se apropia de potcoava de nisip a golfului Wing Point. Când ancorară, trecu peste rampa metalică denivelată și ieși pe asfaltul neted al șoselei.

La capătul aleii, casa lui era scăldată în lumina după-amiezii târzii. Era ora de aur, momentul acela splendid, cristalin de dinaintea apusului, când culorile sunt proaspete și clare. Septembrie era o lună bună în Northwest, un anotimp al recompensării pentru toate zilele posomorâte, ploioase care urmau.

Pentru o fracțiune de secundă, văzu locul acela așa cum fusese odinioară. Casa și curtea – ca toate celelalte – se transformaseră de la plecarea lui Kate. Înainte, curtea avusese un aspect sălbatic, neîngrijit. Soția lui vorbea tot timpul despre intenția de a se apuca de amenajarea ei. Fiecare plantă, floare, tufă crescuse prea înaltă și se întinsese prea mult. Florile își invadaseră teritoriul unele altora. Tot timpul existaseră jucării împrăștiate peste tot – skateboarduri, căști de protecție, dinozauri din plastic.

Acum, curtea era ordonată. Un grădinar venea o dată pe săptămână și grebla, tundea, cosea. Plantele erau mai sănătoase, florile, mai mari și mai viu colorate.

Intră în garajul întunecat și rămase în mașină o clipă pentru a se reculege. Când se simți din nou în putere, intră în casă.

Băieții coborâră scările în fugă, împingându-se și înghiontindu-se. Era ca în filmul *Rollerball*. Încetase de mult să mai țipe la ei ca să se potolească sau să își facă griji că unul din ei va cădea. Amândoi erau îmbrăcați în niște treninguri albastre cu auriu, inscripționate cu logoul insula Bainbridge și erau încălțați în pantofi pentru skateboard; putea jura că erau cu două numere mai mari.

În ultimii ani, el și gemenii deveniseră un trio. Timpul petrecut în Los Angeles îi apropiase mai mult și se bucuraseră când reveniseră aici. Și totuși, el simțea anumite fisuri ivite în relația lor. Ambii băieți, dar mai cu seamă Wills, începuseră să aibă secrete. Wills începuse să dea răspunsuri evazive la întrebări simple, firești. „Cine era la telefon?!", de exemplu. „Nimeni." „Aha, deci vorbești cu nimeni?" Ceva de genul acesta.

– Bună, tată, salută Wills, sărind peste ultimele trei trepte odată.

Lucas veni în urma lui. Aterizară amândoi cu o bufnitură puternică, încât dalele podelei vibrară.

Doamne, cât îi iubea pe băieții ăștia. Și totuși, îi dezamăgise în nenumărate feluri de când Kate nu mai era cu el să îl sfătuiască. Singur, nu fusese un părinte pe atât de bun pe cât meritau fiii lui – sau Marah. Se prinse de măsuța de la intrare de lângă el. Făcuse atât de multe greșeli în anii de când nu mai era Kate. Cum le vedea atât de limpede tocmai acum?

Îl vor ierta oare copiii lui într-o zi?

– Eşti bine, tată? întrebă Lucas.

Lucas, desigur. *Să ai grijă de Lucas... el nu va înţelege. El s-ar putea să-mi simtă cel mai mult lipsa...*

Johnny încuviinţă din cap.

– Mergem mâine să facem curat acasă la Dorothy şi să văruim. Ne pregătim să o aducem pe Tully acasă. Ştiu cât de mult vă doriţi să daţi o mână de ajutor.

– Ei şi mamei le plăcea albastrul, spuse Wills. Ar fi o culoare potrivită pentru camera ei.

Lucas făcu un pas în faţă şi ridică privirea spre Johnny.

– Nu e vina ta, tată, spuse el încet. La Tully mă refer.

Johnny întinse mâna şi atinse obrazul lui Lucas.

– Semeni atât de mult cu mama ta, spuse el.

– Iar Wills seamănă cu tine, spuse Lucas.

Mitul familiei; reiterat, transmis mai departe, repetat adesea. Şi adevărat.

Johnny zâmbi. Poate că în felul ăsta aveau să reuşească pe viitor, păstrând-o pe Kate vie în fiecare lucru mărunt în timp ce îşi continuau viaţa. El era, în sfârşit, pregătit să facă asta. Ca o ironie a sorţii, accidentul lui Tully îi arătase ceea ce conta cu adevărat.

– Unde-i sora ta?

– Uau, tată, ia ghici! spuse Wills.

– În camera ei?

– Ce face acolo tot timpul?

– Trece printr-o perioadă foarte grea acum. Haideţi să-i dăm puţină pace, bine, Cuceritorule?

– Bine, spuseră la unison.

Trecu pe lângă ei şi urcă scările. Deşi se opri în faţa uşii închise a camerei lui Marah, nici nu ciocăni, nici nu vorbi. Se străduia din răsputeri să îi ofere spaţiu. În acea zi, la spital, înţelese cât de mult suferă şi învăţase o lecţie utilă în ultimii ani: este la fel de important să asculţi pe cât este să vorbeşti. Când avea să fie ea pregătită să vorbească, el trebuia să fie acolo şi să o asculte. Nu avea de gând să o mai dezamăgească vreodată.

Intră în camera lui, aruncă teancul de acte pe pat și apoi făcu un duș, zăbovind mult timp sub apa fierbinte. Își usca părul cu prosopul când se auzi un ciocănit în ușa dormitorului.

Își trase repede blugii pe el și un tricou.

– Intră, strigă.

Ușa se deschise. Marah stătea în prag, cu mâinile strâns încleștate. Încă se întrista de fiecare dată când o vedea. Era atât de slabă și de palidă, o umbră a fetei de odinioară.

– Putem sta de vorbă?

– Desigur.

Ea își mută privirea.

– Nu aici.

Se întoarse și ieși din camera lui, coborând. În antreu, își luă un pulover gros din cuierul de lângă mașina de spălat rufe, îl îmbrăcă și ieși din casă.

Pe terasă, se așeză în șezlongul preferat al mamei sale. Deasupra lor, ramurile răsfirate ale arțarului își etalau somptuoasa podoabă în tonurile toamnei. Frunze stacojii, portocalii și galbene ca lămâia erau împrăștiate pe terasă și lipite din loc în loc de balustradă. De câte ori stătuse el cu Katie aici, noaptea, după ce copiii se culcau, la lumina lumânărilor, discutând și ascultând împreună valurile?

Alungă această amintire și se așeză pe șezlongul de lângă Marah. Lemnul vechi, îmbătrânit scârțâi când se foi pentru a se instala comod.

– Am vândut o poveste revistei *Star*, vorbi ea încet. Le-am spus că Tully este dependentă de medicamente și alcoolică. Mi-au dat opt sute cincizeci de dolari. Articolul a fost publicat săptămâna trecută. Am... văzut revista în apartamentul lui Tully. L-a citit înainte să se urce în mașină.

Johnny inspiră adânc, apoi expiră. Apoi din nou, spunându-și în sinea lui: *Ajută-mă, Katie.* Când fu sigur că nu-i tremura vocea, vorbi:

– La asta te-ai referit când ai spus că e vina ta.

Fata se întoarse spre el. Suferința din ochii ei îi sfâșia sufletul.

– Este vina mea.

Johnny se uită fix la fiica lui, văzându-i durerea din priviri.

– Familia noastră a fost distrusă fără mama ta, spuse el. Eu sunt vinovat pentru asta. Era prea dureros pentru mine să fiu în preajma lui Tully, așa că m-am îndepărtat. La naiba, am fugit. Nu ești singura care a făcut-o să sufere.

– Asta nu ajută prea mult, spuse ea tristă.

– M-am gândit de o mie de ori la ziua aia din dormitorul tău de la cămin, vorbi el încet. Am greșit că mi-am ieșit așa din pepeni. Aș face orice să dau timpul înapoi și să îți spun că te iubesc indiferent de deciziile pe care le iei și că te poți bizui oricând pe mine.

– Aveam nevoie de asta, spuse ea, ștergându-și ochii.

– Și mi-aș cere iertare și de la Tully. Am greșit să dau vina pe ea.

Marah încuviință din cap și rămase tăcută.

Johnny se gândi la toate greșelile pe care le făcuse în privința fiicei lui, la momentele când îi întorsese spatele, deși ar fi trebuit să îi fie alături; la momentele de tăcere, când ar fi trebuit să vorbească. La toate deciziile greșite pe care le ia un tată singur când este depășit de situație.

– Mă poți ierta?

Ea îl fixă cu privirea.

– Te iubesc, tată, spuse ea.

– Și eu te iubesc, Maimuțico.

Zâmbetul lui Marah era slab și încărcat de tristețe.

– Cum rămâne cu Tully? Ea crede probabil că...

– Ce i-ai spune în clipa asta?

– I-aș spune cât de mult o iubesc, dar nu voi avea șansa asta.

– Ba da. Îi poți spune când se va trezi.

– Nu prea mai cred în miracole.

Johnny avu impulsul de a spune: *E valabil pentru noi toți.* Dar se răzgândi.

– Mamei tale nu i-ar plăcea deloc să audă asta. Ți-ar spune că toate se întâmplă așa cum ar trebui să se întâmple și te-ar sfătui să nu renunți la speranță decât atunci când nu mai ai încotro, și...

– Și nici măcar atunci, completă Marah încet, vocea ei devenind un ecou al vocii tatălui.

Preț de o secundă magică, el o simți pe Katie alături. Frunzele de deasupra lor foșniră.

– Aș vrea să merg din nou la dr. Bloom, dacă se poate.

Johnny ridică scurt privirea și văzu unul dintre borcanele din umbră legănându-se. *Mulțumesc, Katie.*

– Voi face o programare.

Capitolul 26

14 septembrie 2010
Ora 21.13

Cu o zi înainte de a o aduce acasă pe Tully, familiile Ryan și Mularkey descinseră la casa de pe Aleea cu licurici ca o echipă profesională de curățenie. Dorothy nu văzuse niciodată oameni muncind cu atâta râvnă sau într-o asemenea armonie.

Dormitorul din spate, cel al lui Tully la vârsta de paisprezece ani și din nou acum, la cincizeci, fusese golit, pereții curățați și apoi vopsiți într-o frumoasă nuanță de albastru-azuriu. Patul de spital fusese livrat și instalat cu fața către fereastră. Din pat, Tully putea privi prin fereastra glisantă deschisă, peste câmpul de legume, până la vechea casă a prietenei sale. Lenjeria nouă de pat – aleasă de Marah – era de un alb matlasat, cu model floral în relief, iar gemenii aleseseră fotografii care să fie puse pe comodă – cel puțin douăsprezece; fotografii cu Kate și Tully de-a lungul vieții lor, cu Tully ținând în brațe un bebeluș cu piele rozalie, cu Johnny și Tully aflați pe o scenă pe când li se decerna un premiu. Dorothy și-ar fi dorit să aibă și ea o fotografie cu ea și Tully pe care să o alăture celorlalte. Pe când munca era în toi, apăru o asistentă medicală din partea companiei pentru îngrijirea pacienților comatoși și discută cu Dorothy cel puțin două ore despre rutina zilnică a lui Tully.

După plecarea tuturor, Dorothy se plimbă din cameră în cameră, convingându-se pe sine că putea face asta. Citi din scoarță-n scoarță, de două ori, materialul lăsat de asistentă, făcându-și tot felul de adnotări pe margine.

De două ori fu la un pas să își toarne ceva de băut, dar reuși până la urmă să reziste, iar acum se afla din nou în spital, pe coridorul luminat, îndreptându-se spre salonul fiicei sale. Îi zâmbi uneia dintre asistentele de la acel etaj, deschise ușa și intră.

Lângă patul fiicei sale stătea un bărbat care citea. La intrarea lui Dorothy, acesta ridică privirea. Prima ei impresie: era tânăr, probabil cel mult patruzeci și cinci de ani, și avea un aspect exotic. Își ținea părul strâns la spate într-o coadă, iar ea fu destul de sigură că pe sub halatul alb de doctor purta niște blugi spălăciți și un tricou inscripționat cu numele vreunei trupe rock. Era încălțat cu niște saboți de plastic, modelul ei preferat.

– Îmi cer scuze, spuse bărbatul, ridicându-se și punând cartea deoparte.

Dorothy citi repede titlul: *Shantaram*. Era un tom gros, iar el ajunsese cu lectura la jumătate.

– Îi citiți lui Tully?

El încuviință din cap, înaintând cu mâna întinsă.

– Eu sunt Desmond Grant, doctor la urgență.

– Dorothy. Sunt mama ei.

– Bine. Păi, eu ar trebui să mă întorc la muncă.

– O vizitați des?

– Încerc să ajung fie înainte, fie după ce îmi termin garda. Stau mult cu ea noaptea. Zâmbi. Am auzit că azi pleacă acasă.

– Da. Cam într-o oră.

– Mi-a părut bine să vă cunosc, spuse și se îndreptă spre ușă.

– Desmond?

El se întoarse.

– Da?

– Aleea cu licurici șaptesprezece. În Snohomish. Acolo vom locui. Dacă vrei să-i termini de citit cartea.

– Mulțumesc, Dorothy. Mi-ar face plăcere.

Ea îl privi plecând, apoi se duse lângă pat. În cele unsprezece zile cât trecuseră de la accident, vânătăile de pe faţa lui Tully îşi preschimbaseră culoarea, din mov-închis în maro. Zecile de mici lacerații se descuamaseră; mai rămăseseră doar câteva pustule galbene purulente. Buzele cărnoase îi erau crăpate şi uscate.

Dorothy băgă mâna în buzunarul lăbărţat al bluzei şi scoase un borcănaş cu unguent pe bază de miere. Unse cu buricele degetelor un strat subţire buzele lui Tully.

– Asta le face bine, cred. Cum ai dormit azi-noapte? Eu, nu prea bine, continuă ea, de parcă ar fi făcut conversaţie. Am avut emoţii cu venirea ta acasă. Nu vreau să te dezamăgesc. Nu crezi că te voi dezamăgi? Mă bucur să aud asta.

Puse o mână pe scalpul uscat, chel al fiicei sale.

– Te vei trezi când vei fi pregătită. Vindecarea necesită timp. Tocmai eu să nu ştiu asta?

Exact când încheie propoziţia, uşa se deschise, şi în salon intrară dr. Bevan şi Johnny.

– Aici erai, Dorothy, spuse doctorul, dându-se la o parte pentru a le permite asistentelor însoţite de doi paramedici să intre în salon.

Ea reuşi să zâmbească. Dacă era nevoie de atâţia oameni doar ca să o transporte pe Tully, cum de îi trecuse lui Dorothy prin cap că ar putea avea grijă de ea de una singură?

– Respiră, Dorothy, spuse Johnny, venind lângă ea.

Ea îl privi cu recunoştinţă.

După aceea, totul se petrecu rapid. Tully fu transferată de pe pat pe o targă, deconectată de la aparatele intravenoase şi dusă de acolo. La recepţie, Dorothy semnă câteva documente, primi actele de externare şi broşuri cu diverse proceduri de îngrijire, plus o serie de recomandări ale doctorului Bevan. Când ajunse în maşina lui Johnny şi porniră după ambulanţă, simţi că i se face rău.

Pe Columbia, coborâră şoseaua în pantă a colinei – şi trecură pe lângă stâlpul masiv din beton de care se izbise Tully. Dedesubt, pe pavaj, apăruse un monument comemorativ. Baloane, flori veştejite şi lumânări alcătuiau un mic altar. Pe o pancartă scria: TREZEŞTE-TE, TULLY. Pe o alta: NE RUGĂM PENTRU TINE.

– Crezi că Tully ştie câţi oameni se roagă pentru ea? întrebă Dorothy.

– Sper.

Dorothy se cufundă în tăcere după aceea. Se lăsă pe spate în scaunul confortabil şi privi schimbarea peisajului de la cel citadin la cel din suburbii şi apoi la cel rural, dominat de garduri scunde şi trafic lejer pe nişte şosele şerpuite pe trei benzi. Acasă, opriră în spatele ambulanţei.

Dorothy se grăbi să deschidă uşa şi să aprindă luminile şi îi conduse pe paramedici în camera lui Tully, unde copiii Ryan montaseră un poster uriaş pe care scria BINE AI VENIT ACASĂ, TULLY!

Dorothy nu se dezlipi de paramedici, le puse o sumedenie de întrebări şi îşi notă cu conştiinciozitate toate răspunsurile acestora.

Totul se termină cât ai bate din palme. Tully era instalată în camera ei, arătând de parcă ar dormi, iar ambulanţa plecase.

– Vrei să rămân? întrebă Johnny.

Dorothy era atât de pierdută în propriile gânduri, că vocea lui o surprinse.

– Oh, nu, mulţumesc.

– Marah vine joi. O să aducă mâncare. Iar eu am să vin la sfârşit de săptămână cu băieţii. Margie şi Bud ne-au dat cheile de la casa de peste drum.

Azi era luni.

– Iar Margie m-a rugat să-ţi reamintesc că locuieşte la doar câteva ore distanţă. Dacă te răzgândeşti şi ai nevoie de ajutor, se urcă în primul avion.

Dorothy se sili să zâmbească.

– Sunt în stare să fac asta, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

Se duseră la uşă, unde Johnny se opri şi se uită la ea.

– Mă întreb dacă ştii cât de mult ar însemna asta pentru ea.

– Ştiu cât de mult înseamnă pentru mine. De câte ori primeşti o a doua şansă?

– Dacă te vei simţi copleşită...

– Nu voi bea. Nu-ţi face griji.

– Nu la asta mă gândeam. Vreau să știi că îi suntem cu toții alături. Și ție. Asta voiam să spun.

Dorothy îl privi pe acel bărbat chipeș.

– Mă întreb dacă știe cât de norocoasă e, spuse.

– Noi nu am știut, spuse el încet, iar Dorothy citi regretul imprimat în trăsăturile chipului său.

Intuiția îi spunea că orice cuvânt ar fi de prisos. Uneori, iei pur și simplu deciziile greșite și trebuie să trăiești cu ele. Poți doar să schimbi viitorul. Îl conduse până la ieșire și îl urmări cu privirea cum se urcă în mașină și pleacă. Apoi închise ușa și se duse să se așeze lângă patul fiicei sale.

O oră mai târziu, veni asistenta care îi dădu lui Dorothy o listă cu sarcini.

– Veniți cu mine, îi spuse.

În următoarele trei ore, Dorothy se ținu ca o umbră după asistentă; învăță pas cu pas ce trebuia să facă pentru a avea grijă de fiica ei. La sfârșitul vizitei, avea un carnețel plin cu notițe și avertizări.

– Sunteți pregătită, aprecie asistenta în cele din urmă.

Dorothy înghiți în sec.

– Nu știu ce să zic.

Femeia zâmbi cu amabilitate.

– E exact ca atunci când era mică, spuse ea. Mai țineți minte cum au copiii mereu nevoie de câte ceva – să le schimbi scutecul, să îi legeni puțin în brațe, să le citești o poveste la culcare – și nu știi ce îi supără până nu se liniștesc? Exact așa e. Pur și simplu respectați lista pe care v-am dat-o. O să reușiți.

– Nu i-am fost o mamă prea grozavă, spuse Dorothy.

Asistenta o bătu ușor pe spate.

– Toate mamele au impresia asta, scumpo. O să reușiți. Și nu uitați. E posibil să vă audă. Așa că vorbiți, cântați, spuneți bancuri. Orice.

În noaptea aceea, când rămase singură cu fiica ei pentru prima oară, Dorothy se strecură încet în dormitor și aprinse lumânarea cu parfum de gardenie, apoi veioza de la capul patului.

Luă telecomanda patului și ridică spătarul la exact treizeci și cinci de grade. Îl opri în acea poziție, apoi îl coborî. Apoi îl ridică iar.

– Sper să nu te ia ameţeala. Trebuie să îţi ridic şi să îţi cobor capul timp de cincisprezece minute, din două în două ore.

După ce termină această sarcină, dădu încet păturile la o parte şi începu să îi maseze mâinile şi antebraţele lui Tully. Vorbi tot timpul cât îi masă membrele fiicei sale şi i le mişcă în uşoare exerciţii de gimnastică.

După aceea, nici măcar nu mai ştia ce îi spusese. Ştia doar că atunci când atinse picioarele fiicei sale, întinzând cu mişcări blânde loţiunea pe pielea uscată, crăpată, începu să plângă.

După două săptămâni de la externarea lui Tully, Marah merse la prima şedinţă cu dr. Bloom. Intrând în sala de aşteptare goală, îi fu imposibil să nu şi-l imagineze pe Paxton stând acolo, cu ochii lui trişti şi înduioşători şi cu părul acela negru care îi venea tot timpul în ochi.

– Marah, spuse dr. Bloom, întâmpinând-o cu un zâmbet. Mă bucur să te revăd.

– Mulţumesc.

Marah se aşeză pe fotoliul din faţa biroului din lemn lustruit. Cabinetul părea mai mic decât şi-l amintea şi mai intim. Priveliştea către golful Elliott era splendidă, chiar şi în această zi mohorâtă şi ploioasă.

Dr. Bloom se aşeză.

– Despre ce-ai dori să vorbeşti azi?

Avea atâtea opţiuni; atâtea greşeli de analizat şi răspunsuri de găsit, atâta vinovăţie şi tristeţe. Primul impuls fu să se foiască şi să privească în altă parte sau să numere frunzele plantei. În schimb, vorbi.

– Mi-e dor de mama, iar Tully e în comă, şi eu mi-am ratat viaţa de-mi vine să mă târăsc într-o hrubă şi să mă ascund.

– Ai făcut deja asta, spuse dr. Bloom. Oare vocea ei fusese mereu atât de blândă? Cu Paxton. Şi acum, iată-te.

Marah simţi un val de recunoştinţă auzind aceste cuvinte; o altfel de conştientizare îşi făcea loc în mintea ei. Doctoriţa avea dreptate. Tot ceea ce făcuse fusese felul ei de a se ascunde – părul roz,

piercingurile, drogurile, sexul. Dar îl iubise pe Paxton. Cel puțin asta fusese real. O dragoste desfrânată, poate, bolnavă și periculoasă, dar reală.

– De ce anume te ascundeai?

– Atunci? De dorul de mama.

– Există durere de care nu poți fugi, Marah. Probabil că acum știi asta. Unele dureri trebuie privite fățiș. Ce îți lipsește cel mai mult de la mama ta?

– Vocea ei, răspunse ea. Apoi adăugă: Cum mă lua în brațe. Cum mă iubea.

– Îți va fi mereu dor de ea. Știu asta din proprie experiență. Vor fi zile – chiar ani de acum încolo – când dorul va fi atât de puternic că ți se va tăia respirația. Dar vor fi și zile bune; luni, ani întregi buni. Într-un fel sau altul, o vei căuta toată viața ta. O vei și găsi. Pe măsură ce vei crește, o vei înțelege tot mai mult. Îți promit asta.

– S-ar face foc și pară pentru felul în care am tratat-o pe Tully, spuse ea încet.

– Cred că ai fi uimită de ușurința cu care iartă o mamă. La fel și o nașă. Întrebarea este: Tu te poți ierta?

Marah ridică brusc privirea, cu ochii scăldați în lacrimi.

– Am încotro?

– În regulă, atunci. De aici vom începe.

Marah constată că acea incursiune în trecut o ajuta, toate acele discuții despre mama și despre Tully, despre vinovăție și iertare. Uneori, stătea întinsă în pat noaptea, rememorând multe momente din trecut și încercând să și-o imagineze pe mama stând de vorbă cu ea pe întuneric.

Asta îi lipsea cel mai mult: vocea mamei. Și în tot acest timp, știa ce avea de făcut într-o bună zi; știa că exista un loc unde putea regăsi vocea mamei când avea să fie destul de puternică pentru a porni în căutarea ei.

Dar avea nevoie ca Tully să îi fie alături. Aceasta era promisiunea pe care Marah i-o făcuse mamei sale.

Săptămâni la rând după aceea, Dorothy se băga noaptea în pat istovită. Ţinea mereu la îndemână lista cu sarcini de îndeplinit; nu îi dădea drumul din mână, recitind-o iar şi iar, temătoare că uitase ceva. Sarcinile se derulau ca o litanie în mintea ei. Ridicări şi coborâri ale patului, câte cincisprezece minute, din două în două ore; verificarea lichidelor şi nutrimentelor, verificarea tubului nazogastric, masarea mâinilor şi a picioarelor; aplicarea loţiunii; perierea dinţilor; exerciţii de gimnastică pentru membre prin mişcări uşoare; menţinerea saltelei uscate şi a cearşafurilor curate; întoarcerea pacientei de pe o parte pe alta la interval de câteva ore; verificarea aspiraţiei traheobronhiale.

Îi luă mai bine de o lună pentru a-şi învinge teama şi mai bine de şase săptămâni înainte ca asistenta să nu mai adauge alte sarcini pe listă.

La sfârşitul lui noiembrie, când frunzele începuseră să cadă, umplând de culoare grădina plină de noroi şi năpădită de buruieni, Dorothy începu să se gândească – în sfârşit – că ea chiar era în stare să facă asta, iar când sosi perioada primului Crăciun petrecut cu fiica ei, lăsase deja din mână lista cu îndatoriri. Rutina cotidiană era respectată cu sfinţenie. Asistenta – Nora, bunică a doisprezece copii cu vârste cuprinse între şase luni şi doi ani – venea de patru ori pe săptămână.

– Doamne, Dot, nici eu n-aş fi putut face toate astea mai bine. Pe cuvânt! o lăudase ea cu o săptămână în urmă.

În ziua de Crăciun a anului 2010, senină şi însorită, Dorothy îşi găsi în sfârşit liniştea, atât cât putea simţi o mamă a cărei fiică este în comă. Se trezi mai devreme decât de obicei şi începu să pregătească locuinţa pentru a căpăta un aer de sărbătoare. Nu avea nici un fel de podoabe în debaraua din spate, desigur, dar nu o deranjă acest aspect. Unul dintre talentele ei de căpătâi era să se descurce cu ce avea la îndemână. Dar, în timp ce se afla în debara, dădu peste două cutii de carton pline cu lucruri de-ale lui Tully.

Se opri, se îndreptă de spate şi privi în jos la ele. Un strat gri de praf se aşezase deasupra.

Când Johnny adusese aceste cutii, împreună cu hainele, obiectele de toaletă şi fotografiile lui Tully, Dorothy nu îndrăznise să se atingă de ele; erau numai şi numai ale lui Tully; dar acum era curioasă ce conţineau şi se întreba dacă nu cumva i-ar fi de folos lui Tully. Se aplecă şi ridică una din cutii, cea pe care scria *Queen Anne*. Era uşoară – desigur. Cât ar fi putut strânge Tully la cei şaptesprezece ani cât avea pe atunci?

Dorothy şterse praful şi cără cutia în dormitorul lui Tully.

Fiica ei stătea întinsă, nemişcată, cu ochii închişi, respirând regulat. O lumină palidă argintie pătrundea prin fereastră şi scălda podeaua, umbrele mişcându-se odată cu ramurile copacilor de afară. Panglici de lumină şi întuneric dansau pe podea, animate de mărgelele din sticlă ale amuletei agăţate la fereastră.

– Ţi-am adus cutia asta din debara, o anunţă ea pe Tully. M-am gândit că acum, de Crăciun, am putea vorbi despre lucrurile din ea.

Lăsă cutia jos, lângă pat.

Tully nu se mişcă. În creştetul capului, începuse să îi crească un smoc de fire albe, mătăsoase. Echimozele şi laceraţiile se vindecaseră; îi mai rămăseseră doar câteva cicatrici sidefii. Dorothy aplică puţină cremă pe buzele uscate ale fiicei sale.

Apoi trase un scaun şi se aşeză lângă pat. Se aplecă şi deschise cutia. Primul lucru pe care îl scoase fu tricoul cu Gorila Magilla; atingerea lui îi reînvie o amintire.

Mami, îmi dai o negresă?

Sigur. Puţină iarbă n-a făcut niciodată rău cuiva. Clem, dă-mi negresele.

Şi apoi: *Dot, copilul tău borăşte peste tot...*

Privi tricoul. Era atât de mic...

Îşi dădu seama că era tăcută de mult timp.

– Oh. Scuze. Te gândeşti probabil c-am plecat, dar sunt tot aici. Într-o zi, vei şti că a însemnat ceva faptul că m-am tot întors. Mereu am ştiut unde mi-e locul. Doar că n-am putut... s-o fac.

Puse tricoul deoparte, după ce îl împături cu grijă.

Următorul lucru pe care îl scoase fu un album foto mare, turtit, a cărui copertă din plastic era presărată cu floricele albastre de

nu-mă-uita și cu imaginea unei fetițe în rochiță de epocă. Cineva scrisese pe toată coperta *Albumul lui Tully.*

Dorothy îl deschise cu mâini tremurânde la prima pagină, unde găsi o fotografie micuță, cu margini zimțate, a unei fetițe slăbuțe suflând într-o lumânare. Pe pagina opusă era o scrisoare. Începu să o citească cu voce tare.

Dragă mami, azi împlinesc 11 ani.

Ce mai faci? Eu fac bine. Sunt sigură că vii să mă vezi pentru că ți-e dor de mine la fel de mult cât îmi e și mie de tine.

Cu dragoste, fiica ta, Tully

Dragă mami,

Ți-e dor de mine? Mie mi-e dor de tine.

Cu dragoste, fiica ta, Tully

Dădu pagina și continuă să citească. Și mai multe scrisori.

Dragă mami,

Azi, la școală, am călărit un ponei. Ție îți plac poneii? Mie da. Buni zice că poate tu ești alergică, dar eu sper să nu fii. Când vei veni să mă iei, poate cumpărăm un ponei.

Cu dragoste, fiica ta, Tully.

– Le semnezi pe toate la fel, *fiica ta, Tully.* Te-ai întrebat dacă eu măcar știam cine ești?

În pat, Tully scoase un sunet. Clipi și deschise ochii. Dorothy se ridică repede.

– Tully? Mă auzi?

Tully scoase un sunet, ca un suspin obosit, apoi închise ochii la loc.

Dorothy rămase acolo mult timp, așteptând. Nu era ceva neobișnuit, Tully mai deschisese ochii, ceea ce însemna de fiecare dată un progres remarcabil.

– Voi citi în continuare, hotărî Dorothy, reluându-şi locul şi dând pagina.

Albumul cuprindea sute de scrisori, scrise la început de mâna nesigură a unui copil, apoi, pe măsura trecerii anilor, de mâna tot mai sigură a unei tinere. Dorothy le citi pe toate.

Am dat probă pentru majorete azi, pe piesa China Grove. Cunoşti melodia asta?

Ştiu toţi preşedinţii. Încă îţi mai doreşti să devin preşedinte?

Cum de nu te întorci niciodată?

Nu mai îndura să mai citească – fiecare cuvânt din fiecare scrisoare era ca un pumnal în inimă –, dar nu se putea opri. Acolo era viaţa copilului ei, transpusă în scrisori. Citi printre lacrimi, fiecare scrisoare, fiecare carte poştală şi fiecare fragment din ziarul şcolii.

Cam prin 1972, scrisorile încetau. Tonul din ele nu devenise niciodată furios, acuzator sau dezaprobator; încetaseră pur şi simplu.

Dorothy dădu ultima pagină. Lipit de coperta interioară, găsi un pliculeţ albastru, sigilat, adresat lui *Dorothy Jean*.

Îşi trase sufletul. O singură persoană pe lumea asta îi spunea Dorothy Jean.

Deschise încet plicul.

– O scrisoare de la mama mea, spuse cu voce agitată. Ai ştiut că era aici, Tully? Sau a pus-o aici după ce tu ai renunţat la mine?

Scoase o singură foaie de hârtie, subţire ca un pergament şi boţită, ca şi cum ar fi fost mototolită şi apoi netezită.

Dragă Dorothy Jean,

Am crezut tot timpul că vei veni acasă. M-am rugat ani la rând. L-am implorat pe Dumnezeu să te trimită înapoi la mine. Am promis în faţa Lui că dacă mi-ar da o singură şansă, nu aş mai fi din nou oarbă.

Dar nici Dumnezeu, nici tu nu mi-ați auzit rugăciunile de mamă bătrână. Nu pot spune că vă acuz. Unele greșeli nu pot fi iertate, nu-i așa? Preoții se înșală în această privință. Cred că am făcut un milion de goblenuri cu vorbe adresate lui Dumnezeu. Un singur cuvânt adresat ție mi-ar fi fost mult mai de folos.

Scuze. Un cuvânt insignifiant. Conține doar cinci litere, dar eu nu am fost niciodată destul de puternică pentru a-l rosti. Nici măcar nu am încercat vreodată să îl împiedic pe tatăl tău. Nu am putut. Mi-a fost prea frică. Amândouă știm cum îi plăcea să își stingă țigara, nu-i așa?

Sunt pe moarte acum, mă prăpădesc în ciuda celor mai bune intenții de a te aștepta. Am fost mai bună pentru Tully. Vreau să știi asta. Am fost o bunică mai bună decât am fost vreodată mamă. Acesta e păcatul pe care îl duc cu mine în mormânt.

Nu voi cuteza să îți cer iertare, Dorothy Jean. Dar îmi pare rău. Vreau să știi asta.

Dacă am putea să o luăm de la capăt, ce bine-ar fi.

Dacă...

Dorothy rămase cu privirea lipită de scrisoare; cuvintele dansau și i se pierdeau dinaintea ochilor. Mereu se considerase singura victimă din casa aceea. Poate că fuseseră de fapt două victime.

Trei, dacă o punea la socoteală și pe Tully, care sigur fusese devastată de maleficul ei bunic, nu în mod direct, dar oricum devastată. Trei generații de femei distruse de un singur bărbat.

Eliberă un suspin prelung și își zise: *Bine.*

Atât, un singur cuvânt simplu. *Bine.* Acesta era trecutul ei.

Trecutul ei.

Se uită la fiica ei, care arăta ca o prințesă adormită, căreia părul mătăsos nou crescut îi conferea un aer tineresc.

– Ajunge cu secretele, spuse ea, mai degrabă în șoaptă.

Trebuia să îi mărturisească tot adevărul lui Tully, inclusiv regretul din scrisoarea mamei sale. Acesta avea să fie cadoul de Crăciun pentru fiica ei. Dorothy urma să depene povestea stând lângă acest

pat, reluând firul acesteia din punctul în care se întrerupsese la spital. Apoi avea să aştearnă pe hârtie întreaga poveste, pentru ca Tully să o folosească în memoriile ei. Toată această dramă luase sfârşit: ruşinea tăinuită, reacţia de a fugi de propriile greşeli sau de cele care nu îi aparţineau ei. Poate că pentru mamă şi fiică avea să vină o zi a mântuirii.

– Ţi-ar plăcea, Tully? întrebă ea încet, rugându-se din tot sufletul să primească un răspuns.

Lângă ea, Tully inspira şi expira regulat.

Capitolul 27

În anul acela, iarna păru să dureze o veşnicie. Zilele cu cer plumburiu se succedară precum nişte cearşafuri murdare întinse pe o sârmă de rufe. Nori groşi întunecau văzduhul şi revărsau ploi când şi când, transformând câmpurile într-o întindere neagră de clisă; ramurile cedrilor se pleoştiră ca nişte mâneci ude. Când sosiră primele zile însorite de primăvară, câmpurile se umplură de verdeaţă în toată valea Snohomish, iar copacii îşi înălţară din nou către lumină vârfurile înmugurite ale crengilor. Păsările se întoarseră peste noapte, cârâind şi zburând în picaj ca să culeagă râmele rozalii care se iţeau din pământul reavăn.

În iunie, localnicii dăduseră definitiv uitării iarna sumbră şi primăvara înşelătoare. În iulie, când târgurile cu produse agro-alimentare se redeschiseră, unii îşi manifestau deja nemulţumirea din pricina verii caniculare din anul 2011.

Asemenea florilor din grădină, Marah petrecuse lungile luni posomorâte adunându-şi forţele sau regăsind-o pe fata de odinioară.

Acum însă, era sfârşitul lui august. Sosise vremea de a privi spre viitor, nu spre trecut.

– Eşti sigură că vrei să faci asta singură? întrebă tata, venind în spatele ei.

Fata închise ochii şi se sprijini de Johnny, care o cuprinse cu braţele, susţinând-o.

– Da, spuse ea; era singura realitate dintre toate, de care era sigură.

Avea multe să-i mărturisească lui Tully, lucruri pe care le ţinuse în ea, aşteptând un miracol; dar un miracol nu avea să se petreacă. Trecuse aproape un an de la accident, iar Marah se pregătea să plece la facultate. Cu o seară în urmă, îşi ajutase tatăl cu documentarul pe care îl realiza despre copiii străzii, iar imaginile acelor bieţi copii rătăciţi, cu obrajii supţi, ochii goi şi bravura afişată o înfioraseră teribil. Ştia cât de norocoasă era să fie acasă. În siguranţă. Asta afirmase când tata o înregistrase pe peliculă. *Mă bucur că m-am întors.* Şi totuşi, mai avea ceva de făcut.

– I-am promis mamei ceva şi trebuie să îmi respect promisiunea, spuse ea.

El o sărută pe creştet.

– Sunt foarte mândru de tine. Ţi-am spus asta recent?

Fata zâmbi.

– În fiecare zi de când am scăpat de părul roz şi de piercingul din sprânceană.

– Nu ăsta e motivul.

– Ştiu.

Johnny o luă de mână, ieşiră împreună din casă şi o conduse la maşina parcată pe alee.

– Ai grijă cum conduci.

Această frază avea pentru ea, în prezent, o însemnătate mai mare. Încuviinţă din cap, urcă la volan şi porni motorul.

Era o zi superbă de sfârşit de vară. Pe insulă, turiştii se îmbulzeau să urce şi să coboare de pe feribot, înţesând trotuarele din centrul Winslow-ului. Pe malul opus, traficul era, ca de obicei, extrem de greoi, iar Marah o luă spre nord.

În Snohomish, ieşi de pe autostradă şi se îndreptă spre Aleea cu licurici.

Rămase pe alee o clipă, uitându-se la sacoşa gri a firmei Nordstrom de lângă ea. În cele din urmă, o luă şi se duse la uşa de la intrare.

Simţi în nări mirosul de aer curat şi proaspăt, aromele merelor şi piersicilor pârguite sub soarele torid. De aici, putea vedea micuţa

grădină a lui Dorothy încărcată de roade: roşii rubinii, fasole de un verde intens, şiruri întregi de broccoli.

Uşa se deschise înainte să apuce să bată. Dorothy apăru în prag, îmbrăcată într-o tunică înflorată şi în nişte pantaloni largi de doc.

– Marah! Te aşteaptă, spuse ea, strângând-o pe fată în braţe. Aşa o întâmpinase Dorothy pe Marah în fiecare joi, timp de aproape un an. Săptămâna asta, a deschis ochii de două ori. Ăsta e un semn bun, cred. Tu nu?

– Ba da, spuse Marah cu voce încordată.

Crezuse asta în urmă cu câteva luni, când observase prima dată. De fapt, prima oară când se întâmplase simţise că i se taie răsuflarea. O strigase pe Dorothy şi aşteptaseră amândouă, aplecată în faţă şi spunând: *Haide, Tully, întoarce-te...*

Ridică sacoşa gri.

– Am adus ceva să-i citesc.

– Grozav! Grozav! Mi-ar prinde bine să petrec ceva vreme în grădină. Buruienile nu-mi dau pace luna asta. Vrei nişte limonadă? De casă.

– Sigur. Se duse după Dorothy prin casa foarte atent dereticată. De toate poliţele era agăţată lavandă la uscat, care înmiresma aerul. Buchete de trandafiri parfumaţi erau aranjate în carafe de apă, iar blaturile dulapurilor şi mesele erau decorate cu cratiţe metalice.

Dorothy dispăru în bucătărie şi reveni cu un pahar brumat de limonadă.

– Mulţumesc.

Se uitară una la alta pentru o clipă, apoi Marah încuviinţă din cap şi plecă prin holul lung ce ducea către camera lui Tully. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră, făcând pereţii azurii să sclipească precum apele mării.

Tully stătea întinsă în patul ei de spital, ridicată de la brâu în sus, cu ochii închişi; părul castaniu grizonant, cu onduleuri bogate, îi încadra faţa palidă, slabă. O pătură crem o acoperea până sub claviculă. Pieptul i se ridica şi i se lăsa în ritm regulat. Arăta atât de senină. Ca de obicei, pentru o fracţiune de secundă, Marah se gândi

că Tully va deschide ochii, îi va zâmbi în stilu-i caracteristic, dezvelindu-şi toţi dinţii, şi o va saluta.

Marah înaintă fără tragere de inimă. Camera mirosea a cremă de mâini cu aromă de gardenie, preferata lui Dorothy. Pe noptieră era un exemplar ferfeniţit din *Anna Karenina*, romanul pe care Desmond i-l citea de luni de zile lui Tully.

– Bună, îşi salută Marah naşa. Plec la facultate. Sunt sigură că ştii asta, de luni de zile numai despre asta sporovăiesc. Loyola Marymount. În Los Angeles. Ce ironie, nu? Cred că o şcoală mai mică va fi mai potrivită pentru mine.

Îşi împreună mâinile. Nu acesta era scopul vizitei sale de azi.

Luni în şir, crezuse într-un miracol. Acum însă, era momentul să îşi ia rămas-bun.

Şi mai avea un motiv.

Durerea din piept era acută şi se amplifica. Trase un scaun lângă pat şi se aşeză aproape.

– Eu sunt motivul pentru care ai făcut accident de maşină, nu-i aşa? Pentru că am fost o idioată şi am vândut povestea aia revistei. Am spus întregii lumi că erai dependentă de medicamente şi de alcool.

Liniştea ce se aşternu după această mărturisire era apăsătoare. Dr. Bloom încercase să o convingă că starea lui Tully i se datora ei – toată lumea încercase –, dar acesta era încă un aspect în care Marah nu putea crede. Îi era imposibil să nu îşi ceară scuze la fiecare vizită.

– Mi-aş dori să o putem lua de la capăt, tu şi eu. Mi-e atât de dor de tine.

Vocea lui Marah era vlăguită, nesigură.

În acea linişte, oftă şi se aplecă după sacoşa gri pe care o lăsase jos, lângă ea. Scoase din ea cel mai de preţ bun al ei. Jurnalul mamei sale.

Mâinile îi tremurară puţin când deschise jurnalul şi citi titlul, *Povestea lui Katie*, notat cu scrisul de mână apăsat, lăbărţat al lui Tully.

Marah se uită la cele trei cuvinte. Cum de era posibil să îi fie încă teamă să citească rândurile scrise în paginile acelea? Avea *dorinţa* de a citi ultimele gânduri ale mamei sale, dar ideea în sine îi făcea rău.

– I-am promis că am să le citesc cu tine când voi fi pregătită. Nu sunt chiar pregătită, şi nici tu nu eşti, dar eu voi pleca, iar dr. Bloom mi-a zis că e momentul. Şi are dreptate. E momentul. Gata, încep, adăugă Marah încet şi începu să citească cu voce tare.

Panica este mereu aceeaşi. Mai întâi, simt un nod în stomac care se transformă într-o senzaţie de greaţă, apoi am o dificultate de a respira, de care, oricât de mult aş inspira adânc şi aş expira prelung, nu reuşesc să scap. Dar motivul fricii mele este mereu altul; nu ştiu niciodată ce o va declanşa. Poate fi un sărut al soţului meu sau invariabila privire tristă din ochii lui când pleacă de lângă mine. Uneori, ştiu că el deja mă jeleşte, că îi este dor de mine, chiar dacă eu sunt încă lângă el. Dar şi mai rea este resemnarea tăcută a lui Marah, felul în care acceptă tot ce-i spun. Aş da orice să mai avem o ceartă aprigă de-a noastră. Ăsta e unul dintre primele lucruri pe care ţi le-aş spune acum, Marah: certurile acelea însemnau viaţă adevărată. Tu te zbăteai să te eliberezi, să nu mai fii copilul meu, neştiind încă sigur cum să fii tu însăţi, în vreme ce mie îmi era teamă să îţi dau drumul. Cercul nesfârşit al iubirii. Atât îmi doresc, să îl fi recunoscut atunci. Bunica ta mi-a spus că voi şti că regreţi acei ani înainte de a o face, şi a avut dreptate. Ştiu că regreţi unele dintre cuvintele pe care mi le-ai aruncat la nervi, la fel cum şi eu îmi regret propriile vorbe. Nimic din toate astea nu mai contează însă. Vreau să ştii asta. Te iubesc şi nu mă îndoiesc că şi tu mă iubeşti pe mine.

Dar şi acestea sunt tot cuvinte, nu-i aşa? Eu vreau să fiu mai profundă de atât. Aşa că, dacă mă suporţi (nu am mai cultivat de mulţi ani exerciţiul scriiturii), îţi voi relata o poveste. Povestea mea şi a ta, deopotrivă. Începe în 1960, într-un orăşel de fermieri din nord, într-o casă de şindrilă cocoţată pe un deal ce domină un islaz. Dar povestea devine cu adevărat interesantă în 1974, când cea mai mişto fată din lume s-a mutat în casa de peste drum...

Marah se pierdu în povestea unei fete singuratice, în vârstă de paisprezece ani, de care toți râdeau în autobuz și care trăia în umbra personajelor ei preferate din cărți.

Eram poreclită Kootie și toată lumea se amuza pe seama hainelor mele, întrebându-mă unde erau inundații, iar eu nu scoteam niciodată vreo vorbă, ci doar strângeam mai tare la piept manualele învelite în hârtie maro. Frodo a fost cel mai bun prieten al meu anul acela, pe lângă Gandalf, Sam și Aragon. Mă închipuiam într-o expediție mitică.

Marah își putea imagina perfect: o fată nepopulară, care a ieșit într-o seară să admire cerul înstelat și s-a întâmplat să întâlnească o altă fată la fel de singuratică. Câteva cuvinte aruncate la întâmplare în seara aceea au marcat începutul unei prietenii care le-a schimbat amândurora viețile.

Și ni se părea că arătăm bine. Ai ajuns deja acolo, Marah? La etapa aia în care te îmbraci la modă până devii ridicolă, și totuși te privești în oglindă și ți se pare că arăți bine, magic? Așa au fost anii optzeci pentru mine. Desigur, Tully deținea total controlul asupra garderobei mele...

Marah își atinse părul negru scurt, amintindu-și de perioada când era roz și dat cu gel.

Momentul când l-am cunoscut pe tatăl tău a fost magic. Nu pentru el – nu atunci –, doar pentru mine. Uneori, dacă ai noroc, poți privi pe cineva în ochi și poți vedea întreg viitorul. Le doresc o astfel de dragoste copiilor tăi – nu te mulțumi cu mai puțin.

Când mi-am ținut copiii în brațe și am privit în ochii lor tulburi, mi-am descoperit opera vieții. Pasiunea. Menirea. Poate părea demodat, dar eu m-am născut să fiu mamă, și

m-am bucurat din plin de fiecare secundă. Tu și frații tăi m-ați învățat totul despre iubire, și mi se rupe sufletul să vă părăsesc.

Jurnalul continua, șerpuitor, unduitor, parcurgând anii vieții mamei sale; când Marah ajunse la sfârșit, soarele apusese; se înserase, și Marah nici măcar nu băgase de seamă. Lumina portocalie de afară pătrundea prin fereastră. Aprinse veioza de la capul patului și continuă lectura cu voce tare.

Iată ce trebuie să știi, Marah. Tu ești o luptătoare, o revoltată contra sistemului. Știu că pierderea mea te va răni până în străfundul sufletului. Îți vei aminti disputele și certurile noastre.

Uită-le, scumpo. Au fost doar momente când tu ai fost tu însăți și eu am fost eu însămi. Amintește-ți restul – îmbrățișările, sărutările, castelele de nisip pe care le-am făcut, brioșele pe care le-am ornat, poveștile pe care ni le-am spus una alteia. Amintește-ți cum te-am iubit, cum am iubit fiecare părticică din tine, văpaia și pasiunea ta. Tu ești tot ce am eu mai bun, Marah, și sper ca într-o zi să descoperi și că și eu sunt pentru tine tot ce ai tu mai bun. Lasă-le deoparte pe toate celelalte. Amintește-ți doar iubirea noastră.

Iubire. Familie. Veselie. Asta îmi amintesc eu în esență. Mare parte din viață am crezut că nu am realizat îndeajuns de mult sau că nu mi-am dorit îndeajuns de mult. Presupun că pot fi iertată pentru nesăbuința mea. Eram și eu tânără. Vreau ca urmașii mei să știe cât de mândră sunt de ei și cât de mândră sunt de mine. Noi am format o familie fericită – tu, tati, băieții și eu. Am avut tot ce mi-am dorit vreodată.

Cu dragoste.

Amintirile sunt tot ceea ce ne rămâne la final.

Marah privi ultima frază printr-o ceață de lacrimi care îi ardeau ochii și făceau textul neclar. În negura aceea, și-o închipui pe mama ei până în cel mai mic detaliu – părul ei blond, rebel, care nu părea

să se aşeze bine vreodată, ochii ei verzi care priveau direct în sufletul tău şi ştiau exact ceea ce gândeşti, felul în care ştia când o uşă trântită însemna o invitaţie sau o respingere, felul în care râdea, felul în care îi dădea lui Marah părul din ochi, şoptindu-i „Mereu, fetiţa mea", exact înainte să o sărute de noapte bună.

– Oh, Doamne, Tully... mi-o amintesc...

Îmi simt inima bătând. În ea, aud tumultul valurilor, foşnetul brizei vara, răpăitul unei tobe.

Numai sunete.

Dar acum mai e ceva în bezna mea, mă atinge, mă înghiontește, îmi tulbură ritmul inimii.

Deschid ochii; nici măcar nu îmi dau seama că au fost închişi, dar nu este nici o diferenţă; nu se vede nimic, cu excepţia nesfârşitului întuneric din jurul meu.

– Tully.

Eu sunt. Sau am fost. Îmi aud din nou numele strigat, şi, când literele răsună articulate, devin conştientă de mici fragmente de lumină, nişte licurici poate, sau raze de lanternă, dansând în jurul meu, ţâşnind ca nişte peştişori.

Cuvinte. Praf de stele presărat peste mine în cuvinte.

cea mai mişto fată din lume..."

castelele de nisip pe care le-am făcut..."

„... tot ce am eu mai bun..."

Inspir adânc descoperind asta; cuvintele mi se rostogolesc în piept ca nişte zaruri.

Marah.

Aud vocea ei, dar cuvintele sunt ale lui Kate. Jurnalul ei. L-am citit de atâtea ori de-a lungul anilor, că l-am memorat. Mă încordez să mă ridic, să întind mâna. Întunericul mă împinge înapoi, mă împiedică, lumina din stele cade pe lângă mine.

Cineva mă ia de mână. Marah. *Simt*, simt strânsoarea caldă a mâinii ei, degetele ei prinzându-le pe ale mele; singurul lucru real în lumea asta lipsită de orice noimă.

O poţi auzi, spune Kate.

Mă întorc şi o văd, scăldată într-o splendidă, imposibilă lumină. O văd în interiorul acelei străluciri, ochii ei verzi, părul ei blond, zâmbetul ei larg.

Prin întuneric, aud:

– Oh, Doamne, Tully... mi-o amintesc...

Şi uite-aşa, îmi amintesc de *mine*. De viaţa pe care am trăit-o, de lecţiile pe care nu le-am învăţat, de felul în care i-am dezamăgit pe oamenii pe care i-am iubit şi cât de mult i-am iubit. Îmi amintesc privindu-i strânşi în jurul patului meu, îi aud rugându-se pentru mine. Îi vreau înapoi. Mă vreau pe mine înapoi.

Mă uit fix în ochii lui Katie şi văd în ei totul: trecutul nostru. Şi încă ceva: dorul. Văd dragostea pe care le-o poartă ea tuturor – mie, soţului ei, copiilor ei, părinţilor ei – şi cum dragostea aceea radiază plină de speranţă şi de alean deopotrivă.

Ce doreşti, Tully?

Cuvintele lui Marah cad în jurul nostru, sclipind în apă, mi se aştern pe piele ca nişte sărutări.

– Mai vreau o şansă, spun, şi când afirm asta, forţa alegerii mele îmi pulsează prin tot corpul, le dă putere mădularelor mele obosite, apatice.

Am venit să-mi iau rămas-bun. Trebuie să merg mai departe, Tul. Şi tu la fel. Vreau să-ţi iei şi tu rămas-bun de la mine şi să zâmbeşti. Atât vreau. Un zâmbet, ca să ştiu că vei fi bine.

– Mi-e frică.

E timpul să zbori.

– Dar...

Eu am plecat, Tul. Dar voi fi mereu cu tine. Zboară...

– N-o să te uit niciodată.

Ştiu. Acum, pleacă. Trăieşte. Este un dar minunat... şi... spune-le băieţilor...

– Ştiu, spun încet. Ea mi-a transmis mesaje. Păstrez în inimă cuvintele cu sfinţenie, mi s-au imprimat în suflet. Îi voi spune lui Lucas că mama lui vine la el noaptea şi îi şopteşte la ureche şi îi veghează somnul, că este fericită şi vrea să fie şi el fericit... Îi voi spune lui Wills că este în regulă să fie trist şi să nu se mai bată ca să

umple golul rămas după pierderea mamei. *Eu nu am dispărut*, acesta e mesajul. *Sunt doar plecată*. Îi voi învăța tot ceea ce ar fi trebuit să îi învețe ea și mă voi asigura că ei știu cât de mult îi iubește mama lor.

Să îi întorc spatele este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Brusc, mi-e frig și îmi simt trupul de plumb. În fața mea este un uriaș deal negru, atât de abrupt încât ori de câte ori încerc să îl urc, mă prăvălesc înapoi.

În vârf, este o rază de lumină. Înaintez anevoie, mă aplec spre ea, mai fac un pas.

Lumina se îndepărtează.

Trebuie să ajung în vârf, acolo unde este lumea, dar sunt atât de obosită, atât de obosită. Și totuși, nu mă las. Urc încet. Fiecare pas e o luptă. Întunericul mă împinge înapoi. Stelele se preschimbă în ninsoare și fiecare fulg ce pică îmi arde piele. Dar există o lumină, care devine tot mai puternică. Precum lumina unui far, clipocind intermitent ca să-mi arate calea.

Respir greu acum și-mi spun: *Te rog*. Îmi dau seama că este de fapt o rugăciune. Prima adevărată din viața mea.

Nu am să reușesc.

Nu.

Ba voi reuși. Mi-o imaginez pe Katie alături, ca odinioară, când ne împingeam bicicletele pe Summer Hill, luna fiind singura noastră călăuză. Înaintez și deodată ajung pe coama dealului. Simt miros de gardenie și de lavandă uscată.

Acum e lumină peste tot, mă dor ochii, mă orbește. Vine dintr-o chestie micuță, conică de lângă mine.

Clipesc, încercând să îmi controlez respirația.

– Am reușit, Katie, șoptesc, dar glasul nu mi-e auzit.

Poate că nici nu am rostit cuvintele cu voce tare. O aștept pe ea să spună *Știu*, dar nu aud decât sunetul propriei mele respirații.

Deschid ochii din nou, încerc să mă concentrez. Lângă mine e cineva; o văd într-o alternanță de lumini și umbre. Un chip care se uită la mine.

Marah. Arată ca odinioară, frumoasă și sănătoasă.

– Tully? spune ea precaută, ca și cum aș fi un spirit sau o iluzie.

Dacă visez, e un vis binefăcător. M-am întors.

– Marah.

Îmi ia o veşnicie să îi rostesc numele.

Încerc să rămân, să nu plec, dar nu pot. Timpul mă abandonează. Deschid ochii – le văd pe Marah şi pe Margie – şi încerc să zâmbesc, dar sunt atât de slăbită. Acela este chipul mamei mele? Încerc să îngaim ceva, dar nu reuşesc să scot decât un fel de cârâit. Poate că totul se petrece în imaginaţia mea.

Pe urmă, adorm la loc.

Capitolul 28

Dorothy ședea în sala de așteptare a spitalului, cu mâinile împreunate în poală, cu genunchii lipiți atât de strâns, că oasele noduroase îi trosneau la fiecare mișcare. Erau cu toții strânși acolo: Johnny și gemenii; Marah, care părea dezorientată și agitată, că nu-și găsea locul; Margie și Bud. Tully deschisese ochii în urmă cu trei zile și încercase să vorbească. O aduseseră imediat înapoi la spital, unde reîncepuse supliciul așteptării.

La început, păruse un miracol, dar acum Dorothy nu mai era atât de sigură. Dar ea oricum nu prea credea în miracole.

Dr. Bevan îi asigură că Tully chiar se trezea; el le explică faptul că adesea dura un timp până când pacientul devenea pe deplin conștient după un somn atât de îndelungat. Îi avertiză că probabil vor exista anumite efecte de durată, lucru normal, fără îndoială. După un somn lung de un an întreg, nu te trezești și ceri o cafea și o gogoașă.

Luni de zile, Dorothy se rugase pentru acest moment. Îngenunchease lângă patul fiicei sale seară de seară. Îngenunchea și se ruga, seară de seară, pe măsură ce toamna devenea mai întunecoasă și se transforma în iarnă, doar pentru a renaște plină de lumină primăvara. Se ruga în timp ce legumele ei prinseră rădăcini și găsiseră puterea de a crește; se ruga în timp ce merele înmugureau în copacii ei și începură să dea în pârg. Rugăciunea ei era mereu aceeași: *Te rog, Doamne, ajut-o să se trezească.*

În tot acest timp, nu se gândise niciodată cu adevărat la acest moment. Îi fusese teamă să își imagineze un răspuns la rugile ei, ca și cum nevoia ei ar fi fost o premoniție rea.

Cel puțin asta își spusese în sinea ei. Acum constata că era încă una dintr-un lung șir de minciuni cu care se amăgise de-a lungul anilor. Nu îndrăznise să își închipuie acest moment pentru că o îngrozea.

Dacă Tully s-ar trezi și nu ar vrea să o vadă?

În mod cert, era un scenariu posibil. Dorothy fusese mult timp o mamă denaturată, iar acum, când învățase în sfârșit să fie mai bună, când îndrăznise în sfârșit să fie mamă, nu era real. Nu pentru Tully, în orice caz, care dormise în tot acest timp.

– Iar mormăi, spuse Margie încet.

Dorothy își strânse buzele.

– Tic nervos.

Margie o luă pe Dorothy de mână. Încă o surprindea intimitatea degajată pe care o descoperise în relația cu Margie; o surprindea de asemenea cât de mult putea să însemne simpla atingere a unui alt semen care te înțelege.

– Mi-e frică, spuse ea.

– Bineînțeles că ți-e frică. Ești mamă. Frica e firească.

Dorothy se întoarse cu fața spre Margie.

– De unde să știu eu ce înseamnă să fii mamă?

– Înveți repede.

– Dacă ea n-o să vrea să aibă de-a face cu mine când se va trezi? Nu știu cum să mă întorc la cea care am fost fără ea. Nu pot să mă duc pur și simplu la patul ei și s-o salut.

Zâmbetul lui Margie era trist, obosit precum privirea din ochii ei.

– A vrut mereu să aibă o relație cu tine, Dorothy. Îmi amintesc prima oară când m-a întrebat ce e în neregulă cu ea, de ce nu o iubești. Mi s-a rupt sufletul. I-am explicat că uneori viața nu funcționează așa cum te aștepți, dar că tu nu ai renunțat niciodată la speranță. Avea șaptesprezece ani pe atunci. Mama ta tocmai murise, iar ei îi era teamă că n-o să aibă unde locui. Am luat-o la noi, i-am oferit un cămin. În prima seară, când era în pat în camera lui Katie,

m-am așezat lângă ea și i-am spus noapte bună. Ea s-a uitat la mine și a spus: „O să-i fie dor de mine într-o zi", iar eu i-am spus: „Cum să nu-i fie?", iar Tully a zis, atât de încet că abia am auzit: „Eu am să aștept". Și așa a făcut, Dorothy. Te-a așteptat.

Dorothy își dorea să fie genul de femeie care să creadă o asemenea poveste.

Timpul se scurgea pentru Tully în imagini neclare, fragmente și crâmpeie fără sens – o mașină albă, o femeie în roz spunând ceva despre faptul că se simte mai bine acum, un pat în mișcare, un televizor într-un colț de cameră albă, voci ca un murmur îndepărtat. Acum se auzea doar o voce. Sunetele veneau la ea, destrămându-se, formând... cuvinte.

– Bună, Tully.

Clipi încet și deschise ochii. Un bărbat stătea lângă ea. Un bărbat în halat alb. Nu se putea concentra asupra lui; lumina era atât de slabă. Îi era dor de lumină. Ce însemna asta? Îi era frig.

– Eu sunt dr. Bevan. Te afli la Spitalul Sacred Heart. Ai ajuns aici acum cinci zile. Îți amintești?

Ea se încruntă, încercând să raționeze. Se simțea de parcă ar fi stat în întuneric ore, ani, o veșnicie. Nu-și putea aminti nimic. Doar ceva despre o lumină... șipotul unei ape curgătoare... miros reavăn de iarbă.

Încercă să își umezească buzele – le simțeau dureros de uscate –, iar gâtul îi era în FLĂCĂRI.

– Ce...

– Ai avut un accident de mașină care s-a soldat cu o gravă leziune cerebrală. Brațul tău stâng a fost fracturat în trei locuri, la fel și încheietura mâinii stângi; dar a fost o simplă fractură. Ambele oase s-au vindecat frumos.

Accident de mașină?

– Nu, Tully, nu încerca să te miști.

Chiar încercase să se miște?

– De când...?

Nici măcar nu știa ce întreba, iar după ce rostea ceva – habar nu avea ce –, închidea din nou ochii. Ca să mai doarmă un minut...

Auzi ceva. Simți ceva. Nu era singură. Inspiră adânc și expiră lent, apoi deschise ochii.

– Bună.

Johnny. Era aici, cu ea. Lângă el erau Margie și Marah și... Cloud? Ce căuta mama ei aici?

– Te-ai întors, vorbi Johnny încet, cu voce ezitantă. Am crezut că te-am pierdut.

Ea încercă să-și recapete glasul, dar în ciuda tuturor eforturilor, cuvintele îi ieșiră trunchiate. Nu putea gândi limpede.

El îi atinse fața.

– Suntem aici. Toți.

Se strădui din răsputeri să se concentreze și fu deodată mistuită de dorința de a-i spune ceva.

– Johnny... Eu...

Am văzut-o.

Ce însemna asta? Pe cine-am văzut?

– Nu te îngrijora, Tul, spuse el. Avem timp.

Ea închise ochii și adormi la loc. Ceva mai târziu, i se păru că aude niște voci – a lui Johnny și a încă unui bărbat. Cuvintele pluteau spre ea – *remarcabilă recuperare, activitate cerebrală normală, să-i dăm timp* –, dar nici unul nu avea înțeles pentru ea, așa că le ignoră.

Johnny era tot acolo când ea se trezi din nou. La fel și Margie. Stăteau lângă patul ei, discutând încet, când ea deschise ochii. De această dată, când se trezi, simți totul altfel; știu numaidecât asta.

Margie o văzu deschizând ochii și începu să plângă.

– Iată-te.

– Hei, cârâi Tully.

Trebui să se concentreze pentru a găsi acest cuvânt, pentru a se regăsi pe *sine însăși* în cuvinte. Spuse ceva, nu știa ce, și fu destul de sigură că nu avea noimă. Își dădea seama că vorbea lent, se poticnea, dar zâmbetul celor din jur îi spulberă orice îngrijorare.

Johnny veni mai aproape.

– Ne-a fost dor de tine.

Margie se dădu și mai aproape.

– Bravo, fetița mea!

– De când... aici?

Știa că întrebarea trebuia formulată din mai multe cuvinte, dar nu reuși să le articuleze.

Margie se uită la Johnny.

– Ai ajuns aici acum șase zile, spuse Johnny pe un ton egal. Inspiră adânc. Accidentul tău a avut loc pe 3 septembrie 2010.

– Azi este 27 august 2011, preciză Margie.

– Dar. Cum?

– Ai stat în comă aproape un an, spuse Johnny.

Un an.

Închise ochii, simțind un fior de panică. Nu-și putea aminti nimic despre accident sau comă, sau...

Bună, Tul.

Deodată, era din nou în întuneric, cu ea, o frumoasă, unică amintire. Două femei în toată firea pe biciclete, pedalând una lângă cealaltă, cu brațele deschise larg și... stele... Katie, lângă ea, spunând: *Cine-a zis că ai să mori?*

Nu putea fi real. Își imaginase totul. Altfel, nu-și putea explica toate astea.

– Mi-au dat medicamente puternice, cred, nu? spuse Tully, deschizând ochii încet.

– Da, spuse Margie. Ca să-ți salveze viața.

Deci, asta era. Sub efectul medicamentelor puternice, în starea aceea comatoasă, și-o imaginase pe cea mai bună prietenă. Nici nu era de mirare.

– Trebuie să faci fizioterapie și psihoterapie. Dr. Bevan a recomandat un terapeut excelent care va lucra cu tine. Nu crede că va dura prea mult până vei fi pregătită să te întorci acasă și să locuiești singură.

– Acasă, spuse ea încet, întrebându-se unde anume era asta.

În visul ei, ședea într-un șezlong pe plajă, și Katie era lângă ea. Dar nu era plaja cu pietricele gri de pe insula Bainbridge, cea care se întindea dinaintea lor, și nici apele azurii, agitate ale golfului.

Unde suntem? întrebă ea, cea din vis; în așteptarea răspunsului, lumina se revărsă peste talazurile turcoaz, luminând totul, până când peisajul deveni atât de strălucitor, că Tully orbi.

Când cineva te va înghionti cu șoldul sau îți va spune că nu numai tu contezi, ori când se va auzi muzica noastră. Ascultă și mă vei auzi în toate astea.

Tully se trezi tresărind. Se ridică în fund atât de repede, că i se tăie respirația, și durerea din cap i se intensifică.

Katie.

Amintirea ei în lumină îi reveni, o doborî. Fusese cu Katie undeva – acolo –, o ținuse de mână, îi auzise glasul: *Voi fi de-a pururi cu tine. De câte ori vei auzi muzica noastră sau vei râde cu atâta poftă că îți vor da lacrimile. Eu voi fi acolo. Când vei închide ochii noaptea și îți vei aminti, eu voi fi acolo. De-a pururi.*

Era real. Cumva. Într-un mod imposibil.

Nu era de la medicamente, nici de la leziunile cerebrale, nici din dorința ei. Era real.

Capitolul 29

A doua zi, Tully fu supusă unui set interminabil de teste: fu întoarsă pe toate părțile, palpată peste tot, i se făcură radiografii în toate pozițiile. Era surprinsă – la fel ca toți ceilalți – de rapiditatea cu care se întrema.

– Ești pregătită? o întrebă Johnny când fu, în sfârșit, externată.

– Unde sunt ceilalți?

– Îți pregătesc primirea acasă. Este o treabă serioasă. Ești gata?

Ședea în scaunul cu rotile, în dreptul ferestrei salonului; purta o cască pe cap, în caz că ar fi căzut.

– Da.

Uneori, își găsea cu greu cuvintele, așa că prefera să răspundă monosilabic.

– Câți te așteaptă afară?

Ea se încruntă.

– Câți ce?

– Fani de-ai tăi.

Ea suspină.

– Eu nu am fani.

Johnny traversă încăperea și veni lângă ea, întorcând scaunul cu fața către fereastră.

– Ia uită-te mai bine.

Tully urmări direcția privirii lui. O mulțime de oameni se aflau în parcarea de jos, ascunși sub umbrele colorate. Erau cel puțin cincizeci de inși.

– Nu văd... începu ea, dar apoi văzu pancartele.

TE ♥ TULLY!
FĂ-TE BINE, TULLY!
PRIETENELE TALE NU AU RENUNȚAT NICIODATĂ!

– Sunt pentru mine?

– Însănătoșirea ta e o știre de senzație. Fanii și reporterii au început să se adune imediat ce-au auzit vestea.

Privirea lui Tully se încețoșă. Inițial, crezu că din cauza ploii de afară. Pe urmă însă, își dădu seama că își amintea toate prin câte trecuse în ultimii ani și plângea văzând dovada faptului că nu fusese uitată până la urmă.

– Oamenii te iubesc, Tul. Am auzit că Barbara Walters dorește un interviu cu tine.

Rămase fără cuvinte. Oricum nu mai contau; Johnny porni. Prinse mânerele scaunului și o scoase din salonul de spital. Ea mai aruncă o ultimă privire meditativă înainte de a ieși.

În hol, Johnny se opri și trase frâna scaunului.

– Nu lipsesc mult. Mă duc să scap de fani și de reporteri.

O poziționă lângă perete și ieși pe ușile automate din sticlă.

În această amiază de sfârșit de august, o burniță ușoară cădea în timp ce soarele prinse a străluci. Genul acesta de fenomene atmosferice erau numite de localnici reprize de soare.

Când Johnny ieși din incinta spitalului, aparatele foto și camerele de filmat se îndreptară spre el, iar blițurile se porniră. Pancartele – TE ♥ TULLY; FĂ-TE BINE; NE RUGĂM PENTRU TINE – fură lăsate încet jos.

– Știu că ați auzit de însănătoșirea miraculoasă a lui Tully Hart. Și chiar este miraculoasă. Doctorii de aici, de la Sacred Heart, în special dr. Reginald Bevan, i-au acordat lui Tully îngrijire excelentă și știu că dorința ei este să le mulțumesc tuturor în numele ei. Știu, de asemenea, că dorește să le mulțumesc și fanilor ei, care, mulți dintre ei, s-au rugat pentru însănătoșirea ei.

– Ea unde este? strigă cineva.

– Vrem s-o vedem!

Johnny ridică o mână, cerând să se facă liniște.

– Sunt sigur că înțelegeți cu toții faptul că Tully se concentrează acum pe recuperarea ei. Ea...

Un murmur străbătu mulțimea. Oamenii din fața lui Johnny se întoarseră toți odată cu fața către ușile spitalului. Fotografii începură să se îmbrâncească, blițurile aparatelor explodară.

Tully se afla chiar în fața ușilor spitalului, care se tot închideau și deschideau în spatele ei. Respira greu după efortul de a manevra scaunul. O ploaie ușoară îi cădea pe cască și îi împroșca bluza. Johnny se duse la ea.

– Ești sigură? o întrebă.

– Abso... lut. S-o facem.

El împinse scaunul mai în față, și mulțimea tăcu.

– Am arătat și mai bine, începu Tully, zâmbind stânjenită.

Ovațiile de aprobare aproape că îl copleșiră pe Johnny. Pancartele fură din nou ridicate și agitate în aer.

– Vă mulțumesc, spuse ea când entuziasmul mulțimii se mai domoli.

– Când intri din nou în direct? strigă unul dintre reporteri.

Ea privi mulțimea, apoi se uită la Johnny, prietenul ei care o cunoștea atât de bine, care fusese lângă ea încă de la începutul carierei. Observă felul în care o privea: Oare și-o amintea așa cum fusese la douăzeci și unu de ani, o răzvrătită care îi trimisese câte un curriculum vitae pe zi timp de patru luni și făcuse muncă voluntară? El îi cunoștea insațiabila nevoie disperată de a fi *cineva*. La naiba, renunțase la tot pentru a fi adorată de niște străini.

Inspiră adânc, apoi răspunse:

– Niciodată.

Vru să dea explicații legate de faptul că nu își mai dorea faimă, că nu mai avea nevoie de ea, dar era pur și simplu prea dificil să închege toate aceste gânduri în propoziții și să le pună în ordine. Știa ce conta acum.

Zgomotul mulțimii deveni asurzitor; Tully fu supusă unei tirade de întrebări.

Se întoarse spre Johnny.

– N-am fost niciodată mai mândră de tine, spuse el, prea încet pentru a-l auzi cineva.

– Că renunț?

El îi atinse chipul cu o delicatețe care îi tăie respirația.

– Pentru că nu ai renunțat niciodată?

Mulțimea nu mai contenea cu întrebările, dar Johnny manevră scaunul și intră înapoi în holul spitalului.

În scurt timp, se aflau în mașină și se îndreptau spre nord pe autostradă.

Încotro se îndreptau? Ea ar fi trebuit să se ducă acasă.

– Direcția greșită.

– Cine conduce, tu sau eu? întrebă Johnny. Nu se uită la ea, dar ea își dădu seama că zâmbea. În nici un caz tu. Tu ești pasager. Știu că ai suferit de curând o traumă cerebrală, dar sunt sigur că îți amintești că șoferul conduce mașina, iar pasagerul se bucură de peisaj.

– Unde... mergem?

– Snohomish.

Pentru prima oară, Tully se gândi la starea ei comatoasă care durase un an. Cum de nimeni nu îi spusese unde a stat în tot acest timp? Îi ascundeau cu toții acest lucru? De ce oare nu se întrebase mai devreme despre asta?

– Bud și Margie au avut grijă de mine?

– Nu.

– Tu?

– Nu.

Ea se încruntă.

– Sanatoriu?

El semnalizâ și ieși de pe autostradă către Snohomish.

– Ai stat în casa ta din Snohomish. Cu mama ta.

– *Mama mea?*

Privirea lui deveni blândă.

– În toată perioada asta, s-au întâmplat mai multe miracole.

Tully rămase fără replică. Ar fi surprins-o mai puțin să fi auzit că Johnny Depp avusese grijă de ea în toate acele luni nesfârșite.

Și, totuși, o amintire nu-i dădea pace, ba venea, ba dispărea. O combinație incertă de cuvinte și lumină. Mirosul de lavandă și de săpun Love's Baby Soft... *Billy, nu face pe eroul...*

Katie, spunând: *Ascultă. E mama ta.*

Johnny trase în fața casei, pe Aleea cu licurici, și opri, întorcându-se către Tully.

– Nu știu cum să-ți spun cât de rău îmi pare, vorbi el după o pauză lungă.

Tandrețea pe care o simțea pentru bărbatul acesta era dureros de intensă. Cum putea să-l facă să înțeleagă ce aflase în acel întuneric – și în lumină?

– Am văzut-o, spuse ea încet.

El se încruntă.

– Pe ea?

Ea își dădu seama că Johnny înțelese.

– Katie.

– Oh.

– Fă-mă nebună, țicnită, drogată. Oricum vrei. Am văzut-o, și ea m-a ținut de mână și m-a rugat să-ți transmit așa: „Te-ai descurcat de minune și copiii nu au pentru ce să te ierte"

El se încruntă.

– S-a gândit că ți-ai făcut procese de conștiință pentru că nu ai fost destul de puternic pentru ea. Îți pare rău că nu ai lăsat-o să-ți spună că îi era frică. A zis așa: „Transmite-i că el a făcut totul pentru mine și a spus tot ce aveam nevoie să aud".

Tully îl prinse de mână, și, în acea clipă, tot ce fusese între ei, toți anii petrecuți împreună, toate momentele în care râseseră și plânseseră, speraseră și visaseră reînviară.

– Am să te iert că mi-ai frânt inima dacă și tu ai să mă ierți pe mine. Pentru tot.

El încuviință încet din cap, cu ochii scăldați în lacrimi.

– Mi-a fost dor de tine, Tul.

– Da, Johnny, băiete. Și mie mi-a fost dor de tine.

Marah se implică trup și suflet în decorarea casei pentru primirea lui Tully, dar chiar dacă purta discuții tihnite cu bunicii sau își tachina frații, se simțea totuși nesigură pe ea. Singura persoană care nu se simțea în largul ei, în afară de ea, la gândul apropiatei celebrări era Dorothy. Mama lui Tully parcă se făcuse mai mică în ultima vreme. Marah știa că bătrâna începuse să își adune cele câteva lucruri într-o geantă micuță. În vreme ce toată lumea fusese ocupată cu amenajarea casei, Dorothy spusese ceva despre niște provizii pentru grădiniță. Plecase de ore bune și nu se întorsese încă.

La sosirea lui Tully, toată lumea ovaționă și aplaudă, urându-i bun venit acasă. Bunica și bunicul o îmbrățișară cu grijă, iar băieții chiuiră de bucurie pentru însănătoșirea ei.

– Am *știut* că te vei face bine, îi spuse Lucas lui Tully. M-am rugat în fiecare noapte.

– *Și eu* m-am rugat în fiecare noapte, interveni Wills, ca să nu fie mai prejos.

Tully părea istovită; își ținea capul aplecat într-un fel bizar; casca argintie masivă aproape o făcea să pară un copil.

– Știu... doi băieți... aniversarea voastră o să fie în curând. Eu am ratat un an. O să cumpăr *două* cadouri acum.

Tully rosti toate acestea cu mare efort, iar la sfârșit, obrajii îi erau roșii, și respirația întretăiată.

– Probabil două mașini Porche identice, spuse tata.

Bunica râse și îi trimise pe băieți în bucătărie să aducă tortul.

Marah reuși să treacă peste momentul petrecerii cu o veselie prefăcută. Din fericire pentru ea, Tully obosi repede și se duse la culcare pe la opt seara.

– Mă duci tu în dormitor? ceru Tully, prinzând-o pe Marah de mână și strângând-o.

– Sigur.

Marah apucă mânerele scaunului cu rotile și o împinse pe nașa ei prin holul lung și îngust până în dormitorul din fund. Acolo, strecură scaunul lui Tully prin ușa deschisă și intră în cameră, unde erau un pat de spital, flori peste tot și multe fotografii pe mese. Lângă pat se afla un dispozitiv pentru tratament intravenos.

– Aici am stat, spuse Tully. Un an...

– Da.

– Gardenii, spuse Tully. Îmi amintesc...

Marah o ajută să ajungă la baie, unde Tully se spălă pe dinți și se schimbă într-o cămașă de noapte albă din pânză fină de in, agățată într-un cârlig de pe spatele ușii. Pe urmă se așeză din nou în scaunul cu rotile, și Marah o împinse până la pat, unde o ajută să se ridice în picioare.

Tully se întoarse cu fața la ea. Dintr-o singură privire, Marah înțelese tot: *Datoria mea este să te iubesc...* lupta... *tu ești cea mai bună prietenă a mea...* și minciunile.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Tully.

Marah izbucni în lacrimi. Deodată, plângea pentru toate – pentru pierderea mamei, pentru faptul că o regăsise în jurnal, pentru felul în care o trădase pe Tully și pentru toate suferințele pe care le provocase tuturor oamenilor care o iubeau.

– Îmi pare rău, Tully.

Tully ridică lent mâinile și cuprinse în palmele ei străvezii chipul lui Marah.

– Vocea ta m-a adus înapoi.

– Articolul din *Star*...

– Poveste veche. Haide, ajută-mă să mă urc în pat. Sunt epuizată.

Marah își șterse lacrimile și dădu la o parte cuvertura, apoi o ajută pe Tully să se instaleze în pat. Pe urmă se urcă și ea în pat alături de Tully, exact ca odinioară.

După un lung răstimp, Tully vorbi.

– Să știi că e adevărată toată povestea aia cu mersul spre lumină, cu viața care îți trece pe dinaintea ochilor. Când am fost în comă, am.... ieșit din corp. L-am văzut pe tatăl tău în salonul de spital, lângă mine. Pluteam cumva într-un ungher, privind în jos la ce se petrecea cu femeia aia care semăna perfect cu mine, dar nu eram eu. Și nu am putut suporta, așa că m-am întors cu spatele și așa am văzut acea... lumină, și m-am dus după ea, și imediat după aceea eram pe bicicletă, pe Summer Hill, pedalând pe întuneric. Împreună cu mama ta.

Marah inspiră adânc şi îşi acoperi gura cu mâna.

– Ea e cu noi, Marah. Te va veghea *mereu* şi te va iubi.

– Vreau să cred asta.

– Este o alegere, zâmbi Tully. S-a bucurat că ai scăpat de părul roz, apropo. M-a rugat să-ţi spun asta. Oh, şi încă ceva... Tully se încruntă, ca şi cum ar fi încercat să îşi amintească ceva. Oh. Da. Mama ta a zis aşa: „Totul are un sfârşit, chiar şi povestea asta". Are vreo noimă?

– Este din *Hobbitul*, spuse Marah. *Poate că într-o zi te vei simţi singură, cu tristeţea ta, nepregătită să o împărtăşeşti cu mine sau cu tati, şi îţi vei aminti de această carte de pe noptiera ta.*

– Cartea pentru copii? Ce ciudat!

Marah zâmbi. Ei nu i se părea ciudat deloc.

– Mă numesc Dorothy şi sunt dependentă.

– Bună, Dorothy!

Stătea în mijlocul cercului dezordonat de oameni care veniseră în această seară la întâlnirea Narcomanilor Anonimi. Ca de obicei, întâlnirea avea loc în vechea biserică de pe Front Street din Snohomish.

În încăperea aceea cu lumină rece, slabă, care mirosea a cafea veche şi a gogoşi râncede, vorbi despre recuperarea ei, despre durata acesteia şi despre cât de întunecată fusese adeseori această cale a vindecării. În seara asta, simţea mai mult decât oricând nevoia să vorbească.

La sfârşitul întâlnirii, părăsi micuţa biserică din lemn şi încălecă pe bicicletă. Pentru prima oară după o veşnicie, nu se opri să stea de vorbă cu nimeni. Era prea emoţionată ca să poarte conversaţii placide.

Era o seară înstelată, pe al cărei fundal negru-albăstrui se prefigurau siluetele copacilor unduitori. Pedală pe strada principală, semnalizând schimbarea de direcţie şi se îndreptă spre ieşirea din oraş.

Ajunsă acasă, coti pe alee şi se opri. Îşi sprijini cu grijă bicicleta de peretele casei, se duse la intrare şi răsuci mânerul uşii. Înăuntru, totul era cufundat în linişte. În aer plutea încă un miros vag de

mâncare – spaghete, parcă – şi parfum de busuioc proaspăt. Câteva lumini fuseseră lăsate aprinse, dar în rest era linişte.

Îşi aşează mai bine geanta pe umăr şi închise uşa în spatele ei. Mirosul pătrunzător, înţepător de lavandă uscată îi umplu nările. Se mişcă în vârful picioarelor prin casă. Oriîncotro privea, vedea urme ale petrecerii pe care o ratase – pancarta cu BINE AI VENIT ACASĂ, teancul de şerveţele viu colorate de pe blat, paharele de vin spălate şi puse la scurs pe chiuvetă.

Ce laşă fusese!

În bucătărie, îşi luă un pahar cu apă de la chiuvetă, apoi se sprijini cu spatele de blat, bând cu nesaţ lichidul de parcă ar fi fost friptă de sete. În faţa ei se vedea holul cufundat în întuneric. De o parte era uşa dormitorului ei; de cealaltă, uşa dormitorului lui Tully.

Laşo, gândi ea din nou. În loc să se ducă în hol şi să facă ce trebuia să facă, se îndreptă spre uşa din spate şi ieşi pe verandă.

Simţi miros de fum de ţigară.

– M-ai aşteptat? spuse ea încet.

Margie se ridică.

– Bineînţeles. Am ştiut cât de greu trebuie să îţi fie. Dar te-ai ascuns destul.

Dorothy simţi că i se înmoaie genunchii. Nu avusese niciodată în viaţa ei o prietenă bună, o femeie care să-ţi fie alături oricând ai avea nevoie de ea. Până acum. Întinse mâna şi se agăţă de scaunul din lemn de lângă ea.

Erau trei scaune pe verandă. Dorothy petrecuse luni de zile restaurând aceste balansoare pe care le găsise la un târg de vechituri. După ce le terminase de şlefuit cu glaspapir şi de vopsit – într-un curcubeu de nuanţe – le inscripţionase pe spate. *Dorothy. Tully. Kate.*

La momentul respectiv, păruse un gest romantic, optimist. Ţinând în mână pensula şi vopsind culorile vii pe lemnul aspru, îşi imaginase ce ar fi spus Tully dacă s-ar fi trezit. Acum însă, nu vedea decât simbolistica acţiunilor ei. Ce o făcea să creadă că Tully va vrea să se aşeze cu mama ei, dimineaţa, la o ceaşcă de ceai... sau că nu se va întrista dacă se va aşeza lângă un scaun mereu gol, aşteptând-o pe femeia care nu avea să se mai întoarcă vreodată?

– Mai ţii minte ce ţi-am spus despre mame? întrebă Margie în întuneric, eliberând fum de ţigară.

Dorothy ocoli un coş gol şi se aşeză pe scaunul inscripţionat cu numele ei. Observă că Margie şedea în scaunul lui Tully.

– Mi-ai spus multe lucruri, zise Dorothy, lăsându-se pe spate cu un oftat.

– Când eşti mamă, înveţi ce înseamnă frica. Ţi-e frică mereu. Mereu. De orice, de la uşile dulapurilor la tot felul de răpitori şi la apă. Nu există pe lumea asta nimic inofensiv pentru copiii tăi, îţi jur. Se întoarse. Ironia e că ei au nevoie ca noi să fim puternice.

Dorothy înghiţi în sec.

– Eu am fost puternică pentru Katie a mea, spuse Margie.

Dorothy auzi vocea gâtuită de emoţie a prietenei sale când afirmă asta, şi fără să stea pe gânduri, se ridică din scaun, parcurse mica distanţă dintre ele şi o trase pe Margie în braţele ei. Simţi trupul slăbuţ al acestei femei, faptul că îmbrăţişarea ei o făcu să tremure, şi atunci Dorothy înţelese. Uneori, doare mai tare să primeşti consolare din partea celorlalţi decât să fii lăsat singur cu suferinţa ta.

– Johnny vrea să îi împrăştie cenuşa la vară. Eu nu ştiu cum s-o fac, dar ştiu că e timpul.

Nu exista vreo replică potrivită, aşa că Dorothy o ţinu în continuare în braţe.

Când Margie se retrase din braţele ei, avea ochii înlăcrimaţi.

– Tu m-ai ajutat să trec peste asta, ştii, nu? În caz că nu ţi-am spus-o până acum. De fiecare dată când m-ai lăsat să stau aici şi să-mi fumez ţigările, în timp ce tu îţi semănai seminţele şi pliveai grădina.

– Eu n-am spus nimic.

– Mi-ai fost alături, Dorothy. Aşa cum i-ai fost şi lui Tully. Îşi şterse ochii şi încercă să zâmbească, apoi spuse încet: Du-te să-ţi vezi fiica.

Tully se trezi buimacă dintr-un somn adânc. Se ridică tăcută în fund – prea repede; camera, necunoscută pentru o clipă, se învârti cu ea din cauza ameţelii.

– Tully, eşti bine?

Ea clipi încet şi îşi aminti unde se află. În vechiul ei dormitor, în casa de pe Aleea cu licurici. Aprinse veioza de la capul patului.

Mama ei şedea într-un scaun de lângă perete. Se ridică într-un fel neobişnuit, încleştându-şi palmele. Era îmbrăcată în nişte haine ponosite, purta şosete albe şi sandale Birkenstock. Iar la gât avea colierul acela vechi din resturi de macaroane, pe care îl făcuse Tully în tabără cu tematică religioasă. După atâţia ani, mama ei încă îl păstra.

– Am fost... îngrijorată, spuse mama ei. Ştii, prima ta noapte aici şi toate astea. Sper să nu te superi că sunt aici.

– Bună, Cloud, spuse Tully încet.

– Sunt Dorothy acum, preciză mama ei. Zâmbi jenată şi veni spre pat. Mi-am luat numele „Cloud" pe vremea când am locuit într-o comună, la începutul anilor '70. Eram drogaţi tot timpul şi umblam despuiaţi. Multe idei proaste păreau bune pe atunci, explică ea, uitându-se la Tully.

– Mi s-a spus că tu ai avut grijă de mine.

– N-a fost mare lucru.

– Să ai grijă un an de o femeie în comă? Ba e mare lucru.

Mama ei băgă mâna în buzunar şi scoase un mic talisman. Un obiect auriu, rotund, ceva mai mare decât o monedă. Pe el era ştampilat un triunghi; în stânga triunghiului era scris cu negru cuvântul *cumpătare*, în dreapta, era scris cuvântul *aniversare*. În interiorul triunghiului era cifra romană X.

– Mai ţii minte seara aia când m-ai vizitat la spital, în 2005?

Tully îşi amintea fiecare moment când se întâlnise cu mama ei.

– Da.

– Atunci ajunsesem pe fundul prăpastiei. O femeie se satură să tot fie lovită. M-am dus la dezintoxicare la scurt timp după aceea. Tu ai plătit, apropo, aşa că îţi mulţumesc.

– Şi ai rămas curată de atunci?

– Da.

Tully se temea să creadă în acea speranţă neaşteptată pe care i-o dădea mărturisirea mamei sale. Dar se temea, totodată, şi să nu creadă.

– De aceea ai venit la mine acasă şi ai încercat să mă ajuţi.

– Așa cum sunt de obicei intervențiile astea, a fost cam aiurea. O bătrână și o fiică furioasă. Surâse amar. Când ești treaz, vezi viața mult mai clar. Am avut grijă de tine ca să mă revanșez pentru toate acele momente când nu am făcut-o.

Mama ei se aplecă în față, atingând colierul de macaroane de la gât. Avea în privire o blândețe care o surprinse pe Tully.

– Știu că a fost doar un an. Nu aștept nimic mai mult.

– Ți-am auzit vocea, spuse Tully. Își amintea frânturi, crâmpeie. Întuneric și lumină. Asta: *Sunt atât de mândră de tine. Nu ți-am spus-o niciodată, nu-i așa?* Amintirea aceasta era nespus de plăcută. Ai stat la căpătâiul meu și mi-ai spus o poveste, nu-i așa?

Mama ei tresări, apoi se întristă un pic.

– Ar fi trebuit să ți-o spun acum mulți ani.

– Ai spus că ești mândră de mine.

Dorothy îndrăzni, în sfârșit, să întindă mâna și să atingă obrazul lui Tully cu tandrețea unei mame.

– Cum să nu fiu mândră de tine? Ochii mamei se umplură de lacrimi. Te-am iubit întotdeauna, Tully. Eu doar am fugit de propria viață. Deschise încet sertarul noptierei și scoase din el o fotografie. Poate că ăsta va fi începutul nostru.

Îi dădu fotografia lui Tully.

Tully o luă din mâna tremurândă a mamei.

Era micuță, pătrată, cam de dimensiunea unei cărți de joc, cu margini albe zimțate îndoite și boțite. Imaginea în alb-negru era crăpată ici-colo.

Fotografia înfățișa un tânăr bărbat șezând pe treapta murdară a unei prispe, ținând un picior lung, încălțat în cizmă, întins în față. Avea părul lung, negru, slinos. Urme de sudoare îi mânjeau tricoul alb pe care îl purta; cizmele lui de cowboy nu arătau tocmai bine, iar mâinile îi erau negre de funingine.

Dar zâmbetul lui era larg, strălucitor, prea mare parcă pentru chipul lui ascuțit. Avea niște ochi negri ca noaptea, care păreau să ascundă mii de taine. Lângă el, pe treapta prispei, un bebeluș cu păr castaniu dormea, doar într-un scutec gri supradimensionat. Mâna

masivă a bărbatului era așezată într-un gest protector pe spinarea micuță și golașă a bebelușului.

– Tu cu tatăl tău, explică mama ei încet.

– Tatăl meu? Ai spus că nu știi cine...

– Am mințit. M-am îndrăgostit de el în liceu.

Tully se uită din nou la fotografie. Își trecu vârful degetului peste ea, studiind fiecare linie și umbră, aproape incapabilă să mai respire. Nu regăsise niciodată nici măcar o asemănare, oricât de mică, a propriilor trăsături cu cele de pe chipul vreunei rude. Dar acela era *tatăl ei*, iar ea semăna cu el.

– Am zâmbetul lui.

– Da. Și râzi exact ca el.

Tully simți că în ființa ei se pogoară pacea.

– Te-a iubit, spuse mama ei. La fel și eu.

Tully percepu emoția din vocea mamei ei.

– Rafael Benecio Montoya.

Tully repetă numele cu venerație.

– Rafael.

– Rafe.

Tully nu mai putea îndura emoția adunată în sufletul ei. Asta schimba *totul*, o schimba pe ea. Avea un tată. Care o iubise.

– Pot să...

– Rafe a murit în Vietnam.

Tully nici nu apucă să zămislească o lume de vis, că aceasta se nărui sub ochii ei în doar câteva cuvinte.

– Oh.

– Dar îți voi povesti eu totul despre el, promise mama ei. Cum îți cânta în spaniolă și te arunca în aer ca să te facă să râzi. El ți-a ales numele, pentru că este de origine Choctaw[1], și tot el a spus că astfel vei fi un american *adevărat*. De aceea eu ți-am spus mereu Tallulah. În memoria lui.

---

[1] Trib amerindian, originar din sud-estul Statelor Unite ale Americii (statele Mississippi, Alabama și Louisiana)

Tully îşi privi mama în ochii înlăcrimaţi şi văzu dragoste, pierdere şi multă suferinţă. Dar şi speranţă. Toată viaţa lor.

– Am aşteptat atâta vreme.

Dorothy atinse uşor obrazul lui Tully.

– Ştiu, spuse ea cu blândeţe.

Tully aşteptase toată viaţa ei această atingere.

În visele ei, Tully stă aşezată într-unul din şezlongurile de pe terasa mea. Eu stau lângă ea, desigur; suntem la fel ca odinioară: tinere şi râzând fericite. Şi vorbim tot timpul. În ramurile bătrânului arţar, acum înveşmântat în tonurile aurii şi stacojii ale toamnei, câteva borcane atârnă de nişte sfori subţirele; în ele, lumânările aruncă pâlpâiri strălucitoare deasupra capetelor noastre şi pe pământ.

Ştiu că uneori, când Tully stă în scaunul de aici, se gândeşte la mine. Îşi aminteşte cum eram noi amândouă, coborând în mare viteză Summer Hill pe biciclete, cu braţele deschise ca nişte aripi, amândouă crezând că lumea este imposibil de mare şi de strălucitoare.

Aici, în visele ei, vom fi prietene pe vecie, eu şi ea. Îmbătrânim împreună, ne îmbrăcăm în mov şi cântăm melodii naive, care nu înseamnă nimic şi, totuşi, înseamnă totul. Aici, nu există cancer, nici senectute, speranţe spulberate, certuri.

Sunt mereu cu tine, *îi spun eu în somn, iar ea ştie că este adevărat.*

Mă întorc – o mişcare imperceptibilă –, doar o scurtă privire piezişă, şi mă transbordez în alt loc, în alt timp. În casa mea de pe insula Bainbridge. Familia mea este strânsă laolaltă, râd la o glumă pe care eu n-o pot auzi. Marah s-a întors de la facultate în vacanţa de iarnă, şi-a făcut o prietenă, genul de prietenă pentru toată viaţa –, şi tatăl meu este sănătos. Johnny a început din nou să zâmbească – curând, se va îndrăgosti. Se va împotrivi... şi va ceda. Iar băieţii mei – frumoşii mei fii – devin bărbaţi dinaintea ochilor mei. Wills tot în viteza a cincea îşi trăieşte viaţa, zgomotos, năvalnic, sfidător, în vreme ce Lucas vine şi el discret din urmă, abia dacă îi simţi prezenţa, până îi vezi zâmbetul. Dar pe Lucas îl aud nopţile; vorbeşte cu mine în somn, de teamă să nu mă uite. Felul în care mi-e dor de ei toţi este uneori insuportabil. Dar vor fi cu toţii bine. Ştiu asta, iar acum o ştiu şi ei.

Curând, mama va veni lângă mine, deşi nu ştie încă.

Îmi întorc privirea pentru o clipă şi ajung înapoi pe Aleea cu licurici. Este dimineaţă. Tully vine cu paşi ezitanţi în bucătărie şi îşi bea ceaiul împreună cu mama ei, apoi muncesc amândouă în grădină; se întremează sub ochii mei pe zi ce trece. A renunţat la scaunul cu rotile. Nu se mai ajută nici măcar de baston.

Timpul zboară. Cât a trecut oare?

În lumea ei, poate câteva zile. Săptămâni...

Deodată, apare un bărbat în livadă, vorbeşte cu Dorothy.

Tully lasă jos cana de cafea şi se duce la el, cu paşi rari şi nesiguri pe dalele de pe terenul denivelat al grădinii. Nu se ţine încă foarte bine pe picioare. Trece de mama ei şi se duce la bărbatul care ţine în mână o pereche de...

Papuci?

– Des, spune Tully.

Îl ia pe bărbat de mână. Când se ating, le întrezăresc viitorul – o plajă cu pietricele gri, două şezlonguri din lemn aşezate la ţărm... o masă aranjată festiv, familia mea şi a ei adunate în jurul mesei, şi un scaun înalt pus lângă masă... o casă bătrânească, împrejmuită de o prispă cu vedere spre mare. Văd toate astea în decursul unei singure bătăi de inimă a celei mai bune prietene.

În acea clipă, ştiu că va fi bine. Viaţa îşi va urma cursul firesc în ceea ce o priveşte, inimi frânte, visuri împlinite, riscuri asumate, dar ea îşi va aminti mereu de noi – două fete care şi-au încercat norocul în urmă cu mult timp şi au devenit cele mai bune prietene.

Mă duc mai aproape de ea; ştiu că mă simte. În sfârşit, *îi şoptesc la ureche. Ea mă aude, sau poate doar îşi închipuie că ştie ce aş spune acum. Nu contează.*

E timpul să las totul în urmă.

Nu şi pe Tuly şi pe Kate. Noi vom fi de-a pururi o singură fiinţă. Cele mai bune prietene.

Dar trebuie să merg mai departe, aşa cum a făcut ea.

Când arunc o ultimă privire înapoi, de departe, de foarte departe, ea zâmbeşte.

Mulțumiri

Cu fiecare carte pe care o scriu, se pare că mă bazez pe prietenii mei pentru puterea necesară imaginării unei povești și aducerii ei la viață. Această aventură a fost deosebit de solicitantă; au existat momente în care aș fi putut renunța, dacă nu ar fi fost prietenii mei. Le mulțumesc lui Susan Elizabeth Phillips și lui Jill Barnett, pentru că mi-au spus că era momentul să scriu această poveste, apoi lui Megan Chance și lui Jill Marie Landis, cărora le mărturisesc, cu toată sinceritatea, că nu aș fi reușit fără ajutorul lor. Vă mulțumesc.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Jennifer Enderlin și lui Matthew Shear pentru că mi-au oferit ceva de care aveam cea mai mare nevoie: timp.

Tully Hart a avut întotdeauna visuri măreţe, fiind, în acelaşi timp, bântuită de amintirile unui trecut dureros. Crede că poate depăşi orice, până când cea mai bună prietenă a sa, Kate Ryan, moare. Tully încearcă să îndeplinească promisiunea pe care i-a făcut-o lui Kate când aceasta era pe patul de moarte – să le fie alături copiilor lui Kate –, dar nu ştie nimic despre familie sau despre maternitate, sau despre cum să ai grijă de alţii.

Marah Ryan are şaisprezece ani şi este distrusă de durere la moartea mamei sale. Tatăl ei, Johnny, se străduieşte să ţină familia unită, dar pentru Marah, nimic şi nimeni nu pare să conteze… până când se îndrăgosteşte de un tânăr care o face să zâmbească din nou şi o poartă în lumea lui plină de pericole.

Dorothy Hart se află în miezul trecutului tragic al lui Tully. A părăsit-o în mod repetat pe fiica ei pe când era copilă, dar acum se întoarce, într-un moment în care Tully se simte complet singură. În cele din urmă, Dorothy trebuie să se confrunte cu un adevăr dureros: numai prin dezvăluirea secretelor trecutului său poate spera să devină mama de care fiica ei are nevoie.

Un roman emoţionant despre iubire, maternitate, pierdere şi noi începuturi, *Dincolo de stele* ne aminteşte că acolo unde există viaţă, există speranţă, şi unde există iubire, există iertare. O poveste plină de forţă care demonstrează, o dată în plus, de ce Kristin Hannah este una dintre cele mai iubite scriitoare contemporane.

„Un roman care va ajunge direct la inimile cititorilor."
Huffington Post

„Talentul de povestitoare al lui Hannah te face
să nu poţi lăsa din mână această carte."
Kirkus Reviews

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4085-7
9 786063 340857
eBook disponibil